1.

ALISTAIR MACLEAN

CRUCIATUL IADULUI

Traducere de:
C. Dumitru-Paîcus
Editor: Zamfir M. Rusu
REDACTOR: Adriana Lup

Editura Z, 1995

2*t.*

PROLOG

Un bărbat mărunt şi-prăfuit într-o încăpere mică şi plină de praf. Aşa m-am gândit întotdeauna la el: un simplu bărbat mărunt şi prăfuit într-o încăpere mică şi prăfuită.

Nici unei femei de serviciu nu i s-a îngăduit vreodată să intre în biroul acela cu draperii groase pătate de funingine la ferestrele ce dădeau spre Birdcage Walk. După cum nici o persoană, indiferent dacă avea sau nu de a face cu curăţenia, nu a primit vreodată permisiunea să pătrundă acolo, decât dacă înăuntru se afla însuşi colonelul Raine.

Şi nimeni nu l-ar fi putut acuza pe colonel că ar avea alergie la praf.

Îl întâlneai pretutindeni: pe duşumeaua lustruită din lemn de stejar, ascunsă doar parţial privirilor de un covor de iută; acoperea cu o peliculă fină rafturile cu cărţi, fişetele, radiatoarele, braţele fotoliilor şi telefoanele; dâre aleatorii se întindeau pe tăblia zgâriată a biroului de lucru, petele curate marcând locurile de unde dosarele sau cărţile fuseseră de curând împinse într-o parte: particule fine pluteau aferate în fasciculul de lumină furişat pieziş printr-un ochi de geam rămas neacoperit de draperie; şi, fie că era sau nu o iluzie optică, nu era nevoie de nici pic de imaginaţie ca să vezi patina de praf de pe părul cărunt şi rar, pieptănat pe spate, al bărbatului de la birou, să-l vezi vârât temeinic în ridurile adânci săpate în obrajii cenuşii şi scofâlciţi şi pe fruntea înaltă.

Pe urmă vedeai ochii de sub pleoapele zbârcite şi uitai cu lotul de praf. Erau nişte ochi care îmbinau sclipirea dură a unei pietre de peridot cu limpezimea de acvamarin decolorat a unui gheţar de Groenlanda, fără să degaje atâta căldură.

În timp ce traversam încăperea, s-a ridicat în picioare ca să mă întâmpine, mi-a întins o mână osoasă şi rece. dură ca o-unealtă de grădinărit, mi-a făcut semn să iau loc pe fotoliul de vizavi de panelul cu un furnir deschis la culoare, din faţa biroului, de mahon, cu care făcea notă discordantă, şi în sfârşii s-a aşezat pe scaunul lui, ţinându-şi spatele foarte drept şi mâinile împreunate pe biroul prăfuit.

— Bine-ai venit acasă, Bentall.

Vocea se potrivea cu ochii, mai-mai că puteai să auzi pârâitul îndepărtat al gheţii uscate.

— Te-ai întors repede. Ai avut o călătorie plăcută?

— Nu, domnule. Un magnat al industriei textile din Midlands, care a fost amânat pentru o altă cursă ca să mi se facă mie loc la Ankara, n-a fost deloc plăcut impresionat. Urmează să primesc veşti de la avocaţii lui şi, ca un articol adiţional, are de gând să scoată BEA de pe liniile aeriene europene. Ceilalţi pasageri au refuzat să aibă de a face cu mine, stewardesele m-au ignorat complet şi, colac peste pupăză, avionul s-a hurducăit ca o căruţă pe un drum de ţară. Dacă facem abstracţie de toate astea, a fost o călătorie minunată.

— Astfel de lucruri se mai întâmplă, a remarcat el cu exactitate.

Un tic nervos aproape imperceptibil în colţul stâng al gurii sale subţiri putea fi luat drept zâmbet. Nu aveai nevoie decât de o imaginaţie puternică, dar era greu de spus, căci douăzeci şi cinci de ani de amestec în treburile altora din Extremul Orient păreau să fi atrofiat muşchii faciali ai colonelului.

— Ai dormit?

Am scuturat din cap.

— N-am pus geană pe geană.

— Păcat. Şi-a ascuns cu pricepere supărarea şi şi-a dres glasul cu delicateţe. Ei bine, mă tem că va trebui să porneşti din noii la drum, Bentall. In noaptea asta. La ora douăzeci şi

trei, de pe London Airport.

Am lăsat o pauză de câteva secunde, dându-i de înţeles că nu dădeam glas tuturor lucrurilor pe care le aveam în minte, apoi am săltat din umeri resemnat.

— Înapoi în Iran?

— Dacă era să te transfer din Turcia în Iran, n-aş fi riscat să atrag asupra noastră mânia industriei textile din Midlands, aducându-te tocmai până-n Londra, ca să-ţi spun chestia asta. (Din nou, sugestia slabă a unui tic în colţul gurii.) Cu mult mai

departe, Bentall. Sydney, Australia. Mi se pare că pentru tine e un teritoriu nou, nu?

— Australia? Fără să-mi dau seama, m-am ridicat în picioare. Australia! Domnule colonel, n-aţi primit telegrama mea de săptămâna trecută? Opt luni de muncă, totul era aranjat, mai aveam de dat doar lovitura de graţie. Aş mai fi avut nevoie de o săptămână, cel mult două...

— la loc! Tonul vocii, pe potriva ochilor, a avut efectul unei găleţi cu apă rece turnată peste mine. (S-a uitat gânditor la mine şi vocea i s-a încălzit uşor, ajungând imediat sub punctul de îngheţ. Preocuparea ta este apreciată cum se cuvine, dar e inutilă. Să sperăm, spre propriul tău bine, că nu-i subestimezi pe... ăă... oponenţii noştri în aceeaşi măsură în care se pare că-i subestimezi pe şefii tăi. Ai făcut o treabă excelentă, Bentall, sunt cât se poate de sigur că în oricare alt departament guvernamental ai fi fost propus pentru o decoraţie, dar partea ta de misiune s-a încheiat. Nu ţin deloc ca anchetatorii mei personali să îndeplinească şi rolul de călăi.

— Îmi cer scuze, sir, am spus eu jalnic. Nu deţin întreaga...

— Ca să continui cu propria ta metaforă, lovitura de graţie este pa cale să fie aplicată. Era exact ca şi cum nu m-ar fi auzit. Această scurgere de informaţii – aproape dezastruoasă, aş putea spune – de la Institutul de Cercetare pentru Muniţii şi Combustibili din Hepworth este pe punctul de a fi închisă ermetic. Totalmente şi pentru totdeauna. A aruncat o privire către ceasul electric de perete. în circa patru ore, aş putea spune. O putem considera de domeniul trecutului. în noaptea asta, anumiţi membri ai cabinetului or să doarmă liniştiţi.

S-a oprit şi, rezemându-şi coatele pe tăblia biroului, m-a privit pe deasupra degetelor împreunate.

— Mai exact spus, ar fi trebuit să doarmă liniştiţi în noaptea asta. (A scos un sunet sec şi slab, în chip de oftat.) Numai că în aceste vremuri dominate de problemele securităţii, sursele insomniei ministeriale sunt aproape infinite. De aici ţi se trage rechemarea. Recunosc că erau disponibili şi alţi oameni. Dar, în afară de faptul că nimeni altul nu are exact pregătirea ta, care. în acest caz, este indispensabilă, am o uşoară – foarte uşoară – şi totodată

neliniştitoare presimţire că nu-i exclus ca această problemă să aibă o oarecare legătură cu ultima la misiune.

A luat de pe birou un dosar cu învelitoare din plastic şi 1-a împins către mine.

— Te rog să arunci o privire la materialul ăsta.

Mi-am ţinut în frâu impulsul de a da din mână ca să îndepărtez norul de praf care se apropia, am luat dosarul şi am scos din el cele cinci-şase foi de hârtie.

Erau nişte tăieturi din *Daily Telegraph*, cuprinzând rubricile cu locuri de muncă disponibile peste hotare. Fiecare coloană avea data subliniată cu roşu, cea mai veche fiind din urmă cu opt luni. Fiecare dintre coloanele de ziar avea câte un anunţ încercuit cu aceeaşi culoare roşie, cu excepţia primei, care avea trei astfel de anunţuri încercuite.

Ofertanţii erau toţi firme tehnice, de construcţii de maşini, chimice sau de cercetare din Australia şi Noua Zeelandă. Aşa cum era de aşteptai, cei cărora li se adresau anunţurile erau specialişti în cele mai avansate domenii ale tehnologiei moderne. Mai văzusem până atunci astfel de oferte, venite din toate colţurile lumii. Era o perioadă în care experţii în aerodinamică, microminiaturizare, supersonice, electronică, fizică, tehnologie radar şi tehnologiile avansate privind combustibilii se aflau la marc căutare. Dar ceea ce diferenţia aceste anunţuri, în afară de zona geografică comună, era faptul că toate posturile se refereau la poziţii administrative şi directoriale de vârf, care presupuneau nişte salarii, după bănuielile mele, astronomice. Am fluierat uşor şi am aruncat o

privire spre colonelul Raine, dar ochii săi verzi glaciali contemplau o pată imaginară de pe tavan aflată la vreo mie de kilometri depărtare, aşa că m-am uitat din nou la tăieturile din ziar. le-am pus la loc în dosar, trimiţându-l să alunece pe birou. Spre deosebire de colonel, am tulburat considerabil suprafaţa iazului de praf de pe tăblie.

— Opt anunţuri, a spus colonelul, cu vocea lui seacă şi liniştită. Fiecare având peste o sulă de cuvinte, dar, la nevoie, le-ai putea reproduce pe toate, fără greşeală. Am dreptate, Bentall?

— Cred c-aş putea, sir.

— Un dar extraordinar, murmură el. Te invidiez. Ce ai de comentat, Bentall?

— Oferta aceea, formulată destul de delicat, pentru un specialist în propulsie, care să lucreze la nişte motoare aeronautice destinate unor viteze de peste Mach[1]10. La drept vorbind, nu există astfel de motoare. Numai cele de rachetă, la care problemele metalurgice au fost deja rezolvate. De fapt, au nevoie de un expert în probleme de combustibil pentru aeronautica de vârf şi, în afară de câţiva inşi care lucrează la o parte din firmele constructoare principale şi la vreo două universităţi, toţi specialiştii în combustibili mai răsăriţi din ţară lucrează la Institutul de Cercetări de la Hepworth.

— Şi aici s-ar putea ascunde legătura cu ultima ta misiune, a zis colonelul încuviinţând din cap. E doar o bănuială, şi sunt şanse mult mai mari să fie eronată decât să se adeverească. Probabil că nu-i decât un pai rătăcit dintr-o altă căpiţă de fân.

Jucându-se cu vârful degetului în praful de pe birou, a adăugat:

— Altceva?

— Toate anunţurile provin, mai mult sau mai puţin, din aceeaşi sursă, am continuat eu. Noua Zeelandă şi coasta de est a Australiei. Toate posturile trebuie ocupate degrabă. Toate oferă instalare gratuită, inclusiv mobilierul, locuinţe care să intre în proprietatea candidatului care reuşeşte alături de nişte salarii de cel puţin trei ori mai mari decât s-ar putea aştepta să obţină aici cei mai huni dintre ei. E limpede că vor să pună mâna pe creierele strălucite pe care le avem noi. In toate se precizează că solicitanţii trebuie să fie căsătoriţi, dar că nu există condiţii pentru cazarea copiilor.

— Nu ţi se pare asta un pic cam neobişnuit? a întrebat într-o doară colonelul Raine.

— Nu, sir. E un lucru destul de obişnuit pentru firmele din străinătate să prefere bărbaţii căsătoriţi. Se întâmplă adesea

---

[1] Numărul Mucii este egal cu raportul dintre viteza unui corp într-un mediu şi viteza sunetului în mediul respectiv. Mach 10 înseamnă o viteză de aproximativ 3400 m/s (n.tr.).

ca, la începui, oamenii să nu se simtă în largul lor într-o ţară străină şi sunt mai puţine şanse să-şi facă bagajele şi să se urce în primul vapor spre casă dacă au de luat în calcul şi familiile. Ofertanţii nu plătesc decât biletul pentru „dus". Cu banii pe care cineva i-ar putea economisi în primele săptămâni sau luni ar fi de-a dreptul imposibil să-şi transporte familia acasă.

— Dar nu există familii, a insistai colonelul. Numai soţii.

— Le e teamă, probabil, ca tropăitul picioruşelor de copii să nu distragă atenţia acelor creiere bine plătite. (Am săltat din umeri.) Sau n-au locuri de cazare suficiente şi pentru copii. Ori s-ar putea ca puradeii să vină mai târziu. Nu scrie decât atât: „Nu există condiţii pentru cazarea copiilor".

— Deci, nimic din toate astea nu le frapează ca fiind într-un fel sau altul sinistru?

— La o privire superficială, nu. Şi. cu toi respectul cuvenit, mă întreb dacă pe dumneavoastră v-ar frapa, sir. In ultimii ani, zeci dintre oamenii noştri cei mai buni au fost ademeniţi peste hotare. Dar dacă mi-aţi furniza informaţia pe care e limpede că o ţineţi ascunsă, s-ar putea să adopt punctul dumneavoastră de vedere.

Un nou tic fugar în colţul stâng al gurii, se vede treaba că astăzi slăbise vigilenţa asupra propriei mimici, apoi a scos la iveală o mică pipă de culoare închisă şi a început să-i râcâie căuşul cu un cuţitaş. Fără să-şi ridice privirea, a spus:

— Ar mai fi o coincidenţă pe care-ar fi trebuit s-o menţionez. Toţi savanţii care au acceptat aceste posturi –

împreună cu nevestele lor – au dispărut. Complet.

O dată cu ultimul cuvânt, mi-a aruncat o privire de jos în sus cu ochii aceia arctici, ca să vadă cum recepţionasem vestea. Nu prea-mi place când cineva se joacă cu mine de-a şoarecele şi pisica, aşa că i-am întors privirea de statuetă indiană din lemn şi l-am întrebat:

— În ţară la noi, pe drum sau după sosire?

— Cred că. într-adevăr, eşti omul potrivit pentru această misiune, Bentall. a spus el fără nici o legătură. Toţi au părăsit ţara. Patru din ei au dispărui, se pare, în drum spre Australia.

De la autorităţile responsabile cu imigrarea din Noua Zeelandă şi Australia am aflat că unul a debarcat la Wellington, iar alţi trei în Sydney. Iar asta e tot ce se ştie despre ei. Respectiv, tot ce ştiu autorităţile din cele două ţări. Au sosit. Au dispărut. Terminat.

— Vreo idee despre motive?

— Nici una. Ar putea fi luate în discuţie mai multe variante. Niciodată nu-mi pierd timpul cu ghicitul, Bentall. Tot ce ştim – şi de aici provine, desigur, şi marea nelinişte la nivel oficial – e că deşi toţi cei implicaţi erau angajaţi în cercetarea industrială, cunoştinţele lor unice ar putea fi aplicate cu multă uşurinţă în domeniul militar.

— Cât de amănunţită a fost anchetarea dispariţiei lor, sir?

— Păi, poţi să-ţi închipui şi singur. Şi sunt înclinat să cred că forţele poliţieneşti de la...ăă... antipozi sunt tot atât de eficiente ca oricare altele. Dar s-ar părea că nu prea e o treabă potrivită „pentru poliţişti, ce zici?

S-a rezemat de spătarul scaunului, pufăind nori negri de fum urât mirositor în acru. deja excesiv de greu, şi s-a uitat la mine cu un aer de expectativă. Mă simţeam obosit, iritat şi nu-mi plăcea turnura pe care o luase conversaţia. Colonelul aştepta de la mine să fiu băiat inteligent. Mi-am zis că aş face bine să-i dau satisfacţie.

— Şi în ce calitate urmează să acţionez eu? Fizician nuclear?

Bătând uşor cu palma în braţul fotoliului, mi-a replicat:

— Am să ţin locul ăsta cald pentru tine, băiete. Într-o bună zi s-ar putea să fie al tău.

Nu-i uşor pentru un iceberg să pară jovial, dar aproape că a reuşit.

— De data asta, Bentall, nici o identitate falsă pentru tine. Pleci în misiune exact în calitatea pe care-ai avut-o pe vremea când lucrai la Hepworth, până să-ţi descoperim noi talentele unice într-un alt domeniu, ceva mai puţin academic. Vei pleca, deci, ca specialist în cercetările privind combustibilii.

A scos o foaie de hârtie dintr-un alt dosar şi mi-a aruncat-o peste birou.

— Găseşti acolo toate dalele. Al nouălea anunţ, apărut în *Telegraph* acum două săptămâni.

Am lăsat hârtia acolo unde căzuse. Nici nu m-am uitat la ea.

— A doua solicitare de specialist în combustibili, am spus. Cine a răspuns la prima? Ar trebui să-l cunosc.

— Are vreo importanţă, Bentall?

Vocea lui coborâse câteva grade pe scara temperaturilor.

— Bineînţeles că are importanţă. Tonul meu se potrivea cu al lui. Poate că ei – indiferent cine-or fi aceşti „ei" – au ales un neisprăvit. Poate că nu avea cunoştinţe suficiente. Dar dacă a fost unul dintre oamenii cei mai buni... ei bine. sir, implicaţiile sunt cât se poate de clare. S-a întâmplat ceva care i-a făcut să aibă nevoie de un înlocuitor.

— A fost doctorul Charles Fairfield.

— Fairfield? Fostul meu şef? Al doilea în ierarhia de la Hepworth?

— Nimeni altul decât el.

N-am răspuns imediat. îl cunoşteam bine pe Fairfield, un savant strălucit şi un arheolog amator deosebit de dotat. Toată povestea îmi plăcea din ce în ce mai puţin şi de bună seamă că expresia mea 1-a lăsat pe colonelul Raine să înţeleagă asta. Dar el cerceta tavanul cu scrupulozitatea unuia care se aştepta să-l vadă prăbuşindu-se dintr-o clipă-n alta.

— Să-nţeleg deci că-mi cereţi să.... am început eu.

— Întocmai, dragul meu, m-a întrerupt el. Părea dintr-o dată obosit. Era imposibil să nu simţi o compasiune subită pentru omul acesta, care avea de purtat o povară atât de

grea. Nu-ţi ordon, Bentall. Nu fac decât să-ţi cer.

Ochii lui continuau să fixeze tavanul. Am tras hârtia către mine şi ni-am uitat la anunţul încercuit cu roşu. Semăna, fără să fie identic, cu cel pe care-l citisem cu câteva minute mai devreme.

— Prietenii noştri au cerut un răspuns telegrafic imediat, am spus eu pronunţând cuvintele rar. Presupun că or fi intrat în criză de timp. Aţi trimis răspunsul?

}n numele tău şi de la adresa ta de acasă. Cred că ne vei ierta această libertate, a murmurat el cu un ton sec.

— Compania de inginerie tehnică Allison & Holden din Sydney, am continuat eu. Bineînţeles, e o firmă reală şi respectabilă, nu?

— Bineînţeles. Am verificat. Iar numele este cel al directorului lor cu probleme de personal. Totodată, o scrisoare par avion, care a sosit acum patru zile pentru confirmarea angajării, purta antetul original al firmei. E semnată în numele directorului de personal. Numai că semnătura nu era a lui.

— Ce altceva mai ştiţi, sir?

— Nimic. Regret, dar nu mai ştiu absolut nimic. Aş fi dorit nespus să te pot ajuta mai mult.

A urmat un scurt moment de linişte, după care am împins hârtia către el şi i-am spus:

— Nu vi se pare că aţi trecut cu vederea peste faptul că, la fel ca şi în celelalte anunţuri, aici se solicită un bărbat însurat?

— Niciodată nu trec cu vederea peste lucrurile evidente, mi-a spus el pe un ton categoric.

M-am uitat lung la el.

— Niciodată nu... M-am întrerupt, apoi am continuat: Presupun că aţi făcut deja anunţurile matrimoniale şi mireasa mă aşteaptă la biserică.

— Chiar mai mult decât atât.

Iarăşi ticul abia perceptibil al obrazului. A scos dintr-un sertar un plic de culoare galben închis, pe care mi 1-a aruncat peste birou.

— Să ai grijă de actul ăla, Bentall. E certificatul tău de căsătorie. Eliberai de primăria din Caxton. în urmă cu zece săptămâni. Dacă vrei, poţi să-l cercetezi, dar cred c-ai să găseşti totul în ordine.

— Nu mă-ndoiesc, am bâiguit mecanic. Mi-ar displăcea teribil să fiu părtaş la vreo ilegalitate.

— Iar acum, a spus el cu vioiciune, vei fi curios, fireşte, să-ţi cunoşti soţia. A ridicat telefonul şi a spus: Anunţaţi-o, vă rog, pe doamna Bentall să vină.

Pipa i se stinsese şi şi-a reluat excavaţiile cu cuţitaşul, cercetând căuşul cu mare grijă. Eu n-aveam nimic de cercetat, aşa că mi-am lăsat privirea să rătăcească, până când am văzut iarăşi panelul cu furnir deschis la culoare din faţa mea. îi cunoşteam povestea. Cu mai puţin de nouă luni în

urmă, la scurtă vreme după ce predecesorul colonelului Raine murise într-un accident aviatic, pe scaunul meu de acum stătea altcineva. Făcea parte dintre oamenii lui Raine, dar colonelul nu aflase că individul fusese racolat în Europa Centrală şi convins să acţioneze ca agent dublu. Prima lui însărcinare – care ar fi fost probabil şi ultima – era simplă şi uluitoare prin îndrăzneala sa: nici mai mult, nici mai puţin decât uciderea lui Raine însuşi. Dacă-ar fi reuşit, îndepărtarea colonelului Raine – niciodată nu i-am ştiut numele adevărat – şef al securităţii şi deţinătorul a mii de secrete, ar fi reprezentat o pierdere ireparabilă. Colonelul nu a bănuit nimic până în clipa când agentul a scos la iveală pistolul. Ceea ce nimeni – nici agentul cu pricina – nu ştia însă, era faptul că, de fundul scaunului, colonelul Raine avea prins, cu ajutorul unei cleme cu resort, un Luger cu amortizor, cu piedica de siguranţă permanent trasă. Eu îmi închipuiam că ar fi putut să repare cu mai multă pricepere panelul sfărâmat din faţa biroului.

Bineînţeles, colonelul Raine n-a avut de ales. Dar chiar dacă ar fi avut posibilitatea să-l dezarmeze sau numai să-l rănească pe individ, probabil că tot l-ar fi ucis. Era, fără nici o excepţie, cel mai neîndurător om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu crud, doar neîndurător. Scopul justifica mijloacele, iar dacă scopul era îndeajuns de important, nu exista nici un sacrificiu pe care să nu-l fi făcut pentru realizarea lui. Ăsta era motivul pentru care ocupa scaunul acela. Dar, când lipsa de îndurare devenea lipsă de omenie,

am simţit că e momentul să protestez:

— Şi chiar aveţi de gând s-o trimiteţi pe femeia asta in misiune cu mine, sir?

— Nu am de gând. (Se uita în căuşul pipei sale cu concentrarea absorbită a unui geolog care cercetează străfundurile unui vulcan stins.) Decizia a fost luată.

Am simţii că tensiunea arterială îmi creşte cu vreo două puncte.

— Chiar dacă vă daţi seama că ceea ce s-a întâmplat cu doctorul Fairfield e valabil şi pentru soţia lui?

A lăsat pipa şi cuţitul pe birou şi a îndreptat spre mine o privire pe care o credea, probabil, sarcastică; cu ochii ăia ai lui, aveam mai degrabă senzaţia că trimisese în direcţia mea două pumnale.

— Pui la îndoială înţelepciunea deciziilor mele, Bentall?

— Pun la îndoială raţiunea de a trimite o femeie într-o misiune în care sunt şanse foarte mari să fie ucisă. (In vocea mea îşi făcuse loc mânia şi nu mă osteneam cine ştie ce s-o ascund.) Şi mai pun la îndoială raţiunea de a o trimite cu mine. Ştiţi că sunt un singuratic, domnule colonel. Aş putea să mă duc acolo singur şi să le explic că soţia mea s-a îmbolnăvit. Nu vreau să-mi stea atârnată de gât nici o femeie, sir.

— Majoritatea bărbaţilor, a replicat el sec, ar considera asta un privilegiu în privinţa acestei femei. Te sfătuiesc să laşi de o parte motivele de îngrijorare. Consider că e esenţial să meargă şi ea. Această tânără domnişoară s-a oferit de bună voie pentru această misiune. E ageră, foarte, foarte capabilă şi posedă o experienţă remarcabilă în domeniul ăsta – chiar mai multă decât tine, Bentall. S-ar putea să nu fie cazul ca tu să-i porţi de grijă, ci viceversa. Se pricepe de minune să-şi poarte de grijă singură. Are un pistol şi nu face nici o mişcare fără el. Cred că vei găsi...

S-a întrerupt în clipa când o uşă laterală s-a deschis şi o fată a păşit în încăpere. Am spus ,,a păşit" fiindcă e cuvântul cu care se descrie de obicei deplasarea unui om, dar fata asta nu se „deplasa", ci lăsa impresia că alunecă cu toată graţia unei dansatoare indoneziene. Purta o rochie tricotată din lână gri deschis, care se mula pe fiecare părticică a siluetei sale de clepsidră. de parc-ar fi fost recunoscătoare pentru privilegiul acordat. Pe talie avea o curea îngustă de un gri mai închis, asortată cu pantofii sobri şi poşeta din piele de reptilă. Acolo trebuie să fi ţinut pistolul, fiindcă sub rochia aia n-ar fi putut ascunde nici un pistol-jucărie cu apă. Avea un păr mătăsos, de un blond sclipitor, despărţit de o cărare lăsată mult spre stânga şi pieptănat aproape direct pe spate, sprâncene şi gene închise la culoare, ochi căprui şi limpezi şi un ten blond bronzat delicat.

Ştiam de unde provenea bronzul, ştiam şi cine era fata: în ultimele şase luni lucrase în aceeaşi misiune ca şi mine, dar acţionase în Grecia tot timpul şi nu o văzusem decât de două ori, la Atena. Cu totul, era doar a patra oară când o întâlneam. O cunoşteam deci, dar nu ştiam nimic despre ea, în afară de faptul că o chema Marie Hopeman, că se născuse în Belgia, dar nu mai locuise acolo de când tatăl ei. tehnician la fabrica Fairey Aviation din acea ţară, le scosese pe ea şi pe mama ei belgiană de pe teritoriul continental în momentul căderii Franţei. Ambii ei părinţi pieriseră pe vasul *Lancastria*. Fiind un copil orfan crescut într-o ţară străină, trebuie să fi învăţat rapid cum să-şi poarte de grijă. Sau cel puţin aşa îmi închipuiam.

Mi-am tras scaunul înapoi şi m-am ridicat în picioare. Cu un gest vag, colonelul Raine a fluturat mâna în chip de prezentare şi a spus:

— Domnul şi...ăă...doamna Bentall. Mi se pare că v-aţi mai întâlnit, nu?

— Da, sir.

Ştia cât se poate de bine că ne cunoaştem. Marie Hopeman mi-a întins cu calm o mână fermă şi m-a privit cu multă stăpânire de sine. Se prea poate ca această şansă de a colabora îndeaproape cu mine să fi reprezentat pentru ea împlinirea unei ambiţii de o viaţă, dar îşi ţinea destul de bine în frâu entuziasmul. Remarcasem încă de la Atena aerul ei înfumurat, pe care îl găseam oarecum iritant, dar asta nu avea să mă împiedice să spun ceea ce aveam de spus.

— Încântat să vă revăd, domnişoară Hopeman. Sau cel puţin aşa ar fi trebuit. Dar nu aici şi nu în acest moment. Ştiţi în ce vă lăsaţi antrenată?

Şi-a ridicat sprâncenele negre, uitându-se la mine cu nişte ochi mari şi căprui, apoi gura i s-a curbat într-un zâmbet amuzat în timp ce se întorcea într-o parte.

— Domnule colonel, cumva domnul Bentall a devenii dintr-o dată adeptul cavalerismului şi al gesturilor nobile din pricina mea? a întrebat ea cu glas dulce.

— Păi, da, mă tem că aşa s-a întâmplat, a admis colonelul. Şi vă rog, în calitate de proaspăt căsătoriţi trebuie să renunţaţi la „domnul Bentall" şi la „domnişoara Hopeman".

A vârât un dispozitiv special de curăţire prin tija pipei, a încuviinţat din cap satisfăcut în clipa când i-a văzut capătul ieşind în căuş negru precum peria unui coşar şi a continuat pe un ton aproape visător:

— John şi Marie Bentall. Mi se pare că numele se potrivesc binişor unul cu celălalt.

— Şi dumneavoastră aveţi aceeaşi impresie? a spus fata cu o undă de interes în glas. (Apoi s-a întors spre mine şi a zâmbit bine dispusă.) îţi sunt recunoscătoare pentru grija pe care mi-o porţi. E foarte amabil din partea ta. După o scurtă pauză, a adăugat: John.

N-am pocnit-o fiindcă sunt de părere că treaba asta a dispărut o dată cu oamenii cavernelor, dar am putut să-mi dau seama ce simţeau bărbaţii din acele timpuri. I-am adresat un zâmbet pe care-l speram calm şi enigmatic şi mi-am întors privirea spre colonel.

— Haine, sir, i-am spus eu lui Raine. O să trebuiască să-mi cumpăr câte ceva. în momentul ăsta, acolo c plină vară.

— La tine în apartament o să găsiţi două valize, pline cu lot ce aveţi nevoie.

— Bilete?

— Uite-le. (Mi-a întins un plic.) Ţi-au fost expediate prin poştă acum patru zile de către compania Wagons/Lits Cook. Plăţile prin cec de un anume Tobias Smith. Nimerii n-a auzii vreodată de el dar are un cont bancar sănătos. N-o să zburaţi spre est, aşa cum v-aţi fi aşteptat, ci spre vest, via New York. San Francisco, Hawai şi Fiji. Presupun că cel care plăteşte orchestra are dreptul să comande şi melodiile.

— Paşapoartele?

— Ambele sunt în valizele din apartamentul tău. (Micul tic nervos i-a mişcat din nou obrazul.) De data asta, al tău c pe numele adevărat. Nu se poate altfel. Or să le verifice, începând cu universitatea, cariera de după aceea şi aşa mai departe. Am aranjai lucrurile în aşa fel încât nici o investigaţie să nu descopere faptul că ai plecat de la Hepworth în urmă cu

un an. Totodată, în valiză ai să găseşti o mie de dolari în cecuri American Express.

— Sper să apuc să-i cheltuiesc, sir, am spus eu. Cine ne însoţeşte în această călătorie, sir?

A urmat un scurt moment de linişte, o linişte fragilă, şi două perechi de ochi m-au fixat: cei care aruncau săgeţi de gheaţă verzuie şi cei căprui, mari şi cu o privire caldă. Marie Hopeman a fost prima care a deschis gura.

— Ar fi bine să explici...

— Ha! am întrerupt-o eu. Ar fi bine să explic! Iar tu eşti persoana care... în fine, n-are importanţă. Şaisprezece oameni au plecat de aici spre Australia sau Noua Zeelandă. Opt dintre ei n-au mai ajuns la destinaţie. Cincizeci la sută. Ceea ce înseamnă că sunt cincizeci la sută şanse ca nici noi să nu ajungem. în avion se va afla un observator, astfel încât colonelul Raine să poată ridica o piatră funerară în locul unde-o să fim îngropaţi. Sau mai curând o simplă* coroană de flori aruncată în Pacific. Mi-a trecut prin minte posibilitatea unor mici necazuri pe drum. a spus colonelul, alegându-şi vorbele cu grijă. Vă va însoţi un observator... nu acelaşi tot drumul, fireşte. E mai bine să nu ştiţi cine sunt acei observatori.

S-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de noi. ocolind biroul. Şedinţa de informare se terminase.

— Îmi pare sincer rău. a spus el drept încheiere. Nimic din toată povestea asta nu-mi face plăcere, dar sunt ca un orb într-o cameră întunecoasă şi nu există altă modalitate de acţiune. Sper ca lucrurile să meargă bine.

16*t.*

Ne-a strâns scurt mâna la amândoi, a clătinat din cap şi a murmurat:

— Îmi pare rău. La revedere.

După care s-a întors la biroul lui.

Am ţinut uşa deschisă pentru Marie Hopeman şi am aruncat o privire peste umăr, ca să văd cât de rău îi părea. Dar nu arăta deloc ca unul măcinat de regrete, se uita doar absorbii în căuşul pipei, aşa că am închis uşa cu băgare de seamă şi l-am lăsat acolo, un om mărunt şi prăfuit, într-o încăpere mică şi plină de praf.

CAPITOLUL 1

Marţi 3 a.m. – 5:30 a.m.

Tovarăşii de drum din avion, oameni cu vechi state de serviciu pe cursa America-Australia, vorbiseră despre Grand Pacific Hotel din Viti Levu ca despre cel mai grozav hotel din Pacificul de Vest, şi nu mi-a trebuit prea mult ca să mă conving că, probabil, aveau dreptate. Desuet, dar magnific şi strălucitor ca o monedă de argint proaspăt ieşită de la monetărie, era condus cu o eficienţă liniştită şi curtenitoare, care l-ar fi îngrozit pe hotelierul englez obişnuit. Dormitoarele erau luxoase, mâncarea excelentă – amintirea cinei alcătuite din şapte feluri avea să dăinuie ani de zile – iar privelişte a munţilor cu contururile estompate de ceaţă, de dincolo de golful scăldat în lumina lunii, aparţinea unei alte lumi.

Dar într-o lume atât de imperfectă nu poate exista perfecţiunea: la Grand Pacific Hotel, încuietorile de la uşile dormitoarelor nu erau bune de nimic.

Prima sugestie privind acest aspect am primit-o în clipa când m-am trezit în puterea nopţii, din cauză că nu ştiu cine mă împungea cu ceva în umăr. Primul meu gând n-a fost despre încuietori, ci despre degetul care mă împungea. Era cel mai dur deget pe care l-am simţit vreodată. îl simţeam ca pe o bucată de oţel. M-am chinuit să-mi deschid ochii, luptând cu oboseala şi cu strălucirea luminii din tavan şi. până la urmă, am reuşit să-mi concentrez privirea pe umărul meu stâng. Era un revolver automatic Colt 38 şi, ca nu cumva să am dubii îh identificarea armei, de îndată ce m-a văzut foindu-mă, cel care ţinea arma a mişcat-o astfel încât ochiul meu drept să poată privi drept în centrul ţevii. Era un pistol, nu încăpea nici o îndoială. Privirea mea s-a plimbat dincolo de revolver, de încheietura bronzată şi păroasă a mâinii, de braţul înveşmântai în alb şi s-a oprit pe faţa ciocolatie, imobilă şi rece, străjuită de o pălărie de iahting uzată, după care a revenit la pistol.

— În regulă, amice, am spus eu. (Am vrut ca replica mea să sune calm şi indiferent, dar a ieşit ceva ce semăna mai curând cu cârâitul corbului – cel răguşit – de pe crenelurile castelului lui Macbeth.) Văd că e un pistol. Curăţat, uns cu ulei, în fine, bine îngrijit. Dar am să te rog să-l dai la o parte. Pistoalele suni nişte obiecte periculoase.

— Faci pe deşteptu', ai? a replicat el cu răceală. Vrea să-i arate nevestei cât e el de erou. Dar de fapt nu ţi-ar plăcea să faci pe eroul, este, Bentall? Nu cred că ţi-ar plăcea să începi vreo chestie.

Mi-ar fi plăcut grozav de mult să încep o chestie. Mi-ar fi plăcut să-i smulg pistolul şi să-l buşesc în cap cu el. Când am un pistol îndreptat spre ochiul meu, mi se usucă gura iască, inima începe să-şi depăşească norma la bătăi pe minut şi mi se epuizează rezervele de adrenalină. Tocmai începusem să mă gândesc cam ce altceva mi-tir plăcea să-i lac când l-am văzut arătând cu capul dincolo de pat.

— Fiindcă dacă ai de gând aşa ceva, ar fi bine să arunci mai întâi o privire acolo.

M-am întors încet. în aşa fel încât să nu tulbur pe nimeni. Cu excepţia lucirilor gălbui ale ochilor, individul din cealaltă parte a-patului era o adevărată simfonie în negrii. Costum negru, jerseu negru de marinar dedesubt, pălărie neagră şi unul dintre cele, mai negre chipuri pe care le-am văzut vreodată: o faţă slabă, bine îngrijită, cu un nas subţire, o faţă de indian veritabil. Era foarte firav şi scund, dar nu trebuia să fie o matahală, luând în consideraţie ceea ce ţinea în mâini: o

puşcă de vânătoare de calibrul doisprezece, redusă la aproape o treime din lungimea iniţială prin retezarea patului şi a ţevilor. Era ca şi cum ai fi privit de-a lungul a două tunele de cale ferata neiluminate. M-am întors încet şi m-am uitat la individul alb.

— Am înţeles aluzia. Pot să mă ridic?

A încuviinţat din cap şi s-a dat înapoi cam o jumătate de pas. Mi-am trecui picioarele peste marginea patului şi am privit în cealaltă parte a încăperii unde Marie Hopeman. păzită de un al treilea ins, negru şi el, şedea într-un fotoliu din

împletitură de trestie. Era îmbrăcată într-o rochie din mătase albă şi albastră, fără mâneci, şi fiindcă nu avea mâneci am putut să văd cele patru semne vineţii de pe antebraţ, în locul de unde cineva o înşfăcase fără prea multă delicateţe.

La rândul meu, eu eram mai mult sau mai puţin îmbrăcat, îmi lipseau pantofii, cravata şi sacoul, deşi ajunsesem la hotel cu câteva ore mai devreme după o călătorie lungă pe un drum plin de hârtoape, impusă de lipsa de locuri de cazare la aerodromul situat în celălalt capăt al insulei.

Din pricina afluxului neaşteptat al pasagerilor sosiţi de la avionul rămas în pană, nici nu s-a pus problema unor camere separate pentru domnul şi doamna Bentall. dar faptul că aceştia erau amândoi aproape complet îmbrăcaţi nu avea nimic de a face cu decenţa, fie ea falsă sau nu. Afluxul neaşteptat s-a datorai unei întârzieri neprevăzute pe aerodrom; dar motivul acelei întârzieri îmi pusese mintea la grea încercare. în esenţă, ea s-a datorat unui incendiu de proporţii medii la instalaţia electrică, izbucnit în avionul nostru DC7 imediat după decuplarea furtunelor de alimentare şi, cu toate că a fost stins în mai puţin de un minut, comandantul aeronavei a refuzat, pe bună dreptate, să continue drumul până când nu soseau din Hawai tehnicienii companiei care să evalueze proporţiile stricăciunilor. însă aş fi dat oricât să aflu ce anume a provocat incendiul.

Deşi în general sunt dispus să cred în coincidenţe, mă feresc să trec de pragul către idioţenie. Patru savanţi împreună cu soţiile lor dispăruseră deja în drum spre Australia. Nu era exclus ca şi al cincilea cuplu, adică noi doi, să păţească la fel, şi escala pentru alimentare pe aerodromul Suva din Fiji ar fi fost ultimul prilej pentru punerea în practică a dispariţiei noastre. Aşa încât am rămas îmbrăcaţi, am încuiat uşile şi am făcut de planton cu rândul: eu am preluat primul schimb şi am stat tăcut în întuneric până la trei dimineaţa, când am zgâlţâit-o pe Marie Hopeman şi m-am întins în patul meu. Am adormit aproape imediat iar ea trebuie să fi făcut exact acelaşi lucru, fiindcă uitându-mă pe furiş la ceas am constatat că nu trecuseră decât douăzeci de minute după trei. Ori n-o zgâlţâisem suficient de tare, ori nu-şi revenise după precedenta noapte fără somn, când până şi

stewardeselor li se făcuse rău din pricina saltului violent de la San Francisco la Hawai. Oricare ar fi fost motivul, acum nu mai avea importanţă.

Mi-am încălţat pantofii şi m-am uitat la ea. Pentru moment, nu mai părea atât de senină şi de distantă, arăta doar palidă şi obosită, iar sub ochi se vedeau nişte umbre albăstrii. Nu suporta prea bine călătoriile şi se resimţea serios după noaptea precedentă. A observat că mă uitam la ea şi a dat să vorbească:

— Mă... mă tem că...

— Taci din gură! i-am retezat-o cu înverşunare.

A tresărit de parc-aş fi pocnit-o peste faţă,- apoi şi-a strâns buzele şi şi-a coborât privirea spre picioarele încălţate în ciorapi de nailon. Bărbatul cu pălărie de iahting a scos un hohot de râs cu muzicalitatea apei ieşind pe o conductă de evacuare.

— Nu-l băga în seamă, doamnă Bentall. Numai vorba e de el. Lumea-i plină de „Bentall"-i, tari la suprafaţă şi moi ca piftia înăuntru. Când sunt neliniştiţi şi speriaţi simt nevoia să. se descarce pe cineva. Îi face să se simtă mai bine. Dar, bine-înţeles, se descarcă numai în direcţia în care nu-i paşte nici un pericol. S-a uitat la mine gânditor şi fără prea multă admiraţie. Am dreptate, Bentall?

— Ce vrei? am întrebat eu înţepat. Care-i rostul acestei... acestei invazii? Vă pierdeţi timpul. N-am decât vreo patruzeci de dolari bani-gheaţă. Restul sunt în cecuri de voiaj. Nu vă folosesc la nimic. Bijuteriile soţiei mele...

— De ce sunteţi amândoi îmbrăcaţi? m-a întrerupt el pe neaşteptate?

M-am încruntat şi m-am holbat le el.

— Regret, dar nu pricep...

Ceva dur, rece şi aspru mi-a apăsat ceafa. Cel care retezase ţevile puştii nu fusese deosebit de preocupat de pilirea muchiilor.

— Eu şi soţia mea suntem pasageri cu statut de prioritate, am răspuns eu la repezeală.(E greu să vorbeşti cu un ton pompos şi speriat în acelaşi timp.) Problema mea e de

maximă urgenţă. Am... am reuşit să conving de asta autorităţile aeroportului. Am înţeles că se mai întâmplă ca avioanele să oprească peste noapte pentru realimentare în Suva şi am cerut să fiu înştiinţat de îndată ce apar locuri libere într-un avion care se îndreaptă spre vest. Personalul hotelului a fost de asemenea anunţat şi aşteptam dintr-o clipă în alta să fim anunţaţi.

Nu era adevărat, dar personalul din schimbul de zi îşi încheiase programul şi nu se putea face o verificare rapidă. Dar mi-am dat seama că m-a crezut.

— Foarte interesant, a murmurat el. Şi foarte convenabil.

Doamnă Bentall, poţi să vii să-ţi ţii soţul de mână... mi se pare că nu prea se simte în apele lui.

A aşteptat până când ea a traversat încăperea şi s-a aşezat pe pat la o jumătate de metru de mine şi privind drept înainte, apoi a spus:

— Krishna?

— Da. căpitane, a răspuns indianul care o păzise pe Marie.

— Du-te afară. Cheamă recepţia prin telefon. Spune că eşti de la aeroport şi că ai un apel urgent pentru domnul şi doamna Bentall, şi anume că în două-trei ore urmează să oprească pentru realimentare un avion K.L.M. cu două locuri libere. Trebuie să plece imediat de la hotel. Ai priceput?

— Da, căpitane.

Arătându-şi o clipă dinţii de un alb strălucitor, indianul a pornit spre uşă.

— Nu pe-acolo, prostule! 1-a apostrofat albul, indicându-i cu o mişcare a capului uşa dublă cu canaturi de sticlă ce dădea spre verandă. Vrei să te vadă toată lumea? După ce vorbeşti cu recepţia, ia taxiul prietenului tău, vino pe la intrarea principală, spune-le că ai primit comanda prin telefon de la aeroport şi urcă aici să ajuţi la cărarea bagajelor.

Indianul a încuviinţat din cap, a deschis uşa şi s-a făcut nevăzut. Bărbatul cu pălărie de iahting a scos la iveală o havană, a pufăit câteva rotocoale de fum negru în aer şi a rânjit către noi.

— Mişto schema, este?

— Şi, mă rog frumos, ce-ai de gând să faci cu noi? am întrebat eu cu glas tensionat.

— Am să vă duc într-o mică excursie, a răspuns el cu un rânjet, dezvelindu-şi dinţii stricaţi şi pătaţi de nicotină. Şi nimeni n-are să pună nici o întrebare – toată lumea o să creadă că aţi plecat la Sydney, cu avionul. Nu-i aşa că e o chestie tristă? Ei, şi-acum în picioare, mâinile la ceafă şi stânga-mprejur!

Cu trei ţevi de armă îndreptate spre mine, dintre care cea mai îndepărtată se afla la nici o jumătate de metru, mi s-a părut o idee inspirată să-i dau ascultare. A aşteptat până când am avut o privire de ansamblu spre cele două tuneluri de cale ferată, mi-a înfipt ţeava pistolului între omoplaţi şi a început să mă pipăie cu o mână de expert, căreia nu i-ar fi scăpat nici o cutie de chibrituri. în cele din urmă, apăsarea pistolului pe coloana mea vertebrală a slăbit şi l-am auzit dându-se un pas înapoi.

— În regulă, Bentall, şezi. Un pic cam surprinzător, poate... de multe ori, fătălăii buni de gură ca tine se maimuţăresc într-atât încât poartă asupra lor şi câte-un pistol. Poate că l-ai ascuns în bagaje. O să verificăm mai târziu.

Transferând o privire speculativă către Marie Hopeman, i-a spus:

— Dar dumneata, domniţă?

Marie Să nu-ndrăzneşti să mă atingi, o...om îngrozitor ce eşti!

A sărit în picioare şi a rămas dreaptă ca o santinelă în postul de gardă, cu braţele întinse pe lângă trup, cu pumnii încleştaţi, respirând rapid şi profund. încălţată cum era numai

cu ciorapii de mătase nu putea să aibă mai mult de un metru şaizeci, dar indignarea furioasă o făcea să pară cu câţiva centimetri mai înaltă. Era o reprezentaţie pe cinste.

— Ce-ţi închipui c-aş fi? Bineînţeles că n-am nici o armă asupra mea!

Lent, cu băgare de seamă dar fără insolenţă, privirea lui a urmărit fiecare curbură a rochiei mulate mai mult decât corespunzător pe trupul femeii. Pe urmă a oftat.

— Ar fi într-adevăr un miracol dac-ai avea. a admis el cu regret. Poate că în bagajul dumitale. Dar asta, mai târziu. N-

aveţi voie să vă deschideţi valizele până când n-ajungem unde trebuie. (S-a oprit pentru o pauză de meditaţie.) Dar o sacoşă de mână trebuie să ai, nu-i aşa. domniţă?

— Să nu te prind că-ţi pui labele murdare pe geanta mea! a replicat ea furioasă.

— Nu sunt murdare, a spus el cu blândeţe, ridicându-şi o mână pentru control. Mă rog, nu foarte tare. Geanta, doamnă Bentall.

— E-n noptieră, a zis ea eu dispreţ

El s-a dus în cealaltă parte a încăperii, fără să ne scape nici o clipă din ochi. Am bănuit că nu prea avea multă încredere în băiatul cu tunul portabil. A luat din noptieră geanta gri din piele de reptilă, i-a desfăcut încuietoarea şi i-a răsturnat conţinutul pe pat. S-a revărsat o ploaie de mărunţişuri, bani, pieptene, batistă, pudrieră şi tot arsenalul obişnuit de farduri şi vopselei de război. Dar nici un pistol. În privinţa asta nu-ncăpea nici o îndoială.

— La drept vorbind, nici nu prea pari genul ăla de femeie, a spus el în loc de scuze. Dar uite-aşa ajungi să trăieşti până la cincizeci de ani: neavând încredere nici în propria-ţi mamă şi...

S-a întrerupt şi a cântărit în mână geanta goală.

— Mi se pare mie sau e olecuţă cam grea?

S-a uitat cu atenţie înăuntru, a scotocit cu mâna. a scos-o şi a pipăit fundul genţii, pe dinafară. S-a auzit un declic aproape imperceptibil şi fundul fals s-a desfăcut, rămânând atârnat de balamale. Un obiect a căzut cu un bufnet pe covor. S-a aplecat şi a ridicat de jos micul revolver plat, cu ţeava scurtă.

— Le-te-te, o brichetă din alea şmechereşti, a spus el pe un ton destins. Sau te pomeneşti c-o fi pentru parfum ori pentru împrăştiat pudră pe faţă? Te doare mintea de ce sunt ăştia-n stare să inventeze.

— Soţul meu e savant şi o persoană foarte importantă în domeniul său de activitate, a replicat glacial Marie Hopeman. De două ori i-a-fost ameninţată viaţa. Am... am permis pentru pistolul ăla, emis de poliţie.

— Iar eu am să-ţi dau o chitanţă pentru el, pentru ca lucrurile să fie întru totul legale, a spus el cu largheţe.

(Privirea iscoditoare contrazicea tonul.) în regulă, pregătiţi-vă de plecare. Rabat, s-a adresat el individului cu puşcociul, du-te pe verandă şi bagă de seamă să nu-ncerce careva vreo prostie între uşa principală şi taxi.

Totul fusese aranjat cu grijă. Nu puteam încerca nimic nici dacă aş fi vrut şi nu vroiam, cel puţin în acel moment: era limpede că n-avea de gând să ne lichideze pe loc şi n-aveam nici un chef s-o iau la fugă numai ca să mă conving.

Când s-a auzit bătaia în uşă, s-a făcut nevăzut în spatele draperiilor, ţinând sub supraveghere uşa dinspre verandă. A intrat mai întâi băiatul de serviciu, care a luat trei valize. A urmat Krishna, care între timp se dotase cu un fes. Krishna ţinea o pelerină de ploaie peste braţ – avea toate motivele pentru asta. fiindcă afară ploua cu găleata – iar mie nu-mi era greu să ghicesc că sub respectivul obiect vestimentar avea şi altceva decât mâna. A aşteptat politicos până când am ieşit înaintea lui pe uşă, a luat cea de-a treia valiză şi ne-a urmat. Ajuns la" capătul lungului coridor, l-am văzut pe bărbatul cu pălărie de iahting ieşind din camera noastră şi urmându-ne tacticos. îndeajuns de departe ca să nu lase impresia că face parte din grup şi destul de aproape pentru a putea interveni rapid în cazul în care îmi venea vreo idee trăsnită. Nu m-am pulul abţine să mă gândesc că nu era prima oară când făcea genul ăsta de lucruri.

Recepţionerul din schimbul de noapte, un bărbat brunet şi uscăţiv, având întipărită pe chip expresia de lehamite a tuturor celor din tagma lui. Avea deja pregătite notele noastre

de plată, în timp ce plăteam, bărbatul cu pălărie de iahting s-a apropiat de recepţie şi. cu trabucul atârnând în colţul gurii, 1-a salutat afabil pe funcţionar cu o mişcare a capului.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan, a rostii cu respect recepţionerul. L-aţi găsii pe prietenul dumneavoastră?

— L-am găsit, într-adevăr. (Expresia rece şi dură dispăruse de pe chipul căpitanului Fleck spre a fi înlocuită de o alta plină de jovialitate.) Şi mi-a zis că omul pe care vroiam de fapt să-l întâlnesc c tocmai la aeroport. Ca să vezi beleaua naibii,

trebuie s-ajung acolo în puterea nopţii. Dar n-am încotro. Fă-mi, te rog, rost de o maşină.

— Desigur, sir.

Fleck părea să fie un om cu oarecare trecere prin părţile locului. Ezitând, recepţionerul a adăugat:

— E urgent, domnule căpitan?

— Toate treburile mele sunt urgente, a replicat Fleck cu glas tunător.

— Fireşte, fireşte, s-a grăbii să confirme recepţionerul, care părea tare dornic să intre în graţiile lui Fleck. Vroiam numai să vă spun că, din întâmplare, domnul şi doamna Bentall trebuie să ajungă şi dânşii acolo, şi au la dispoziţie un taxi...

— Încântat de cunoştinţă, domnule...ăă... Bentall. a zis cu entuziasm Fleck. Cu dreapta mi-a zdrobii mâna întinsă de mine într-o strânsoare fals-sinceră de marinar, iar cu stânga a adus haina informă pe care o purta cu o treaptă mai aproape de starea de distrugere totală împungând atât de puternic cu arma lui ascunsă materialul cândva alb, încât am avut impresia că o să-şi desprindă buzunarul din cusături.

— Mă cheamă Fleck. Trebuie să ajung neîntârziat la aeroport şi, dac-aţi fi atât de amabili – cu împărţirea tarifului, fireşte – v-aş fi mai mult decât recunoscător...

Fără doar şi poate, era un profesionist desăvârşit: am fost uşuiţi afară şi până la taxiul care ne aştepta cu dexteritatea firească şi suavă a şefului de sală care te conduce la cea mai proastă masă dintr-un restaurant neaglomerat. Şi dac-aş mai fi păstrat vreo îndoială în privinţa competenţei, dublată de experienţă, a lui Fleck, ea mi-ar fi fost risipită în clipa când am luat loc pe bancheta din spate a taxiului, între el şi Rabat, şi am simţit cum în regiunea taliei se strâng fălcile unui cleşte uriaş şi deloc delicat: în stânga, puşcociul lui Rabat; în dreapta, revolverul automat al lui Fleck. Amândouă erau înfipte în scobiturile de deasupra şoldurilor, singura poziţie din care mi-ar fi fost imposibil să le dau la o parte pe neaşteptate. Am rămas tăcut şi nemişcat, sperând ca combinaţia dintre arcurile taxiului străvechi şi drumul accidentat să nu provoace o tresărire spasmodică a vreunuia din degetele arătătoare îndoite pe trăgace.

Marie Hopeman şedea pe scaunul din faţă, alături de Krishna, cât se poate de ţeapănă şi de nemişcată, foarte distantă. M-am întrebat dacă mai rămăsese ceva din zeflemeaua nepăsătoare sau din încrederea liniştită în propriile-i puteri, pe care le arătase cu două zile în urmă. în biroul colonelului Raine. Călătorisem împreună, umăr lângă umăr. preţ de vreo şaisprezece mii de kilometri, iar eu nici nu începusem s-o cunosc măcar, căci avusese grijă de asta.

Nu ştiam absolut nimic despre oraşul Suva. dar chiar dacă aş li avut cât de cât habar, mă-ndoiesc că mi-aş fi dai seama unde eram duşi. Cu doi oameni în faţa mea. câte unul în dreapta şi în stânga şi cu ce reuşeam să întrezăresc prin geamurile laterale. Opacizate de ploaia torenţială, şansele de a observa ceva erau neglijabile. Am apucat să zăresc în treacăt un cinematograf tăcut şi întunecat, o bancă, un canal cu nişte lumini răzleţe ce se oglindeau pe suprafaţa lui opacă şi, după ce am luat-o pe nişte străduţe înguste şi neiluminate, trecând hurducăind peste nişte şine de cale ferată, un lung şir de vagoane de marfă pe care stătea scris C.S.R. Toate acestea, mai ales trenul de marfă, veneau în contradicţie violentă cu prejudecăţile mele despre cum ar trebui să arate o insulă din Pacificul de Sud, dar n-am avut timp să mă minunez de chestia asta. Taxiul a oprit cu o smucitură neaşteptată, din pricina căreia am avut senzaţia că ţeava dublă a puştii mă penetrează cam până pe la jumătatea trupului, şi căpitanul Fleck a sărit afară, ordonându-mi să cobor.

M-am dat jos şi am rămas pe loc, frecându-mi şoldurile în vreme ce mă uitam în jurul meu. Era întuneric ca-ntr-un mormânt, continua să plouă vârtos şi la început n-am putui să văd nimic în afară de una sau două structuri unghiulare care-mi sugerau vag nişte macarale păşitoare. Dar n-aveam nevoie de ochi ca să-mi dau seama unde ne aflam, căci nasul îmi dădea toate elementele edificatoare. Simţeam un miros combinat de fum, motorină şi rugină, miasma de smoală, parâme şi funii ude si. dominând totul, mirosul aspru şi persistent al mării.

Ţinând cont de lipsa de somn şi de întorsătura uluitoare a evenimentelor, mintea mea nu funcţiona prea bine în noaptea aceea, dar mi s-a părut evident că Fleck nu ne adusese pe (locurile din Suva ca să ne îmbarce pe un avion K.L.M. cu destinaţia Australia. Am dat să spun ceva, dar el mi-a retezat-o scurt, a luminat cu o lanternă-stilou cele două valize pe care Krishna le aşezase cil multă grijă într-o băltoacă de apă murdară şi uleioasă, a ridicat el însuşi celelalte două valize şi mi-a spus cu glas suav să fac şi eu la fel ca el şi să-l urmez. Lovitura în coaste cu rol de confirmare aplicată de Rabat n-a avut nimic suav. Concepţia individului despre atenţionările delicate începea să mă obosească. Probabil că Fleck îl supunea unui regim intensiv alcătuit numai din reviste cu foiletoane despre gangsteri americani.

Fleck avea ori o vedere nocturnă mai bună ca a mea, ori o imagine mentală completă a locurilor unde se afla fiecare parâmă, otgon, bolard şi piatră de caldarâm ieşită din pavaj, dar n-am avut mult de mers aşa că nu m-am împiedicai decât de vreo patru sau cinci ori până când am încetinit pasul, am cotit la dreapta şi am început să coborâm un şir de trepte din piatră. Nu s-a grăbit deloc să le coboare şi chiar a riscat să folosească lanterna, lucru pentru care n-aveam de ce să-l învinuiesc: treptele erau alunecoase, acoperite cu un slin verde şi nu exista nici un fel de balustradă către mare. Tentaţia de a-i arunca în cap una din valize şi de a lăsa apoi gravitaţia să preia controlul a fost intensă dar de scurtă durată. Nu numai că spre spinarea mea continuau să fie îndreptate două arme, dar ochii mi se acomodaseră cu întunericul îndeajuns ca să pot desluşi silueta vagă a unei ambarcaţiuni lipită de cheiul jos de piatră de la baza scării. Dac-ar fi căzut în acel moment, Fleck n-ar fi suferit decât nişte contuzii zdravene şi un afront şi mai serios al mândriei, ceea ce ar fi putut foarte uşor să-l determine să renunţe la dorinţa de linişte şi de discreţie în favoarea unei răzbunări imediate. Nu părea genul de om care ar rata un asemenea prilej aşa că am strâns mai tare valizele şi am coborât treptele cu grija şi precizia plină de delicateţe a lui Daniel croindu-şi drum printr-un bârlog de lei adormiţi. Oricum, prea mare diferenţă nu era în cazul meu, în afară de faptul că leii erau treji de-a binelea.

Câteva secunde mai târziu, Marie Hopeman şi cei doi indigeni ajungeau pe chei lângă mine.

Ne aflam acum la nici doi metri şi jumătate peste nivelul apei şi am privit cu atenţie spre ambarcaţiune, ca să-mi fac o idee despre forma şi dimensiunile ei. dar fondul cerului încărcat de nori de ploaie abia dacă era ceva mai luminos decât cel oferit de uscat şi de mare. Avea carena lată, vreo douăzeci de metri lungime – deşi nu-i exclus să-mi fi scăpat câte şase metri la fiecare dintre capete – o suprastructură destul de voluminoasă în zona centrală şi două sau trei catarge. Atâta am avut timp să observ până când o uşă de la suprastructură s-a deschis şi un val neaşteptat de lumină albă a distrus complet fărâma de vedere nocturnă pe care o mai aveam. Un tip, înalt şi deşirat, după cum mi s-a părut, a trecut rapid prin dreptunghiul de lumină şi a închis la fel de repede uşa în urma sa.

— Totul în regulă, şefu'?

N-am fost niciodată în Australia, dar am cunoscut o mulţime de australieni: accentul individului era inconfundabil.

— Da, i-am adus. Şi ai grijă cu lumina aia, ce dracu! Venim la bord.

Îmbarcarea n-a fost deloc dificilă. În locul unde ne aflam, pe la mijlocul navei, marginea de sus a copastiei se afla la acelaşi nivel cu cheiul şi n-am avut decât să sărim pe puntea situată cu şaptezeci de centimetri mai jos. Am băgat de seamă că puntea era din lemn, nu din oţel. Când am ajuns cu toţii jos, căpitanul Fleck a spus:

— Suntem pregătiţi să ne primim oaspeţii, Henry?

Părea relaxat acum, uşurat să se fi întors într-un loc familiar.

— Cabina e gata, şefu', a dat de ştire Henry. (Avea o voce răguşită, marcată de o tărăgănare de-a dreptul lugubră.) Să-i conduc la noua lor locuinţă?

— Te rog. Eu mă duc la mine în cabină. în regulă, Bentall, lăsaţi-vă bagajul aici. Ne vedem mai târziu.

Henry ne-a condus de-a lungul punţii către pupa, fiind urmaţi îndeaproape de doi indigeni. Imediat ce am depăşii

suprastructura, s-a întors la dreapta, a aprins o lanternă şi s-a oprii în fala unui mic tambuchi supraînălţat, de formă pătrată. S-a aplecat, a tras zăvorul, a ridicai capacul tambuchiului şi a îndreptai fasciculul lanternei în jos.

— Voi doi, jos!

Am coborât primul cele zece trepte ale unei scări metalice verticale, umede şi lipicioase, iar Marie Hopeman a venii imediat după mine. Nici n-a apucat bine să-şi lase capul sub nivelul tambuchiului că Henry a trântit capacul şi am auzit scrâşnetul zăvorului. A coborât ultimele două-trei trepte ale scării şi am început să luă cunoştinţă cu aspectul cabinei noastre de lux. Era o carceră întunecată şi urât mirositoare. Mă rog, nu întru totul întunecoasă, fiindcă filamentul unui bec protejat de un abajur de sârmă şi atârnai de plafon răspândea o lumină palidă, atât cât să nu umbli pe bâjbâite, dar era fără doar şi poate urât mirositoare. Domnea o miasmă ca în urma unei epidemii de ciumă bubonică, o duhoare dezgustătoare imposibil de identificat. Cât despre calităţile de carceră, mai mult nici că puteai să pretinzi. Singura cale de ieşire era aceea pe care venisem. Spre pupa se afla un perete despărţitor din lemn, ce se întindea pe toată lăţimea vasului. Am descoperit o crăpătură între scânduri şi, cu toate că n-am putut să văd nimic, am putut să simt mirosul de motorină: sala maşinilor, fără îndoială. în peretele despărţitor dinspre prova se găsea o uşă descuiată ce dădea spre o toaletă primitivă şi o chiuvetă pătată de rugină, alimentată de un robinet care furniza un debit considerabil de apă brună şi sălcie, nu apă de mare. Aproape de colţurile dinspre prova ale calei, în plafon erau practicate nişte găuri de cincisprezece centimetri în diametru. Am încercat să mă uit prin ele, dar n-am văzut nimic. Probabil că jucau rol de ventilatoare şi cu greu s-ar fi putut spune că nu-şi aveau justificare. Dar pe o noapte lipsită de vânt şi cu nava-stând pe loc erau de-a dreptul inutile.

Pe toată lungimea calei, fixate în nişte fante tăiate în punte şi în plafon, erau nişte traverse din lemn aşezate la distanţe mari. Erau patru şiruri de astfel de traverse şi în spatele şirurilor mai apropiate de babord şi de tricord lăzi şi cutii de lemn fuse seră stivuite până aproape de plafon, eu

excepţia spaţiului lăsat liber pentru ca acrul de la ventilatoare să poată pătrunde înăuntru. Intre şirurile exterioare şi interioare de traverse alte cutii şi saci fuseseră stivuiţi până la jumătate din înălţimea calei. Intre şirurile interioare, de la peretele dinspre sala maşinilor şi până la cele două uşi mici din peretele despărţitor dinspre prova rămăsese un culoar de trecere de circa un metru şi douăzeci de centimetri. Podeaua de lemn a acestui culoar arăta de parcă fusese spălată ultima oară cam pe vremea ultimului război mondial.

Încă mă mai uitam încet în jurul meu, simţind cum mi se face inima cât un purice şi sperând că nu era atât de întuneric ca Marie Hopeman să nu-mi observe expresia atent echilibrată de om impasibil şi intrepid, când lumina din tavan a scăzut până la o lucire roşie slabă şi de la pupa s-a auzit un vaiet ascuţit. O secundă mai târziu s-a trezit la viaţă un inconfundabil motor diesel, vasul a început să vibreze pe măsură ce turaţia creştea, apoi, când turaţia s-a micşorat din nou, am putut să aud tropăitul unor sandale pe puntea de deasupra – aruncau parâmele, fără îndoială. Imediat după aceea huruitul motorului a căpătat accente grave în clipa în care s-a trecut la angrenarea elicei. N-a fost nevoie decât de o uşoară înclinare spre tribord în momentul când nava s-a desprins de peretele cheiului ca să ne dăm seama că pornisem la drum.

M-am întors cu spatele la peretele dinspre pupa, m-am ciocnit de Marie Hopeman în semiîntuneric şi am prins-o de braţ ca să nu. cadă. Pielea i se făcuse ca de găină, era udă şi

excesiv de rece. Am aprins un chibrit şi am privit-o cu atenţie în timp ce ea şi-a mijit ochii din pricina luminii neaşteptate. Părul blond şi ciufulit i se lipise de frunte şi de un obraz, mătasea subţire şi îmbibată de apă a rochiei stătea mulată pe ea ca un cocon lipicios şi fata tremura neîncetat. Abia atunci mi-am dat seama cât de rece şi de umedă era acea văgăună neaerisită. Am stins chibritul, mi-am scos un pantof şi am început să lovesc în peretele de la pupa. Văzând că efectul era nul, am urcat câteva trepte pe scară şi am prins a izbi în capacul tambuchiului.

— Ce naibii faci acolo? a întrebat Marie Hopeman.

— Chem serviciul la cameră. Dacă nu primim imediat hainele, o să am pe cap un caz de pneumonie.

— N-ar fi mai nimerit să te-apuci să cauţi vreo armă pe-aici? a spus ca cu calm. Nu ţi-a trecut prin minte să te-ntrebi de ce ne-au adus aici?

— Ca să ne lichideze? Prostii.

Am făcut o încercare cu râsul meu cel lipsit de griji, ca să văd cum merge. N-a mers. A sunat atât de cavernos şi de neconvingător încât până şi mie a reuşit să-mi slăbească moralul. Am continuat:

— E limpede că n-or să ne facă de petrecanie, cel puţin deocamdată. Nu m-au adus atâta amar de drum ca să-mi facă una ca asta – se putea acţiona mult mai uşor în Anglia. După cum nu era necesar să te aducă nici pe tine ca să mă elimine pe mine. In al treilea rând, n-aveau de ce să ne aducă pe vasul ăsta ca s-o facă... de exemplu, canalul ăla murdar peste care-am trecut şi vreo doi bolovani mai grei ar fi fost de ajuns. Şi, în al patrulea rând, o fi el căpitanul Fleck un potlogar şi un ticălos, dar nu mi-a creat impresia de criminal.

A fost o replică mult mai reuşită. Dacă o repetam de vreo sută de ori poate că începeam să o cred eu însumi. Marie Hopeman a rămas tăcută, ca şi cum aş fi pus-o pe gânduri, aşa că nu era exclus să fi avut în ea un sâmbure de adevăr.

După ce m-am convins că n-avea rost să mai insist cu tambuchiul, m-am dus la peretele despărţitor de la prova şi am început să-l lovesc cu pantoful. Se vede treaba că acolo se afla cabina echipajului, fiindcă am primit un răspuns după o jumătate de minut. Cineva a ridicai capacul tambuchiului şi o lanternă puternică a luminai cala.

— Fii drăguţ şi-ncetează cu hărmălaia aia, mi-a zis Henry, deloc încântat. Ce-ai, nu poţi să dormi, ori ce?

— Unde sunt valizele noastre? am întrebat eu cu arţag. Ne trebuie haine uscate. Soţia mea e udă până la piele.

— Bine, bine, a bombănit el. Mişcaţi-vă la prova, amândoi.

Ne-am mutat din loc, el a coborât în cală. a primit patru valize de la cineva invizibil pentru noi, apoi s-a dat la o parte ca să-i iacă loc celuilalt să coboare pe scară. Era căpitanul Fleck. echipat cu lanternă şi pistol şi învăluit într-o aromă de

whisky. Aducea o schimbare binevenită faţă de duhoarea înfiorătoare din cală.*

— Scuze că v-am făcut să aşteptaţi, a răcnit el plin de voioşie. Încuietorile de la valize au fost olecuţă cam parşive. Va să zică, Bentall, n-ai avut nici un pistol la tine, ai?

— Bineînţeles că nu, am replicat eu cu fermitate.

Avusesem, dar rămăsese sub cuvertura patului meu de la Grand Pacific Hotel.

— Zi-mi şi mie ce-i cu blestemăţia asta de miros de-aici?

— Blestemăţie? Blestemăţie, zici?

Fleck a adulmecat aerul infect cu aerul entuziast al unui cunoscător aplecat asupra unui pahar cu coniac Napoleon, apoi a adăugat:

— Miez uscat de nucă de cocos şi aripi dorsale de rechin. Mai ales miezul de nucă. Cic-ar fi foarte bun pentru sănătate.

— Sunt convins, am replicat eu cu amărăciune. Şi cât ai de gând să ne ţii în iadul ăsta?

— Nu există schooner mai bun..., a început iritat Fleck, pe urmă s-a întrerupt. O să vedem. Poate câteva ore, nu ştiu. O să primiţi micul dejun la opt.

A luminat cu lanterna în jurul lui prin cală şi a continuat pe un ton de scuză:

— Nu ni se întâmplă prea des să primim la bord femei, în special de felul dumitale, domniţă. Poate că ne-am fi dat mai multă osteneală cu curăţenia. Să nu care cumva să dormiţi desculţi.

— De ce? am întrebat eu ritos.

— Libărci, a explicat el scurt. Se dau în vânt după tălpile picioarelor.

A mişcat lanterna brusc într-o parte şi a surprins două insecte monstruoase, roşcat-maronii, cu aspect de cărăbuş şi lungi de vreo câţiva centimetri buni, care s-au făcut nevăzute aproape imediat.

— A...atât de mari? a şoptit Marie Hopeman.

— Din pricina nucii de cocos şi a motorinei, ne-a lămurit Henry pe un ton lugubru. Hrana lor preferată, în afară de D.D.T. Le dăm cu de-ăla găleţi întregi. Şi ăştia nu-s decât

dintre cei mici. Părinţii lor ştiu că nu e bine să iasă la iveală când sunt oameni prin preajmă.

— Ajunge, 1-a întrerupt brusc Fleck, vârându-mi lanterna în mână. Ia asta. O să ai nevoie de ea. Ne vedem mâine dimineaţă.

Henry a aşteptat până când Fleck a scos capul pe orificiul tambuchiului, apoi a împins în spate câteva traverse culisante care mărgineau culoarul central. A arătat cu capul spre platforma din lăzi înaltă de un metru douăzeci, expusă astfel.

— Culcaţi-vă aici, a spus el scurt. în altă parte n-aveţi unde. Pe mâine dimineaţă.

Acestea fiind zise a plecat şi, câteva clipe mai târziu, trapa s-a închis în urma lui.

Şi uite-aşa, fiindcă în altă parte n-aveam unde, am dormit pe. platforma înaltă, ghemuiţi umăr lângă umăr. Sau, mai exact, Marie a dormit. Eu aveam alte lucruri la care să mă gândesc.

CAPITOLUL 2

Marţi 8:30 a.m. – 7 p.m.

A dormit senin, nemişcată ca un mort, mai bine de trei ore, respirând atât de liniştit că abia dac-am auzit-o. O dată cu trecerea timpului, ruliul schoonerului a devenit tot mai pronunţat până când, după o smucitură deosebit de violentă, s-a trezit surprinsă şi s-a holbat la mine cu nişte ochi care reflectau derula şi o undă de teamă. Apoi, în timp ce se ridica în capul oaselor, gândurile i s-au limpezit.

— Bună. a spus ea.

— 'Neaţa. Te simţi mai bine?

— Mmm. S-a agăţat de o traversă pe când o nouă smucitură violentă a făcut să se rostogolească prin cală-câteva cutii. Dar 11-0 să mă ţină mult dacă mai continuă aşa. Ştiu că e neplăcut, clar n-am ce face. Cât o fi ora? Văd că ceasul tău arată opt şi jumătate. Afară trebuie să fie plină zi. Mă-ntreb încotro ne-om fi îndreptând.

— Spre nord sau spre sud. Nu mergem nici în spirală, nici în zigzag, ceea ce înseamnă că valurile ne lovesc perpendicular pe axul navei. Nu prea mai ţin eu minte chestiile de geografie, dar ştiu sigur că în perioada asta a anului alizeul de est creează o hulă de la vest la est. Deci, nord sau sud.

Cu trupul ţeapăn, am coborât de pe lăzi şi am pornit spre prova de-a lungul culoarului central, spre locul unde fuseseră lăsate cele două spaţii înguste pentru a permite pătrunderea aerului de la gurile de ventilaţie. M-am strecurat pe rând în fiecare dintre ele şi am pipăit pereţii laterali ai vasului, cât mai sus. Peretele de la babord era fără doar şi poate mai cald decât cel de la tribord. Asta însemna că ne deplasam aproximativ spre sud. Zona de uscat cea mai apropiată în direcţia aceea era Noua Zeelandă, situată cam la o mie şase sule de kilometri depărtare. Am pus la dosar această

informaţie utilă şi tocmai mă pregăteam să plec de acolo când am auzit slab, dar inconfundabil, nişte voci venite de sus. Am tras o cutie de lângă traversa de care se sprijinea şi m-am urcat în picioare pe ea, lipindu-mi obrazul de baza gurii de ventilaţie.

De bună seamă că ventilatorul se afla,în imediata apropiere a cabinei-radio, iar deschiderea sa în formă de trompetă,îl făcea să fie un instrument perfect pentru colectarea şi amplificarea undelor acustice. Auzeam ţăcănitul constant al manipulatorului morse şi, suprapus peste el, o discuţie între doi oameni, clar de parcă aceştia s-ar fi aflat la nici un metru de mine. Habar n-aveam despre ce vorbeau fiindcă foloseau o limbă total necunoscută mie. După vreo două minute am sărit jos, am pus cutia la loc şi m-am întors la Marie.

— De ce-ai stat atâta? m-a întrebai ca pe un ton acuzator.

Nu se simţea deloc fericită în văgăuna aceea neagră şi urât mirositoare. Nici eu.

— Scuze. Dar ai putea să-mi fii recunoscătoare pentru întârziere. Am aflat că mergem spre sud, dar, şi mai important,, am aflat că putem auzi ce vorbesc oamenii de pe punte.

I-am povestit cum am descoperit asta şi ea a încuviinţat din cap.

— S-ar putea să fie o chestie foarte utilă.

Ar putea să ne fie mai mult decât utilă, am spus eu. Ţi-e foame?

— Păi, ce să zic. (A făcut o grimasă şi s-a frecat cu mâna pe stomac.) Nu numai că n-aş fi bună de marinar, dar mai e şi mirosul înfiorător de-aici.

— Se vede treaba că ventilatoarele alea nu-s bune de nimic, am admis eu. Dar poate că n-ar strica nişte ceai.

Am mers la prova şi am atras atenţia asupra mea, aşa cum procedasem şi cu câteva ore în urmă, lovind în peretele despărţitor. M-am întors şi, după nici un minut, tambuchiul s-a deschis.

Am clipit în valul de lumină orbitoare care a inundai brusc cala, apoi m-am tras înapoi când am văzut că cineva coboară scara. Un bărbat cu obrajii scofâlciţi, uscăţiv şi posomorât.

— Ce-i cu gălăgia asta? a întrebat Henry agasat.

— Ne-aţi promis ceva la micul dejun, i-am adus eu aminte.

— Păi da, v-am promis. Micul dejun în zece minute.

După care a plecat, închizând trapa după el.

Într-un timp mai scurt decât cel promis de Henry, trapa s-a deschis din nou şi un tânăr scund şi solid, brunet, cu părul creţ ciufulit într-un mod grotesc, a coborât sprinten scara, purtând într-o mână o tavă de lemn uzată. Mi-a adresat un rânjet plin de voioşie, a mers de-a lungul culoarului şi a aşezat tava pe lăzi, lângă Marie, luând rapid un capac din cositor de pe un vas, cu aerul unui maestru-bucătar care-şi prezintă ultima creaţie. M-am uitat la substanţa cafenie şi lipicioasă. Mi s-a părut că disting boabe de orez şi fărâme de nucă de cocos.

— Ce-i asta? am întrebat eu. Gunoiul de săptămâna trecută?

— Budincă Dalo, sir. E foarte bună.

Arătând spre oala cu emailul ciobit, a adăugat:

— Aici c cafeaua. Şi ea e foarte bună.

A înclinat capul către Marie şi a şters-o la fel de sprinten precum sosise. Nu mai e nevoie să precizez că a închis trapa după el.

„Budinca" era o mizerie indigestă şi gelatinoasă, cu gust şi consistenţă de clei fiert din piele de vacă. Era pur şi simplu necomestibilă, dar nici nu se putea compara cu cafeaua, nişte apă de santină călduţă strecurată prin nişte saci de ciment vechi.

— Crezi că urmăresc să ne otrăvească? a întrebat Marie.

Imposibil. In primul rând, nimeni n-ar putea să mănânce . porcăria asta. Cel puţin, nici un european n-ar face-o După standardele polineziene, probabil că se situează undeva alături de caviar. Ei bine, cam ăsta a fost micul dejun.

M-am întrerupt şi m-am uitat îndeaproape la lada din spatele tăvii.

— Ei, fir-aş al naibii! Nu-mi scapă prea multe, după cum văd. N-am stat decât vreo patru ore cu spatele lipit de ea.

— Ei lasă, că doar n-oi avea ochi la ceafă, a remarcat ea judicios.

N-am dat nici o replică, fiindcă aprinsesem deja lanterna şi mă uitam cu atenţie printre scândurile lăzii.

— Mie mi se pare c-ar fi nişte sticle cu limonadă, sau cam aşa ceva.

Şi mie. Iţi faci cumva scrupule privind atacarea proprietăţii lui Fleck? a întrebat ea cu delicateţe.

Am rânjit, am pus mâna pe bâta mea contra, şobolanilor, am desfăcut o scândură din capac, apoi am scos o sticlă şi i-am dat-o tovarăşei mele de drum.

— Ai grijă. S-ar putea să fie gin de contrabandă pentru uzul băştinaşilor.

Temerea nu mi s-a confirmat, era suc de lămâie şi încă unul excelent. Excelent pentru sete, dar nu prea ţinea loc de foame.

Mi-am scos haina şi am,început să cercetez conţinutul calci.

Căpitanul Fleck părea angrenat într-o afacere complet inofensivă: transportul de provizii. Spaţiile pe jumătate pline dintre cele două şiruri de traverse de pe fiecare latură erau ocupate de lăzi cu mâncare şi băutură: carne, fructe şi băuturi răcoritoare. Probabil încărca marfa de pe una din insulele mai mari înainte de a porni să colecteze miezul de nucă de cocos. Părea o ipoteză rezonabilă. Numai că, pe de altă parte. Fleck nu părea un om inofensiv.

Mi-am încropit un mic dejun din carne de vită conservată şi pere – Marie a refuzat să se atingă de aşa ceva – după care am început să investighez conţinutul lăzilor şi cutiilor stivuite până la tavan, între şirurile exterioare de traverse şi pereţii vasului. Dar n-am ajuns prea departe. Traversele din acele şiruri nu erau culisante, precum cele din interior, oi erau prinse în balamale la partea superioară, fiind proiectate să se rabată în sus şi spre interior. Ţinând cont că aveau partea de jos blocată de lăzile din şirurile interioare, lucrul acesta era de-a dreptul imposibil. Am descoperii totuşi că două traverse, cele aflate imediat în spatele lăzii cu limonadă, se mişcau liber. Le-am studiat partea superioară cu ajutorul lanternei şi am constatat că nu aveau balamale care să le prindă de

plafon. După prospeţimea lemnului din locul unde fuseseră prinse în şuruburi, se părea că balamalele fuseseră demontate de curând. Am îndepărtat cât am putut de mult traversele, am tras de la locul ci lada de sus, fără să-mi frâng gâtul – lucru care n-a fost atât de simplu pe cât pare, deoarece cutiile erau grele şi ruliul schoonerului destul de serios în acel moment – şi am aşezat-o pe platforma unde ne petrecusem noaptea.

Cutia era lungă de şaizeci de centimetri, lată de vreo patruzeci şi cinci şi înaltă de treizeci, fiind construită din lemn de brad vopsit în galben. Pe fiecare din cele patru colţuri ale capacului se vedea semnul distinctiv, în formă de săgeată cu deschiderea largă, ce marca obiectele din proprietatea Royal Navy[2]. Deasupra, o inscripţie aproape ştearsă de o linie neagră şi groasă spunea: „Fiola militară aeriană". Mai jos se puteau citi cuvintele: „Busole cu alcool" şi dedesubt: „Material redundant. Aprobat pentru casare", urmată de desenul unei coroane, cu aspect cât se poate de oficial. Am desfăcut cu oarecare dificultate capacul şi am văzut că inscripţiile nu minţeau: şase busole cu alcool, fără număr de serie, ambalate în paie şi hârtie albă.

— Mie mi se pare în regulă, am spus eu. Am mai văzut inscripţii din astea. „Redundant" e un eufemism militar pentru „depăşit". Se obţine astfel un preţ mai bun de la cumpărătorii civili. Se prea poate ca Fleck să se ocupe cu comercializarea legală a stocurilor de mărfuri casate ale guvernului.

— Sau poale că domnul Fleck are un stoc propriu de

inscripţii, a remarcat cu scepticism Marie. Ia să ne uităm şi la altă ladă.

Am dat jos următoarea ladă. Pe ea scria „Binocluri" şi conţinea binocluri. A treia cutie purta şi ea însemnul Flotei militare aeriene, aproape, ştearsă, şi inscripţia „Centuri de salvare gonflabile (aviaţie)", şi nici de data asta inscripţia nu minţea: centuri de salvare de un roşu-aprins, cu încărcătură de bioxid de carbon şi nişte cilindri galbeni pe care scria „Substanţă pentru îndepărtarea rechinilor".

[2] Marina militară britanică (n.tr.)

— Ne pierdem timpul, am spus eu.

Fiind nevoit să-mi menţin echilibrul din pricina raliului puternic al schoonerului, ridicatul şi deschiderea cutiilor se transformase într-o muncă istovitoare. în plus, căldura din cală creştea pe măsură ce soarele se înălţa pe cer, iar transpiraţia îmi şiroia pe faţă şi pe spinare.

— Nu-i decât un traficant ordinar de mâna a doua.

Traficanţii de mâna a doua nu răpesc oameni, a remarcat ea caustic. încă una, te rog. Am o presimţire.

Mi-am reprimat imboldul de a-i spune că era foarte simplu să ai presimţiri când nu ai de făcut tu corvoada, am apucat a patra ladă din stiva care se micşora constant şi, după ce-am constatat cât e de grea, arh aşezat-o lângă celelalte. Aceleaşi inscripţii legate de casare ca şi la celelalte, conţinutul fiind: „Bujii Champion. 288 bucăţi." După cinci minute şi după ce mi-am jupuit vreo cinci centimetri de piele de pe dosul palmei drepte, am reuşit să desfac capacul. Marie a evitat cu grijă să se uite la mine. Poate că se pricepea să citească gândurile, poate că începea să sufere de rău de mare. Dar s-a întors când am deschis lada, s-a uitat atent înăuntru şi mi-a aruncat o privire.

— Se pare că dragul nostru căpitan Fleck are propriile inscripţii, a murmurat ea.

— S-ar părea că aşa stau lucrurile, am admis eu.

Lada era plină de cutii din tablă, care însă nu erau pline cu bujii. în lada cu pricina erau destule cartuşiere de mitralieră ca să poţi declanşa o revoluţie de proporţii moderate.

— Povestea asta începe să mă intereseze într-un mod deosebit de ciudat.

— Nu...nu-i nici un pericol? Dacă Fleck...

— Păi ce-a făcut căpitanul Fleck pentru mine? Dacă vrea, n-are decât să vină.

Am scos afară a cincia ladă, m-am uitat dispreţuitor la inscripţia „Bujii" şi am desfăcut capacul folosind o combinaţie de pârghii şi şuturi bine alese. Am cercetat cu atenţie înscrisurile de pe hârtia groasă de culoare albastră ce înfăşură conţinutul după care am pus capacul la loc cu tot atâta delicateţe şi grijă pioasă ca un gangster din Chicago, care aşează o coroană de flori pe mormântul ultimei sale victime.

Ammonal, 25 la sută pulbere de aluminiu! Marie reuşise şi ea să arunce o privire pe înscrisul hârtiei. Ce naiba o mai fi şi asta?

— Un exploziv foarte puternic, destul să trimită pe orbită schoonerul şi toată lumea de la bord.

Am ridicat lada la locul ei şi faţa mi s-a umplut de o transpiraţie proaspătă când m-am gândit la elanul cu care lovisem în ea ca s-o deschid.

— De asemenea, o substanţă al naibii de delicată. O temperatură necorespunzătoare, o manipulare greşită, o umiditate excesivă... ei bine, scoate un bubuit impresionant. Parcă nu-mi mai place aşa de mult cala asta.

Am apucat lada cu muniţie şi am pus-o la loc; nici dac-ar li fost plină cu fulgi nu mi s-ar fi părut aşa de uşoară.

— Le pui pe toate la loc? m-a întrebat Marie, uşor încruntată.

— Ţie cum ţi se pare?

— Eşti speriat?

— Nu. îngrozit. Nu-i exclus ca în următoarea ladă să găsim nitroglicerină sau ceva asemănător. Asta chiar că ar fi o chestie:

Am aranjat la loc toate lăzile şi traversele; apoi am luat lanterna şi m-am dus la pupa, să văd ce mai era. Dar n-am găsit cine ştie ce. Spre babord, şase butoaie pline cu motorină, kerosen , D.D.T. Şi câteva bidoane de doi decalitri. dotate cu curele pentru a fi cărate la spate. Mi-am făcut socoteala că Fleck avea nevoie de astea când îşi împrospăta

proviziile în vreo insulă izolată, lipsită de facilităţi de încărcare. Pe latura dinspre tribord se găseau vreo două lăzi metalice pe jumătate pline cu tot soiul de piese metalice ruginile: şuruburi, piuliţe, şuruburi cu ochi, scripeţi, ba chiar vreo două cavile de matisit. M-am uitat cu jind la cavile, dar le-am lăsat la locul lor. Părea puţin probabil ca Fleck să fi trecut eu vederea o astfel de posibilitate, dar chiar şi aşa, o cavilă de matisil e considerabil mai lentă decât un glonte. In plus, e foarte greu de ascuns.

M-am întors la Marie Hopeman. Era foarte palidă.

— N-am găsit nimic acolo. Ai vreo idee despre ce-am putea să facem acum?

— N-ai decât să faci ce vrei, mi-a răspuns ea calm. Mie o să mi se facă rău.

— O, Doamne!

Am alergat spre cabină, am lovit cu pumnii în peretele despărţitor şi am aşteptat să se deschidă trapa tambuchiului. Era însuşi căpitanul Fleck, odihnit, cu privirea limpede, proaspăt bărbierii şi îmbrăcat în pantaloni de doc alb. Politicos, şi-a scos trabucul din gură înainte să vorbească.

— O dimineaţă splendidă, Bentall. Sunt sigur că...

— Soţiei mele îi e rău, l-am întrerupt eu. Are nevoie de aer curat. Poate să urce pe punte?

— Rău? a întrebat el pe un ton schimbat. Febră?

— Rău de mare! am urlat la el.

— într-o zi ca asta? (Fleck s-a îndreptat pe jumătate şi s-a uitat în jur la ceea ce probabil considera a fi o întindere de un calm desăvârşit.) O clipă.

A pocnit din degete, a spus ceva ce mi-a scăpat şi a aşteptat până când băiatul care ne adusese micul dejun a apărut alergând cu un binoclu în mână. Fără grabă, Fleck a făcut o inspecţie de 360 de grade a orizontului, apoi a lăsat jos instrumentul optic.

— Poate să vină sus. Şi tu. dacă vrei.

Am chemat-o pe Marie şi am lăsat-o să urce înaintea mea pe scară. Fleck i-a întins mâna peste marginea trapei şi i-a spus cu solicitudine:

— Am auzit cu regret că nu vă simţiţi prea bine, doamnă Bentall. în orice caz, nu arătaţi prea grozav.

— Sunteţi foarte amabil, domnule căpitan.

Tonul şi privirea ei m-ar fi secat la ficaţi, dar n-au avut nici un efect asupra lui Fleck. A pocnit iarăşi din degete şi băiatul a venit cu două şezlonguri cu apărătoare pentru soare.

— Sunteţi bineveniţi să rămâneţi aici cât doriţi, amândoi. Dacă vi se spune să mergeţi jos, trebuie să vă conformaţi fără întârziere. S-a-nţeles?

Am încuviinţat din cap, fără să spun nimic.

— Bun. Desigur, nu veţi fi atât de proşti încât să încercaţi vreo prostie. Prietenul nostru, Rabat, n-a câştigat nici un con-

curs de tir, dar de la distanţa asta nu prea are cum să rateze ţinta.

Am întors capul şi l-am văzut pe micul indian, tot în negru dar fără haină acum, şezând în cealaltă parte a tambuchiului, cu puşca sprijinită pe genunchi. Era îndreptată direct spre capul meu. iar el se uita la mine cu un jind care nu mi-a picat bine deloc.

— Acum trebuie să vă părăsesc, a urmat Fleck. (A zâmbit, arătându-şi dinţii stricaţi şi cafenii la culoare.) Noi, căpitanii de nave, avem propriile noastre îndatoriri. Ne vedem mai târziu.

— Ne-a lăsat să ne aranjăm şezlongurile şi s-a dus la prova în timoneria aflată dincolo de sala radio. Marie s-a întins pe scaun cu un oftat, a închis ochii şi în cinci minute culoarea i-a revenit în obraji. După zece minute era pe jumătate adormită. Mi-ar li fi plăcut să fac şi eu acelaşi lucru, dar colonelului Raine nu i-ar fi fost pe plac asta. „Vigilenţa externă, băiete" era avertismentul lui preferat, aşa că m-am uitat în jurul meu cu cât mai multă vigilenţă posibil. Numai că nu prea existau motive pentru vigilenţă.

Deasupra, un soare incandescent pe un cer alb-albastru decolorat. Spre apus, oceanul verde-albastru. Spre răsărit, partea dinspre soare, apa cu reflexe verzi întunecate împinsă într-o hulă lungă şi înceată de alizeul cald ce bătea cu douăzeci de noduri. Departe, spre sud-est, nişte vagi pete de culoare purpurie la orizont, care-ar fi putut fi nişte insule sau, la fel de bine, o festă a imaginaţiei mele. Iar pe toată

întinderea oceanului nu se vedea nici măcar o singură navă. Nici măcar un peşte zburător. Mi-am transferat vigilenţa asupra schoonerului.

Poate că nu era cel mai jegos Vas de pe cele şapte mări, n-am apucat să Ic văd pe toate, dar ar fi fost nevoie de un contracandidat serios ca să-l întreacă. Era mai mare, mult mai mare decât crezusem, lung de aproape treizeci de metri şi fiecare palmă de pe suprafaţa lui era slinoasă, plină de gunoaie, nespălată şi nevopsită. Pe unde se mai dăduse cu vopsea, se decojise din pricina soarelui. Avea două catarge

echipate pentru întinderea pânzelor, dar nu se vedea nici o pânză prin apropiere, iar între cele două vârfuri de catarg se înălţa o antenă care se prelungea în jos până la cabina radio, cam la şase metri spre prova de locul unde mă aflam. Dincolo de uşa deschisă se vedea ventilatorul acoperit de rugină şi, mai încolo, un loc care putea fi camera hărţilor sau cabina lui Fleck, dacă nu şi una şi alta. Mai departe, dar la un nivel mai înalt, se afla puntea închisă. Am presupus că dincolo de asta. sub nivelul punţii, trebuia să fie cabina echipajului. Am petrecut aproape cinci minute cercetând cu băgare de seamă suprastructura, având sentimentul vag că ceva era în neregulă, că era acolo ceva care n-ar fi trebuit să fie. Poate că colonelul Raine ar fi sesizat despre ce era vorba, dar eu nu m-am prins. Am simţii că mi-am făcut datoria faţă de colonel şi nu servea la nimic să-mi ţin în continuare ochii deschişi. Treji sau adormiţi, puteau să ne arunce peste bord oricând doreau. în ultimele patruzeci şi opt de ore apucasem să dorm doar vreo trei. Am închis ochii şi am adormit.

Când m-am trezit, era spre prânz. Soarele se ridicase aproape direct deasupra capului, dar apărătorile şezlongurilor erau largi iar alizeul destul de răcoros. Căpitanul Fleck tocmai se aşezase pe marginea tambuchiului. Se părea că treaba pe care o avusese de făcut se terminase şi nu era deloc greu de ghicit natura respectivei ocupaţii: terminase de curând o lungă şi dificilă întrevedere cu o sticlă de whisky. Avea ochii uşor injectaţi şi, chiar dacă mă aflam la un metru de el în direcţia contrară vântului, n-am întâmpinat nici o dificultate să-i simt mirosul de scotch. Dar se vede treaba că avusese mustrări de conştiinţă sau de altceva, fiindcă adusese cu el o tavă cu pahare, o sticlă cu vin de Xerex şi o carafă de piatră.

— Imediat o să vă trimitem şi ceva de mâncare, a spus el cu un ton de parcă-şi cerea scuze. M-am gândit că, înainte de masă, ar merge un păhărel.

— Îhî, am mormăit eu cu ochii la carafă. Ce-ai acolo? Cianură?

— Scotch, a replicat el scurt.

A turnat în două pahare, pe-al lui 1-a secat dintr-o sorbire şi a arătat cu capul spre Marie, care stătea întinsă în faţa

noastră, cu faţa aproape complet ascunsă sub părul răvăşit de vânt.

— Dar doamna Bentall n-o fi vrând?

— Las-o să doarmă. Are nevoie de somn. Cine-ţi dă ordine pentru toată tărăşenia asta, Fleck?

— Cum? (Şi-a pierdut echilibrul, dar numai pentru o clipă, toleranţa lui la alcool fiind, se vede treaba, foarte ridicată.) Ordine? Ce ordine? Ale cui ordine?

— Ce-ai de gând să faci cu noi?

— Abia aştepţi să afli, nu-i aşa, Bentall?

— Îmi place nespus de mult aici. Nu prea eşti comunicativ, după cum văd.

— Hai, mai ia un pahar.

— Nici nu l-am început pe primul. Cât timp mai ai de gând să ne ţii aici?

A reflectat un moment la asta, apoi a rostit rar:

— Nu ştiu. Nu eşti prea departe de adevăr, nu eu ţin frâiele în povestea asta. Era într-adevăr cineva foarte nerăbdător să te vadă. (A mai dat pe gât o duşcă de whisky.) Dar acum nu mai e aşa de sigur.

— Era mai bine să-ţi fi spus asta până să ne iei de la hotel.

— Păi atunci nu ştia. Am vorbit prin radio, acu vreo cinci minute. Revine la ora nouăsprezece fix. Atunci o să afli şi răspunsul. Sper c-o să-ţi placă.

Vocea lui avea ceva sumbru, care nu mi s-a părut deloc încurajator. Şi-a mutat privirea spre Marie, s-a uitat la ea vreme îndelungată fără să spună nimic, apoi s-a foit şi a spus:

— Ai o feţişoară pe cinste, Bentall.

— Sigur. E soţia mea, Fleck. Uită-te în altă parte.

S-a întors încet şi s-a uitat la mine, cu o expresie dură şi rece pe chip. Expresie care mai sugera şi altceva, numai că nu reuşeam să-mi dau seama.

— Dac-aş fi cu zece ani mai tânăr sau măcar cu vreo jumate de sticlă mai treaz, a spus el fără animozitate, te-aş fi lăsat fără incisivi pentru chestia asta, Bentall. Şi-a lăsat privirea să alunece peste strălucirea orbitoare a oceanului, uitând de paharul din mână. Fiica mea e doar cu vreun an sau

doi mai tânără decât ea. Chiar acum e la Universitatea California. La Arte Moderne. Crede că babacu' ei e căpitan în marina militară australiană. (Cu un gest al mâinii, a făcut să se rotească lichidul din pahar.) Poate că-i mai bine să creadă în continuare asta, poate că-i mai bine că n-are să mă mai vadă niciodată. Dar dacă aş şti că n-am s-o mai văd niciodată...

M-am prins. N-oi fi eu Einstein, dar nu e nevoie să fiu pocnit peste cap de mai multe ori ca să văd ceea ce e evident. Soarele ardea mai fierbinte ca oricând, dar nu-mi mai era cald. N-am vrut să-şi dea seama că vorbise şi cu mine, nu numai cu el însuşi, aşa că am spus:

— Nu-i aşa că nu eşti australian, Fleck?

— Nu sunt?

— Nu. Vorbeşti ca un australian, dar e un accent căpătat.

— Sunt la fel de englez ca şi line, a bombănit el. Dar căminul meu e în Australia.

— Cine plăteşte pentru toate astea, Fleck?

S-a ridicat brusc în picioare, a adunai paharele goale şi sticlele şi a plecat fără să mai spună nici un cuvânt.

Abia pe la cinci şi jumătate după-amiaza Fleck a venit să ne spună să coborâm. Poate că observase vreun vas la orizont şi n-a vrut să rişte să fim văzuţi dacă nava respectivă s-ar fi apropiat prea mult, după cum nu-i exclus să fi considerai că stătusem destul pe punte. Perspectiva întoarcerii în văgăuna aia împuţită nu ne făcea nici o plăcere, dar în afară de faptul că amândoi domnisem mai toată ziua şi ne simţeam iarăşi odihniţi, nu ne-am împotrivit prea mult să mergem. Spre sfârşitul după-amiezii, nori cumulus negri se furişaseră dinspre răsărit şi acoperi seră soarele, răcind aerul şi anunţând apropierea ploii. După toate aparenţele, avea să fie o noapte lungă şi mizerabilă. Genul de noapte care i se potrivea ca o mănuşă căpitanului Fleck. Iar eu speram să fie o noapte care nouă să ni se potrivească şi mai bine.

Trapa tambuchiului s-a închis în urma noastră şi zăvorul a fost închis. Marie s-a cutremurat uşor şi şi-a strâns braţele în jurul trupului.

— Ei bine, urmează o nouă noapte la Ritz. Ar fi trebuit să ceri nişte baterii noi... lanterna aia n-o să ne ţină toată noaptea.

— Nici n-o să fie nevoie. Intr-un fel sau altul, ne-am petrecut ultima noapte pe tomberonul ăsta plutitor. O să plecăm de-aici în seara asta, imediat ce se întunecă. Dac-ar fi după Fleck, am pleca cu nişte fiare atârnate de picioare. Dac-ar fi după mine. am pleca fără acele greutăţi suplimentare. Iar dac-ar fi să pariez, aş miza pe Fleck.

— Cum adică? a şoptit ea. Ai...ai zis că n-o să păţim nimic. Adu-ţi aminte de toate motivele pe care mi le-ai înşirat astă-noapte, când am ajuns pe vas. Ai spus că Fleck nu-i un ucigaş.

— Şi în continuare cred la fel. Oricum, nu-i stă în fire. A băut toată ziua, încercând să-şi înece conştiinţa în alcool. Dar există destule lucruri care pot determina un om să acţioneze împotriva voinţei sale, chiar şi să ucidă: ameninţări, şantaj, nevoia disperată de bani. Am stat de vorbă cu el în timp ce dormeai. Se pare că cel care a vrut să mă aducă până aici nu mai are nevoie de mine. Pentru ce m-a vrut nu ştiu. clar se pare că scopul a fost atins şi fără mine.

— Ţi-a spus că...că noi...

— Nu mi-a spus nimic. N-a zis decât că persoana care a pus la cale această răpire a ajuns la concluzia că nu mai are nevoie de mine... de noi. Hotărârea finală va fi transmisă la şapte, dar după cum a vorbit Fleck, nu-i greu de ghicit cam care va fi ea. Cred că i-ai picat cu tronc bătrânului Fleck. A

vorbit despre tine, implicit, ca şi cum ai aparţine deja trecutului. Foarte mişcător, foarte melancolic.

Mi-a pus mâna pe braţ, s-a uitat la mine cu o expresie stranie, aşa cum n-am mai văzut până atunci şi mi-a spus simplu:

— Sunt speriată. E ciudat. Dintr-o dată. privesc spre viitor, nu-l văd şi mă simt speriată. Tu eşti?

— Fireşte că sunt speriat, am spus iritat. Tu ce crezi?

— Nu cred că eşti, vorbeşti şi tu aşa. Ştiu că nu-ţi e frică... In orice caz, nu de moarte. Nu c-ai fi mai viteaz decât noi

ăştialalţi, dar dacă moartea ţi-ar ieşi în drum, ai fi atât de ocupat să calculezi, să plănuieşti, să pui la cale stratageme, să găseşti un mod de a o înfrânge încât n-ai observa-o că se apropie decât într-o manieră pur teoretică. Chiar şi acum cauţi o astfel de modalitate şi eşti sigur că o vei înfrânge. Pentru tine moartea, fie ea una care ar putea fi evitată cu o şansă de una la un milion, ar fi o insultă supremă.

A zâmbit către mine, cu oarecare sfială, apoi a continuat:

— Colonelul Raine mi-a vorbit mult despre tine. Mi-a spus că, atunci când situaţia e totalmente disperată şi n-a mai rămas nici o speranţă, e cât se poale de firesc pentru un om să accepte inevitabilul, dar nu şi pentru tine. Şi asta nu pentru că ar exista vreun element pozitiv, ci numai fiindcă n-ai şti cum să te împaci cu gândul de a te da bătut. El crede că eşti singurul om de care i-ar putea fi teamă vreodată, căci şi dac-ai fi legat de un scaun electric şi călăul ar fi cu mâna pe întrerupător, tu tot te-ai gândi la o modalitate să ieşi basma curată.

În timp ce vorbea, mi-a răsucit absentă un nasture de la cămaşă până când n-a lipsit mult să se desfacă, dar n-am spus nimic: un nasture în plus sau în minus n-avea să conteze prea mult în noaptea aceea. S-a uitat la mine şi a zâmbit iar ca să elimine nuanţa ofensatoare din cuvintele ei:

— Cred că eşti un bărbat foarte arogant. Cred că eşti un om cu o credinţă nestrămutată în propria-i persoană. Dar într-una din zilele astea ai să te confrunţi cu o situaţie în care încrederea în sine n-o să-ţi mai fie de nici un folos.

— Ia aminte la ce-ţi spun, am replicat eu cu răutate. Ai uitat să adaugi: „Ia aminte la ce-ţi spun".

Zâmbetul i s-a stins şi s-a întors într-o parte în momentul când trapa s-a deschis. Era băiatul fijian cu pielea ciocolatie, care venise să ne aducă nişte supă, un soi de mâncare şi cafea. A venit şi a plecat fără o vorbă.

M-am uitat la Marie.

— De rău augur, nu ţi se pare?

— La ce te referi? a întrebat ea cu răceală.

— La amicul nostru fijian. De dimineaţă, un rânjet de la o ureche la cealaltă; acum, o expresie de chirurg care a ieşit să-ţi spună că i-a alunecat bisturiul.

— Şi?

— Nu stă în firea lucrurilor, i-am explicat eu răbdător, să spui bancuri, să cânţi şi să dansezi când aduci condamnatului ultima masă. La penitenciarele mai de soi o asemenea practică n-ar fi privită cu ochi buni.

— Aha. a spus ea fără intonaţie. înţeleg.

— Vrei să guşti din chestia asta? am continuat eu. Sau s-o arunc pur şi simplu?

— Ştiu şi eu? a replicat ea cu îndoială. N-am mai mâncat de douăzeci şi patru de ore. Am să-ncerc.

încercarea a meritat efortul. Supa a fost bună, mâncarea şi mai bună iar cafeaua – excelentă. Bucătarul avusese o revenire miraculoasă din străfundurile în care se coborâse în dimineaţa aceea. Sau poate că-l împuşcaseră pe bucătarul cel vechi. Trebuia să mai reflectez la problema asta. Mi-am golit ceaşca de cafea şi m-am uitat la Marie.

— Bănuiesc că ştii să-noţi?

— Nu prea bine, a spus ea şovăielnic. Mă ţin la suprafaţă.

— Cu condiţia ca de picioare să nu-ţi atârne nişte fiare. Am încuviinţat din cap. E bine şi-aşa. Vrei să tragi un pic cu urechea până termin eu o trebuşoară?

— Bine'nţeles.

Vroia să-mi dea de înţeles că mă iertase. Am mers spre prova şi am dat jos două lăzi pe care să se poată urca, chiar sub deschiderea ventilatorului de la babord.

— N-o să-ţi scape prea mult din ce-or să vorbească cei de pe punte, am spus eu. Ai s-auzi, mai ales, tot ce-o să se spună

în sau aproape de sala radio. Cred că n-o să fie cine ştie ce înainte de şapte, dar nu se ştie niciodată. Mă tem c-o să faci ceva cârcei la ceafă, dar imediat ce termin te eliberez din post.

Am lăsat-o acolo şi m-am întors la capătul dinspre pupa al calei. Am urcat trei trepte pe scara metalică şi am făcut o evaluare aproximativă a distanţei dintre ultima treaptă şi capacul tambuchiului. Pe urmă m-am dat jos şi am început să scotocesc în cutiile metalice din colţul de la tribord, până când am găsit un întinzător cu manşon care-mi convenea, am

ales două traverse groase din lemn pe care le-am ascuns în spatele unor lăzi.

Întors la platforma din lăzi de lemn unde ne petrecuserăm noaptea, am dat la o parte cele două traverse desfăcute din şirul exterior, am coborât cu grijă cutiile cu busole şi binocluri, le-am împins într-o parte, apoi am dat jos cutia cu centuri de salvare model aviatic şi i-am golit conţinutul.

Cu totul erau douăsprezece centuri din cauciuc şi cânepă impregnată, cu curele din piele în locul celor din plastic, mai des întâlnite. în plus faţă de butelia de CO, şi cilindrul cu substanţă pentru alungarea rechinilor, fiecare centură era dotată cu câte un cilindru etanş la apă cu un cablu care ducea la un beculeţ roşu, fixat pe cureaua pentru umărul stâng. De bună seamă că în cilindru se afla o baterie. Am apăsat micul întrerupător de pe una dintre ele şi becul s-a aprins imediat, răspândind o lumină roşie puternică, semn că echipamentul, deşi depăşit moral, nu era foarte vechi. Totodată, era un indiciu de bun augur privind eficienţa de operare a gazului şi etanşeitatea centurilor umflate. Dar nu era cazul să las ceva la voia întâmplării: am luat la nimereală patru centuri şi am acţionat butonul de declanşare la prima dintre ele.

Şuieratul imediat al gazului comprimat n-a fost chiar aşa de puternic, presupun, dar în spaţiul acela închis părea că toată lumea de la bordul schoonerului avea să-l audă. în mod cert Marie 1-a auzit, căci a sărit de pe ladă şi a venit repede în conul de lumină răspândit de lanterna suspendată.

— Ce-i asta? a întrebat ea repede. Ce-a scos zgomotul ăsta?

— N-au fost nici şobolani, nici şerpi, nici niscai inamici de ultimă oră, am liniştit-o eu. Şuieratul încetase deja şi i-am prezentat pentru inspecţie o centură de salvare rotundă, ţeapănă şi complet umflată. O simplă testare. Pare în regulă. Am să mai verific una sau două, dar am să-ncerc să micşorez zgomotul. Ai auzit ceva pân-acum?

— Nimic. Mai exact, pălăvrăgeală cât cuprinde, Fleck şi australianul ăla. Dar s-a vorbit mai ales despre hărţi, cursuri, insule, încărcături – chestii din astea. Şi despre prietenele lor din Suva.

— Asta trebuie să fie interesant.

Nu şi după cum povestesc ei. a replicat ea înţepai.

îngrozitor, am admis eu. Exact ce spuneai astă-noapte. Bărbaţii sunt toţi la fel. Ar fi mai bine să te-ntorci, să nu-ţi scape ceva.

Mi-a aruncat o privire lungă şi mustrătoare, dar eram ocupai cu testarea celorlalte centuri. înăbuşind zgomotul sub două pături şi perne. Toate au funcţionat perfect şi când, după zece minute, nici una n-a dat semne de dezumflare, am tras concluzia că existau toate şansele ca şi celelalte să fie cel puţin la fel de bune. Am ales alte patru centuri, le-am ascuns după nişte cutii, le-am dezumflat pe cele încercate şi le-am pus în cutie alături de celelalte. Un minut mai târziu, aşezasem la loc toate traversele şi cutiile.

M-am uitat la ceas. Mai rămăsese un sfert de oră până la şapte. Abia dacă mai aveam timp suficient. M-am dus din nou la pupa şi am cercetat cu lanterna canistrele de apă: curelele de cânepă pentru transport erau solide, carcasa concavă pentru a se mula pe spinare, capacul cu diametrul-de doisprezece centimetri era asigurat cu un resort iar în partea de jos fusese prevăzut un robinet. Păreau a fi în bună stare. Am tras din colţ două canistre, am desfăcut capacele şi am constatat că erau aproape pline. Am închis capacele şi le-am zgâlţâit cât am putut de tare. N-a curs nici un pic de apă: erau complet etanşe. Am deschis robinetele la maxim, am lăsat apa să se scurgă pe punte – în fond, nu era vaporul meu – apoi, după ce s-au golit cât s-a putut, le-am şters la interior cu o cămaşă uscată din valiza mea. în fine, m-am dus spre

prova, la Marie.

— Ai prins ceva? am şoptit eu.

— Nimic.

— Preiau eu postul. Uite lanterna. Nu ştiu de ce-am putea să ne ciocnim noaptea în Oceanul Pacific, dar e posibil ca centurile alea să se deterioreze în momentul impactului sau să se dovedească defecte din pricina vechimii. Prin urmare, m-am gândit să luăm cu noi două canistre goale de apă. Au un nivel ridicat de flotabilitate, mult mai mare decât avem noi nevoie, aşa că mi-am zis să transportăm în ele şi nişte haine, vezi şi

tu de ce-ai avea nevoie. Nu sta toată noaptea să te hotărăşti ce să iei. Apropo, ştiu că multe femei poartă prin geantă pungi de plastic, pentru ambalat diverse. Ai vreuna?

— Una sau două.

— Să laşi una afară, te rog.

— în regulă, a spus ea. Apoi, după o scurtă ezitare: Nu prea mă pricep eu la navigaţie, dar am impresia că în ultima oră vasul nostru a schimbat direcţia cel puţin o dală.

— Zău? Şi cum ai ajuns la concluzia asta?

— Bătrânul lup de mare Bentall, foarte îngăduitor cu „oamenii de uscat".

— Păi, nu ne mai legănăm, nu? Valurile vin dinspre pupa. Şi e a doua sau a treia schimbare pe care-am observat-o.

Avea dreptate, hula se domolise considerabil şi puţinul rămas venea dinspre pupa. Dar n-am acordat prea multă atenţie acestui fapt, ştiind că noaptea alizeul înceta să mai sufle iar curenţii locali puteau determina tot soiul de mişcări sinuoase ale apei. Părea că nu merită să-mi fac griji din pricina asta. După plecarea ei m-am apropiat cât mai mult de plafon.

La început n-am putut să-aud decât un răpăit violent pe radiator, un răpăit care devenea tot mai violent şi mai persistent cu fiecare secundă scursă. Ploua, şi încă foarte puternic. Lăsa impresia unei ploi care avea de gând să continue multă vreme. Şi eu şi Fleck aveam motive să fim mulţumiţi din pricina asta.

Deodată am auzit vocea lui Fleck. Mai întâi un tropăit de paşi grăbiţi, apoi vocea lui Fleck. Am bănuit că stătea chiar în pragul uşii de la sala radio.

— E timpul să-ţi pui căştile, Henry.

Vocea reverbera şi căpăta un timbru metalic straniu prin trecerea de-a lungul ventilatorului în formă de pâlnie, dar se auzea foarte clar.

— Exact conform orarului.

— Mai sunt şase minute, şefu'.

Henry, aşezat la consola radio, trebuie să se fi aflat la un metru şi jumătate de Fleck, totuşi vocea lui se auzea aproape la fel de distinct: proprietăţile de amplificare ale ventilatorului erau remarcabile.

— Nu contează. Reglează frecvenţa.

Mi-am lipit urechea de ventilator până când mi s-a părut c-aş fi ajuns pe la jumătatea lui, dar n-am auzit nimic altceva. După vreo două minute, m-am simţit tras de mânecă.

— Am terminat, mi-a spus ea cu glas scăzut. Ţine lanterna.

— In regulă.

Am sărit jos, am ajutat-o să se urce şi am murmurat:

Pentru nimic în lume să nu te mişti de-aici. Chiar în momentul ăsta, amicul nostru Henry ascultă dispoziţiile finale.

Mai aveam de făcut câteva trebuşoare şi după trei-patru minute am reuşit să termin. Am îndesat o pătură în punga de plastic, pe care-am legat-o la gură cât mai bine. Chestia asta m-a transformat într-un optimist desăvârşit. De pătura cu pricina erau ataşaţi o droaie de „dacă". Dacă reuşeam să deschidem trapa, dacă reuşeam să părăsim vasul fără să fim prea rău ciuruiţi de gloanţe, dacă nu ne înecam în continuare, dacă nu eram mâncaţi de vii de către rechini, baracude sau cine ştie ce alte vietăţi ar mai fi putut să poftească la noi, atunci părea o idee bună să avem o pătură îmbibată de apă ca să ne ferim de insolaţie a doua zi. Dar nu vroiam să fiu nevoit să am de-a face cu greutatea ei augmentată de apă în timpul nopţii. De aici, punga de plastic. Am legat punga de una dintre canistre şi tocmai terminasem de băgat câteva haine şi nişte ţigări în acelaşi recipient când Marie a venit la pupa şi s-a oprit lângă mine.

Fără preambul şi cu o voce calmă, lipsită de teamă, a

spus:

— Nu mai au nevoie de noi.

— Ei bine, cel puţin pregătirile mele n-au fost zadarnice. Au discutat problema?

Da, de parc-ar fi discutat despre starea vremii. Cred că te-nşeli în privinţa lui Fleck. N-ar sta prea mult pe gânduri să se descotorosească de oricine. După cum vorbea, părea doar o problemă interesantă. Henry l-a întrebai cum o să scape de noi iar Fleck a spus: „Hai s-o facem frumos, liniştii şi civilizat. Le spunem că şeful s-a răzgândit şi că trebuie să-i ducem cât

mai urgent la destinaţie. Ne facem că am uitat şi i-am iertat. îi aducem sus în cabină să le dăm ceva de băut, le strecurăm în pahare picăturile de adormit şi pe urmă îi aruncăm frumuşel peste bord."

— Un individ fermecător. Ne înecăm în pace şi chiar dacă ieşim pe undeva la suprafaţă, n-o să avem nici o gaură de glonţ care să-i facă pe oameni să pună întrebări.

— Dar o autopsie poate oricând dovedi prezenţa otrăvii sau a narcoticelor...

— Orice autopsie efectuată pe noi, am întrerupt-o eu cu brutalitate, s-ar face fără ca medicul legist să-şi scoată mâinile din buzunare. Dacă nu e nici un os rupt. n-ai cum să determini cauza morţii a două schelete curate şi strălucitoare, fiindcă asta va rămâne după ce locuitorii adâncurilor vor fi terminat cu noi. Sau te pomeneşti că rechinii mănâncă şi oase! N-am de un' să ştiu.

— Chiar e nevoie să vorbeşti aşa? a întrebai ea cu răceală.

— Nu-ncerc decât să mă înveselesc. I-am întins două centuri de salvare. Ajustează curelele în aşa fel încât să le poţi purta pe amândouă în jurul taliei, una peste alta. Ai grijă să nu loveşti din greşeală supapa pentru CO_2. Aşteaptă să ajungi mai întâi în apă şi după aia o umfli.

Deja îmi petreceam pe umeri curelele. Văzând-o că întârzie cu operaţiunea de ajustare, i-am spus:

— Grăbeşte-te, te rog.

— Nu-i nici o grabă, a replicat ea. Henry a zis: „Presupun că va trebui să aşteptăm vreo două ore până să facem ceva", la care Fleck i-a răspuns: „Da, cel puţin." Poate c-or să aştepte până se face întuneric de-a binelea.

Sau poate că nu vor ca membrii echipajului să vadă ceva. Motivele nu contează. Important e că întârzierea aia de două ore se referă la momentul când intenţionează să se descotorosească de noi. în schimb, pot să vină să ne ia în orice clipă. Şi pierzi din vedere faptul că, atunci când or să descopere că am dispărut, or să înceapă imediat să ne caute. N-am nici un chef să fiu călcat de un schooner, tăiat în bucăţi de o elice sau folosit ca ţintă la nişte exerciţii de tragere cu arma. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai mari sunt

şansele să nu mai dea de noi când or să descopere-dispariţia noastră.

— La asta nu m-am gândit, a recunoscut ea.

— E aşa cum ţi-a spus colonelul, i-am zis eu. Bentall se gândeşte la toate.

N-a considerat că replica mea ar merita vreun comentariu aşa că am terminat cu aranjatul centurilor în tăcere. I-am dat lanterna şi i-am cerut s-o ţină îndreptată în sus în timp ce eu m-am urcat pe scară cu întinzătorul şi cele două scânduri din lemn de esenţă tare şi m-am apucat să desfac trapa. Am pus o scândură pe ultima treaptă, am fixat un capăt al întinzătorului pe lemn direct deasupra treptei şi am desfăcut şurubul cu ochi până când s-a proptit ferm de cealaltă scândură, pe care o plasasem sub trapă, ca să dispersez sarcina. Auzeam răpăitul furios al ploii pe trapă şi perspectiva iminentă a udării până la piele m-a făcut să mă înfior fără voia mea. Chestia mi s-a părut tare caraghioasă când am ajuns să mă gândesc că, peste câteva secunde, aveam să fiu mult mai ud.

Forţarea trapei a fost simplă. Ori lemnul capacului era vechi şi uscat, ori şuruburile care fixau zăvorul ruginiseră, pentru că n-a trebuit să rotesc decât de vreo cinci-şase ori tija centrală a întinzătorului, timp în care şuruburile cu ochi, având filete orientate invers, se depărtau tot mai mult, când am auzit primul pârâit al lemnului care ceda şi crăpa în aşchii. După încă cinci-şase rotaţii, brusc n-am mai simţit nici o rezistenţă. Zăvorul s-a desprins cu totul şi drumul spre

libertate era liber... mai exact, cu condiţia ca Fleck şi amicii lui să nu aştepte răbdători la ieşire, gata să-mi zboare creierii imediat ce capul meu ar fi depăşit nivelul tambuchiului. Nu era decât o singură cale pentru a vedea cum stau lucrurile. Nu mă atrăgea prea mult, dar cel puţin era logică. Trebuia să-mi scot afară capul şi să văd ce se-ntâmplă cu el.

Am lăsat jos scândurile şi întinzătorul, m-am asigurat că cele două canistre se aflau la îndemână, i-am şoptit lui Marie să stingă lanterna, am întredeschis capacul câţiva centimetri şi am pipăit cu prudenţă locul în căutarea zăvorului. Era chiar

acolo unde trebuia să fie: pe capac. L-am lăsat uşurel pe punte, mi-am îndoit spatele în timp ce urcam încă două trepte, am apucat cu degetele marginea capacului şi mi-am îndreptat într-o singură mişcare spatele şi braţul, astfel încât capacul prins în balamale s-a ridicat brusc la verticală şi am înălţat brusc capul la o jumătate de metru peste nivelul punţii. Nici o jucărie cu resort n-ar fi acţionat mai rapid. Nimeni nu m-a împuşcat.

Nu m-a împuşcat nimeni pentru că nu era nimeni prin preajmă care să tragă în mine, şi asta pentru că nimeni, în afară de un imbecil de un soi aparte, nu s-ar fi aventurat pe puntea aia fără un motiv absolut stringent. Chiar şi într-o atare situaţie, ar fi avut nevoie de o ţinută blindată. Dac-aţi fi fost dispuşi să staţi la baza cascadei Niagara şi să vă spuneţi că nu era decât o ploaie nevinovată, atunci în noaptea aia ploua. Dacă cineva o să reuşească vreodată să inventeze o mitralieră care, în loc de gloanţe, să folosească apă, am să ştiu exact cum e să se tragă în tine cu aşa ceva. Picături enorme de apă rece, atât de apropiate încât ai fi zis că alcătuiesc un zid solid, se abăteau asupra schoonerului cu o ferocitate şi o intensitate pe care nu le-aş fi crezul posibile. Picăturile acelea uriaşe, căzând cu viteza unor ghiulele, se dezintegrau în clipa impactului, transformând punţile într-un haos de spumă albă bolborosindă, în vreme ce greutatea fizică, sălbăticia nemiloasă cu care ploaia aceea torenţială răpăia pe spinarea ta încovoiată era de-a dreptul înfricoşătoare. Intr-un interval de cinci secunde eram literal-mente ud până la piele. A trebuit să lupt cu imboldul aproape copleşitor de a închide la loc trapa şi de a mă retrage în cala devenită dintr-o dată un liman uscat, cald şi infinit preferabil. Dar pe urmă m-am gândit la Fleck şi picăturile lui de adormit, precum şi la două schelele frumoase şi strălucitoare pe fundul mării, aşa că am deschis complet trapa şi m-am urcat pe punte, cerând încetişor să mi se dea canistrele de apă, înainte să-mi dau seama cum se cuvine ce făceam.

Cincisprezece secunde mai târziu. Marie şi canistrele se aflau pe punte, iar eu închideam capacul tambuchiului, aşezând zăvorul aproximativ în poziţia iniţială, pentru

eventualitatea în care cineva s-ar fi aventurat totuşi mai târziu într-un tur de inspecţie.

Din pricina întunericului şi a ploii orbitoare, vizibilitatea nu depăşea câteva zeci de centimetri şi se poale spune că ne-am croit drumul spre pupa vasului mai mult pe pipăite. M-am aplecai mult peste balustrada dinspre babord a boitei, încercând să determin poziţia elicei, fiindcă deşi vasul nu se deplasa cu mai mult de trei noduri – am presupus că lipsa vizibilităţii trebuie să-l fi forţat pe Fleck să reducă viteza – elicea aceea putea să ne ciopârţească destul de rău. Fie şi numai ea.

La început n-am văzut nimic, doar o suprafaţă de mare care nu mai era deloc o suprafaţă, ci o întindere învolburată şi şuierătoare de spumă albă lăptoasă, dar ochii mi s-au acomodat treptat cu întunericul şi, după circa un minut, am putut să disting limpede apa neagră şi netedă de sub prelungirea pupei. Nu era întru totul neagră, era un negru pătat cu iridescenţa scânteietoare a fosforului şi n-a durat mult până când am dat de zona de turbulenţă maximă care dădea naştere acelei fosforescenţe. Acolo se afla elicea – şi poziţia ei înaintată ne permitea să sărim peste etambou fără teama de a fi absorbiţi în vârtejul creat de elice.

Marie s-a aruncat prima. Ţinea o canistră într-o mână în vreme ce eu o ţineam de cealaltă, lăsând-o în jos. până când a intrat pe jumătate în apă. Pe urmă i-am dat drumul. Cinci secunde mai târziu mă aflam şi eu în apă.

Nimeni nu ne-a auzit, nimeni nu ne-a văzut când am

plecat. Iar noi n-am văzul cum se îndepărta schoonerul. în noaptea aceea, căpitanul Fleck nu folosea luminile de navigaţie. Ţinând cont de afacerile în care era amestecat, probabil că uitase unde era întrerupătorul.

CAPITOLUL 3

Marţi 7 p.m. – miercuri 9 a.m.

După amorţeala dureroasă provocată de ploaia torenţială şi rece, apa mării a părut de o căldură binecuvântată. Nu era nici un val, căci cele care îndrăzneau să se înalţe erau netezite de asaltul potopului, iar hula neînsemnată abia reuşea să provoace o unduire blândă pe suprafaţa mării. Vântul părea să bată tot dinspre est. Asta cu condiţia ca presupunerea mea privind deplasarea,spre sud a schoonerului să-şi fi păstrat valabilitatea.

La început, preţ de vreo treizeci de secunde, n-am văzut-o pe Marie. Ştiam că putea să fie la doar câţiva paşi de mine, dar ploaia respinsă de suprafaţa apei înălţa o perdea atât de densă şi impenetrabilă încât, la nivelul mării, nu se vedea nimic prin opacitatea ei lăptoasă. Am strigat de două ori, dar n-am primit nici un răspuns. Am înotat câţiva metri, trăgând canistra după mine, şi m-am lovit literalmente de tânăra femeie. Tuşea şi scuipa, semn că înghiţise ceva apă, dar continua să se ţină de canistră şi. altfel, părea nevătămată. Era ridicată binişor peste nivelul apei, de unde am dedus că nu uitase să acţioneze butonul de eliberare a CO_2, la centura ei de salvare.

Mi-am apropiat capul de al ei şi am spus:

— Totul în regulă?

— Da. După ce-a mai tuşit puţin, a adăugat: Pe faţă şi. pe gât...ploaia aia...parcă m-a tăiat.

Întunericul m-a împiedicat să văd dacă, într-adevăr, era tăiată. Dar am crezut-o pe cuvânt, fiindcă şi eu îmi simţeam faţa de parcă abia scăpase dintr-un viespar. O bilă neagră pentru Bentall. Primul şi cel mai evident lucru pe care-ar fi trebuit să-l fac după ce-am deschis trapa şi am simţit canonada biciuitoare a ploii era să iau nişte haine rămase de prin valize şi să le înfăşurării că pe nişte basmale în jurul capelelor. Dar acum lacrimile erau tardive. Am apucat punga de plastic prinsă de canistra mea. am sfâşiat-o şi am întins

deasupra noastră pătura. Simţeam în continuare impactul ploii ca pe o grindină cu pietre cât oul de porumbel, dar cel puţin nu mai aveam pielea expusă. Era mai bine decât nimic.

Când am terminat cu aranjatul păturii, Marie a spus:

— Ce facem acum? Stăm aici în cortul nostru sau începem să înotăm?

Am renunţat să-i servesc remarcile evidente privind întrebarea dacă ar trebui să înotăm spre Australia sau America de Sud, fiindcă în circumstanţele date nu păreau nici măcar vag amuzante, şi i-am răspuns:

— Cred c-ar fi bine să-ncercăm să ne mişcăm de-aici. Dacă ploaia asta o ţine tot aşa, Fleck n-are cum să ne găsească. Dar nimic nu ne garantează că n-o să înceteze. Am putea foarte bine să înotăm spre vest. într-acolo se îndreaptă vântul şi hula, aşa că o să ne fie mai uşor.

— Păi nu crezi că tot aşa o să gândească şi Fleck şi-o să pornească spre vest în căutarea noastră?

— Dacă-şi închipuie că suntem săriţi de pe fix măcar pe jumătate cât el, o să creadă că am pornii în direcţie opusă. Cap sau pajură, ai pierdut. Haide!

Am înaintat cu o viteză jalnică. Aşa cum spusese. Marie nu făcea prea multe parale ca înotător. în plus, canistrele şi pătura îmbibată cu apă nu ne-au fost de prea mult folos, dar în prima oră am reuşit să acoperim o distanţă bunicică, înotând zece minute şi odihnindu-ne cinci. De n-ar fi fost gândul că era posibil să facem acelaşi lucru vreme de o lună, fără să ajungem undeva, ar fi fost chiar plăcut. Marea era tot

caldă, ploaia începuse să se domolească iar rechinii rămăseseră acasă.

După o oră şi jumătate, sau ceea ce am bănuit a fi aproximativ atât, timp în care Marie a devenii foarte tăcută, vorbind arareori, nerăspunzând nici măcar atunci când îi vorbeam, am spus:

— Destul. Deocamdată, ne-ajunge. Bruma de energie care ne-a mai rămas o vom folosi pentru supravieţuire. Dacă Fleck se abale atât de mult de la cursul lui, înseamnă că avem ghinion şi n-avem ce-i face.

Mi-am lăsat picioarele să se scufunde adânc în mare şi deodată ani scos o exclamaţie involuntară, de parcă aş fi fost muşcat sau înţepat. Ceva mare sau solid se frecase de piciorul meu şi, cu toate că marea-i plină de obiecte mari şi solide, nu m-am putut gândi decât la ceva lung de vreo patru metri şi jumătate, cu o aripă dorsală triunghiulară şi o gură ca o capcană de urşi nearmată. Pe urmă mi-am dat seama că nu simţisem nici' un vârtej sau o perturbare a apei, aşa că mi-am lăsat iar, cu prudenţă, picioarele în jos, tocmai când Marie mă întreba:

— Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

— Tare mi-ar plăcea să-l văd pe bătrânul Fleck aducându-şi schoonerul aici, am replicat eu cu alean în glas. Asta ar însemna sfârşitul şi pentru el şi pentru vas.

— Nu ceva mare şi solid se frecase de piciorul meu, ci piciorul meu se frecase de ceva mare şi solid, ceea ce era cu totul altceva.

— Stau într-o apă adâncă de vreun metru şi douăzeci.

A urmat o pauză scurtă, apoi Marie a spus:

— Şi eu.

Era răspunsul încet şi buimac al cuiva căruia nu-i vine să creadă ceva. Mai precis, al cuiva care nu înţelege ceva, şi asta m-a nedumerit într-un mod vag.

— Ce părere ai?...

— E uscatul, draga mea, am spus eu expansiv. Mă simţeam ameţit de uşurare, căci nu dădusem doi bani pe şansele noastre de supravieţuire. După cum urcă platforma marină, nu poate fi vorba de altceva. Acum avem şi noi şansa să vedem cu ochii noştri nisipurile alea splendide, palmierii unduitori şi frumuseţile cu pielea ciocolatie de care-am auzit atâta vorbindu-se. Dă-mi mâna.

N-a reacţionat nici frivol, nici măcar bucuros, m-a prins doar de mână în tăcere, în vreme ce eu am transferat pătura celeilalte mâini şi am început prudent să-mi croiesc drum pe platforma puternic înclinată a fundului de mare. în mai puţin de un minut, am ajuns pe o stâncă. în orice altă noapte, ne-am fi aflat pe uscat şi uscaţi. în ploaia ara, stăteam pe uscat şi uzi. Dar eram pe uscat şi nimic altceva nu mai conta.

Am săltat cele două canistre pe ţărm şi am aranjat pătura pe capul Mariei. Ploaia se domolise, dar în noaptea aceea „se domolise" nu însemna decât un termen relativ, fiindcă înverşunarea cu care cădeau picăturile de ploaie continua să aibă consecinţe dureroase. Am spus:

— Mă duc s-arunc o privire prin împrejurimi. Mă-ntorc în cinci minute.

— Bine. a răspuns ea fără entuziasm. Nu dădea semne că s-ar fi sinchisit dacă veneam sau plecam.

M-am întors nu în cinci, ci în două minute. Opt paşi am făcut şi am căzut în marea din cealaltă parte şi nu mi-a trebuit mult să descopăr că insula noastră minusculă avea lungimea de patru ori mai mare decât lăţimea, nefiind alcătuită decât din piatră. Mi-ar fi plăcut să văd cum s-ar fi descurcat aici Robinson Crusoe. Marie nu se mişcase din locul unde o lăsasem.

— Nu-i decât o mică stâncă în mijlocul mării, am informat-o eu. Dar cel puţin suntem în siguranţă. Măcar deocamdată.

Da. (A frecat stânca cu călcâiul sandalei.) E de coral, nu-i aşa?

— Aşa mi se pare. .

La fel ca multe alte subiecte, insulele de coral saturate de soare ale Pacificului constituiseră un element de bază al lecturilor mele din perioada de formare, dar când, fără prea multă precauţie, m-am aşezai ca să-mi uşurez picioarele de povară şi să evaluez situaţia, entuziasmul meu tineresc s-a evaporat rapid. Dacă ăsta era coral, atunci senzaţia creată

era asemănătoare cu cea dată de genul de lucruri pe care un fachir indian le-ar fi încercat după ce ar fi asimilat chestiile mai uşoare, cum ar fi dormitul pe un pat cu cuie înroşite. Stânca era dură, denivelată şi cu numeroase muchii ascuţite ca lama. M-am ridicat din nou în picioare, atent să nu-mi tai mâinile în coral, am luat cele două canistre şi le-am aşezat pe porţiunea cea mai înaltă a recifului. M-am întors la Marie, am luat-o de braţ şi ne-am aşezat umăr lângă umăr pe canistre, cu spatele către vânt şi către ploaie. Mi-a oferii drept

protecţie o porţiune din pătură pe care mândria nu m-a împiedicat s-o accept. Cel puţin îmi oferea iluzia unui adăpost.

Am vorbit cu ea un timp. dar n-a putut să-mi replice decât monosilabic. Pe urmă am scos două ţigări din pachetul pe care-l vârâsem în canistra mea şi i-am oferit una, pe care a acceptat-o. Chestia nu a prea avut succes, fiindcă apa picura din pătură ca dintr-un ciur şi n-a trecut un minut până când ţigările s-au udat complet. După vreo zece minute, i-am spus:

— Ce-ai păţit, Marie? Sunt de-acord că nu suntem la Grund Pacific Hotel, dar cel puţin suntem vii.

— Da. O pauză, pe urmă, foarte serios: Am crezut c-am să mor înecată în noaptea asta. M-am aşteptat să mor. Am fost atât de sigură că aşa o să se-ntâmple încât treaba asta... ei bine, parc-aş trăi un anticlimax. Nu mi se pare real. Nu încă. Mă-n-ţelegi?

— Nu. Ce te-a făcut să fii sigură că... M-am întrerupt pentru o clipă. Să nu-mi spui că te macină şi acum aceleaşi gânduri nebuneşti de astă-noapte!

In întuneric, a încuviinţat din cap. Nu i-am văzut capul, dar am simţit mişcarea păturii.

— Zău că-mi pare rău. Nu mă pot abţine. Poate că nu-s în apele mele, niciodată n-am fost aşa, a spus ea neajutorată. Priveşti în viitor, dar aproape tot timpul nu e nimic acolo, şi când mai prinzi câte-o imagine fugară, nu te vezi şi pe line însuţi. E ca o cortină trasă între tine şi ziua de mâine, şi fiindcă nu vezi prin ea, îţi închipui că nu există o zi de mâine.

— Superstiţii copilăreşti, i-am tăiat-o eu scurt. Numai pentru că eşti obosită, indispusă, udă până la piele şi tremuri de frig, ai început să faci iarăşi apel la fanteziile alea morbide. Nu mă ajuţi, nu-mi eşti de nici un ajutor. Jumătate din timp mă gândesc că colonelul Raine a avut dreptate şi că o să-mi fii un partener de nădejde în această aventură uitată de Dumnezeu. Cealaltă jumătate a timpului sunt convins că o să-mi atârni de gât ca o piatră de moară şi c-o să mă tragi la fund. (Vorbele mele erau crude, deşi intenţionasem să pară blânde.) Dumnezeu ştie cum ai reuşit să supravieţuieşti până acum în meseria asta.

— Ţi-am spus că e ceva nou, ceva complet nou pentru mine. într-adevăr, sunt nişte superstiţii copilăreşti şi n-am să

mai pomenesc de ele. (S-a întins şi mi-a atins mâna.) E teribil de nedrept pentru tine. îmi parc rău.

Nu m-am simţit deloc mândru de mine. Am abandonat subiectul şi am revenit la analiza Pacificului de Sud. Am ajuns la concluzia că nu-mi era cine ştie ce de drag. Ploaia era mai nemiloasă decât tot ce cunoscusem până atunci; coralul era o chestie urâtă, ascuţită şi periculoasă; era locuit de o adunătură de indivizi cu porniri ucigaşe; şi, încă o iluzie sfărâmată, nopţile puteau fi într-adevăr foarte reci. Mă simţeam ud şi înfrigurat sub umezeala lipicioasă a păturii şi amândoi eram zguduiţi de accese incontrolabile de tremurat, a căror frecvenţă creştea o dată cu trecerea nopţii. La un moment dat mi s-a părut că ar fi o chestie deşteaptă şi logică să ne petrecem noaptea în apa mult mai caldă a mării, dar când am trecut, pentru scurtă vreme, la testarea acestei teorii, mi-am schimbat opinia. Apa era îndeajuns de caldă, dar ceea ce m-a făcut să mă răzgândesc a fost un tentacul care a apărui dintr-o crăpătură a stâncii şi s-a înfăşurat pe glezna mea. Caracatiţa căreia îi aparţinea nu putea să aibă mai mult de câteva kilograme, dar efortul de a-mi descleşta piciorul din strânsoare m-a lăsat fără cea mai mare parte a şosetei. în felul ăsta mi-am făcut o idee despre ce s-ar întâmpla dacă sora ei mai mare ar trece prin preajmă.

Pentru mine, a fost cea mai lungă şi cea mai mizerabilă noapte trăită vreodată. Trebuie să fi fost cam miezul nopţii când ploaia s-a domolit, ca să continue sub forma unei burniţe constante până aproape de ivirea zorilor. Am aţipit pe

rând, dar când asta i se întâmpla lui Marie, avea un somn agitat, lipsit de tihnă, cu respiraţia întretăiată şi rapidă. Avea mâinile prea reci. iar fruntea prea caldă. Uneori ne ridicam amândoi şi ne plimbam păstrându-ne cu greu echilibrul pe stânca aspră şi alunecoasă, ca să ne punem sângele în mişcare, dar cea mai mare parte a timpului am stat jos, în tăcere.

In orele interminabile ale acelei nopţi, am privit în ploaie şi în întuneric şi nu m-am gândit decât la trei lucruri: insula pe care ne aflam, căpitanul Fleck şi Marie Hopeman.

Ştiam destul de puţine despre insulele polineziene, dar mi-am amintit că acele insuliţe de coral erau de două tipuri: atoli şi, pentru cele mai mari, bariere de recif. Dacă ne aflam pe cele dintâi, un inel întrerupt şi probabil nelocuit de insuliţe de coral, viitorul arăta într-adevăr sumbru. Dar dacă eram pe o parte a unui recif ce mărginea laguna din jurul unei insule mari şi posibil locuite, atunci se putea să avem noroc.

M-am gândit la căpitanul Fleck. M-am gândit la cât de mult aş da pentru şansa de a-l mai întâlni o dată şi la ce s-ar întâmpla atunci, şi m-am întrebat de ce făcuse ceea ce făcuse şi cine se afla de fapt în spatele răpirii şi a tentativei de crimă. Un lucru părea sigur şi anume că savanţii dispăruţi vor rămâne dispăruţi, împreună cu soţiile lor. Eu fusesem clasificat ca element redundant şi n-aveam să mai aflu vreodată unde se aflau şi ce se întâmplase cu ei. In acele momente nu-mi prea făceam griji în privinţa lor, emoţia predominantă din mintea mea fiind dorinţa fierbinte de a-l reîntâlni pe căpitanul Fleck. Un individ ciudat. Aspru şi lipsit de scrupule, dar aş fi putut jura că nu era întru totul rău. Dar nu ştiam nimic despre el. Tot ce ştiam atunci cu siguranţă era motivul deciziei sale de a aştepta până la nouă pentru a se descotorosi de noi. De bună seamă că ştiuse că schoonerul lui trecea pe lângă un recif şi dacă ne-ar fi aruncat peste bord la ora şapte, până dimineaţă era posibil să fim aruncaţi pe ţărm. Dac-am fi fost găsiţi, identificaţi şi s-ar fi făcut legătura cu Grand Pacific Hotel, Fleck ar fi avut de dat o mulţime de explicaţii.

În fine, m-am gândit la Marie Hopeman, nu ca la o persoană, ci ca la o problemă. Previziunile negre care puseseră stăpânire pe ea nu erau valabile prin ele însele, ci erau simptomatice pentru altceva, şi nu mai aveam nici o îndoială privind ce anume era acel altceva. Era bolnavă, nu mental, ci fizic: succesiunea de zboruri în condiţii vitrege din Anglia până în Suva, noaptea petrecută pe schooner şi toate cele de acum dădeau una peste alta prea puţin somn şi prea puţină hrană, iar deficitul celor două cuplat cu epuizarea fizică îi slăbiseră într-atât rezistenţa, încât devenise expusă la orice boală ar fi atacat-o. Iar ceea ce o atacase era o febră, o răceală sau desueta gripă. La plecarea din Londra, gripa

bântuia nestingherită prin oraj. îmi displăcea să mă gândesc care va fi rezultatul dacă urma să petreacă încă douăzeci şi patru de ore în haine ude şi pe insula aceea pustie şi expusă intemperiilor. Fie şi numai douăsprezece ore.

Uneori în timpul nopţii, ochii mei oboseau atât de mult din pricina privitului în ploaie şi în întuneric încât am începui să am nişte forme blânde de halucinaţii. Mi s-a părut că văd nişte lumini mişcându-se în depărtarea înceţoşată din pricina ploii şi numai atât ar fi fost de ajuns. Dar când am început să-mi închipui că aud voci, n-am mai stat pe gânduri şi am închis ochii, încercând să mă forţez să adorm. Să stai aplecat înainte pe o canistră de apă, având numai o pătură udă drept acoperământ, şi să mai şi adormi e o adevărată performanţă. Dar în cele din urmă am reuşit, cam cu o oră înainte de venirea zorilor.

Când m-am trezit, soarele îmi ardea spatele. M-am trezit la auzul unor voci, nişte voci adevărate de data asta. Am deschis ochii către cea mai frumoasă privelişte pe care-am văzut-o vreodată.

Am aruncat în spate pătura de deasupra noastră, în vreme ce Marie se foia şi se freca la ochi ca să-şi alunge somnul. Era o lume strălucitoare, magnifică în splendoarea ei, o panoramă de frumuseţe paşnică, încălzită de soare, ce făcea din lunga noapte abia trecută un coşmar sumbru, de a cărui existentă aveai toate motivele să le îndoieşti.

Un lanţ de insuliţe şi recifuri de coral, recifuri pictate în nuanţe imposibile de verde, galben, violet, cafeniu şi alb. se

întindeau în depărtare pornind de la noi în două coarne încovoiate, care aproape încercuiau şi delimitau o lagună uriaşă de un acvamarin strălucitor şi. dincolo de lagună, insula cu forma cea mai remarcabilă din toate câte le-am văzut. Era ca şi cum o mână gigantică tăiase pe la mijloc o pălărie Stetson imensă şi aruncase cât colo una dintre jumătăţi. Insula atingea punctul de maximă înălţime în extremitatea sa nordică, unde plonja vertical în mare. De la acest pisc, cobora abrupt spre est şi sud – puteam doar să bănuiesc că la fel se întâmpla către vest – şi acolo unde s-ar fi aflat borul larg al

pălăriei se întindea o câmpie netedă, care ajungea până la plajele cu nisip de un alb orbitor, care, chiar şi la acea oră matinală şi la o distanţă de cinci kilometri, era fără doar şi poate vătămător pentru ochi. Muntele în sine, purpuriu-albăstriu în lumina soarelui de dimineaţă, era pleşuv şi lipsii de orice formă de vegetaţie. Câmpia de mai jos nu avea nici ea decât tufişuri pitice şi iarbă, cu palmieri răzleţi aproape de ţărm.

N-am pierdut mult timp cu peisajul, deşi îmi place să cred că sunt mai insensibil decât oricare altul la frumuseţile naturii, dar nu după o noapte friguroasă şi ploioasă, petrecută pe o insuliţă lipsită de adăpost. Eram mult mai interesat de canoea cu vâsle care se apropia în linie dreaptă de noi, străbătând apa netedă ca oglinda a lagunei verzi.

În canoe se aflau doi bărbaţi solizi, cu pielea ciocolatie, cu câte-o claie de păr negru şi cârlionţai, iar vâslele lor se mişcau într-o sincronizare perfectă şi atât de repede încât stropii de apă formau un curcubeu permanent în lumina răsăritului de soare. La mai puţin de douăzeci de paşi de recif, ci au cufundai vâslele adânc în apa verde şi scânteietoare, au încetinit canoea şi, descriind o curbă .lină, au adus-o într-o poziţie staţionară la mai puţin de trei metri depărtare. Unul dintre ei a sărit în apa adâncă până la coapse, a mers prin apă în direcţia noastră, după care s-a urcai cu vioiciune pe coral. Era desculţ, dar nu dădea semne că l-ar deranja suprafaţa tăioasă a stâncii. Pe faţa lui era întipărit un amestec comic de uimire şi bună dispoziţie: uimire pentru că găsise doi oameni albi pe un recif la ora aceea matinală şi bună dispoziţie pentru că lumea era minunată şi aşa avea să fie mereu. Nu vezi prea des o faţă ca asta, dar când îţi iese în cale n-ai curii să le înşeli. Buna dispoziţie a învins. Ne-a oferit un zâmbet sănătos, apoi ne-a spus ceva care pentru mine n-a însemnat absolut nimic.

Şi-a dat seama că n-a însemnat absolut nimic şi nu era genul de om care să-şi irosească timpul. S-a uitat la Marie, a Clătinat din cap şi a plescăit din limbă în vreme ce ochii săi luau cunoştinţă de faţa ei palidă, de cele două pete nefiresc de roşii de pe obraji şi de umbrele violacee de sub ochi. Apoi a rânjit din nou, 'a înclinat din cap în semn de bun venit, a

luat-o în braţe şi a dus-o către canoe. Eu m-am descurcat singur, cărând după mine cele două canistre.

Canoea era dotată cu un catarg, dar încă nu începuse să bată vântul, aşa că a trebuit să vâslim ca să traversăm laguna până la insulă. Mai exact, cei doi bărbaţi au vâslit, iar eu i-am lăsat bucuros s-o facă. Ceea ce au făcut ei cu canoea aia mi-ar fi provocat o respiraţie gâfâită şi şuierătoare în cinci minute şi m-ar fi dus pe un pat de spital în zece. La concursurile nautice de la Henley flăcăii ăia ar fi stârnit senzaţie. Au vâslit neîntrerupt preţ de douăzeci de minute cât a durat traversarea lagunei, tulburând apa de parcă însuşi monstrul din Loch Ness se afla pe urmele lor, dar tot au mai găsii timpul şi energia să flecărească şi să râdă tot drumul. Dacă erau reprezentativi pentru restul populaţiei de pe insulă, atunci căzusem pe nişte mâini bune.

Iar faptul că pe insulă se mai aflau şi alţii era evident. In timp ce ne apropiam de ţărm, am putut număra cel puţin şase case. nişte construcţii înălţate pe piloni, cu podeaua la aproape un metru deasupra solului, şi acoperişuri de frunze puternic înclinate, care coborau abrupt de la grinzile de pe creastă până la un metru, un metru şi jumătate deasupra pământului. Casele nu aveau nici uşi. nici ferestre, lucru explicabil, pentru că nu aveau nici pereţi laterali, în afară de una, cea mai mare. amplasată într-un luminiş de lângă ţărm. aproape de un pâlc de cocotieri. Celelalte locuinţe se aflau mai în spate şi către sud. Şi mai la sud se înălţa o arătare hidoasă, din tablă ondulată cenuşie la culoare, ceva între o

instalaţie învechită de sfărâmat şi o magazie dintr-o carieră de piatră. în fine, mai încolo se afla un şopron lung şi jos, cu un acoperiş din tablă ondulată, cu pantă lină. Trebuie să fi fost o adevărată plăcere să lucrezi acolo când soarele se înălţa pe cer.

Tocmai ne apropiam de partea dreaptă a unui debarcader – nu un ponton de acostare propriu-zis, cu piloni de ancorare, ci o platformă plutitoare din buşteni, având capătul dinspre ţărm ancorat cu nişte frânghii înfăşurate pe după nişte cioturi de copac – când am văzut un bărbat întins pe ţărm: un alb,

care făcea plajă. Era un moşulică slăbănog, cu faţa acoperită de o încâlceală de păr alb, ochelari negri la ochi şi un prosop soios întină strategic peste mijloc. Părea adormit, dar nu era, căci atunci când prova bărcii a hârjâit pe nisip s-a ridicat cu o tresărire, şi-a luat ochelarii de la ochi, s-a zgâit cu o uitătură mioapă în direcţia-noastră, a bâjbâit nisipul din jurul lui până a găsit nişte ochelari uşor fumurii şi i-a fixat la rădăcina nasului. După ce a rostit cu glas agitat „Doamne Sfinte!", a sărit în picioare cu o viteză remarcabilă pentru un pungaş atât de bătrân şi a fugii grăbit în cea mai apropiată dintre colibele acoperite cu frunze, strângându-şi prosopul în jurul şalelor.

— Asta a fost un adevărat omagiu adresat ţie, draga mea, am murmurat eu. Deşi arăţi de parcă tocmai te-ar fi aruncat mareea pe ţărm iar moşul bate sula de ani, tot ai fost în stare să-l faci paf.

— Mie mi s-a părut că nu-i prea încântat să ne vadă, a replicat ea cu îndoială. A răsplătit-o cu un zâmbet pe matahala care tocmai o ridicase din canoe şi o lăsase în picioare pe nisip şi a continuat: Poate că-i un sihastru. Poate că s-a refugiat aici din motive numai de el ştiute şi nu-i pică bine deloc să vadă la faţă nişte oameni albi.

— Eu zic că s-a dus doar să-şi ia ţolul festiv, am spus eu încrezător. Ai să vezi c-o să se-ntoarcă într-un minut ca să ne facă o primire pe cinste.

Şi aşa a fost. Abia dac-am ajuns la capătul de sus al plajei că a şi reapărut din colibă, îmbrăcat în cămaşă albă şi pantaloni albi, purtând pe cap o panama. Avea o barbă albă, o mustaţă albă şi stufoasă şi o hălăciugă de păr alb şi des. Dacă Buffalo Bill ar fi purtat vreodată veşminte albe tropicale şi pălărie de paie, atunci cel din faţa noastră ar fi fost o copie fidelă a acestuia. A ieşit într-un suflet înaintea noastră, cu braţele depărtate în semn de bun-venit. Nu greşisem în privinţa căldurii cu care vom fi întâmpinaţi, dar cu vârsta dădusem greş: n-avea nici o zi peste şaizeci, poate doar cincizeci şi cinci, şi se ţinea foarte bine chiar şi pentru etatea asta.

— Doamne Sfinte, ce binecuvântare pe capul meu! (Ne-a strâns mâinile de parcă tocmai îi adusesem marele premiu de

la loteria naţională.) Ce surpriză! Făcusem băiţa de dimineaţă, ştiţi... tocmai mă uscam... nu mi-am crezut ochilor...pentru numele lui Dumnezeu, de unde-aţi apărut? Nu. nu, să nu-mi răspundeţi acum! Mergem direct la mine acasă. încântătoare surpriză, încântătoare!

A pornit grăbit în faţa noastră, minunându-se la fiecare pas de această întâmplărică. Marie mi-a zâmbit şi am pornit împreună pe urmele lui.

Ne-a condus pe o cărare scurtă, peste o platformă din şindrilă albă, şi am urcat şase trepte late din lemn ca să ajungem în casa lui. Ca şi la celelalte, podeaua era la o înălţime considerabilă faţă de sol. Dar, odată ajunşi înăuntru, mi-am dat seama de ce, spre deosebire de celelalte, casa asta avea pereţi. Trebuia să aibă, ca să sprijine dulapurile mari cu cărţi şi vitrinele de sticlă care ocupau trei sferturi din spaţiul pereţilor. Celălalt sfert era destinat uşilor şi spaţiilor pentru ferestre.

Ferestrele nu aveau geamuri, doar nişte jaluzele din frunze împletite, care se puteau ridica şi coborî după dorinţă. In aer plutea un miros neobişnuit, pe care la început nu l-am putut identifica. Podeaua părea făcută din nervurile mediane ale unui soi de frunză, probabil de cocotier, întinse peste nişte grinzi apropiate, iar tavanul propriu-zis lipsea, deasupra nefiind decât căpriorii înclinaţi şi acoperişul de frunze. Un lung moment, am studiat plin de interes acest acoperiş. într-un colţ se afla un birou imens de modă veche, model american, iar lipit de un perete interior era un seif masiv. Pe podea

fuseseră întinse câteva rogojini viu colorate, acoperite în mare parte de nişte fotolii şi băncuţe joase din trestie împletită, cu aspect confortabil, fiecare având alături câte o măsuţă joasă. În camera asta, un bărbat se putea simţi confortabil... mai ales cu un pahar plin în mână.

Flăcăul bătrân – cu barba şi mustaţa lui nu mă puteam gândi la el altfel – se pricepea să citească gândurile.

— Luaţi loc, luaţi loc. Făceţi-vă comozi. Ceva de băut? Da, da, fireşte, mai întâi de toate, o băutură. Aveţi nevoie, aveţi nevoie desigur.

A luat un clopoţel pe care 1-a scuturat cu furie, de parc-ar fi vrut să vadă câtă violenţă putea să suporte înainte de a i se sfărâma în mână, 1-a pus la loc şi s-a uitat la mine.

— E prea devreme pentru un whisky, nu?

— Nu în dimineaţa asta.

— Şi dumneata, tânără domniţă? Un brandy, poate? Ei? Un brandy?

— Mulţumesc. (L-a fericit cu un zâmbet cu care pe mine nu m-a învrednicit niciodată şi parcă-l vedeam pe flăcăul tomnatic cum îşi îndoaie degetele de la picioare.) Sunteţi foarte amabil.

Tocmai ajungeam la concluzia resemnată că vorbirea lui sacadată şi repetitivă era un obicei şi avea să fie tare obositoare, dacă urma să petrecem cu el o perioadă oarecare de timp – şi încă de atunci mi-a trecui prin minte că vocea lui îmi era vag familiară – când o uşă din spate s-a deschis şi un tânăr chinez a intrat. Era foarte scund, foarte slab, purta o uniformă kaki, şi singura utilizare pe care o dădea muşchilor săi faciali era să-şi menţină expresia nemişcată, fiindcă nici măcar n-a clipit din ochi când ne-a văzut.

— A, Tommy, iată-te! Avem musafiri, Tommy. Adu ceva de băut. Brandy pentru doamna, un whisky mare pentru domnul şi... ia să vedem, da, da, cred c-am să servesc şi eu... un whisky mic. Pe urmă să pregăteşti baia. Pentru doamna. (Mie mi-ar fi fost de ajuns şi un bărbierit.) După aia, micul dejun. Cred că n-aţi apucat să luaţi micul dejun?

L-am asigurat că nu.

— Excelent! Excelent!

Zărindu-i pe salvatorii noştri, care stăteau pe şindrila albă cu canistrele de apă lângă ei, a ridicat o sprânceană stufoasă în direcţia mea şi m-a întrebat:

— Ce-aveţi acolo?

— Hainele noastre.

— Zău ? Da, da, înţeleg. Hainele. A păstrat pentru sine orice părere şi-o fi făcut despre maniera noastră excentrică de a ne alege valizele. (S-a dus până la uşă.) Lăsaţi-le acolo, James. Aţi făcut o treabă minunată, amândoi. Splendid. Vorbim mai târziu.

I-am zărit pe cei doi bărbaţi zâmbind larg, întorcându-se şi plecând. Am spus:

— Ştiu engleza?

— Sigur, sigur că da.

— Păi cu noi n-au vorbit o iotă.

— Hm. N-au vorbit, ai? (Şi-a mângâiat barba, Buffalo Bill întreg.) Dar voi le-aţi spus vreo vorbă?

Am reflectat o clipă, pe urmă i-am răspuns rânjind:

— Nu.

— Ei. vedeţi? Puteaţi să fiţi de orice altă naţionalitate. (S-a întors în clipa în care băiatul chinez a intrat, a luat paharele de pe tavă şi ni le-a înmânat.) în sănătatea voastră deplină.

Am mormăit ceva corespunzător şi atât de scurt cât îmi permitea decenţa şi m-am repezit la băutura aceea ca o cămilă lovită de sete spre cea mai apropiată oază. Am insultat un Scotch cât se poate de bun înghiţind jumătate din el dintr-o sorbitură, dar chiar şi aşa avea un gust minunat şi tocmai mă pregăteam să mă ocup şi de restul când moşulică a spus:

— Ei, preliminariile s-au încheiat, regulile politeţii au fost respectate. Povestea dumitale, sir. S-auzim.

Replica m-a făcut să mă opresc brusc şi m-am uitai la el cu băgare de seamă. Nu era exclus ca impresia mea că individul ar fi un moşneguţ aferat şi fericit să fi fost greşită. Şi, într-adevăr, mă înşelasem. Ochii de un albastru intens erau şireţi, şi puţinul ce-i mai rămăsese din faţă disponibil pentru o expresie oarecare părea să indice o anumită reţinere, dacă nu chiar prudenţă. Un comportament puţin mai ciudat nu

presupune în mod necesar şi o minte uşor sărită de pe fix.

I-am servit-o, scurt şi fără ocolişuri.

— Eu şi soţia mea ne aflam în drum spre Australia, cu avionul. In timpul unui popas de noapte pe insula Suva, am fost luaţi din camera noastră de hotel la ora trei dimineaţa de către un anume căpitan Fleck şi doi indieni, obligaţi să urcăm pe schoonerul lui şi închişi. Astă-noapte i-am auzit cum plănuiau să ne omoare, aşa că am reuşit să evadăm din cala unde ne ţineau – a fost o noapte urâtă şi nu ne-au văzut când

am fugit – am sărit peste bord şi după un timp am eşuat pe un recif. Oamenii dumitale ne-au găsit acolo azi-dimineaţă.

— Bată-vă norocul să vă bată! Ce poveste extraordinară. Extraordinară! (A continuat să se minuneze şi să clatine din cap un timp scurt, după care s-a uitat la mine pe sub sprâncenele albe şi stufoase.) Poate c-ai putea să-mi oferi ceva mai multe detalii?

Aşa că i-am povestit din nou, spunându-i tot ce se întâmplase de când sosisem pe Suva. Tot timpul cât am vorbit m-a privit scrutător prin ochelarii săi fumurii şi, când am terminat, a mai clătinat din cap de câteva ori şi a spus:

— Incredibil. Toată tărăşenia asta e de-a dreptul incredibilă!

— Vă referiţi la sensul propriu al termenului?

— Cum, cum? Adică să nu te cred? Dar te cred. tinere! Numai că totul e atât de bizar...de fantastic. Bine’nţeles că-i adevărat, altfel cum aţi fi ajuns aici? Dar...dar ce l-a făcut pe individul ăsta hain, pe acest căpitan Fleck, să vă răpească şi să plănuiască uciderea voastră? Pare o nebunie, ceva lipsit de noimă.

— Habar n-am, am spus eu. Singurul lucru la care mă pot gândi – şi chiar şi ăsta e ridicol – e că sunt om de ştiinţă, specialist în tehnologia combustibililor, şi că poate cineva a vrut să extragă anumite informaţii de la mine. De ce ar fi vrut să facă una ca asta, pur şi simplu nu pot să-mi închipui. Şi cum de-a aflat un comandant obscur de schooner că noi urma să zburăm spre Australia, via Fiji – bine, nu are nici un fel de logică.

— Cum ai spus şi dumneata, n-are nici un fel de logică. Domnule...ah...bată-mă să mă bată! îmi cer iertare! Nici nu v-am întrebat încă cum vă cheamă!

— Bentall. John Bentall. Iar ea este soţia mea. Marie. I-am zâmbit. Şi nu trebuie să-mi spuneţi cine sunteţi. Tocmai mi-am adus aminte. Dr. Harold Whiterspoon...profesorul Whiterspoon, mai bine zis. Decanul arheologilor britanici.

— Să-nţeleg că mă cunoşti? M-ai recunoscut?

Lui moşulică nu-i venea să creadă.

— La drept vorbind, presa se ocupă pe larg de dumneavoastră, am spus eu cu tact. Pasiunea profesorului

Whiterspoon pentru publicitate era binecunoscută. Şi am văzut câteva din conferinţele pe care le-aţi susţinut la televizor, în urmă cu un an.

Dintr-o dată, nu s-a mai arătat încântat. Pe faţa lui s-a aşternut o expresie de suspiciune şi ochii i s-au îngustat în timp ce rostea:

— Vă interesează arheologia, domnule Bentall? Adică, aveţi ceva cunoştinţe în domeniu?

— Ca mine mai sunt câteva milioane, domnule profesor. Am auzit despre mormântul ăla egiptean şi despre flăcăul ăla, Tutankamon. Dar să nu mă puneţi să-i ortografiez numele! Nici nu ştiu dacă-l pronunţ corect.

— Aşa deci...Bun. Scuze pentru întrebare. Am să-ţi explic mai târziu. Vai cât pol să fiu de neatent! Starea acestei tinere doamne e departe de-a fi bună. Din fericire, sunt şi un pic doctor. Suni nevoit. Îţi dai seama. Când îţi duci traiul la capătul lumii...

A ieşit grăbit din încăpere şi s-a întors cu o trusă medicală. A scos la iveală un termometru şi a rugat-o pe Marie să-l ţină în gură, în timp ce el îi controla pulsul.

Am spus:

— Nu vreau să vă par nerecunoscător sau că nu vă apreciez ospitalitatea, domnule profesor, dar sunt presat de urgenţa problemelor melc. Cât de curând credeţi că vom putea pleca de aici ca s-ajungem în Suva?

— Nu prea mult, a replicat el, săltând din umeri. E un kelch de la Kandavu – asta-i cam la vreo sută şaizeci de

kilometri la nord de-aici – care vine o dată la şase săptămâni. Ultima oară a fost aici, ia să vedem...da, acum vreo trei săptămâni. Deci, încă trei săptămâni.

Convenabil. Trei săptămâni. Nu mult, după spusele profesorului, dar pe insulele alea aveau probabil o altă scară de măsurare a timpului şi privind către laguna scânteietoare şi recifurile de coral de dincolo de ea nu mi-a fost greu să înţeleg de ce. Dar nu credeam că colonelul Raine ar fi fost prea încântat dac-aş fi stat bine mersi şi-aş fi admirat laguna vreme de trei săptămâni, aşa că am spus:

— Trec avioane pe-aici vreodată?

— Nici nave, nici avioane, nimic. A clătinat din cap şi a continuat să-l clatine în timp ce examina termometrul. Bată-mă cerul să mă bată. Treizeci şi opt temperatura şi pulsul o sută douăzeci. Măi. măi, măi! Dumneata eşti bolnavă, doamnă Bentall, probabil că ai adus boala de la Londra. Baie, pat şi micul dejun, în această ordine! A ridicat mâna în sus în timp ce Marie murmura un protest simbolic. Insist. Insist. Vei sta în camera lui Carstairs. Red Carstairs, asistentul meu, a explicat profesorul. Acum e în Suva, se reface după un acces de malarie. E foarte răspândită prin părţile alea. II aştept să se întoarcă cu nava următoare. Iar dumneata, domnule Bentall... presupun că ai vrea să tragi un pui de somn, nu? (A scos un mic hohot de râs dezaprobator.) Bag mâna-n foc că n-aţi dormit prea bine astă noapte pe reciful ăla.

— Un duş. un bărbierit şi vreo două ore pe unul din fotoliile acelea foarte îmbietoare de pe veranda dumneavoastră mi-ar fi de-ajuns, am spus. Vasăzică, nici avioane? Aş putea să-nchiriez o barcă măcar pe insula asta?

— Singura barcă de pe insulă e cea care aparţine lui James şi John. Nu sunt numele lor adevărate, băştinaşii din Kandavu au nişte nume imposibil de pronunţat. Sunt angajaţi aici cu contract, ca să-mi asigure peşte proaspăt şi alte alimente şi fructe de care pot să facă rost. Nu v-ar duce nicăieri...şi chiar dacă v-ar duce, le-aş interzice categoric. Categoric.

— Prea periculos?

Dacă aşa stăteau lucrurile, n-aveam de ce să-l contrazic.

Fireşte. Şi ilegal. Guvernul fijian interzice deplasările cu canoea între insule în anotimpul cicloanelor. Amenzi severe. Amenzi foarte severe. Pentru încălcarea legii.

— Nici o staţie radio, ca să putem trimite un mesaj?

— Nici pomeneală. Nici măcar un receptor radio. (Profesorul a zâmbit.) Când cercetez ceva ce s-a petrecut acum o mie de ani, contactul cu lumea exterioară mi se pare deranjant până la extrem. Aşa că n-am decât un gramofon vechi, cu manivelă.

Părea un pungaş bătrân inofensiv, aşa că nu i-am spus ce poate să facă cu gramofonul, în schimb. în vreme ce Marie

făcea baie, am mai băut un pahar şi, după ce m-am bărbierit, mi-am schimbat hainele şi am servit un mic dejun pe cinste, m-am întins într-un fotoliu jos din trestie, în umbra verandei.

Am avut intenţia să-mi pun serios mintea la contribuţie fiindcă mi se părea că trecuse cam multişor de când nu mai manifestasem măcar nişte semne rudimentare de inteligenţă. Dar aş fi putut să raţionez doar dacă n-aş fi fost atât de obosit, de n-ar fi fost căldura, soarelui şi efectele combinate a două doze duble de scotch pe stomacul gol şi al sunetului adormitor al alizeului, câre-şi croia drumul sibilinic printre palmierii supuşi. M-am gândii în schimb la insulă, la cât de nerăbdător fusesem s-o părăsesc şi la ce-ar spune profesorul Whiterspoon dacă ar şti că în acel moment nu mai putea să se descotorosească de mine decât cu forţa. M-am gândit la căpitanul Fleck şi la profesor, şi m-am gândit la amândoi cu admiraţie. Fleck, pentru faptul că era de două ori mai deştept decât îl crezusem – ceea ce-l făcea să fie de cel puţin două ori mai deştept decât mine – şi profesorul, fiindcă era unul dintre cei mai rafinaţi şi mai desăvârşiţi mincinoşi pe care-i întâlnisem vreodată. După care am adormit.

CAPITOLUL 4

Miercuri 3 p.m. – 10 p.m.

Avea loc un război iar eu mă aflam chiar în toiul bătăliei. Nu reuşeam să văd cine sau ce era la stânga ori la dreapta mea, şi nici măcar nu eram sigur dacă era noapte sau zi. Dar de faptul că avea loc un război eram sigur. Un baraj de artilerie grea, ce preceda un atac. Nu aveam nici un chef să fac pe eroul. Daţi-mi voie să mă pun la adăpost. Nu mai vreau să fiu carne de lun pentru nimeni. M-am mişcat, am avut impresia că m-am împiedicat şi am simţit o durere arzătoare în braţul drept. O schijă, probabil, sau un glonţ. Poale că m-au transformat în invalid, ar fi o schimbare faţă de linia întâi a frontului. pe urmă am deschis ochii şi am constatat că nu mă aflam pe front: realizasem aproape imposibilul, căzând de pe fotoliu şi aterizând pe podeaua de lemn a verandei profesorului Whiterspoon. După toate aparenţele, reuşisem o aterizare la punct fix: pe cotul meu drept. Cotul mă durea.

Visasem, dar bubuitul exploziilor şi cutremurarea pământului nu făceau parte din vis. în timp ce mă ridicam în picioare, ţinându-mă strâns de cot şi încercând să nu ţopăi prea tare, am auzii alte două bufnituri înăbuşite, venite de la distantă, şi podeaua verandei s-a zgâlţâit de fiecare dată. destul de violent. N-am apucat nici măcar să-ncerc să ghicesc sursa acelor perturbări ale liniştii, că l-am şi zărit pe profesorul Whiterspoon ieşit în uşa ce dădea spre verandă, cu faţa plină de îngrijorare. Cel puţin, vocea lui aşa părea, deci am presupus că ceea ce se ascundea îndărătul „foliajului" de păr alb nu făcea decât să reflecte tonalitatea vocii.

— Dragul meu băiat, dragul meu băiat! (S-a apropiat de mine grăbit, cu braţele întinse, de parc-ar fi crezut că dintr-o clipă-ntr-alta aveam să mă prăbuşesc.) Am auzit sunetul căderii. Pe cinstea mea, tare a mai fost! Cred că te-ai rănit! Ce s-a întâmplat?

— Am căzut din fotoliu, i-am replicat eu răbdător. Am crezut că mă aflam pe front. E din pricina nervilor.

— O, vai de mine, vai de mine! (A început să se agite şi să se foiască în jurul meu, fără să realizeze practic nimic.) Cumva... cumva ţi-ai rănit ceva?

— Numai mândria. (Mi-am pipăit cotul cu degete prudente.) Nu s-a frânt nimic. Doar o amorţeală. de unde vine toată hărmălaia asta?

— Ha! a zâmbit, uşurat. Am ştiut eu c-o să vrei să afli. Tocmai vroiam să-ţi arăt... m-am gândit că oricum ţi-ar plăcea să arunci o privire prin preajmă. (Mi-a aruncat o uitătură glumeaţă.) Ţi-au prins bine cele două ore de somn?

— Exceptând trezirea, da.

— Ai dormit vreme de şase ore, domnule Bentall.

M-am uitat întâi la ceas, apoi la soare, care depăşise cu mult meridianul locului, şi mi-am dat seama că avea dreptate, dar nu părea că amănuntul ar merita atâta agitaţie, aşa că m-am mulţumit să spun, politicos:

— Sper că asta nu v-a provocat neplăceri? Adică, să fiţi nevoit să staţi să mă păziţi, când aţi vrut poate să lucraţi.

— Câtuşi de puţin, câtuşi de puţin. N-avem ceasuri de pontaj aici, tinere. Lucrez când am chef.

— Ţi-e foame?

— Mulţumesc, nu.

— Poate ţi-e sete? Nişte bere de Hong Kong, înainte de plecare. Foarte bună. De la gheaţă. Ei?

— Ar fi excelentă, profesore.

Aşa că ne-am dus şi i-am băut berea, care s-a dovedit a fi atât de bună pe cât promisese. Am servit-o în sufrageria unde

ne dusese prima oară şi m-am uitat la feluritele exponate din vitrinele de sticlă. Pentru mine nu era decât o colecţie mucegăită de oase, fosile şi cochilii, de pistiluri şi mojare din piatră, de bucăţi de lemn carbonizat şi ustensile din lut şi de pietre de forme ciudate. N-a fost deloc greu să nu manifest nici un semn de interes şi nu mi-am arătat interesul pentru că profesorul se arătase suspicios faţă de orice persoană interesată de arheologie. Dar se părea că renunţase la suspiciune fiindcă atunci când mi-a surprins privirea rătăcitoare a spus cu entuziasm:

— O colecţie magnifică de specimene, ei? Magnifică!

— Mă tem că nu prea intră în specialitatea mea, am început eu pe un ton de scuză. Nu ştiu...

— Bine-nţeles că nu, bine-nţeles că nu! Nici nu m-aş fi aşteptat.

S-a dus la biroul lui model americanca scos din sertarul de mijloc un teanc de ziare şi de reviste şi mi le-a dat.

— S-ar putea ca astea să te ajute să înţelegi mai bine.

Am frunzărit la iuţeală revistele şi ziarele. Aproape toate erau datate cu şase luni în urmă şi, din opt ziare, cinci cotidiene naţionale de la Londra şi trei ziare importante americane, nu mai puţin de şapte alocaseră profesorului titluri pe prima pagină. Trebuie să fi fost o zi mare pentru bătrânul flăcău. Majoritatea titlurilor era de genul „Descoperirea arheologică a secolului", depăşind cu mult ca importanţă pe cele referitoare la Tutankamon, Troia sau manuscrisele de la Marea Moartă. Fireşte, de acelaşi tratament se bucurau toate descoperirile arheologice de ultimă oră, dar se pare că exista un fundament pentru această ultimă afirmaţie: după toate aparenţele, Oceania fusese vreme îndelungată continentul „negru” al cercetării arheologice. dar profesorul Whiterspoon susţinea că descoperise pe insula Vardu. la sud de arhipelagul Fiji. dovada concludentă a migraţiei polinezienilor din sud-estul Asiei precum şi despre existenţa acolo a unor forme de civilizaţie primitivă cu circa cinci mii de ani înainte de era noastră, adică cu tot atâţia ani mai devreme de estimarea cea mai timpurie. Trei reviste relatau pe larg povestea, iar una publica o foarte reuşită fotografic cu profesorul şi doctorul ,,Red" Carstairs. stând pe ceea ce mie îmi dădea impresia unei grămezi de piatră de pavaj sfărâmată, dar explicaţia ilustraţiei susţinea că ar fi o parte dintr-un mormânt în trepte. Doctorul Carstairs era un personaj cu o înfăţişare remarcabilă, înalt de nu mai puţin de un metru nouăzeci şi cinci, cu o mustaţă în furculiţă de un roşu aprins şi de proporţii eroice.

— Mă tem că mi-a scăpat toată povestea asta, am spus. La acea vreme mă aflam în Orientul Mijlociu şi eram cam rupt de toate cele. Trebuie să fi stârnit o agitaţie teribilă.

— A fost momentul de încununare al vieţii mele, a spus el cu simplitate.

— Nu mă-ndoiesc. De ce n-am mai citit nimic despre asta în ultima vreme?

— De atunci nu s-a mai scris nimic în ziare şi nici n-are să se mai scrie până nu termin treaba de aici, a spus el pe un ton sumbru. Am făcut imprudenţa să acord agenţiilor de ştiri, ziarelor şi revistelor permisiunea de a veni aici după agitaţia stârnită de primul meu anunţ. Au închiriat un vas special din Suva. S-au năpustit asupra mea ca nişte lăcuste, nu-ţi exagerez cu nimic – ca nişte lăcuste. Şi-au băgat nasul peste tot. iscodind şi provocând tulburări. Săptămâni întregi de muncă s-au dus pe copcă. Neajutorat...Am fost complet neajutorat. (Mânia i s-a adâncit.) Şi printre ei s-au strecurat spioni.

— Spioni? îmi cer scuze, dar...

— Arheologii rivali. Au încercat să-mi fure ideile. Din punctul de vedere al flăcăului bătrân, asta trebuia să fie treapta supremă în materie de fărădelegi. Au încercat să fure şi alte lucruri, unele dintre cele mai valoroase descoperiri făcute vreodată în Pacific. Niciodată să n-ai încredere într-un coleg arheolog, băiete, a spus el cu amărăciune. Niciodată să n-ai încredere în ei.

Am spus că n-o să am, iar el a continuat:

— Unul dintre ei a avut chiar tupeul să vină aici cu un iaht. acum două luni. Un milionar american, care şi-a făcut din arheologie un hobby. Nu vroia decât să-şi adjudece meritele.

A dracului impertinenţă! A avut să spună că s-a rătăcit. Niciodată să n-ai încredere într-un arheolog. Trebuie să-i goneşti. De-aia am fost bănuitor cu dumneata. De unde era să ştiu că nu eşti un reporter, ai? La-nceput, vreau să spun.

— Vă înţeleg perfect, profesore, am spus eu liniştitor.

— Cu toate acestea, acum am spatele asigurat de către guvern, a urmat el triumfător. Acesta e un teritoriu britanic, desigur. Accesul pe insulă e complet interzis până când termin. Şi-a golit paharul. Ei, n-ar fi trebuit să te deranjez cu necazurile mele. Mergem s-aruncăm o privire?

— Cu plăcere? Pol să-mi văd soţia mai întâi?

— Desigur, desigur. Cunoşti drumul.

Când am deschis uşa cu balamalele neunse, Marie Hopeman s-a foit, s-a întors şi a ridicat spre mine nişte ochi somnoroşi. Patul era de o concepţie cam primitivă, un cadru din lemn cu o împletitură din fibre, dar părea destul de confortabil. Am spus:

— Scuze dacă te-am trezit. Cum te mai simţi?

— Nu m-ai trezit. De zece ori mai bine acum.

Se vedea pe faţa ei, căci petele vineţii îi dispăruseră de sub ochi, şi tot aşa se întâmplase şi cu petele excesiv de roşii de pe obraji. S-a întins în voie.

— Am de gând să nu mă mişc ore şi ore în şir. E foarte amabil. nu ţi se pare?

— Nici c-am fi putut să cădem în nişte mâini mai bune, am căzut cu de acord. Nu m-am ostenit să-mi cobor vocea. Cel mai bine ar fi să le culci din nou, draga mea.

A clipii uşor nedumerită la acel „draga mea", clar 1-a trecut cu vederea.

— N-o să-mi fie prea greu. Dar tu?

— Profesorul Whiterspoon vrea să-mi arate împrejurimile. S-ar părea că a făcut nişte descoperiri arheologice foarte importante aici. Trebuie să fie foarte interesant.

Am adăugat câteva banalităţi, mi-am luat un bun rămas pe care speram ca profesorul Whiterspoon să-l considere suficient de tandru şi am plecat.

Mă aştepta pe verandă, cu casca de protecţie pe cap şi cu bastonul din lemn de Malacca în mână. Era imaginea perfectă a arheologului britanic peste hotare.

— Aici locuieşte Hewell. (A arătat cu băţul spre cea mai apropiată casă de a lui.) Supraveghetorul meu. American. Un diamant neşlefuit, desigur – tonul vocii sale îngrămădea în aceeaşi categorie o sută optzeci de milioane de cetăţeni ai Statelor Unite – dar capabil. Da, da. Foarte capabil. Iar asta e casa mea de oaspeţi. N-o folosesc, dar am făcut-o. Arată cam aerisit, recunosc – nu exagera, căci era alcătuită doar dintr-un acoperiş, o podea şi patru stâlpi de susţinere – dar e foarte confortabilă. Adaptată la climă. Draperia din trestie o împarte în două iar pereţii – nişte paravane din frunze de cocotier

împletite – pot fi coborâţi până la podea. Bucătăria şi baia, în spate – la genul ăsta de casă, nu te poţi lipsi de aşa ceva. Mai încolo, casa aia mai lungă aparţine muncitorilor... oamenii care fac săpăturile.

— Şi arătarea aia? am întrebai arătând cu capul către construcţia din tablă ondulată. Magazie sau concasor?

— Nu eşti departe de adevăr, dragul meu. E hidoasă, nu-i aşa? Proprietatea – sau ex-proprietatea – Comisariatului Britanic pentru Fosfaţi. Dacă te uiţi mai de-aproape, se vede numele pe pereţii laterali. E concasorul lor. Şopronul ăla cu acoperiş orizontal a fost secţia lor de uscare. (A descris cu bastonul o jumătate de cerc.) A trecut aproape un an de când au plecat, dar locul continuă să fie acoperit cu blestemăţia aia de praf cenuşiu. A distrus cea mai mare parte a vegetaţiei de pe partea asta a insulei. Odios!

— Nu-i deloc plăcui, mi-am exprimat eu acordul. Ce caută o firmă britanică în colţul ăsta de lume uitat ?

— Nu e pur britanică. E internaţională, dar în principal e condusă de neozeelandezi. Excavaţii geologice, desigur. Fosfaţi de calcar. Anul trecut vorbeau de mii de tone pe zi. Marfa valoroasă. (S-a uitat cu şiretenie la mine.) Ştii ceva despre geologic?

Profesorul părea suspicios pe oricine iştia câte ceva despre orice, aşa că i-am spus că nu.

— Ei, păi da, cine mai ştie în vremurile astea? a remarcat el enigmatic. Dar ca să-ţi faci o idee, tinere. Trebuie să înţelegi că insula asta s-a aflat probabil cândva pe fundul

oceanului – şi cum aici fundul mării se află cam cu cinci kilometri mai jos, asta-i o adâncime considerabilă. Pe urmă, într-o zi – înţelegi că vorbim de o zi la scară geologică, probabil că a durat un milion de ani – fundul s-a ridicat aproape de suprafaţă. O deplasare ascendentă sau o activitate vulcanică, asociată cu o revărsare continuă de lavă. Cine ştie? (A tuşit în derâdere.) Când cineva cunoaşte puţin din aceste lucruri – din tonul vocii sale am dedus că dacă el cunoştea numai puţin, oricine pretindea că ştie mai multe era un mincinos – nu e dispus să fie dogmatic în privinţa asta. în

orice caz, rezultatul net a fost că, după câţiva eoni. s-a obţinut acest gigantic munte submarin, al cărui vârf nu s-a înălţat peste apă, ci s-a oprit la mai puţin de treizeci şi cinci de metri de suprafaţă.

M-a privit scrutător, în aşteptarea remarcii evidente, aşa că m-am conformat.

— Cum puteţi să fiţi atât de sigur despre ceva care s-a petrecut cu milioane de ani în urmă?

— Pentru că asta este o insulă de coral, a spus el "triumfător, iar polipii care construiesc recifurile de corali trebuie să trăiască în apă, dar mor sub adâncimea de treizeci şi cinci de metri. Ei bine, ceva mai târziu...

— Încă un milion de ani?

— Plus sau minus un milion. Acesta trebuie să fi fost un recif de coral de joasă adâncime atunci când a fost antrenat de mişcarea ascensională. Care mişcare a coincis probabil cu începutul erei păsărilor. Astfel a devenit un refugiu pentru o varietate imensă de păsări – Pacificul e plin de ele – care au sălăşluit aici ani nenumăraţi. In cele din urmă s-a format un strat de guano gros de vreo cincisprezece metri. Milioane de tone de guano, milioane de tone – şi deodată insula,'cu coral şi guano cu tot. a cedat şi s-a prăbuşit pe fundul mării.

Mi se părea că insula asta avea o istorie destul de întor-tocheată.

— Ceva mai târziu, a continuat el, s-a ridicai din nou. La acea vreme, acţiunea combinată a depunerilor marine şi a apei sărate a transformat guano într-un fosfat calcaros foarte bogat. A urmat procesul lent şi laborios al formării solului, al creşterii ierbii, a tufişurilor, a copacilor, un veritabil paradis tropical. pe urmă, probabil în ultima eră glaciară, au venit şi corsarii rătăcitori din sud-estul Asiei şi s-au stabilit în aceste locuri idilice.

— Dac-a fost aşa de idilic, de ce l-au părăsit?

Dar nu l-au părăsit niciodată! Nu l-au părăsit din acelaşi motiv pentru care acele fabuloase depozite de fosfaţi calcaroşi n-au fost descoperite decât recent, deşi majoritatea celorlalte depozite din Pacific au fost dibuite pe la sfârşitul secolului trecut. Aceasta, domnule Bentall. este o regiune intens vulcanică – pe insulele Tonga din apropiere mai sunt şi

acum vulcani activi, să ştii. în decurs de câteva ore, un vulcan gigantic a erupt din mare, scufundând jumătate din această insulă de coral şi acoperind cealaltă jumătate – coral, fosfat, vegetaţie şi populaţia nefericită care a trăit aici – cu un strat colosal de lavă bazallică. Erupţia din anul 79 e.n., care a distrus Pompeiul, a încheiat cu dispreţ profesorul Whiterspoon. a fost o bagatelă prin comparaţie cu asta.

Am arătat din cap către muntele care se înălţa abrupt în spatele nostru.

— Ăsta-i vulcanul care s-a format?

— Da, într-adevăr.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă jumătate a lui?

— Trebuie să fi fost o falie formată în acelaşi timp cu vulcanul. Pur şi simplu. într-o noapte s-a rupt în două şi a dispărut în mare. A luat cu el fundul de mare şi recifurile de coral formate în larg, spre nord. Vezi şi dumneata că laguna e deschisă acolo.

A pornii la drum cu un pas vioi, aparent neafectat de gândul că-şi ducea traiul într-un loc foarte riscant, unde ridicările de teren cataclismice erau la ordinea zilei. Am urcat uşor pe pantă şi, la mai puţin de trei sute de metri de concasorul hidos am dat peste o fisură în coasta muntelui. înaltă de vreo douăzeci de metri şi lată de şase, avea peretele din spate şi laturile verticale, fundul orizontal ducând la o gaură circulară săpată în munte. Din gaură ieşeau nişte şine de cale ferată cu un ecartament foarte mic, care, după ce parcurgeau fundul orizontal al fisurii, coteau spre sud.

dispărând din vedere. Dintr-unul din cele două-trei şoproane aflate în imediata apropiere a intrării se auzea un zumzet, tot mai intens pe măsură ce ne apropiam de el: generatoare alimentate cu petrol. Nu mă gândisem la asta până atunci, dar dacă profesorul şi asistenţii săi făceau prospecţiuni înăuntrul muntelui nu încăpea îndoială că aveau nevoie de curent electric pentru iluminat şi, probabil, pentru ventilaţie.

— Ei, am ajuns, a anunţat profesorul. Aici e locul unde un oarecare prospector al companiei de fosfaţi, curios şi inteligent, a observat această fisură neobişnuită în coasta

muntelui, a început să sape în solul de suprafaţă şi, la mai puţin de trei metri adâncime, a descoperit fosfatul. Cine ştie câte milioane de tone de rocă au scos afară – muntele e aidoma unui fagure de miere. Tocmai când îşi terminaseră treburile pe-aici, cineva a găsit câteva bucăţi de ceramică şi nişte pietre cu o formă ciudată. Au fost arătate unui arheolog din Wellington, care le-a trimis de îndată pe adresa mea. Profesorul a tuşit cu modestie. Restul, fireşte, e istorie.

L-am urmat pe făuritorul de istorie prin intrare şi de-a lungul culoarului orizontal sinuos până am ajuns la o uriaşă excavaţie circulară în stâncă. Era o grotă gigantică, cu un diametru de şaizeci de metri, înaltă de doisprezece metri la mijloc şi de şase metri aproape de pereţii circulari, cu bolta sprijinită de nişte coloane din beton. Cele şase becuri electrice atârnate de piloni la circa trei metri înălţime dădeau rocii cenuşii un aspect straniu şi ameninţător şi nu reuşeau să ofere decât un iluminat simbolic în cel mai bun caz. Din loc în loc, pe perimetrul acestei grote, se aflau alte cinci guri de tunel, fiecare cu propria ei pereche de şine de cale ferată.

— Ei bine, ce părere ai de treaba asta, domnule Bentall?

— Seamănă cu catacombele Romei, am replicat eu. Dar nu arată la fel de vesel.

— Din punctul de vedere al mineritului, e o realizare remarcabilă, a spus cu severitate profesorul. (Nu agrea frivolităţile la adresa lucrurilor care-i erau cele mai dragi şi mai apropiate, respectiv la adresa acelor găuri în pământ, jilave şi sumbre.)

— Foarte greu de lucrat cu calcarul ăsta, iar când ai de asigurat suportul pentru un strat gros de lavă bazaltică şi jumătate din greutatea vulcanului de deasupra, sarcina devine într-adevăr dificilă. Peretele ăsta muntos e ciuruit de grote similare, legate toate între ele prin tunele. în sistem hexagonal. Tavanele boltite oferă un maximum de rezistenţă structurală, dar există o limită pentru dimensiunile lor. Compania de minerit a reuşit să extragă doar o treime din calcarul disponibil, până când costul pilonilor de susţinere a acoperişului a devenit prohibitiv.

— Şi nu devin în felul ăsta exploziile mai periculoase? am îndrăznit eu, gândindu-mă că o întrebare inteligentă m-ar readuce în graţiile lui.

— Ei da, la drept vorbind, aşa este, a spus el gânditor. E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. N-avem încotro. în interesul ştiinţei. Hai să-ţi arăt unde-am făcut primele noastre descoperiri.

M-a condus de-a curmezişul grotei, spre tunelul diametral opus celui pe care venisem. Am mers de-a lungul acestuia, sărind cu vioiciune pe traversele de cale ferată. După nici douăzeci de metri am ajuns la o altă grotă, identică la dimensiuni şi număr de tunele de ieşire cu cea din care de-abia plecasem. Singura sursă de iluminat de aici era o lampă electrică atârnată de un cablu care traversa lăţimea grotei şi se pierdea într-unui din tunelele îndepărtate, dar a fost suficient pentru a-mi da prilejul să văd că cele două tunele din stânga fuseseră blocate cu nişte buşteni solizi aşezaţi vertical.

— Ce s-a-ntâmplat aici, profesore? O prăbuşire de tavan?

— Mă tem că da, a răspuns el, clătinând din cap. Două tunele şi parte din grotele la care duceau s-au prăbuşit simultan. Au trebuit consolidate intrările de tunel, ca să se evite difuzarea colapsului în această încăpere. înainte de venirea mea, fireşte. Mi se pare că trei oameni au pierit în peştera asta din dreapta... abia începuseră excavaţiile. O treabă urâtă, o treabă urâtă.

S-a întrerupt câteva clipe, pentru ca eu să înţeleg cât de urâtă credea el că fusese întâmplarea, pe urmă a spus cu

vioiciune:

— Ei bine, acesta este locul istoric cu pricina.

Era o nişă de un metru şi jumătate în perete, chiar la dreapta tunelului prin care intrasem în grotă. Pentru mine era doar o nişă de un metru şi jumătate. Dar pentru Whiterspoon era un templu, el însuşi fiind preotul oficiant.

— Aici, a spus el cu reverenţă, s-a dezlegat misterul Polineziei şi al polinezienilor. Aici au fost găsite primele mojare şi pistiluri din piatră, primele capete de bardă. Acest

loc a declanşat cea mai mare descoperire arheologică a generaţiei noastre. Nu te pune pe gânduri, domnule Bentall?

— Cu siguranţă. M-am abţinut să precizez natura gândurilor mele. în schimb, am întins mâna spre un pinten stâncos, jilav şi lipicios, pe caic l-am tras afară fără prea mare efort. Destul de moale materialul ăsta. Ai zice că, pentru săpat aici, nişte târnăcoape şi nişte ciocane pneumatice ar fi la fel de eficiente ca nişte încărcături explozibile.

— Şi chiar aşa şi c. tinere, chiar aşa şi e. Dar cum ţi-ar plăcea să sapi în bazalt cu un târnăcop şi o lopată? m-a întrebat el jovial. O chestiune cu totul şi cu totul diferită.

— Uitasem despre asta, am mărturisit eu. Desigur, când s-a revărsat, lava a acoperit totul. Ce fel de obiecte aţi găsit în bazalt... ceramică, unelte, mânere de secure, chestii dintr-astea?

— Ca să numim doar câteva, a încuviinţai el din cap. După o scurtă ezitare, a adăugat: Ca să fiu sincer, spre deosebire de un negustor obişnuit, eu nu-mi aşez în vitrina prăvăliei decât marfa mai proastă. Obiectele pe care le-ai văzut în camera mea sunt în ochii mei doar nişte bagatele, nişte fleacuri. Am pe-aici una sau două ascunzători – nici prin gând nu mi-ar trece să-ţi sugerez poziţia lor – unde am adăpostii o colecţie fantastică de relicve polineziene neolitice, care va ului lumea ştiinţifică. O va ului.

A pornit iarăşi la drum, dar în loc să traverseze încăperea şi să urmeze cablul electric şi becurile distanţate din tunelul opus, a aprins o lanternă şi a luat-o pe primul tunel din dreapta, arătându-mi diferitele locuri din care fuseseră extrase relicvele polineziene. S-a oprit în faţa unei excavaţii în calcar deosebit de mari şi a spus:

— Iar aici am dezgropat grinzile şi buştenii din care s-a construit cea mai veche casă de lemn din lume, într-o stare de conservare aproape perfectă.

— Şi cât de veche a fost casa asta?

— Şapte mii de ani, cam pe-acolo, a răspuns el prompt. Van Duprez, de la Amsterdam, care a fost aici împreună cu toţi ziariştii ăia, a zis că n-are decât patru mii. Dar individul e un prost, fireşte.

— Pe ce vă bazaţi când evaluaţi vârsta unor astfel de obiecte? am întrebat eu ros de curiozitate.

— Experienţă şi cunoaştere, a replicat el fără să şovăie. în pofida reputaţiei sale exagerate. Van Duprez nu are destul nici din una, nici din cealaltă. E un prost.

— Îhî, am făcut eu evaziv. M-am uitat cu teamă la a treia încăpere care se deschidea în acel moment în fala noastră. Cât de adânc suntem aici în masivul muntos?

— Aş zice că vreo treizeci de metri. Poate vreo treizeci şi cinci. Ştii. înaintăm în coasta muntelui. Neliniştit, domnule Bentall?

— Sigur că sunt neliniştit. N-am putut să cred că dumnea-voastră, arheologii, ajungeţi la o asemenea adâncime sau că puteţi să găsiţi urme ale vieţii de demult aici. Ăsta ar trebui să fie un record, nu?

— Aproape un record, aproape, a spus el mulţumit de sine. Deşi să ştii că în Valea Nilului şi la Troia s-a săpat destul de adânc.

Am mers mai departe de cea de-a treia încăpere, într-un tunel slab iluminat cu lămpi electrice alimentate de la baterie.

— Ar trebui să-i găsim aici pe Hewell şi pe cei din echipa lui. (S-a uitat la ceas.) în scurt timp trebuie să-şi strângă lucrurile. Au muncit toată ziua.

Încă mai munceau când am ajuns în punctul unde tunelul începea să se deschidă într-o a patra sală cu aspect rudimentar. Cu totul, erau acolo nouă bărbaţi. Unii dislocau cu târnăcoapele şi răngile bolovani de calcar, pe care-i aşezau

pe grămezile de pietre sfărâmate de la picioarele lor. alţii încărcau pietrele în nişte roabe cu roţi de cauciuc, în vreme ce un individ de-a dreptul uriaş, îmbrăcat numai în blugi şi o flanelă de corp, cerceta cu atenţie fiecare bolovan, cu ajutorul unei lanterne puternice.

Atât lucrătorii cât şi omul cu lanterna meritau să fie priviţi. Toţi muncitorii erau chinezi, neobişnuit de înalţi şi de solizi pentru rasa lor, şi mi s-au părut a fi cei mai duri şi mai tenaci indivizi pe care-i văzusem vreodată. Dar se poate să fi fost o

pură iluzie, căci lumina firavă care strălucea pe feţele lor asudate şi pline de praf ar fi făcut pe oricine să pară nenatural.

Dar nu era nici o iluzie în privinţa şefului de echipă, care şi-a întrerupt munca de examinare a rocilor şi a venit în întâmpinarea noastră. El era cel mai dur şi mai tenace individ pe care-l văzusem vreodată. Avea un metru optzeci şi şapte înălţime, dar părea pipernicit pentru cât era de lat în umeri, cu nişte braţe solide ce se sfârşeau cu nişte lopeţi cu câte cinci degete, care-i ajungeau aproape de genunchi. Faţa lui arăta de parcă fusese cioplită în piatră dură de un sculptor preocupat numai să termine treaba cât mai repede. Pe tot chipul lui nu exista nici o curbă demnă de acest nume, doar un conglomerat granitic de planuri interesant îmbinate, care i-ar fi făcut pe tăticii cubişti să sară-ntr-un călcâi de fericire. Avea o bărbie ca o cupă dreaptă de excavator, o tăietură în loc de gură, un nas ca un cioc imens şi nişte ochi negri atât de duşi în fundul capului, sub streaşina unor sprâncene stufoase, încât aveai impresia că te priveşte nu ştiu ce animal sălbatic din adâncimile întunecoase ale unei peşteri. Părţile laterale ale feţei sale – nu le puteai numi obraji – şi fruntea erau brăzdate adânc de un, zigzag de riduri bătute de soare, vânt şi ploi, aducând cu un pergament antic. I-ar fi fost nespus de greu să joace rolul romantic dintr-o comedie muzicală.;o

Profesorul Whiterspoon a făcut prezentările, iar Hewell a întins mâna şi a spus:

— Bucuros de cunoştinţă, Bentall.

Vocea lui, profundă şi cavernoasă, se potrivea atât cu statura lui impresionantă cât şi cu ocupaţia sa, şi bucuria mărturisită la vederea mea făcea parte din aceeaşi categorie cu cea pe care o puteai întâlni pe aceleaşi insule în urmă cu o sută de ani, când şeful canibalilor a salutat sosirea ultimului reprezentant al unui lung şir de misionari gustoşi. Am strâns din dinţi în clipa în care mâna lui uriaşă a strâns-o pe a mea, dar s-a dovedit a fi un om deosebit de delicat. Am avut senzaţia că sunt trecut printr-un storcător de rufe electric, dar când mi-a înapoiat mâna, toate degetele erau la locul lor. îndoite şi uşor dezarticulate, dar la locul lor.

— Am auzit de mala azi-dimineaţă, a continuat el cu glas tunător. (Accentul sugera Canada sau nord-vestul Americii, nu puteam fi sigur.) Am auzit că nici soţia matale nu se simţea prea bine. în insulele astea, orice se poate întâmpla. Treb'e că trecurăţi prin momente grele de tot.

Am discutat un pic despre momentele grele prin care trecusem. pe urmă am întrebat. îmboldit de curiozitate:

— Mi se pare că a trebuii să ajungeţi până departe ca să recrutaţi mâna de lucru pentru treaba asta. nu?

— A trebuii, tinere, a trebuit, mi-a răspuns Whiterspoon. Indienii nu sunt buni de nimic – morocănoşi, necooperanţi, suspicioşi, n-au fizicul necesar. Fijienii au fizic, dar ar face un alac de cord dacă le-ai sugera să presteze vreo muncă. La fel, orice alb pe care te-ai gândi să-l angajezi – nişte trândavi şi o pagubă la casa omului. Dar chinezii sunt altfel.

— Cei mai buni lucrători pe care i-am avut vreodată, a confirmat Hewell. (Îi reuşea ciudatul truc de a vorbi fără să pară că-şi mişcă gura.) Când e vorba de săpat tunele şi de construit căi ferate, nu-i întrece nimeni. Fără ei, nu s-ar fi construit nicicând căile ferate din vestul Americii.

Am făcut şi eu o remarcă adecvată şi am privit cu atenţie în jurul meu. Whiterspoon m-a interpelat cu asprime:

— După ce te uiţi, domnule Bentall?

— După relicve, fireşte, am replicat cu exact atâta surprindere câtă trebuia. Ar fi interesant să văd una proaspăt excavată din stâncă.

— Mă tem că azi n-ai să vezi nici una. a venit răspunsul

răsunător al lui Hewell. Mare noroc dacă găsim câte una o dată pe săptămână. Nu-i aşa, dom' profesor?

— Da, dacă avem noroc, confirmă Whiterspoon. Păi. să nu te ţinem din treabă, Hewell, să nu te ţinem din treabă. L-am adus pe Bentall pân-aici ca să vadă ce era cu bubuiturile alea. Ne vedem la cină.

Whiterspoon m-a condus pe drumul de întoarcere prin mină, afară în soarele strălucitor şi înapoi la casa lui, trăncănind tot timpul, dar eu nu-i mai ascultam, auzisem şi văzusem tot ce avusesem nevoie s-aud şi să văd. Când am

ajuns acasă, s-a scuzat, pretextând că rămăsese în urmă cu nişte treburi, iar eu m-am dus s-o văd pe Marie. Am găsit-o stând în capul oaselor în pat, cu o carte în mâini, şi nu mi s-a părut că i se întâmplase ceva între timp. Am spus:

— Parcă spuneai că vrei să te culci?

— Am spus că n-am să mă urnesc din loc. E cu totul altceva. Ş-a întins lăfăindu-se pe perna ei. Afară ziua e caldă, briza-i rece, palmierii foşnesc,legănaţi de vânt. valurile agită marea, apele lagunei sunt albastre şi nisipul e alb. Minunat, nu? .

— Sigur că da. Ce citeşti tu acolo?

— O carte despre Fiji. Foarte interesantă. (A arătat spre teancul de cărţi de pe măsuţa de lângă ea.) Mai sunt unele tot despre Fiji, altele-s despre arheologie. Tommy – servitorul chinez – mi le-a adus. Ar trebui să le citeşti şi tu.

— Mai încolo. Cum te simţi?

— Da' ştiu că ţi-a trebuit ceva timp până te-ai hotărât să mă întrebi!

M-am încruntat la ea, făcând totodată o mişcare bruscă din cap spre spatele meu. S-a prins repede.

— Iartă-mă. dragule. (Un ţipăt impulsiv, foarte bine executat.) N-ar fi trebuit să spun asta. Mult mai bine, mă simt mult mai bine. Mâine o să fiu ca nouă. A fost frumoasă plimbarea?

Nuanţa de banalitate, ca şi micul ţipăt, i-a reuşit perfect.

Tocmai începusem să-i povestesc despre frumoasa plimbare pe care o făcusem când s-a auzit o bătaie timidă în uşă, o tuse discretă şi Whiterspoon a intrat. După socotelile mele, stătuse în faţa uşii cel puţin trei minute. în spatele lui se desluşeau siluetele ciocolatii ale lui John şi James, cei doi tineri fijieni.

— Bună seara, doamnă Bentall, bună seara. Cum te simţi? Mai bine, nu-i aşa, mai bine? Fără doar şi poate, arăţi mai bine. Ochii i-au căzut pe cărţile de lângă pat, a văzut despre ce era vorba şi s-a încruntat. de unde-au apărut astea, doamnă Bentall?

— Sper că n-am făcut nimic rău, profesore Whiterspoon, a răspuns ea cu nelinişte. I-am cerut lui Tommy ceva de citit şi el mi-a adus cărţile astea. Tocmai o-ncepusem pe prima şi...

— Astea sunt nişte ediţii rare şi valoroase, a replicat el irascibil. Foarte rare, da, foarte rare. Ştiţi cum e cu biblioteca personală, iar noi, arheologii, nu le împrumutăm niciodată. Tommy nu avea nici un drept să... în fine, n-are-a face. Am o colecţie excelentă de romane poliţiste, poţi să alegi de acolo lot ce doreşti. (A zâmbit, incidentul fiind dat uitării cu mărinimie.) Am venit să vă aduc o veste bună. Vei putea locui împreună cu soţul dumitale în casa de oaspeţi în perioada cât mai rămâneţi aici. I-am pus pe John şi pe James de-au făcut curăţenie toată ziua.

— Vai, domnule profesor! (Marie 1-a prins pe profesor de mână.) Ce drăguţ, ce drăguţ! Sunteţi prea amabil cu noi... chiar mult prea amabil!

— Nici o problemă, draga mea, nici o problemă! (A bătut-o uşurel pe mână şi i-a ţinut-o cam de vreo zece ori mai mult decât ar fi fost necesar.) M-am gândit doar că s-ar putea să apreciaţi intimitatea. Aş îndrăzni să spun – a spus asta cu o încreţire a ochilor întredeschişi pe care am luat-o drept un spasm dispeptic, dar nu era dispepsie, a vrut să fie o clipire din ochi ştrengărească – că nu sunteţi căsătoriţi de multă vreme. Ia să-mi spui acum, doamnă Bentall, dacă te simţi în stare să iei masa cu noi în seara asta?

— Îmi pare nespus de rău. profesore Whiterspoon. (îţi trebuie ceva antrenament ca să combini un surâs radios cu un ton de regret profund, dar i-a reuşit.) Nimic nu mi-aş dori mai mult, dar încă mă mai simt tare slăbită. Dac-aţi putea să mă scuzaţi până mâine dimineaţă, aş...

— Desigur. Nici nu se pune problema. Nu trebuie să suprasolicităm convalescenţii, nu-i aşa? (Mi s-a părut că n-a lipsit mult să-i înşface din nou mâna, dar s-a răzgândit.) O să-ţi trimitem mâncarea la noua locuinţă. De asemenea, o să te trimitem şi pe dumneata dincolo. N-arc nici un rost să faci eforturi inutile.

La un semn din partea lui, cei doi fijieni au apucat fiecare de câte un capăt al patului şi l-au ridicat, ceea ce n-a fost cine ştie ce chestie, fiindcă patul propriu-zis nu cântărea nici măcar cincisprezece kilograme. Servitorul chinez a venit să ia

toate hainele pe care le aveam, profesorul a luat-o înainte şi mie nu mi-a rămas altceva de făcut decât s-o ţin de mână în timp ce mergeam spre cealaltă casă, să mă aplec către ea cu solicitudine şi să-i murmur:

— Cere-i o lanternă.

Nu i-am sugerat un motiv pentru care să ceară o lanternă din excelentul motiv că nu mi-a trecut prin minte nici unul, dar ea s-a descurcat de minune. Când profesorul i-a concediat pe cei doi fijieni şi s-a apucat să bată câmpii despre cum a fost construită casa de oaspeţi în întregime din produsele a doi arbori, pandanus şi cocotierul. Ea l-a întrerupt cu sfială pentru a-l întreba:

— Profesore Whiterspoon, e vreo... vreo toaletă pe-aici?

— Dar bine'nţeles, draga mea. Ce neglijenţă din partea mea! Cobori treptele, faci la stânga şi e prima colibă care-ţi iese-n drum. Imediat lângă bucătărie. Din motive evidente, în case ca acestea nu poţi avea apă şi foc.

— Fireşte că nu. Dar... nu se face cam întuneric noaptea pe-a-ici? Adică...

— Bată-mă norocul să mă bată! Ce ţi-oi fi zicând despre mine acum! O lanternă... bine'nţeles că veţi primi o lanternă. O veţi primi după masa de seară. S-a uitat la ceas. Te aştept cam într-o jumătate de oră, Bentall?

Alte câteva platitudini, un surâs afectat către Marie, după care a şters-o în pas vioi.

Soarele care apunea se ascunsese deja după munte, dar căldura de peste zi încă mai stăruia în aer. Cu toate acestea, Marie s-a înfiorat de frig şi şi-a ridicat cuvertura mai sus pe umeri, zicându-mi:

— Fii te rog bun şi lasă jos paravanele laterale. Alizeele astea nu-s deloc aşa cum se vorbeşte despre ele. Mai ales când se lasă întunericul.

— Să las paravanele jos? Ca să ne pricopsim în doi timpi şi trei mişcări cu o duzină de urechi ciulite lipite de ele?

— Aşa... aşa crezi? a spus ea încet. Ai sentimentul că ceva nu e-n regulă aici? Cu profesorul Whiterspoon?

— Am trecui demult de faza sentimentelor. Ştiu al naibii de bine că ceva e în neregulă. Mi-am dat seama încă de când am sosit aici.

Am tras un scaun lângă patul ei şi am prins-o de mână: eram mie-n sută sigur că aveam un public atent şi interesat şi nu vroiam să-i dezamăgim.

— Dar tu, pe ce mergi? Faci din nou pe frivola, apelezi la intuiţia feminină sau te bazezi pe adevăruri dure?

— Nu fi nesuferit, a replicat ea liniştit. Mi-am cerut deja scuze pentru comportarea mea prostească – numai febra a fost de vină, cum ai spus şi tu. Aici e vorba de intuiţie, sau de instinct – cu totul altceva. Locşorul ăsta ideal, tinerii ăia fijieni zâmbitori, servitorul chinez minunat, visul ăla hollywoodian despre cum ar trebui să arate şi să se comporte un arheolog englez... totul e prea idilic, prea perfect. Ai impresia unei... faţade atent întreţinute. Prea e ca-n vise, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Vrei să spui că te-ai simţi mai bine dacă l-ai vedea pe profesor urlând şi blestemând în dreapta şi-n stânga sau dac-ai da peste cineva ascuns, sub pridvor, bând direct dintr-o sticlă de whisky?

— Mă rog, ceva de genul ăsta.

— Am auzit că nu de puţine ori Pacificul de Sud are un astfel de efect asupra oamenilor, la început. Mă refer la senzaţia de ireal. Nu uita că l-am văzut pe profesor de mai multe ori pe ecran. Pur şi simplu, e imens precum viaţa. Şi, dacă vrei o întinare a perfecţiunii, aşteaptă până apare amicul Hewell.

— De ce, cum arată?

— N-aş putea să ţi-l descriu. Eşti prea tânără să fi văzut

filmele cu King Kong. Totuşi, n-ai cum să-l confunzi. Şi în timp ce aştepţi să apară, aş vrea să fii atentă şi la numărul de oameni care sosesc şi intră în baraca muncitorilor. De-aia n-am vrut să vii la masă în seara asta.

— Păi, n-ar trebui să-mi fie greu s-o fac.

— Dar nici prea simplu. Toţi sunt chinezi – cel puţin cei pe care i-am văzut până acum – şi probabil c-or să ţi se pară toţi la fel. Urmăreşte ce fac, câţi rămân înăuntru, dacă cei care ies afară cară ceva sau nu. Nu lăsa pe nimeni ă-şi dea seama că spionezi. Lasă jos paravanele când se-ntunecă suficient şi.

dacă nu sunt tăieturi pentru ferestre, poţi să tragi cu ochiul printre...

— N-ar fi mai bine să-mi scrii totul pe hârtie? a întrebat ea cu glas mieros.

— În regulă, deci eşti mai veche în meserie decât mine. N-a fost decât o preocupare laşă pentru propria-mi piele. Am de gând să fac o plimbare prin zonă pe la miezul nopţii şi aş vrea să ştiu care-i raportul de forţe.

Nu şi-a dus mâna la gură, n-a suspinat şi nici n-a încercat să-mi schimbe hotărârea. N-aş fi putut nici măcar să jur că mâna ei mi-a strâns-o mai tare pe a mea. Mi-a spus, cu seriozitate:

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Vreau să mă conving cu propriii mei ochi că nu-i nimic în neregulă. Şi, cu toate că nu mă aştept să dau de vreun bucluc, nu văd cum m-ai putea ajuta dacă mi-ar ieşi în cale cineva. Fără supărare, fireşte.

— Ei, a spus ea cu îndoială. Fleck m-a lăsat fără pistol, n-ar prea avea nici un rost să chem poliţia şi nu cred c-aş putea să fac mare brânză dacă cineva ar sări pe mine. Dar dac-ar sări pe tine, atunci aş...

— Judeci totalmente eronat, am spus eu cu răbdare. Nu eşti suficient de iute. Eu da. N-ai mai văzut pe nimeni care să fugă de la locul luptei la fel de repede ca Bentall. Am traversat podeaua din lemn de cocotier şi am tras un pat pliant aproape de al ei. Te deranjează?

— Simte-te în largul tău, a spus ea cu amabilitate. (Mi-a aruncat o privire leneşă printre pleoapele întredeschise şi un surâs amuzat care-i curba gura, dar nu semăna deloc cu zâmbetul amuzat pe care mi-l adresase în biroul colonelului Raine de la Londra.) Am să te ţin de mână. Eu cred că nu eşti decât o oaie îmbrăcată într-o blană de lup.

— Stai să terminăm misiunea asta, am amenințaţ-o. Noi doi şi luminile Londrei. Ai să vezi tu!

S-a uitat la mine un lung moment, apoi s-a întors ca să privească laguna tot mai întunecată. A spus: Nu văd nimic.

— A, mă rog. Ai greşit adresa. Din fericire, nu sunt din categoria celor sensibili. Acum, despre patul ăsta: ştiu că o să fie o mare dezamăgire pentru tine, dar mi s-a năzării că în

timpul cât eu mă plimb n-ar strica să vâri sub pătură un soi de momâie. E improbabil ca ei să-i controleze veridicitatea când patul o să fie atât de aproape de al tău.

Am auzit nişte voci, mi-am ridicat privirea şi i-am văzut pe Hewell şi pe chinezii săi dând colţul din spatele concasorului: un adevărat munte ambulant, Hewell avea ceva dintr-o maimuţă cu silueta sa adusă de spate, umbletul vizibil legănat şi mişcarea înceată a mâinilor care mai-mai că-i atingeau genunchii în timp ce mergea. I-am spus Mariei:

— Dacă vrei să te-apuce tremuriciul la noapte, întoarce-te şi ia vederi. Amicul şi-a făcut apariţia.

De n-ar fi fost faţa „amicului", trăncăneala necontenită a profesorului şi sticla de vin pe care a scos-o la iveală, după afirmaţia sa, pentru sărbătorirea evenimentului, ar fi fost o masă de-a dreptul plăcută. Tânărul chinez ştia cu siguranţă să gătească şi nici nu s-a servit vreuna din idioţeniile numite „cuib de rândunică" sau „aripă de rechin". Dar n-am putut să-mi dezlipesc privirea de faţa aceea scofâlcită şi devastată de vizavi de mine, uniforma albă în care se schimbase individul nefăcând decât să-i sublinieze hidoşenia neanderthaliană; n-am avut cum să-mi fac urechile insensibile la banalităţile profesorului Whiterspoon; vinul, „de Burgundia", era de-a dreptul excelent, dacă te-nnebuneai după oţetul îndulcit, dar mi-a fost sete şi am reuşit să înghit cu forţa câteva guri.

Totuşi, în mod surprinzător, Hewell a fost cel care a făcut cina suportabilă. îndărătul acelei feţe primitive şi zobite se ascundea o minte ascuţită – cel puţin a avut atâta inteligenţă

încât să se ţină departe de vinul de Burgundia şi să bea în schimb bere de Hong Kong la litru – iar istorisirile lui despre viaţa de inginer în mineritul rocilor dure dusă în circa jumătate din ţările de pe glob erau plăcute la ascultat. Sau ar fi fost plăcute dacă nu s-ar fi holbat la mine fără să clipească tot timpul cât a vorbit, cu ochii lui negri atât de duşi în fundul găvanelor încât iluzia unui urs privind afară din grota unde stătea ascuns a fost mai intensă ca oricând. Ar fi bătut la fund pe orice lup de mare, oricât de bătrân. Cred c-aş fi stat acolo transpus toată noaptea, dacă Whiterspoon nu şi-ar fi tras în

sfârşit scaunul înapoi, frecându-şi palmele satisfăcut şi între – bându-mă cum mi-a plăcut masa.

— A fost excelentă, i-am răspuns eu. Să nu-l lăsaţi pe bucătar să plece vreodată. Mii de mulţumiri. Şi acum, dacă nu aveţi nimic împotrivă, cred c-am să mă duc la soţia mea.

— Prostii, prostii! a protestat el, întruchiparea gazdei jignite, încă n-au fost aduse cafeaua şi coniacul, tinere. Păi când mai avem ocazia, noi arheologii, să sărbătorim? Suntem încântaţi să vedem o faţă străină pe-aici, nu-i aşa, Hewell?

Hewell nu 1-a contrazis, dar nici nu 1-a aprobat. Pentru Whiterspoon n-a avut nici o importanţă. Mi-a adus un fotoliu din trestie indiană împletită şi s-a agitat în jurul meu ca o cloşcă până când a fost sigur că m-am aşezat confortabil. Pe urmă Tommy a adus cafeaua şi coniacul.

Începând cu acel moment, seara a decurs bine. După ce servitorul chinez a adus al doilea rând de băuturi, profesorul i-a spus să lase sticla acolo şi să plece. Nivelul lichidului a scăzut cu repeziciune, de parcă sticla ar fi fost găurită în fund. Profesorul a fost într-o formă uluitoare. Nivelul a scăzut şi mai mult. Hewell a zâmbit de două ori. A fost o noapte nemai-pomenită. Viţelul era îngrăşat în vederea sacrificării. Nu iroseau ei degeaba tot coniacul ăla excelent. După ce sticla s-a golit, a fost adusă alta. Profesorul a spus câteva anecdote uşor deocheate şi a râs în hohote. Hewell a zâmbit din nou. Eu mi-am şters câteva lacrimi provocate de starea de veselie şi am surprins un schimb de priviri între cei doi. Securea îşi începea mişcarea descendenta. Cu o voce şovăitoare şi nedesluşită, l-am felicitat pe profesor pentru umorul său. Mai treaz ca atunci nu m-am simţit niciodată în viaţa mea.

Fără doar şi poate, repetaseră cu meticulozitate întreaga tărăşenie. Whiterspoon, omul de ştiinţă dedicai până la moarte activităţii sale, a început să-mi aducă o parte din exponatele ce umpleau vitrinele de lângă pereţi, dar după câteva minute a spus:

— Haide. Hewell, îl insultăm pe prietenul nostru. Hai să-i arătăm adevăratele noastre comori.

Hewell a ezitai cuprins de îndoială, iar Whiterspoon a bătut efectiv cu piciorul în podea.

— Insist! Fir-ar să fie, omule, ce poate fi rău în asta?

— Foarte bine.

Hewell s-a dus la seiful voluminos aflat în stânga mea şi, după ce s-a chinuit un minut să manevreze butonul cifrului, a spus:

— Iar s-a înţepenit combinaţia, dom' profesor.

— Păi atunci deschide-l cu combinaţia din spate, a replicat iritat Whiterspoon, aflat în dreapta mea, cu un ciob de ceramică în mână. Acum uită-te la asta, domnule Bentall. Aş vrea să acorzi o deosebită atenţie acestui...

Dar eu nu acordam nici un fel de atenţie, deosebită sau nu, celor spuse de el. Mă uitam la fereastra din spatele lui, o fereastră pe care lampa cu gaz dinăuntru şi întunericul de afară o transformaseră într-o oglindă aproape perfectă. Mă uitam la Hewell şi la seiful pe care-l înclina de la perete. Seiful acela cântărea cel puţin o sută cincizeci de kilograme. Şi aşa cum stăteam eu, aplecat spre dreapta în fotoliu şi cu piciorul stâng peste cel drept, talpa piciorului drept se afla chiar în calea seifului, dacă avea să cadă. Şi avea să cadă. Partea de sus a seifului se depărtase deja cu treizeci de centimetri de perete şi l-am văzut pe Hewell aranjându-i „linia de ochire", ca să fie sigur că se intersecta cu piciorul meu. După care 1-a împins.

— Dumnezeule! a strigat profesorul Whiterspoon. Păzea!

— Perfect executat, ţipătul de oroare a fost emis cu o întârziere calculată, dar n-a fost nevoie să se deranjeze, căci eu îmi purtam deja de 'grijă singur. începusem să mă arunc din fotoliu, sucindu-mi piciorul astfel încât talpa să stea în

unghi drept faţă de seiful în cădere. Era o talpă solidă, din piele, groasă de un centimetru şi jumătate, dar chiar şi aşa a fost un risc. Un risc mare, pe care a trebuit să mi-l asum.

N-a fost nimic prefăcut în strigătul meu de durere. Am avut senzaţia că talpa aceea din piele rezistentă s-a îndoit, lucru care s-a întâmplat şi cu laba piciorului meu, de altfel, singura parte anatomică afectată.

Am zăcut acolo gemând de durere, imobilizat de greutatea seifului, până când Hewell 1-a ocolit în grabă ca să-l ridice din faţă, în vreme ce Whiterspoon m-a târât într-o

parte. M-am ridicat cu greutate în picioare, m-am desprins din strânsoarea profesorului, am făcut un pas cu piciorul rănit şi m-am prăbuşit la podea. Fără doar şi poale, ţinând cont de prăbuşirea seifului şi de căzătura mea, podeaua avea soartă grea în noaptea aceea.

— Eşti... eşti grav rănit?

Profesorul copleşit de nelinişte.

— Rănit? Nu, nu sunt rănit. M-am simţit doar obosit şi m-am întins un pic să mă odihnesc. L-am fulgerat cu o privire fioroasă, ţinându-mă cu amândouă mâinile de piciorul drept. Cam câţi paşi crezi c-ai putea să faci dumneata cu o gleznă sfărâmată?

CAPITOLUL 5

Miercuri 10 p.m. – Joi 5 a.m.

Scuzele abjecte, fortificarea pacientului cu cele câteva picături de coniac rămase, bandajarea şi prinderea în aţe a gleznei mele au durat vreo zece minute. După aceea, parţial m-au ajutat, parţial m-au cărat de-a binelea până la casa de oaspeţi. Paravanele laterale erau lăsate, dar prin ele se vedeau licăriri de lumină. Profesorul Whiterspoon a bătut la uşă şi a aşteptat. Uşa s-a deschis.

— Ci...cine-i acolo?

Marie aruncase peste umeri un acoperământ şi lumina lămpii cu gaz din spate crea un tablou strălucitor în jurul părului ei blond.

— N-aveţi motive de îngrijorare, doamnă Bentall, a spus Whiterspoon pe un ton liniştitor. Soţul dumitale tocmai a suferit un accident uşor. Mă tem că s-a rănit la picior.

— Un accident uşor! am protestat prompt. S-a rănit la picior! Mi-am făcut glezna zob, fir-ar să fie!

M-am eliberat de mâinile care mă susţineau, am încercat să trec de uşă, m-am împiedicat, am ţipat şi mi-am măsurat lungimea pe podeaua casei de oaspeţi. începeam să capăt experienţă la măsuratul lungimii proprii pe podele, era cu mult mai rapid decât cu ruleta. Marie, cu vocea gâtuită de

îngrijorare, a spus ceva ce n-am reuşit să înţeleg din pricina propriilor mele gemete şi s-a lăsat în genunchi lângă mine, dar profesorul a ridicat-o cu blândeţe în picioare, în vreme ce Hewell m-a luat de pe jos şi m-a pus în patul meu. Trag la cântar vreo nouăzeci de kile, dar m-a săltat şi m-a pus în pat cu uşurinţa unei fetiţe care-şi leagănă păpuşa, deşi nu cu tot atâta gingăşie. Din fericire, paturile acelea împletite erau mai rezistente decât păreau, aşa că nu m-am trezit pe podea. Am mai scos nişte gemete, apoi m-am proptit în cot, dându-le prilejul să vadă cum suferă în tăcere un englez stoic,

strâmbându-mă şi strângând din pleoape din când în când, pentru eventualitatea că n-ar fi înţeles mesajul.

Profesorul Whiterspoon a explicat, cu destule bâlbâieli, ce s-a întâmplat – mai exact, versiunea lui despre ce s-a întâmplat, un amalgam convingător de combinaţii blocate, seifuri cu centrul de greutate prea ridicat şi podele care se lasă, făcând seifurile instabile – iar Marie 1-a ascultat într-o tăcere prevestitoare de furtună. Dacă s-a prefăcut, atunci chiar şi-a ratat vocaţia. Respiraţia întretăiată, buzele comprimate, nările uşor lărgite, pumnii încleştaţi, toate astea le puteam înţelege. Dar ca să-ţi faci faţa la fel de palidă,cum reuşise ea să şi-o facă, chiar că trebuie să pui suflet. Când profesorul a terminat, am crezut că o să se repeadă la el, nu părea deloc speriată sau impresionată de silueta impunătoare a lui Hewell, dar a lăsat impresia că se stăpâneşte şi a spus cu un ton glacial:

— Vă mulţumesc la amândoi că miraţi adus soţul acasă. Aţi dovedit multă amabilitate. Sunt sigură că n-a fost decât un accident. Noapte bună.

Replica asta nu prea lăsa loc pentru alte stratageme conversaţionale, aşa că şi-au luat tălpăşiţa, exprimându-şi cu glas tare speranţa că a doua zi aveam să mă simt mai bine. Au păstrat pentru ei ceea ce sperau de fapt şi au uitat să explice cum îşi închipuiau ei că un os rupt se poate vindeca peste noapte. Marie a mai privit preţ de vreo zece secunde pe uşa pe care cei doi plecaseră, apoi a spus în şoaptă:

— E... e înfricoşător, nu-i aşa? Parc-ar fi o relicvă de prin Evul Mediu timpuriu.

— Nu-i un model de frumuseţe. Speriată?

— Bine'nţeles că sunt.

A mai rămas nemişcată câteva secunde, a oftat, s-a întors de la uşă şi s-a aşezat pe marginea patului meu. Un lung moment s-a uitat la mine, ca atunci când eziţi sau încerci să iei o hotărâre, apoi m-a atins uşor pe frunte cu nişte mâini reci, mi-a netezit părul cu vârful degetelor şi m-a privit în ochi, sprijinită în mâinile aşezate într-o parte şi-n cealaltă a capului meu. Zâmbea, dar nu era nici pic de amuzament în zâmbetul ei, iar ochii ei căprui erau întunecaţi de îngrijorare.

— Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat, a murmurat ea. E... e destul de rău, nu-i aşa, Johnny?

Era prima oară când îmi spunea astfel.

— Îngrozitor.

Mi-am ridicat mâinile, am prins-o de ceafă şi am tras-o în jos până când faţa i s-a îngropat în pernă. N-a opus nici un fel de rezistenţă: după o primă întrevedere îndeaproape cu Hewell îţi trebuie un timp ca să-ţi revii, sau poate că nu făcea decât să fie drăguţă cu un om bolnav. Avea obrazul catifelat ca o petală de floare şi mirosea a soare şi marc. Mi-am apropiat buzele de urechea ei şi am şoptit:

— Du-te şi vezi dac-au plecat într-adevăr.

S-a făcut ţeapănă de parc-ar fi atins un fir sub tensiune, apoi s-a îndreptat şi s-a ridicat în picioare. S-a dus la uşă, s-a uitat atent prin nişte interstiţii ale paravanului lateral şi a spus cu glas scăzut:

— Sunt amândoi în sufrageria profesorului. îi văd cum ridică seiful la locul lui.

— Stinge lumina.

S-a dus la masă, a întors fitilul, şi-a făcut mâinile căuş deasupra sticlei de lampă şi a suflat. întunericul a cuprins brusc încăperea. M-am dat jos din pat şi am desfăcut vreo doi metri de leucoplast cu care-mi înfăşuraseră atelele şi glezna, înjurând cu blândeţe când a trebuit să-l dezlipesc de piele. Am pus atelele deoparte, m-am ridicat şi am ţopăit de probă de două-trei ori pe piciorul drept. Ţopăiam aproape la fel de lejer ca totdeauna, singura durere provenind de la partea

exterioară a degetului meu mare, care receptase impactul seifului, în momentul când se îndoise talpa. Am mai făcut o încercare şi nici de data asta n-am întâmpinat vreo dificultate. M-am aşezat şi am început să-mi încalţ şoseta şi pantoful.

— Ce Dumnezeu faci? m-a întrebat Marie.

Am observat cu regret că nuanţa de îngrijorare molatică îi dispăruse din glas.

— O simplă încercare, am replicat eu cu glas domol. Cred că bătrânul meu picior o să mă mai poarte ceva vreme.

— Dar osul... am crezut că ţi-ai frânt osul.

— Ei, aşa mă vindec eu, mai repede ca alţii.

Mi-am mişcat piciorul încălţat şi abia dacă am simţit ceva. Pe urmă i-am povestit ce se întâmplase. La sfârşit, mi-a spus:

— Cred că ţi s-a părut o chestie inteligentă să mă prosteşti, nu?

Mă obişnuisem cu o mulţime de nedreptăţi din partea femeilor, aşa că am lăsat să treacă de la mine. Era prea inteligentă ca să nu-nţeleagă cât de nedreaptă era. mai ales când avea să se calmeze. De ce trebuia să se calmeze, nu ştiam, dar când temperatura avea să-i scadă, urma să-şi dea seama de imensul avantaj pe care-l dobândisem creând impresia că eram incapabil să mă mai mişc din loc. Am auzit-o traversând încăperea către patul ei şi când a trecut pe lângă mine, mi-a spus cu glas reţinut:

— Mi-ai zis să-i număr pe chinezii care intră şi ies din baraca lungă.

— Şi?

— Au fost optsprezece.

— Optsprezece?

Eu nu numărasem în mină decât nouă.

— Optsprezece.

— Ai observat ce căra vreunul dintre ei când a ieşit din baracă?

— N-am văzut pe nici unul din ei ieşind. Nu înainte de căderea întunericului.

— Hm. Unde-i lanterna?

— Sub perna mea. Uite-o.

S-a întors pe o parte şi curând i-am auzit respiraţia egală şi liniştită, dar ştiam că nu doarme. Am lipit fâşii de leucoplast pe geamul lanternei până când n-a mai rămas liber decât un orificiu de o jumătate de centimetru în centru. Pe urmă m-am postat lângă o crăpătură din paravanul lateral, de unde puteam să urmăresc locuinţa profesorului. Hewell a plecat la câteva minute după ora unsprezece, îndreptându-se spre locuinţa lui. Am văzut o lumină aprinzându-se şi stingându-se după vreo zece minute.

M-am dus la dulapul în care servitorul chinez ne pusese hainele, am căutat prin el cu ajutorul fasciculului minuscul de lumină până când am găsit o pereche de pantaloni din flanelă

gri închis şi o cămaşă albastră şi m-am schimbat la iuţeală pe întuneric. Să faci o plimbare la miezul nopţii în cămaşă şi pantaloni albi n-ar fi fost deloc pe placul colonelului Raine. Pe urmă m-am apropiat de patul partenerei mele şi i-am spus încetişor:

— Nu-i aşa că nu dormi?

— Ce vrei?

Nici pic de căldură în glasul ei.

— Haide, Marie, nu fi caraghioasă. Ca să-i păcălesc pe ei a trebuit să te păcălesc şi pe tine, cu ei de faţă. Chiar nu vezi ce avantaj am că pol să mă mişc când ăia cred că sunt imobilizat? Ce-ai fi vrut să fac? Să stau în uşă sprijinit de Hewell şi prof şi să te anunţ cu voioşie: „Stai liniştită, draga mea. E doar o glumă."

— Probabil că nu, a spus ea după un moment. Ce vroiai adineauri? Numai să-mi spui chestia asta?

— De fapt, nu era vorba de asta, ci de sprâncenele tale.

— Despre ce?

— Sprâncenele. Ai părul blond şi sprâncenele negre. Sunt adevărate? Mă refer la culoare.

— Ce-ai, nu te simţi bine?

— Vreau să-mi înnegresc faţa. **Rimei**. M-am gândit că poate ai...

— Nu era mai bine să spui aşa de la început, în loc să-ncerci să faci pe isteţul? Orice îi spunea inteligenţa ei despre „iertare", o altă parte a creierului se punea de-a curmezişul. N-am rimei. De culoare neagră n-am decât crema de pantofi.

Sertarul de sus, din dreapta.

Gândul m-a făcut să mă cutremur, dar i-am mulţumit şi am plecat de lângă ea. O oră mai târziu am părăsit-o de-a binelea. Am încropit o mumie în patul meu, am controlat toţi pereţii casei împotriva unor spectatori interesaţi şi am ieşit prin spate, săltând un colţ al paravanului doar atât cât să mă pot furişa pe dedesubt. Nu s-au auzit nici ţipete, nici urlete şi nici împuşcături. Bentall trecuse graniţa neobservat şi era cum nu se putea mai bucuros din pricina asta. Pe fondul întunecat nu m-ai fi putut vedea nici de la cinci paşi, cu toate

că m-ai fi putut mirosi de .la o distanţă de zece ori mai mare în direcţia vântului. Unele mărci de cremă de pantofi au un astfel de efect.

În prima parte a călătoriei mele, între casa noastră şi a profesorului, n-ar fi avut importanţă dacă piciorul meu ar fi fost sau nu valid. Pentru oricine ar fi privit afară din casa lui Hewell sau din baraca muncitorilor, silueta mea s-ar fi profilat cu claritate pe fondul luminos al mării şi al nisipului alb,.aşa încât m-am deplasat sprijinindu-mă în palme, coate şi genunchi, îndreptându-mă spre spatele casei, dincolo de câmpul vizual al celorlalţi.

După ce-am dat colţul clădirii, m-am ridicat încet şi fără zgomot în picioare, lipindu-mă de zid. Din trei paşi lungi şi liniştiţi, am ajuns la uşa din spate.

Eşecul a survenit aproape înainte de a începe. Deoarece în faţă era o uşă din lemn cu balamale, îmi făcusem socoteala că acelaşi lucru avea să fie şi în spate. Numai că era un panou din bambus împletit şi, de cum l-am atins, a început să scârţâie şi să clănţăne cam ca vreo sută de castaniete depărtate. M-am făcut tina cu uşa, încleştând mâna pe mânerul rotund al lanternei. Au trecut cinci minute şi nu s-a întâmplat nimic, n-a venit nimeni şi, când în sfârşit o pală de vânt mi-a mângâiat faţa, trestiile au scârţâit din nou, la fel ca înainte. Mi-au trebuit două minute ca să adun douăzeci de trestii într-o mână, fără să fac o hărmălaie prea mare, două secunde ca să pătrund în casă şi alte două minute ca să las trestiile alea să cadă la loc, una câte una. Deşi noaptea nu era excesiv de călduroasă, simţeam cum picăturile de sudoare mi se preling pe frunte şi în ochi. M-am şters, mi-am făcut mâna căuş în jurul orificiului minuscul din geamul lanternei, am acţionat întrerupătorul cu o mişcare precaută a degetului mare şi am început să caut prin bucătărie.

Nu mă aşteptasem să găsesc acolo ceva ce n-aş fi găsit în orice altă bucătărie şi n-am găsit. Dar am descoperit ceea ce căutam: sertarul cu cuţite. Tommy avea o colecţie frumoasă de cuţite de tranşat carnea, toate ascuţite precum briciul. Am ales unul cu lama triunghiulară şi lungă de douăzeci şi cinci de centimetri, zimţat pe o muchie şi drept pe cealaltă, care pornea de la o lăţime de cinci centimetri la plasele şi .se

termina cu un vârf extrem de ascuţit, ca de bisturiu. Era mai bine decât nimic, mult mai bine decât nimic, dacă* reuşeam să nimeresc spaţiul intercostal nici măcar Hewell n-ar li putut crede că încerc să-l gâdil. L-am înfăşurat cu grijă într-un şervet de bucătărie şi l-am vârât sub centură.

Uşa interioară a bucătăriei, cea care dădea spre coridorul central, era din lemn, pentru a împiedica mirosurile să se răspândească în toată casa, am presupus eu. Se deschidea spre interior, pe nişte balamale din piele unse cu ulei. M-am strecurat în coridor şi am rămas pe loc, ascultând. N-a trebuit să-mi încordez prea tare auzul. Profesorul nu avea ceea ce se cheamă un somn liniştit şi sursa sforăitului, o cameră cu uşa deschisă aflată cam la trei metri în lungul coridorului, în dreapta, era uşor de localizat. Habar n-aveam unde dormea servitorul chinez. Nu-l văzusem părăsind casa, aşa că mi-am zis că trebuie să fie într-una din celelalte încăperi, şi n-aveam nici un chef să aflu în care. îmi crease impresia unui tânăr care avea un somn deosebit de uşor. Deşi speram ca acompaniamentul adenoidal al profesorului să acopere toate zgomotele pe care le-aş fi făcut, am parcurs culoarul către uşa sufrageriei cu iuţeala unei pisici ce urmăreşte o vrăbiuţă, alergând pe un gazon însorit şi făcând cam tot atâta gălăgie.

Am reuşit să ajung înăuntru fără incidente şi am închis uşa în urma mea într-o linişte desăvârşită. N-am pierdut vremea uitându-mă aiurea prin încăpere, ştiam unde să caut şi m-am dus direct la biroul masiv. Dacă direcţia cablului de cupru emailat, nu tocmai îngropat în acoperişul vegetal, pe care-l

zărisem când mă aşezasem prima oară în fotoliul din trestie, n-ar fi fost de ajuns să mă călăuzească, nasul m-ar fi dus drept într-acolo. Mirosul înţepător, oricât de slab, al acidului sulfuric e inconfundabil.

Cele mai multe dintre birourile de acel tip au de o parte şi de alta a spaţiului pentru picioare câte un rând de sertare, dar cel al profesorului Whiterspoon constituia o excepţie. în loc de sertare, avea câte un dulăpior şi nici unu] dintre ele nu era încuiat. Nici n-ar fi avut motiv să fie. Am deschis uşa din

stânga şi am luminat interiorul cu fasciculul subţire al lanternei.

Compartimentul era voluminos, având şaptezeci şi cinci de centimetri înălţime cu patruzeci şi cinci lăţime, şi probabil vreo şaizeci adâncime. Era plin-ochi cu acumulatori cu acid şi electrozi din plumb şi cu baterii uscate. Pe raftul de sus se găseau zece acumulatori, celule mari de 2,5 volţi, cu pereţi din sticlă, legaţi în seric. Mai jos se aflau opt celule Exide de 120 de volţi, alcătuite din baterii uscate, legate în paralel. Suficientă putere ca să trimiţi un mesaj pe lună, cu ajutorul unei staţii radio.

Iar staţia radio exista. Am găsit-o în celălalt dulăpior, pe care-l ocupa în întregime. Ştiu câte ceva despre aparatele de emisie-recepţie, dar masa aceea metalică cenuşie, cu cele peste douăzeci de cadrane de calibrare, butoane de comutare a lungimilor de undă şi de acord îmi era complet necunoscută. M-am uitat îndeaproape la numele fabricantului: ,,Kuruby- Sankowa Radio Corporation, Osaka şi Şanhai". Pentru mine nu însemna nimic, la fel ca şi talmeş-balmeşul de caractere chinezeşti înscrise dedesubt. Lungimile de undă şi staţiile de recepţie de pe benzile de frecvenţă erau marcate atât în engleză cât şi în chineză, iar acul era fixat pe Foochow. Poate că profesorul Whiterspoon era genul de patron "bun la suflet care le dădea voie muncitorilor săi cuprinşi de dor să vorbească cu rudele lor din China. Dar poate că nu era.

Am închis uşa încetişor şi mi-am îndreptat atenţia spre partea superioară a biroului. Probabil că profesorul a ştiut că am să vin, fiindcă nu se ostenise nici măcar să tragă ruloul de protecţie. După vreo cinci minute de căutări metodice, am început să înţeleg de ce nu se deranjase: nu era nimic în sertare şi în celelalte compartimente ale biroului care să merite a fi ascuns. Tocmai mă pregăteam să renunţ şi să-mi strâng catrafusele, când privirea mi-a căzut pe obiectul cel mai bătător la ochi de pe biroul acela: blocul de sugativă cu suportul ei din piele. Am scos sugativa din suport şi m-am uitat la foaia subţire de hârtie care fusese ascunsă între bloc şi suport.

Era o listă dactilografiată de şase rânduri, fiecare rând constând dintr-o pereche de nume urmată de câte opt cifre.

Pe primul rând scria: „Pelican-Takishamaru 20007815", pe al doilea: „Linkiang-Hawetta 10346925" şi aşa mai departe, celelalte patru rânduri conţinând nişte nume şi combinaţii de cifre la fel de lipsite de semnificaţie. La sfârşit, un spaţiu alb de doi centimetri, urmat de încă un rând pe care scria: „în fiecare oră, Tombola 46".

Nu pricepeam absolut nimic. Părea să fie cam cea mai inutilă informaţie – dacă într-adevăr asta era – pe care şi-o putea dori cineva. Sau poate că aveam în faţa ochilor cel mai important cifru pe care-l văzusem vreodată. Şi-ntr-un caz, şi-n celălalt, nu părea să-mi fie de vreun folos pe moment, dar poate că avea să-mi fie mai târziu. Colonelul Raine şi-a dat seama că am o memorie fotografică, dar nu pentru astfel de aiureli. Am luat un creion şi o foaie de hârtie de pe birou, am copiat cele scrise acolo şi am pus pergamentul la locul lui. Mi-am scos apoi pantoful din picior, am împăturit foaia de hârtie şi am strecurat-o între talpa piciorului şi şosetă, după ce-am protejat-o împotriva apei într-o folie de polietilenă. Neavând nici un chef să fac cale întoarsă prin coridor spre bucătărie, am ieşit pe fereastra îndepărtată de casa lui Hewell şi a muncitorilor.

Douăzeci de minute mai târziu mă îndepărtasem suficient de toate casele şi m-am ridicat în picioare cuprins de dureri. Nu mai parcursesem o asemenea distanţă în mâini, coate şi genunchi din fragedă pruncie şi îmi cam pierdusem antrenamentul. Mai mult, lipsa de exerciţiu făcu ca respectivele părţi anatomice să fie complet nepotrivite pentru

genul ăsta de mişcare, motiv pentru care mă dureau amarnic. Dar starea lor nu era cu nimic mai rea decât a hainelor care le acopereau.

Cerul era aproape complet înnorat, dar nu chiar întru lotul, astfel încât când şi când câte o ivire neaşteptată â lunii pline mă făcea să mă arunc rapid la adăpostul vreunui arbust sau tufiş, unde stăteam până când cerul se întuneca din nou. Urmam firul şinelor de cale ferată ce porneau de la concasor şi uscătorie ocolind spre nord şi apoi. probabil, spre partea de vest a insulei. Eram foarte interesat de această linie şi de

destinaţia ei. Profesorul Whiterspoon se abţinuse cu grijă să facă vreo menţiune despre ce se afla în cealaltă parte a insulei, dar cu toată grija sa profesorul Whiterspoon vorbea prea mult. îmi spusese astfel că respectiva companie de fosfaţi excava zilnic circa o mie de tone din coasta muntelui şi întrucât materialul cu pricina nu se mai vedea prin preajmă, de bună seamă că-l duseseră de-acolo. Asta presupunea o navă, o navă mare, şi nici o navă mare n-ar fi avut cum să folosească debarcaderul ăla plutitor, construit din buşteni, din apropierea casei profesorului, chiar dacă ar fi reuşit să se apropie suficient în apele puţin adânci ale lagunei, lucru imposibil de altfel. Era nevoie de ceva mai mare, de ceva mult mai mare: un debarcader din piatră sau din beton, fie şi unul făcut din blocuri de coral, şi ori o macara, ori un siloz de încărcare supraînălţat cu un tobogan înclinat. Se prea poate ca profesorul Whiterspoon să nu fi dorit ca eu să merg în direcţia asta.

Câteva secunde mai târziu, am ajuns şi eu să-mi doresc acelaşi lucru. Abia trecusem de un podeţ tubular peste un pârâu, aproape sufocat de tufişurile dese, care cobora dinspre munte îndreptându-se spre mare. N-am apucat să fac zece paşi când am auzit un zgomot de paşi furişaţi şi iuţi în urma mea, ceva greu m-a pălit cu putere în spate şi umăr şi apoi, până să apuc să reacţionez cumva, altceva mi-a înhăţat braţul stâng, chiar deasupra cotului, cu forţa brutală şi sălbăticia unei capcane de urşi. Am simţit imediat o durere agonizantă.

Hewell. Asta a fost prima mea reacţie instinctivă, în timp ce mă clătinam şi mă zbăteam, gata-gata să cad. Hewell era, fără doar şi poate, nici un alt om pe care l-am cunoscut vreodată n-ar fi putut să mă strângă cu atâta forţă încât să simt că-mi rupe braţul în două. M-am răsucit cu violenţă şi am izbit cu toată puterea în locul unde ar fi trebuit să se afle stomacul agresorului, dar n-am reuşit decât să fac o gaură în noapte. Aproape că-mi dislocasem umărul drept, dar n-aveam numai asta în minte în timp ce mă aruncam din nou lateral, luptând să-mi păstrez . echilibrul. Să-mi păstrez echilibrul şi să-mi salvez viata. Nu Hewell mă înhăţase, ci un câine, cam de mărimea şi forţa unui lup.

Am încercat să-i desprind cu mâna dreaptă, dar dihania n-a făcut decât să-şi înfigă şi mai adânc colţii în braţul meu. Am încercat iar şi iar să-l lovesc cu pumnul drept, dar era prea în stânga şi prea în spatele meu, aşa că abia ajungeam la el. Am încercat să-l izbesc cu piciorul, dar n-ajungeam nicidecum aproape de el. Nu puteam să-l ating, nu puteam să-l scutur de pe mine, n-aveam nici un obiect contondent cu care să-l pălesc şi ştiam că, dacă încercam să mă prăbuşesc peste el, mi-ar fi dat drumul la braţ şi m-ar fi apucat de gât, până să-mi dau seama ce-are de gând.

Cântărea, fără doar şi poate, între treizeci şi cinci şi patruzeci de kilograme. Avea nişte colţi ca nişte cârlige de oţel, iar când ai nişte cârlige de oţel înfipte în braţ şi o greutate de patruzeci de kile agăţată de ele, un singur lucru se poate întâmpla: pielea şi carnea încep să se sfâşie, iar eu n-aveam nici pielea, nici carnea diferită de a altora. Simţeam că mă lasă puterile, valuri de durere şi greaţă îmi străbăteau trupul când, într-un moment de claritate, mintea mea, sau ceea ce trece drept aşa ceva, a început din nou să funcţioneze. Nu mi-a venit greu deloc să-mi scot cuţitul de la centură, dar a fost nevoie de aproape zece secunde interminabile şi încărcate de durere ca să-l desfac, cu o singură mână, din învelişul textil. După asta a fost simplu, vârful ca de stilet a pătruns imediat sub osul pieptului şi a alunecat în sus, în căutarea inimii, fără să întâmpine aproape nici o rezistenţă. Strânsoarea ca de capcană de pe braţul meu a slăbit într-o fracţiune de secundă şi câinele a murit înainte

să cadă la pământ.

Nu ştiam ce rasă de câine fusese şi nici nu-mi păsa. L-am apucat de zgarda ţintată şi l-am dus la podeţul pe care-l traversasem de curând, l-am târât în josul malului îngust spre pârâu şi l-am tras în apa într-un loc unde tufişurile erau foarte dese. M-am gândit că va fi destul de bine ascuns vederii de sus. dar n-am îndrăznit să-mi aprind lanterna ca să verific. L-am ţintuit în loc cu nişte pietroaie grele, astfel încât să nu-l poată-scoate la iveală vreun puhoi adunat în urma unei ploi torenţiale. Apoi am stat întins cu faţa în jos lângă pârâu preţ

de aproape cinci minute, până când durerile cele mai intense, şocul şi greaţa mi s-au mai domolit, iar pulsul, care o luase între timp razna, mi-a revenit cât de cât la normal. Au fost nişte clipe îngrozitoare.

N-a fost nici o plăcere să-mi dezbrac cămaşa şi flanela de corp, braţul începuse deja să-mi înţepenească, dar am reuşit şi mi-am spălat braţul temeinic în apa curgătoare. Am fost bucuros că era apă dulce şi nu sărată. M-am gândii că spălatul braţului avea să-mi facă mult bine în cazul în care câinele acela suferise de hidrofobie. Era ca şi cum mi-aş fi spălat braţul după ce m-ar fi muşcat o cobra regală. Dar se părea că nu prea avea rost să-mi fac griji în privinţa asta, aşa că mi-am bandajat braţul cum am putut mai bine cu fâşii rupte din flanela mea, am îmbrăcat apoi cămaşa, am plecat de lângă podeţ şi mi-am continuat drumul de-a lungul şinelor. Acum ţineam cuţitul în mâna dreaptă şi nu mai aveam nici o cârpă înfăşurată peste el. Mă simţeam înfrigurat, cuprins de răceala ca de gheaţă a unei mânii nemiloase. Nu nutream faţă de nimeni sentimente de bunăvoinţă.

Aproape că făcusem ocolul spre sudul insulei. Copacii lipseau cu totul, nu se vedeau decât tufişuri şi câţiva arbuşti joşi şi răzleţi, deloc potriviţi pentru ascunziş, doar dacă nu stăteai culcat la pământ, iar pe mine nu mă-ncerca câtuşi de puţin cheful de a sta lungit la pământ. Dar nu-mi pierdusem întru totul raţiunea şi când luna s-a ivit pe neaşteptate într-un petic de cer complet lipsit de nori m-am făcut una cu pământul şi am cercetat împrejurimile de la adăpostul câtorva tufişuri care n-ar fi constituit o ascunzătoare ca lumea nici măcar pentru un iepure.

În lumina strălucitoare a lunii am putut vedea că prima mea impresie despre insulă din dimineaţa aceea petrecută pe recif nu păreau adevărate. E-adevărat, fâşia de câmpie de la poalele muntelui părea să înconjoare în întregime insula, asemenea unui brâu, dar aici era mult mai îngustă decât în partea estică. în plus, nu era înclinată constant către mare, ci părea să coboare dinspre mare către baza muntelui. Ceea ce nu putea să însemne decât că. spre sud, insula se termina abrupt înspre lagună, poate chiar printr-o coastă stâncoasă. Tot aşa mă înşelasem şi în legătură cu muntele, deşi de pe

recif n-aş fi putut să observ această caracteristică nouă: în loc să aibă suprafaţa netedă şi înclinată continuu a unui con, muntele părea aproape complet secţionat spre sud de o uriaşă fisură sau râpă, fără îndoială o relicvă a acelei zile catastrofale când jumătatea de nord a muntelui s-a scufundat în ocean. Consecinţa acestei configuraţii fizice era că singura cale de la est la vest pe această insulă părea să fie brâul îngust de legătură al câmpiei dinspre sud, care nu putea să fie mai lat de o sută zece metri.

Un sfert de oră mai târziu, peticul de senin din pătura de nori se mărise de două ori, iar luna se afla tot în mijlocul lui, aşa că am hotărât s-o iau din loc. în lumina aia puternică, o mişcare înapoi ar fi fost la fel de bătătoare la ochi ca o mişcare înainte şi, prin urmare, am decis să-mi continui drumul. Am înjurat luna temeinic şi vârtos. Am spus despre ea lucruri cu care pereţii şi cei care câştigă un ban de pe urma muzicii uşoare n-ar fi fost deloc de acord. Dar ar fi fost de acord cu scuzele fără rezerve pe care mi le-am cerut de la lună doar câteva minute mai târziu.

Înaintam cu viteză de melc pe ce-mi mai rămăsese din coate – şi genunchi, cu capul ridicat cam la douăzeci de centimetri de pământ când, deodată, am văzut altceva ridicat la douăzeci de centimetri de sol şi la nici o jumătate de metru de ochii mei. Era o sârmă, întinsă pe nişte ţăruşi metalici cu ochiuri de prindere la capete, şi n-am observat-o mai din timp pentru că era vopsită în negru. Vopseaua, înălţimea mică faţă de pământ, prezenţa unui câine bântuind prin preajmă şi

faptul că sârma nu era întinsă pe nişte izolatori electrici dădeau de înţeles foarte limpede că nu era un circuit electric parcurs de vreun curent cu efecte fatale, ci doar un cablu-capcană desuet. Conectat, de bună seamă, cu un dispozitiv de avertizare mecanic.

Am aşteptat nemişcat douăzeci de minute, până când luna s-a ascuns iarăşi pe după nori, m-am ridicat ţeapăn în picioare, am sărit peste sârmă şi m-am culcat din nou la pământ. Terenul avea acum o înclinare clară spre dreapta mea, către baza muntelui, iar calea ferată fusese înălţată pe

un taluz ca să se îmbine cu panta. Părea a fi o idee bună să mă târăsc mai departe pe lângă baza rambleului: în felul acesta, dacă luna apărea din nou, urma să mă aflu în umbră. Sau, mă rog, aşa speram.

Şi, într-adevăr, aşa a fost. După încă o jumătate de oră de distracţie pe coate şi genunchi, timp în care n-am văzut şi n-am auzit nimic, şi am început să mă gândesc cu o admiraţie şi compasiune crescândă la membrii cei mai de jos ai regnului animal, condamnaţi să-şi ducă întreaga existenţă într-o asemenea manieră, luna şi-a făcut din nou apariţia. Şi, de data asta, am văzut într-adevăr ceva.

La mai puţin de treizeci de paşi în faţa mea a apărut un gard. Mai văzusem astfel de garduri şi nu erau dintr-acelea care împrejmuiesc o păşune din Anglia. Locul unde le văzusem înainte se numea Coreea, şi anume în jurul cuştilor cu prizonieri de război. Cel dinaintea mea era alcătuit din nouă fire de sârmă ghimpată, avea mai bine de un metru optzeci înălţime şi la partea de sus se curba spre exterior. Pornea din întunericul de nepătruns al fisurii cu pereţi verticali ce secţiona muntele în dreapta mea şi străbătea câmpia către sud.

La vreo zece paşi dincolo de el se afla un alt gard, o dublură a primului, dar atenţia nu mi-a fost acaparată de nici unul dintre ele, ci de un grup de trei bărbaţi aflaţi dincolo de al doilea gard. Stăteau împreună şi am presupus că discutau, dar atât de încet încât nu auzeam ce-şi spuneau, iar unul dintre ei tocmai îşi aprinsese o ţigară. Erau echipaţi cu pantaloni albi, jambiere. berete şi cartuşiere, iar la umăr purtau puşti de vânătoare. Nu încăpea nici o îndoială că erau marinari din Royal Navy.

In acel moment, mintea mea s-a dat bătută. Eram obosit. Eram epuizat. Nu mai puteam să gândesc. Cu un oarecare răgaz, poate că aş fi găsit vreo două motive întemeiate pentru care, pe neaşteptate, pe această insulă fijiană izolată, să dau peste trei marinari din Royal Navy, dar mi s-a părut c-ar fi o neghiobie să-mi bat capul cu aşa ceva, când n-aveam decât să mă duc la ei şi să-i întreb. Mi-am transferat greutatea de pe coate pe palme şi am dat să mă ridic în picioare.

La trei paşi în faţa mea un tufiş s-a mişcat. Şocul m-a încremenit într-o imobilitate involuntară şi salvatoare: în clipa aceea, nici una din relicvele dezgropate de profesor n-a fost nici pe jumătate la fel de împietrită ca mine. Tufişul s-a aplecat uşurel către alt tufiş şi a murmurat ceva cu o voce atât de reţinută, încât n-aş fi putut s-o aud dacă m-aş fi aflat mai departe cu un metru şi jumătate. Dar ei mă auzeau, fără doar şi poate. Bătăile inimii îmi reverberau în urechi ca un ciocan pneumatic. Ritmul era şi el cam acelaşi. Şi chiar de nu m-ar fi auzit, tot ar fi simţit vibraţiile transmise pământului prin intermediul corpului meu, atât de aproape eram de ei. Un seismograf m-ar fi putut detecta din Suva. Dar n-au auzit şi n-au simţit nimic. M-am lăsat înapoi la pământ aşa cum un jucător lasă pe masă ultima carte, cea care-l va face să-şi piardă averea. Mi-am zis atunci că toate aiurelile alea despre oxigenul care ar fi necesar vieţii erau poveşti inventate de doctori. încetasem complet să respir. Mâna dreaptă mă durea, în lumina lunii vedeam cum încheieturile pumnului încleştat în jurul plăselelor cuţitului străluceau ca fildeşul lăcuit. Mi-a fost necesar un efort conştient de voinţă ca să slăbesc fie şi numai un pic strânsoarea, dar chiar şi aşa mă ţineam de mânerul cuţitului ăla mai aprig decât mă ţinusem vreodată de altceva.

Au trecut vreo şapte-opt eoni. Când şi când, cele trei santinele, adepte ale unei interpretări liberale a misiunii lor, tipică pentru marinarii-santinele de pretutindeni, dispăreau. Sau, mă rog, păreau că dispar, până când mi-am dat seama

că ceva ce luasem drept o pată întunecată pe terenul din spatele lor era de fapt o colibă. A trecui un minut, după care am auzit clinchetul şi fâşâitul unui primus trezii la viaţă. Tufişul din faţa mea s-a mişcat din nou. Am sucit cuţitul din mână până când am îndreptat vârful în sus, nu în jos, dar n-a venit în direcţia mea. S-a îndepărtat de mine târându-se în linişte, paralel cu gardul, îndreptându-se spre un alt tufiş aliat la vreo treizeci de paşi şi am zărit acel alt tufiş agitându-se în timp ce se apropia. In noaptea aceea, locul era plin de tufişuri mişcătoare. Am renunţat să-i întreb pe marinari ce făceau

acolo. Poate altădată. In noaptea asta, înţeleptul se culcă în patul lui şi se gândeşte la diverse lucruri. Dacă puteam să ajung în patul meu, fără a fi sfâşiat în bucăţi de câini sau înjunghiat de unul dintre chinezii lui Hewell, aveam să mă gândesc la diverse lucruri.

Am reuşit să mă întorc acasă întreg. Una peste alta, mi-a luat nouăzeci de minute, dintre care jumătate pentru parcurgerea primilor cincizeci de metri, dar am reuşit.

Tocmai se apropia de ora cinci dimineaţa când am săltat colţul paravanului dinspre mare şi m-am furişat în casă. Marie dormea şi n-avea nici un rost s-o trezesc. Veştile proaste pot să aştepte. M-am spălat de crema de ghete în ligheanul din colţ, dar eram prea obosit ca să încerc să-mi bandajez din nou braţul. Eram prea obosit chiar şi pentru a mă gândi la diverse lucruri. M-am culcat în pat şi abia dacă-mi aduc aminte de momentul când capul meu a atins perna. Chiar de-aş fi avut o duzină de braţe şi toate ar fi palpitat de durere la fel ca braţul stâng, nu cred că m-ar fi putut ţine treaz în noaptea aceea.

CAPITOLUL 6

Joi, la amiază – Vineri 1:30 a.m.

Trecuse de prânz când m-am trezit. Numai unul dintre paravanele laterale fusese ridicat, şi anume cel care dădea spre lagună. Vedeam licărirea verzuie a apei, strălucirea albă a nisipului, culorile palid-pastelate ale coralului şi, dincolo de lagună, o fâşie mai întunecată de mare cu un cer senin deasupra. Cu trei paravane lăsate jos, în casă nu se forma nici un fel de curent şi era înăbuşitor de cald sub acoperişul acela din frunze. Dar cel puţin asigura o ambianţă intimă. Braţul stâng îmi palpita sălbatic. Dar eram încă în viaţă. Şi nici hidrofobie nu căpătasem.

Marie Hopeman şedea pe un fotoliu lângă patul meu. Se îmbrăcase în pantaloni scurţi albi şi o bluză, ochii îi erau limpezi şi odihniţi, obrajii i se coloraseră şi, una peste alta, numai faptul că mă uitam la ea mă făcea să mă simt îngrozitor, îmi zâmbea şi mi-am putut da seama că se hotărâse să nu se mai poarte acru cu mine. Avea o faţă drăguţă, mai simpatică decât cea pe care o arborase la Londra. I-am spus:

— Arăţi grozav. Cum te simţi? (Originalitatea m-a caracterizat întotdeauna.)

— Excelent. Am scăpat cu totul de febră. îmi pare rău că a

trebuit să te trezesc astfel, dar într-o jumătate de oră o să se servească masa de prânz. Profesorul 1-a pus pe unul dintre oamenii lui să-ţi meşterească chestiile alea, ca să te poţi mişca până acolo. (A arătat spre o pereche de cârje remarcabil realizate, rezemate de un scaun.) Sau poţi servi masa aici. Sunt sigură că eşti înfometat, dar nu m-am îndurat să te trezesc pentru micul dejun.

— M-am întors abia pe la şase.

— Asta explică multe. (Mi-am scos pălăria în faţa răbdării ei, a priceperii cu care-şi reprima curiozitatea.) Cum te simţi?

— Îngrozitor.

— Se vede, a spus ca cu sinceritate. Nu laşi deloc impresia unui tip dur.

— Simt că mă desfac în părţile componente. Ce-ai făcut toată dimineaţa?

— Profesorul mi-a ţinut companie. Am făcut baie împreună azi-dimineaţă – cred că profesorului îi place să înoate cu mine – şi pe urmă, după micul dejun, ne-am plimbat un pic şi m-a dus prin mină. (S-a înfiorat, cu o seriozitate falsă.) Nu mă-nnebunesc prea tare după mina aia.

— Unde ţi-e prietenul acum?

— A plecat să caute un câine. Nu e de găsit pe nicăieri. Profesorul e foarte supărat. Se pare că era animalul lui favorit şi era foarte ataşat de el.

— Ha! Animal favorit, zici? Ei bine, m-am întâlnit cu *animăluţul* ăsta şi era foarte ataşat de mine. Era dintr-o rasă de câini agăţători. Mi-am scos braţul de sub pătură şi mi-am desfăcut fâşiile de cârpe îmbibate de sânge. Acum vezi şi tu de unde se agăţase.

— Dumnezeule! A făcut ochii mari şi culorile calde i-au dispărut din obraji. Arată... înfiorător.

Mi-am cercetat braţul cu un soi de mândrie tristă şi a trebuit să recunosc că nu exagera cu nimic. De la umăr până la cot, cea mai mare parte a braţului era albastră, vineţie şi neagră, fiind umflată cam cu cincizeci la sută peste normal. Carnea era brăzdată de patru-cinci tăieturi triunghiulare şi sângele continua să curgă uşor din trei dintre ele. Porţiunile de braţ care nu păreau decolorate erau probabil într-o stare la fel de rea, numai că erau ascunse sub o crustă groasă de sânge uscat şi închis la culoare. Văzusem la viaţa mea şi privelişti mai îmbietoare.

— Ce s-a-ntâmplat cu câinele? a întrebat ea în şoapte.

— L-am omorât. Am scos de sub pernă cuţitul pătat de sânge. Cu ăsta.

— De unde Dumnezeu ai pulul să iaci rost de el? de unde...cred c-ar fi mai bine să-mi povesteşti totul de la început.

Aşa că i-am povestit, repede şi cu glas potolit, în timp ce ea mi-a curăţat braţul şi mi l-a bandajat din nou. Deşi nu-i

plăcea treaba asta, a făcut-o bine. Când am terminat de vorbit, a spus:

— Ce e în cealaltă parte a insulei?

— Nu ştiu, am mărturisit eu cu sinceritate. Dar încep să fac tot soiul de deducţii şi nici una dintre ele nu-mi place.

N-a mai spus nimic la asta, a terminat cu bandajatul şi m-a ajutat să îmbrac cămaşa cu mâneci lungi. Apoi mi-a aranjat la loc atelele şi gipsul pe glezna piciorului drept, s-a dus la dulap şi şi-a adus sacoşa. I-am spus cu un ton caustic:

— Ce faci, îţi pudrezi năsucul pentru amicul tău?

— Am să ţi-l pudrez pe-al tău, a spus ea.

Până să-mi dau seama cu adevărat ce face, mi-a aplicat nişte cremă pe faţă, mi-a întins-o cu palmele şi mi-a presărat nişte pudră peste ea. După puţin timp, s-a tras un pic înapoi şi şi-a examinat opera.

— Arăţi pur şi simplu dulce, a murmurat şi mi-a întins oglinjoara ei.

Arătam înfiorător. O singură privire îngrozită aruncată mie şi orice agent de asigurări din ţară şi-ar fi călcat stiloul în picioare. Faţa trasă, ochii injectaţi şi petele vineţii de sub ei erau contribuţia mea proprie. Dar paloarea cadaverică şi extrem de convingătoare a restului feţei se datorau în întregime lui Marie.

— Minunat, am fost eu de acord. Şi ce-o să se-ntâmple când profesorul o să simtă mirosul acestei pudre de faţă?

A scos din geantă o sticluţă de parfum cu pulverizator.

— După ce-am să-mi dau cu câteva grame de „Noaptea

misterelor", n-o să mai fie în stare să simtă nici un miros pe o rază de douăzeci de metri.

Am strâmbat din nas şi am spus:

— Înţeleg unde baţi. („Noaptea misterelor" era într-adevăr un parfum foarte puternic, cel puţin în cantităţile folosite de ea.)

— Ce-o să se-ntâmple dacă-ncep să transpir? N-o să mi se prelingă pe faţă tot amestecul ăsta de cremă şi pudră?

— E garantat să nu se prelingă. (A zâmbit.) Dacă se-ntâmplă aşa, o să-i dăm în judecată pe fabricanţi.

— Păi da, cum să nu. am replicat eu sumbru. Ar fi chiar interesant, să ştii. Umbrele răposaţilor J. Bentall şi M. Hopeman cheamă prin prezenta în judecată...

— Termină! m-a întrerupt ea cu asprime. Te rog să-ncetezi!

Am încetat. Era o fată foarte sensibilă în unele privinţe. Sau poate că eu eram neîndemânatic şi lipsit de tact. Am spus:

— Nu crezi că jumătatea aia de oră e pe cale să se termine?

A încuviinţat din cap.

— Da. Am face bine să plecăm.

Nu mi-a trebuit decât să cobor treptele şi să fac vreo şase paşi în soare ca să-mi dau seama că pregătirile grijulii ale lui Marie (cele cu crema şi pudra) erau probabil tot atâtea strădanii inutile. După cum mă simţeam, nimic n-ar fi putut să mă facă să arăt mai rău. Având numai un picior teafăr, celălalt legănându-se liber şi neîncălţat la o oarecare înălţime de pământ, eram obligat să-mi arunc mare parte din greutate în cârje, şi la fiecare bufnitură a cârjei din stânga pe pământul ars şi întărit de căldura soarelui, un junghi violent de durere îmi fulgera braţul pe toată lungimea, de la vârfurile degetelor până la umăr, traversându-mi apoi spatele şi ajungând până-n creştetul capului. Nu pricepeam de ce o rană la braţ trebuia să-mi provoace o durere de cap violentă, dar îmi provoca. Era un nou subiect de controversă cu medicii de profesie.

Bătrânul Whiterspoon ori a stat la pândă, ori a auzit bufniturile cârjelor mele, căci a deschis uşa şi a sărit cu vioiciune treptele ca să ne-ntâmpine. Rânjetul de bun venit s-a preschimbat într-o expresie îndureratã când mi-a zărit faţa.

— Bată-mă cerul să mă bată! Bată-mă să mă bată! (Cuprins de agitaţie, s-a apropiat grăbit ca să mă ia de braţ.) Arăţi... vreau să spun că ai suferit un şoc teribil. Sfinte Dumnezeule, băiete, transpiraţia îţi curge şiroaie pe faţă.

Nu exagera. Transpiraţia curgea şiroaie pe faţa mea. Şi a început să curgă exact în clipa în care m-a apucat de braţ, de braţul stâng, puţin deasupra cotului, îmi disloca braţul din articulaţia umărului. Credea că mă ajută.

— O să-mi treacă, i-am spus, oferindu-i zâmbetul meu anemic. Mi-am scrântit piciorul când am coborât scara de la casa noastră, în rest, abia dacă simt vreo durere.

— Nu trebuia să ieşi din casă, m-a dojenit el. A fost o prostie, o prostie teribilă. Ţi-am fi trimis masa în cameră. în fine, acum dacă tot ai venit până aici... Vai de mine, vai de mine, mă simt atât de vinovat pentru toată povestea asta...

— Nu e vina dumneavoastră, profesore, l-am liniştit eu. (Şi-a mutat strânsoarea mai sus ca să mă ajute să urc treptele şi am observat cu uşoară surprindere că locuinţa lui se legăna dintr-o parte în alta.) N-aveaţi de unde să ştiţi că duşumeaua era nesigură.

— Dar ştiam, ştiam. Tocmai asta mă mâhneşte cel mai mult. De neiertat, de neiertat.

M-a condus până la un fotoliu din sufrageria lui, agitându-se şi cloncănind ca o cloşcă bătrână.

— Ei drăcie, da' arăţi rău de tot! Ia zi, ar merge nişte coniecel?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, am răspuns eu cu sinceritate.

A făcut obişnuita sa încercare la distrugere cu clopoţelul, coniacul a fost adus şi pacientul revigorat. A aşteptat până mi-am golit paharul pe jumătate, apoi a spus:

— Nu crezi c-ar trebui să mai arunc o privire la glezna aia?

— Mulţumesc, dar din fericire nu-i nevoie, am replicai eu cu îngăduinţă. Marie mi-a aranjat-o azi-dimineaţă. Am avut înţelepciunea să mă-nsor cu o infirmieră calificată. Am auzit

că şi dumneavoastră aţi avut ceva necazuri? V-aţi găsit câinele?

— Nici urmă de el, pe nicăieri. Foarte deranjant, foarte supărător. Ştii, era un Dobermann – îi eram foarte devotat. Da, foarte devotat. Nu pot să-mi închipui ce s-a întâmplat. (A clătinat din cap îngrijorat, a turnat nişte sherry în pahare pentru el şi Marie şi s-a aşezat lângă ea pe canapeaua din trestie indiană.) Mă tem că i s-a întâmplat o nenorocire.

— Nenorocire? (Marie a holbat la el nişte ochi mari.) Pe insuliţa asta paşnică?

— Şerpi, mă tem. Nişte vipere foarte veninoase. Au împânzit partea de sud a insulei şi-şi duc veacul printre stâncile de la baza muntelui. Cari – câinele meu – c posibil să fi fost muşcat de una dintre ele. Apropo, am vrut să vă avertizez... sub nici o formă să nu vă apropiaţi de partea aia a insulei. Sunt extrem de periculoase, extrem de periculoase.

— Vipere! a exclamat Marie, cutremurându-se. Cumva... cumva se apropie şi de casele de-aici?

— Oh, Doamne păzeşte, nu! (Profesorul a bătut-o uşurel pe mână, cu un aer de afecţiune absentă.) Nu trebuie să-ţi faci griji, draga mea. Detestă pulberea de fosfat. Numai să ţineţi minte să vă restrângeţi plimbările la partea asta a insulei.

— În mod cert, aşa am să fac, a fost de acord Marie. Dar spuneţi-mi, profesore, dacă viperele l-ar fi muşcat, n-ar fi trebuit să-i găsiţi cadavrul?

— Nu, mai ales dacă i s-a întâmplat chestia asta pe stâncile de la poalele muntelui. Un talmeş-balmeş îngrozitor acolo. Desigur, s-ar putea să se întoarcă până la urmă.

— Sau poale că s:a dus să facă o baie, am sugerat eu.

— O baie? (Profesorul s-a încruntat.) Nu pricep unde baţi, tinere.

— Nu-i plăcea apa?

— La drept vorbind, îi cam plăcea. Pe cinstea mea, cred c-ai nimerit-o! Laguna e plină de rechini-tigru. Unii dintre ei sunt nişte monştri, ajung la peste cinci metri lungime, şi ştiu că noaptea se apropie de ţărm. Asta trebuie să fi fost, asta trebuie să fi fost. Bietul Cari! Unul din monştrii ăia ar fi putut să-l rupă uşor în două. Ce sfârşit pentru un câine, ce sfârşit!

Whiterspoon a clătinat din cap cuprins de jale şi şi-a dres glasul.

— Vai de mine, cât are să-mi lipsească. A fost mai mult decât un câine, a fost un prieten. Un prieten credincios şi blând.

Preţ de două minute am rămas cuprinşi de o tristeţe tăcută, aducând un ultim omagiu acelui stâlp al bunăvoinţei canine, plecat dintre noi, după care am continuat cu masa de prânz.

Când m-am trezit, era încă ziuă, dar soarele se ascunsese pe după umărul muntelui. Mă simţeam proaspăt şi odihnit, şi chiar dacă braţul mi-era ţeapăn şi inflamat, durerea intensă de dimineaţă dispăruse. Atâta timp cât nu trebuia să mă mişc, disconfortul nici nu merita să fie pomenit.

Marie nu se întorsese încă. După masă, în timp ce eu mă întorceam acasă să mă culc, plecase la pescuit de scrumbii Carnax – naiba ştie cum or mai fi şi alea – împreună cu profesorul şi cei doi tineri fijieni. Profesorul m-a invitat şi pe mine, dar se vedea de la o poştă că a făcut-o din politeţe, fiindcă în după-amiaza aceea n-aş fi avut putere să trag din apă nici măcar o sardină. Aşa că au plecat fără mine. Profesorul Whiterspoon şi-a exprimat regretul şi scuzele, împreună cu speranţa că n-am să mă supăr dac-o să-mi ia nevasta cu el. L-am asigurat că nu mă supăr deloc şi le-am urat să se simtă bine împreună, iar el mi-a aruncat o privire ciudată, pe care n-am prea putut s-o descifrez. Am avut sentimentul obscur şi neliniştitor că, într-un fel sau altul, călcasem fără să vreau într-o strachină. Dar indiferent ce-a fost, nu s-a lăsat prea mult timp frământat de îndoieli. Era prea interesat de scrumbiile lui. Ca să nu mai pomenesc de Marie.

M-am spălat şi m-am bărbierit, reuşind să-mi creez o înfăţişare mai mult sau mai puţin respectabilă până când s-au întors. S-a dovedit că în ziua aceea scrumbia n-a vrut să muşte deloc momeala. Nici unul dintre ei nu părea prea afectat din pricina asta. Seara, la masă, profesorul a fost într-

o formă extraordinară, o gazdă plăcută şi amabilă cu un sac plin de anecdote reuşite. S-a întrecut pe sine în efortul de a ne binedispune şi nu era nevoie să fii un as al deducţiei ca să-ţi dai seama că toate strădaniile acelea nu erau făcute în beneficiul meu sau al lui Hewell. care şedea în celălalt capăt al mesei faţă de mine, meditativ, tăcut şi distant. Marie a râs, a zâmbit şi a vorbit aproape tot atât de mult ca şi profesorul. După toate aparenţele, farmecul şi buna dispoziţie a profesorului o molipsiseră. Pe mine însă nu m-au molipsit deloc, fiindcă în după-amiaza aceea petrecusem o oră bătută

pe muchie adâncit într-o gândire constructivă şi gândirea cu pricina mă condusese la nişte concluzii care mi se păreau extrem de înfricoşătoare. Nu mă sperii eu uşor, dar ştiu când să mă sperii. Şi nu poate exista un moment mai potrivit decât atunci când descoperi că asupra ta pluteşte o condamnare la moarte. Iar eu eram condamnat la moarte. în mintea mea nu mai încăpea nici un fel de îndoială în privinţa asta.

După cină, m-am ridicat în picioare, mi-am luat cârjele, i-am mulţumit profesorului pentru masă şi i-am spus că nu se putea să mai abuzăm şi în noaptea aceea de amabilitatea şi de ospitalitatea sa. A protestat, dar nu foarte violent, şi a întrebai dacă doream să ne trimită nişte cărţi la casa noastră. l-am spus că am fi încântaţi, dar că aş vrea să fac câţiva paşi pe plajă mai întâi. El a plescăit din limbă şi m-a întrebat dacă nu ar fi un efort prea marc pentru mine, dar când i-am spus că nu trebuie decât să se uite pe fereastră ca să se convingă cât de puţin mă extenuam, a admis cu îndoială în glas că, probabil, totul o să fie în ordine. Le-am urat împreună noapte bună şi am plecat.

Am întâmpinat o oarecare dificultate când am coborât taluzul abrupt suspendat deasupra plajei, dar după aceea a fost simplu. Nisipul era uscat şi compact, şi cârjele abia dacă intrau în el. Am parcurs vreo două sute de metri de-a lungul plajei, având grijă să nu ieşim din câmpul vizual al ferestrelor profesorului, până am ajuns la marginea lagunei. Acolo ne-am aşezat. La fel ca şi în noaptea precedentă, luna lumina intermitent, atunci când nu dispărea după norii aflaţi într-o continuă mişcare. Auzeam murmurul îndepărtat al hulei ce se spărgea de reciful lagunei şi foşnetul şoptit al vântului de noapte ce făcea palmierii să se înconvoaie. Nu se simţeau nici un fel de arome exotice, probabil că pulberea aceea cenuşie şi sufocantă de fosfat ucisese toate formele de viaţă în afară de copaci şi de plantele mai rezistente. Nu ajungea la noi decât mirosul mării.

Marie mi-a atins braţul cu nişte degete delicate.

— Cum te simţi?

— Tot mai bine. Ţi-a prins bine ieşirea de după-amiază?

— Nu.

— Mi-am închipuit eu. Prea arătai fericită. Ai aflat ceva util?

— Da' de unde?! a replicat ea dezgustată. N-a făcut nimic decât să trăncănească şi să spună tâmpenii toată după-amiaza.

— De vină sunt „Noaptea misterelor" şi hainele pe care le porţi, am remarcat eu cu amabilitate. Scoţi omul din minţi.

— Nu s-ar zice că pe tine te-am scos din minţi, a ripostat ea caustic.

— Nu, am admis eu şi, după câteva secunde, am adăugat: Nu poţi să mă scoţi din ceea ce nu am.

— Ce soi de modestie stranie mai e şi asta?

— Uită-te la plaja asta. Ţi-a trecut vreo clipă prin minte că în urmă cu patru sau cinci zile, la Londra, înainte chiar de plecarea noastră, cineva a ştiut că în seara asta o să stăm aici? Dumnezeule, dacă scap din chestia asta, am să-mi dedic restul vieţii jocului de bambilici. În profesia asta sunt complet depăşit de situaţie. Am ştiut că aveam dreptate în privinţa lui Fleck, am ştiut bine. Individul nu era un ucigaş.

— Am senzaţia că te cam grăbeşti, a protestat Marie. Păi cum să nu, bunul căpitan Fleck n-avea de gând să ne ucidă. Nu, el n-avea de gând decât să ne bată părinteşte pe cap şi să ne facă vânt peste bord. Rechinii s-ar fi ocupat de aspectele sângeroase ale problemei, în locul lui.

— Ţi-aduci aminte cum stăteam pe puntea aia a schoonerului şi ţi-am spus despre impresia mea că ceva era în neregulă, dar nu reuşeam să-mi dau seama despre ce era

vorba? Mai ţii minte?

— Da, mi-aduc aminte.

— Ehe, Bentall, bătrâne, am spus eu cu cruzime. Nu-ţi scapă niciodată nimic. Ventilatorul – ăla pe care l-am folosit drept dispozitiv de ascultare, cel îndreptat spre sala radio. Păi tocmai aia e, că n-avea de ce să fie îndreptat spre sala radio, trebuia să fie orientat spre prova. Mai ştii că n-aveam nici pic de aer acolo jos? Ei, nici nu-i de mirare, dar-ar dracii.

— Nu-i nevoie să...

— Scuză-mă. Dar acum înţelegi toată tărăşenia, nu-i aşa? A ştiut că până şi un tâmpit ca mine o să descopere că vocile din sala radio pot fi ascultate cu ajutorul acelei ţevi. Pariez pe zece lire contra una că a avut chiar şi un microfon ascuns în cala aia, ca să afle momentul când Bentall, acest Einstein al spionajului, a făcut această descoperire zdrobitoare. Ştia că locul e plin de libărci, care ne vor tăia cheful să dormim pe paturi joase, aşa încât Henry dă la o parte câteva traverse care – să vezi coincidenţă – se-ntâmplă să fie chiar în locul de unde putem începe să căutăm conservele şi răcoritoarele, după ce am refuzat să consumăm acel mic dejun deliberat oribil oferit de ei. Alte coincidenţe: în spatele lăzilor cu conserve sunt nişte traverse cu şuruburile desfăcute, îndărătul cărora dăm peste centurile de salvare. E-adevărat, Fleck n-a atârnat un afiş pe care să scrie „în cutia asta sunt centuri de salvare", dar nici n-a lipsit mult. Pe urmă Fleck îmi suflă în pânze un vânt favorabil, fără să lase în vreun fel impresia asta, şi găseşte modalitatea de a ne anunţa că decizia în privinţa executării noastre are să-i parvină la ora şapte. Prin urmare, ne lipim de ventilatorul ăla şi, când soseşte ordinul, noi o ştergem, cu tot cu centuri de salvare. Pe ce pariezi că Fleck a slăbit chiar şi şuruburile de la trapă ca să ne uşureze sarcina – cred că puteam să-l forţez şi cu degetul mic.

— Dar... dar lot puteam să ne înecăm, a rostit cu încetineală Marie. Puteam să nu ajungem la recif sau ia lagună.

— Cum aşa? Să ratăm adică o ţintă lată de zece kilometri? Chiar tu ai spus că bătrânul lup de mare Fleck a schimbat cursul destul de des şi ai avut dreptate. A vrut să se asigure că atunci când vom sări o s-o facem chiar vizavi de mijlocul recifului, de unde nu mai puteam să ratăm ţinta. Ba chiar a încetinii, ca nu cumva să ne rănim când sărim peste bord. Probabil că stătea acolo şi se prăpădea de râs când Bentall şi Hopeman. doi figuranţi în căutarea unui actor comic, mergeau în vârful picioarelor spre pupa. Cât despre vocile pe care le-am auzit în noaptea petrecută pe recif, nu erau decât John şi James în canoea lor. care vegheau ca nu cumva să călcăm

greşit şi să ne scrântim glezna. Doamne, Bentall, cât de fraier poţi să fii?!

A urmat o linişte prelungită. Am aprins două ţigări, oferindu-i şi ei una. Luna dispăruse după un nor iar faţa ei nu era decât o pată palidă în întuneric. Deodată, a spus:

— Fleck şi profesorul... lucrează mână-n mână, fără doar şi poate.

— Vezi cumva şi altă posibilitate?

— Ce vor de la noi? -

— Încă nu sunt sigur.

Eram sigur, dar ăsta era un lucru pe care nu i-l puteam spune.

— Dar... dar de ce tot acest eşafodaj fals? Nu era mai simplu ca Fleck să ne fi transportat direct aici şi să ne fi predat profesorului?

— Şi la asta există un răspuns. Oricine ar fi în spatele acestei manevre e într-adevăr un tip foarte deştept. Există un motiv pentru tot ce face.

— Şi... crezi că profesorul... e omul din umbră?...

— Nu ştiu ce este. Nu uita de sârma ghimpată. Marina e aici. Poate-or fi venit să joace popice, dar eu nu cred. în cealaltă parte a insulei se petrece ceva de mari, foarte mari proporţii şi totodată ceva secret. Oricine dirijează acţiunea n-o să-şi asume nici un risc. Ei ştiu că Whiterspoon se află aici, şi gardul ăla nu înseamnă nimic, nu e menit decât să-i descurajeze pe angajaţii rătăciţi. De bună seamă că l-au investigat la sânge. Serviciile secrete au nişte anchetatori

foarte inteligenţi şi dacă ei n-au nimic împotriva şederii lui aici, înseamnă că e curat. Pe de altă parte, şi e! ştie că marina militară e aici. Fleck şi profesorul în tovărăşie. Profesorul şi marina militară în tovărăşie. Tu ce înţelegi din toată povestea asta?

— Atunci, înseamnă că ai încredere în profesor? Tu spui, de fapt, că profesorul e cinstit?

— Nu spun nimic. Nu fac decât să gândesc cu glas tare.

— Nu-i adevărat, a insistat ea. Dacă marina militară îl acceptă. trebuie să fie cinstit. Asta afirmi tu. în cazul ăsta, ce-i

cu chinezii furişaţi noaptea în apropierea gardului, ce-i cu câinele ucigaş, ce-i cu firul-capcană?

— Merg şi eu pe ghicite. Se poate să-şi fi prevenit angajaţii să nu se apropie de locul ăla, iar ei ştiu despre câine şi. sârmă. Eu n-am spus că ăia pe care i-am văzut erau chinezii din subordinea lui, am presupus doar. Dacă în cealaltă parte a insulei are loc o operaţiune secretă de proporţii, nu uita că secretele pot fi trădate de oamenii care ies la fel de bine ca şi de către cei care intră. Se prea poate ca marina militară să aibă nişte oameni de calibru în partea asta, să vadă dacă nu cumva cineva încearcă să o şteargă de-acolo. Poate că profesorul e la curent cu toată tărăşenia... cred că e la curent. Am pierdut prea multe secrete în folosul comuniştilor în ultimul deceniu numai datorită deficienţelor de securitate. Probabil că guvernul a învăţat din greşelile trecutului.

— Dar unde intervenim noi? a întrebat ea neajutorată. E... e teribil de complicat. Şi cum poţi să explici tentativa de a te transforma într-un invalid?

— Nu pot. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi sporeşte convingerea că nu sunt decât un pion minuscul în jocul ăsta şi că aproape întotdeauna pionii minusculi trebuie sacrificaţi pentru câştigarea jocului de şah.

— Dar de ce? a insistat ea. De ce? Şi ce motiv poate avea un neghiob bătrân şi inofensiv precum profesorul Whiterspoon să...

— Dacă neghiobul ăla bătrân şi inofensiv e profesorul Whiterspoon. am întrerupt-o cu mojicie, atunci eu sunt regina balului.

Preţ de aproape un minut nu s-au auzit decât murmurul îndepărtat al hulei şi şoapta vântului de noapte în frunzişul copacilor.

— Eu nu mai rezist la toată aiureala asta, a spus ea într-un târziu, obosită. Chiar tu ai spus că l-ai văzut la televizor şi...

— Şi, într-adevăr, e o copie foarte reuşită, am admis eu. S-ar putea să-l şi cheme Whiterspoon. dar în mod cert nu e profesor de arheologie. E singura persoană întâlnită de mine care ştie mai puţină arheologie decât subsemnatul. Şi, crede-mă, e o performanţă deosebită.

— Dar ştie atât de multe despre...

— Habar n-are de nici unele. E limitat la două cărţi, una despre arheologie, alta despre Polinezia, şi pe nici una n-a citit-o mai mult de un sfert. N-a citit nici măcar atât cât să afle că prin părţile astea nu există nici vipere, nici malarie, şi-ai auzit şi tu cum susţinea despre amândouă – că ar exista. De-aia n-a fost de acord să te uiţi pe cărţile lui. S-a temut să nu afli mai multe decât ştie el. Nu ţi-ar fi luat mult timp. Vorbeşte despre recuperarea obiectelor de ceramică şi lemn din bazalt – lava le-ar fi sfărâmat pe primele şi le-ar fi ars pe cele din urmă. Vorbeşte despre datarea relicvelor din lemn cu ajutorul experienţei şi a cunoaşterii, şi orice elev care-a făcut fizică la şcoală ţi-ar spune că determinarea vechimii se poate face cu mare precizie măsurând activitatea radioactivă a izotopului de carbon în acele relicve. Mi-a dat de înţeles că relicvele cu pricina au fost dezgropate de la cea mai mare adâncime la care s-au făcut vreodată săpături arheologice, respectiv treizeci şi şase de metri, şi nu cred că există mai mult de zece milioane de oameni care să ştie că un schelet vechi de zece milioane de-ani a fost dezgropat din dealurile Tuscany, în urmă cu vreo trei ani, de la aproape două sute de metri – într-o mină de cărbuni. Cât despre ideea de a folosi explozibili puternici în arheologie, în loc de a înainta cu băgare de seamă folosind târnăcopul şi lopata... ei bine, să pomeneşti de ea în apropiere de British Museum. S-ar putea să-i vezi pe bătrânii arheologi tăvălindu-se pe jos ca nişte popice.

— Dar...dar toate relicvele şi curiozităţile adunate prin preajmă...

— Se poate să fie veritabile. E posibil ca profesorul Whiterspoon să fi dat într-adevăr lovitura, pe urmă celor de la marina militară să le fi venit ideea că ar fi un aranjament perfect pentru păstrarea secretului. Aveau motive cât se poate de întemeiate să interzică complet accesul pe insulă, şi le-ar fi oferii o acoperire ideală, nimic care să agite suspiciunile anumitor ţări, care ar fi într-adevăr tare agitate dacă ar şti ce face Royal Navy. Posibil ca cercetările legate de descoperire să se fi încheiat demult, iar Whiterspoon să fie ţinut la adăpost, cu cineva care să-i semene leit pentru

salvarea aparenţelor faţă de musafirii picaţi pe neaşteptate. Sau poate că relicvele sunt nişte falsuri. Poate că nu s-a făcut nici o descoperire arheologică aici. Poate că-i o idee genială visată de cei de la marina militară. Şi în acest caz ar fi avut nevoie de cooperarea profesorului Whiterspoon, dar nu neapărat cel adevărat, ceea ce explică profesorul închipuit. Nu-i exclus ca povestea să fi fost servită ca atare ziarelor şi revistelor. Poate că unii patroni de publicaţii au fost abordaţi de către guvern şi convinşi să ajute la această înşelăciune. N-ar fi prima oară când s-ar proceda astfel.

— Dar erau şi ziare şi reviste americane.

— Păi, poate că-i o operaţiune anglo-americană.

— Eu tot nu pricep de ce trebuiau să te ologească, a spus ea cu îndoială. Dar poate că una sau alta dintre sugestiile tale duce cumva la un răspuns.

— Poate. Zău că nu ştiu. Dar voi avea răspunsul la noapte. Am să-l găsesc în mină.

— Eşti... eşti nebun? a spus ea cu calm. Nu eşti în stare să te duci nicăieri.

— E doar o plimbare scurtă. Mă descurc. N-am nimic la picioare.

— Vin cu tine.

Nici să nu te gândeşti.

— Te rog, Johnny!

— Nu.

Şi-a întins aripile.

— Chiar nu pot să-ţi fiu de nici un folos?

— Nu fi caraghioasă. Trebuie să avem pe cineva care să păzească fortăreaţa, să vegheze ca nu cumva să se strecoare vreun duşman în casa noastră şi să găsească două mumii. Atâta timp cât vor auzi pe unul din noi respirând şi o altă formă lângă el, vor fi mulţumiţi. Mă duc să trag un somn de vreo două ore. Ce-ar fi să te duci să continui chiolhanul cu bătrânul profesor? Nu-şi poate dezlipi ochii de line şi în felul ăsta s-ar putea să afli mult mai multe decât mine.

— Nu prea sunt sigură că-nţeleg ce vrei să spui.

— Vechiul număr al lui Mata-Hari, am spus eu cu nerăbdare în glas. Şopteşte-i nimicuri dulci în barba-i argintie.

O să-ţi ciugulească din palmă în doi timpi şi trei mişcări. Cine ştie ce secrete tandre ar putea să-ţi şoptească în schimb?

— Aşa crezi?

— Sigur, de ce nu? In privinţa femeilor, a ajuns într-o fază periculoasă. Cea situată între optsprezece şi optzeci de ani.

— S-ar putea să intre la gânduri.

— Păi, n-are decât. Ce contează, atâta timp cât obţii nişte informaţii de la el? Ştii, datoria înaintea plăcerii.

— Înţeleg, a spus ea încetişor. (S-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna. Haide, sus!)

M-am ridicat în picioare. Două secunde mai târziu, stăteam din nou pe nisip. de vină n-a fost surpriza provocată de lovitura dată cu palma deschisă peste faţă, cât tăria ei. încă mai stăteam acolo, pipăindu-mi maxilarul dislocat şi minunându-mă de ciudatul simţ a! umorului manifestat de reprezentantele feminine ale speciei umane, când ea s-a căţărat pe malul înalt de la marginea plajei şi s-a făcut nevăzută.

Falca mea părea să nu fi păţit nimic. Mă durea, dar încă se putea numi falcă. M-am ridicat în picioare, mi-am pus cârjele la subsuoară şi am pornit spre marginea plajei. Se făcuse întuneric binişor deja şi aş fi ajuns de trei ori mai repede fără cârje, dar nu mi-aş fi mirai dacă flăcăiandrul tomnatic m-ar fi urmărit cu un binoclu de noapte.

Taluzul nu avea nici un metru înălţime, dar tot era prea înalt pentru mine. în cele din urmă am rezolvat-o aşezându-mă pe margine şi împingându-mă în sus cu cârjele, dar când

m-am ridicat în picioare şi m-am întors, pregătindu-mă s-o iau din loc, cârjele au pătruns în solul moale şi m-am prăbuşit înapoi pe nisip.

Deşi mi-a tăiat respiraţia, căzătura n-a fost cine ştie ce. Oricum, nu m-a făcut să înjur în gura mare, ci doar aproape în şoaptă. Tocmai încercam să-mi trag sufletul ca să mai trântesc nişte înjurături când am auzit un zgomot uşor de paşi care se apropiau şi cineva a alunecat peste marginea taluzului. Un fulger alb, o adiere de „Noaptea misterelor" – sentorsese ca să mă termine. Mi-am încleştat falca, apoi mi-am

descleştat-o. Se aplecase mult în jos, privindu-mă cu atenţie, neavând cum să se năpustească iar asupra mea.

— Te-am văzut... când ai căzut, mi-a spus cu voce răguşită. Te-ai rănit grav?

— Sunt în agonie. Hei. ai grijă cu braţul meu rănit!

Dar n-a ţinut cont de cererea mea, fiindcă mă săruta. Sărutările le dădea la fel ca palmele, fără nici o reţinere sesizabilă. Nu plângea, dar avea obrazul ud de lacrimi. După un minut, sau poate două, a murmurat:

— Mi-e tare ruşine, îmi pare atât de rău!

— Şi mie, am spus. Şi mie-mi parc rău.

Habar n-aveam despre ce vorbea oricare dintre noi, dar părea să nu conteze prea mult în acel moment. După puţin, s-a ridicat şi m-a ajutat să trec peste marginea taluzului şi, şontâc-şontâc, am pornit spre casă, braţ la braţ. Am trecut pe lângă bungaloul profesorului, dar nu i-am sugerat să se ducă să-l vadă.

Abia trecuse de ora zece când m-am furişat pe sub colţul ridicat al paravanului lateral îndreptat spre mare. încă-i mai simţeam sărutările, dar în acelaşi timp îmi simţeam şi falca dureroasă, aşa că am plecat într-o stare de spirit aproximativ neutră. In ceea ce o privea pe ea, vreau să zic. In privinţa celorlalţi – ceilalţi fiind profesorul şi oamenii lui – nu mă simţeam neutru deloc. Ţineam lanterna într-o mână şi cuţitul în cealaltă, şi de data asta nu mai înfăşurasem nici o cârpă în jurul cuţitului. Dacă pe insula **Vardu** nu existau şi alte chestii mai periculoase decât câinii, atunci pierdusem pariul în mod lamentabil.

Luna se rătăcise îndărătul unui nor des, dar nu vroiam să risc nimic. Până la locul unde puţul de mină penetra peretele muntelui erau vreo patru sute de metri, dar am parcurs aproape toată distanţa în mâini şi genunchi, lucru care nu i-a făcut deloc bine braţului meu rănit. Pe de altă parte însă, am ajuns acolo fără probleme.

Nu ştiam dacă profesorul avea sau nu vreun motiv întemeiat să posteze o santinelă la intrarea în mină. încă o dată mi s-a părut potrivii să fiu excesiv de prudent, aşa că am rămas pe loc când m-am ridicat încet şi ţeapăn în umbra neagră a unei stânci, unde n-ar fi putut ajunge razele lunii,

dacă şi când aceasta s-ar fi ivit din nou dintre nori. Nu m-am mişcat de acolo vreo cincisprezece minute şi n-am auzit decât murmurul îndepărtat al Pacificului şi bubuitul lent al inimii mele. Orice santinelă neprevenită care ar fi pulul să rămână nemişcată vreme de un sfert de oră ar fi fost adormită. Dat fiind că nu-mi era teamă de oamenii adormiţi, am intrat în mină.

Tălpile de cauciuc ale sandalelor melc nu scoteau nici urmă de zgomot pe piatra de calcar. Nimeni n-ar fi putut să mă audă venind şi, după ce-am depăşit luminescenţa slabă a gurii de peşteră, nimeni n-ar fi putut să mă vadă venind. Ţineam lanterna stinsă. Dacă în peşteră se aflau ceva indivizi, aveam să dau curând de ei, fără să le dau de ştire că mă apropiam. Pe întuneric, toţi oamenii sunt egali. Cu un cuţit în mână, mă simţeam ceva mai mult decât egal.

Între perete şi şinele de cale ferată era loc destul ca să nu trebuiască să păşesc pe traverse. Nu-mi puteam permite să risc o variaţie neaşteptată a distanţei dintre doi astfel de buşteni. Era destul de simplu să mă orientez pipăind din când în când peretele cu dosul palmei drepte. Am avut grijă să nu lovesc lama cuţitului de stânca dură.

În decurs de un minut, peretele tunelului a cotit brusc la dreapta. Ajunsesem la prima grotă excavată. Am traversat-o fără şovăire spre tunelul ce se deschidea în partea opusă, atingând în răstimpuri traversele cu exteriorul sandalei din piciorul stâng. Mi-a luat cinci minute ca-să străbat diametrul de şaizeci şi ceva de metri al grotei. Nimeni n-a strigat,

nimeni n-a aprins lumina, nimeni n-a sărit la mine. Eram cu desăvârşire singur. Sau fusesem lăsat singur, ceea ce nu era deloc acelaşi lucru.

La treizeci de secunde după ce-am părăsit prima grotă, am ajuns la următoarea. Aici îmi spusese profesorul că se făcuseră primele descoperiri arheologice. Era grota cu cele două intrări blocate în stânga, cu linia ferată mergând drept înainte şi, spre dreapta, tunelul unde-i găsisem muncind pe Hewell şi oamenii lui. Profesorul îmi dăduse de înţeles că asta fusese sursa exploziilor care mă treziseră din somn în după-

amiaza precedentă, dar toată cantitatea de rocă degajată pe care-am văzut-o acolo putea fi dislocată de vreo două petarde mai sănătoase. Am mers pe lângă şine de-a curmezişul încăperii, direct spre tunelul din partea opusă.

Acesta m-a dus într-o a treia încăpere, apoi în a patra. Nici una dintre ele n-avea vreo ieşire spre nord, în coasta muntelui, aşa cum am aflat parcurgând câte un semicerc complet spre dreapta mea, înainte de a reveni la calea ferată. Am completat cercul în ambele încăperi şi am găsit câte două ieşiri spre sud în fiecare dintre ele. Dar am mers mai departe. După aceea n-am mai găsit nici o grotă, doar tunelul care se prelungea la nesfârşit.

Am crezut că n-am să mai ajung niciodată la capătul tunelului. Nu se făcuseră nici un fel de excavaţii arheologice aici. Era un tunel simplu şi cinstit, pe care nu-l prea interesa ce se afla de o parte şi de cealaltă a lui. Un tunel care mergea undeva. M-am văzut nevoit să păşesc pe traverse, fiindcă diametrul scăzuse la jumătate faţă de cât fusese la început, şi am observat că panta era uşor ascendentă tot timpul. Am mai observat că aerul din tunel era încă proaspăt, şi asta la cel puţin doi kilometri şi jumătate după ce am părăsit intrarea în mină, de unde am dedus că aşa se explica înclinarea ascendentă a tunelului: era menţinut în mod deliberat aproape de panta naturală a coastei muntelui, pentru a înlesni aerajul prin puţurile verticale de ventilaţie. Trebuie să fi ajuns cel puţin la jumătatea drumului spre partea de vest a insulei şi nu era prea greu de ghicit că, nu după mult timp, tunelul avea să-şi înceteze urcuşul pentru a începe să coboare.

Aşa a şi fost. După o porţiune orizontală de nici o sută de metri, fundul tunelului a căpătat o pantă descendentă. Exact la începutul coborâşului, mâna mea dreaptă n-a mai găsit peretele tunelului. Am riscat o pâlpâire a lanternei şi am văzut o grotă adâncă de şase metri în dreapta mea, pe jumătate plină cu roci sfărâmate. O clipă mi-a trecut prin gând că aici trebuie să fi avut loc explozia de ieri, dar o a doua privire a alungat ideea din mintea mea. Erau acolo vreo două sute de tone de roci dizlocate, mult prea mult pentru o singură zi de muncă, şi, în plus, n-ar fi fost deloc avantajos să

se pornească dintr-o dată spre nord, în inima muntelui. Nu era decât o încăpere pentru depozitare, excavată probabil cu câtva timp în urmă pentru a asigura un depozit convenabil pentru roca rezultată de la săparea tunelului însuşi, atunci când era nevoie să se facă asta rapid.

După mai puţin de trei sute de metri, am dat peste capătul tunelului. Mi-am frecat fruntea, căci ea fusese partea din mine care făcuse descoperirea, apoi am aprins lanterna cu fascicul minuscul. Jos se găseau două lădiţe aproape goale, în care însă se mai puteau vedea câteva încărcături explozive, detonatoare şi fitile. Fără doar şi poate, aici era locul unde se produsese explozia din ziua precedentă. Am cercetat cu lanterna extremitatea tunelului şi am constatat că nu era decât un fund de tunel. Doi metri înălţime şi un metru douăzeci lăţime de stâncă solidă. Pe urmă am observat că nu era întru totul solidă. Puţin mai jos de nivelul ochilor, o piatră aproximativ circulară cu un diametru de circa treizeci de centimetri fusese proptită într-o gaură din perete. Am desprins bolovanul de calcar şi am privit cu atenţie prin gaură. Avea cam un metru douăzeci lungime, se îngusta spre capătul opus până la vreo cinci centimetri şi în spaţiu! acela îngust am văzut ceva care licărea slab, în roşu, verde şi alb. O stea. Am pus piatra la loc şi am plecat.

Mi-a trebuit o jumătate de oră ca să ajung înapoi în prima dintre cele patru grote. Am cercetat cele două deschideri spre sud. dar duceau doar spre alte două grote, nici una dintre ele neavând alte ieşiri. Am făcut cale întoarsă de-a lungul şinelor

până am ajuns la a treia grotă, socotind de la intrare, am examinat cele două deschideri de aici şi n-am reuşit decât să mă rătăcesc într-un labirint preţ de aproape jumătate de oră. Pe urmă ara ajuns la a doua grotă.

Dintre cele două tunele care duceau spre nord, l-am sărit pe cel unde lucrase Hewell. N-aveam să găsesc nimic acolo. N-am găsit nimic nici în cel învecinat. Şi, firește, nu era nimic de descoperit nici îndărătul grinzilor de lemn ce blocau intrarea în cele două tunele prăbuşite dinspre sud. Tocmai mă pregăteam să pornesc spre grota exterioară când mi-a trecut

prin minte că singurul motiv pentru care credeam că acele grinzi sprijineau intrările în două tunele surpate era acela că profesorul Whiterspoon îmi spusese acest lucru. în plus, în afară de faptul că nu ştia o iotă despre arheologie, singurul adevăr sigur pe care îl stabilisem până în acel moment în privinţa profesorului era că individul minţea fluent.

Dar nu minţise despre primul dintre aceste tunele. Grinzile verticale masive care blocau intrarea erau de nemişcat de la locul lor. În afară de asta, când am luminat cu lanterna interstiţiu de un centimetru dintre doi buşteni, am văzut cu claritate masa compactă de pietriş şi grohotiş care umplea complet spaţiul de trecere, de la fund până la tavanul surpat. Poate că fusesem nedrept cu profesorul.

Şi totuşi, poate că nu fusesem. Două dintre grinzile de lemn proptite în intrarea celui de-al doilea tunel baricadat puteau fi mişcate.

Nici un hoţ de buzunare n-a săltat vreodată un portofel cu măcar jumătate din grija delicată şi lipsa de zgomot cu care am ridicat de la locul ei una din acele grinzi şi am rezemat-o de vecina ei. O apăsare scurtă pe butonul lanternei n-a dezvăluit nici un semn de prăbuşire a tavanului pe nicăieri, ci doar cenuşiul sumbru al unui tunel cu fundul neted, care înainta sinuos în întuneric. Am săltat şi a doua grindă de la locul ei şi m-am strecurat prin spaţiul îngust astfel creat în tunelul de dincolo.

Atunci am descoperii că nu puteam aşeza grinzile la locul lor dinăuntru. Una, da, dar chiar şi aceea într-o poziţie aproximativă. Insă era imposibil s-o manevrez şi pe cealaltă prin spaţiul de cincisprezece centimetri rămas liber. In privinţa asta nu puteam face nimic. Am lăsat-o cum era şi mi-am continuat drumul prin tunel.

După treizeci de paşi, tunelul a cotit brusc la stânga. Continuam să mă ghidez ca şi până atunci, pipăind peretele cu dosul palmei drepte, şi deodată am simţit cum peretele dispare spre dreapta. Am întins mâna cu prudenţă şi am dat peste ceva rece şi metalic: o cheie atârnată de un cârlig. Dincolo de ea, am desluşit pe pipăite conturul unei uşi înguste din lemn, prinsă în balamale de un stâlp vertical masiv. Am luat cheia, am localizat broasca şi am deschis uşa centimetru

cu centimetru. Nările mi s-au strâmbat din pricina mirosurilor înţepătoare combinate, de petrol şi acid sulfuric. Am mai deschis uşa cu vreo cinci centimetri. Balamalele au protestat cu un scrâşnet sepulcral. Am avut subit viziunea unei spânzurători şi a unui cadavru legănându-se în vântul nopţii, cadavrul fiind eu însumi. Pe urmă mi-am revenii brusc în simţiri, mi-am dat seama că trecuse timpul mersului în vârful picioarelor, am ocolit rapid uşa şi am închis-o în urma mea, aprinzând în acelaşi timp lanterna.

Nu era nimeni acolo. O trecere iute a lanternei de jur-împrejurul grotei care n-avea mai mult de şase metri în diametru a fost de ajuns ca să-mi arate că cineva fusese acolo, şi încă foarte recent.

Am pornit înainte şi mi-am zobit degetele de la picioare în ceva solid. Am privii în jos şi am văzut un acumulator mare cu plumb şi acid. De la el porneau nişte cabluri ce duceau la un întrerupător din perete. Am apăsat întrerupătorul şi grota a fost inundată de lumină.

Poate că „inundată" nu e un cuvânt potrivit, decât prin comparaţie cu fasciculul slab al lanternei mele. Un bec de vreo patruzeci de waţi, fără abajur, era atârnat de mijlocul tavanului. Dar răspândea toată lumina de care aveam nevoie.

Chiar în centrul încăperii se aflau două stive de cutii galbene unsuroase. Nici n-apucasem să mă apropii şi ştiam aproape sigur ce erau, iar când am văzut inscripţiile de pe capac, am fost sigur. Ultima oară văzusem cutiile marcate cu inscripţia „Bujii Champion" în cala schoonerului lui Fleck.

Muniţie de mitralieră şi explozibil ammonal. Aşadar, poate că nu numai imaginaţia mă făcuse să văd nişte lumini în noaptea petrecută pe recif. Văzusem într-adevăr nişte lumini: căpitanul Fleck descărcându-şi marfa.

De peretele din dreapta erau lipite două rastele din lemn ce adăposteau douăzeci de pistoale-mitralieră şi carabine automate de un tip necunoscut mie. Erau unse cu un strat zdravăn de vaselină, împotriva atmosferei excesiv de umede din grotă. Lângă rastele erau stivuite trei cutii metalice aproape pătrate, conţinând, de bună seamă, muniţie pentru

arme. M-am uitat la armele din rastel şi la cutii şi pentru prima oară în viaţa mea am putut înţelege ce simţea un gurmand aşezat în faţa unui meniu alcătuit din opt feluri de mâncare, pregătit de un maestru bucătar. Pe urmă am deschis prima cutie, pe a doua şi pe a treia şi am ştiut cu precizie cum s-ar simţi acelaşi gurmand, în timp ce-şi aranjează şervetul la gât, dacă şeful de sală ar veni să-i spună că în seara aceea localul era închis.

Cutiile nu conţineau nici măcar un singur glonţ de carabină sau do pistol-milralieră. Una ora plină cu pulbere explozivă neagră, alta avea nişte blocuri masive de amatol şi o cutie cu cartuşe de vânătoare de calibrul 44, iar a treia conţinea amorse, detonatori cu Culminai de mercur, cam o sută de metri de fitil RDX. Şi o cutie plată din tablă cu aprinzătoare chimice, cele mai multe fiind, probabil, materiale folosite de Hewell la operaţiunile sale genistice. Asta era lot. Visul meu utopic despre un pistol-mitralieră încărcat şi despre modificarea radicală a raportului de forţe de pe insulă adusă de acesta s-a , dovedit a fi doar atât: un simplu vis utopic. Muniţie fără arme şi arme fără muniţie. Inutil, totul era inutil.

Am stins lumina şi am plecat. Mi-ar fi luat doar cinci minute să blochez mecanismele de tragere ale tuturor carabinelor şi pistoalelor mitralieră do acolo. Aveam să-mi petrec tot restul zilelor regretând amarnic că gândul acesta nu mi-a trecut nici o clipă prin minte.

După încă douăzeci de paşi am ajuns la o uşă similară pe peretele din dreapta al tunelului. N-am mai găsit o cheie, dar nefiind încuiată nici nu era nevoie de aşa ceva. Am răsucit uşurel ivărul şi am întredeschis uşa. Duhoarea aerului fetid strecurat prin crăpătura îngustă m-a izbit în faţă cu puterea unei lovituri fizice: o miazmă pestilenţială, care a făcut să mi se încreţească nasul într-o reacţie de respingere îngreţoşată şi mi-a ridicai părul măciucă. Dintr-o dată mi s-a făcut foarte frig.

Am deschis uşa mai mult, am intrat şi am închis-o în urma mea. întrerupătorul se afla în acelaşi loc ca şi în încăperea precedentă. Am privit în jurul meu în grotă.

Numai că aceasta nu era o grotă, era un cavou.

CAPITOLUL 7

Vineri 1:30 a.m. – 3:30 a.m.

O bizarerie a atmosferei din peşteră, posibil o combinaţie dintre umezeală şi fosfatul calcaros, menţinuse cadavrele într-o stare de conservare aproape perfectă. Deşi începuse, descompunerea nu ajunsese într-o stare prea avansată şi nu reuşise să altereze vreuna din trăsăturile esenţiale ale celor nouă cadavre care zăceau acolo unde fuseseră aruncate, într-o aliniere aproximativă la capătul îndepărtat al grotei. Petele întunecate de pe piepţii cămăşilor albe şi kaki făceau uşoară stabilirea felului în care muriseră.

Cu mâna dreaptă la nas şi respirând numai pe gură, am aprins lanterna ca să obţin un plus de lumină şi am trecut în revistă feţele.

Şase dintre bărbaţii morţi îmi erau complet necunoscuţi. După aspectul hainelor şi al mâinilor am dedus că erau muncitori şi am ştiut că nu-i mai văzusem niciodată. Dar pe al şaptelea l-am recunoscut imediat. Părul alb, mustaţa albă, barba albă – aici se afla adevăratul profesor Whiterspoon. Chiar şi după moarte, asemănarea cu impostorul care-i luase locul era surprinzătoare prin intensitatea ei. Lângă el zăcea o matahală de bărbat, cu părul roşu şi o impresionantă mustaţă roşie, în furculiţă. Fără doar şi poate, acesta trebuia să fie dr.

„Red" Castairs, al cărui portret îmi fusese arătat într-o revistă. Pe al nouălea bărbat, aflat într-o stare de conservare mult mai bună decât a celorlalţi, l-am identificat dintr-o privire. Prezenţa lui aici confirma faptul că cei care anunţaseră al doilea post de specialist în combustibili aveau într-adevăr nevoie de unul. Era doctorul Charles Fairfield, fostul meu şef de la Institutul de Cercetare pentru Muniţie şi Combustibili din Hepworth, unul dintre cei opt savanţi care fuseseră ademeniţi să plece în Australia.

Şiroaie de transpiraţie îmi curgeau pe faţă. dar totodată tremuram de frig. Ce căuta aici dr. Fairfield? De ce fusese ucis? Bătrânul Fairfield era ultimul om care să dea din întâmplare peste ceva. Un om strălucit în domeniul său, era la fel de miop ca pasărea dodo şi avea o lipsă de curiozitate monumentală faţă de orice, în afară de ocupaţia lui şi de pasiunea sa mistuitoare pentru arheologie. Iar legătura de sorginte arheologică dintre Fairfield şi Whiterspoon era atât de orbitoare prin evidenţa sa încât pur şi simplu n-avea nici o noimă. Oricare ar fi fost motivul dispariţiei subite din Anglia a doctorului Fairfield, nimic nu era mai sigur că n-avea absolut nici o legătură cu bruma de experienţă în mânuirea târnăcopului şi a lopeţii acumulată în căutările lui prin minele abandonate. Dar atunci ce căuta el aici, pentru numele lui Dumnezeu?

Aveam senzaţia că mă aflu într-o cameră frigorifică, dar transpiraţia îmi curgea mai abundent ca oricând pe ceafă. Fără să las lanterna din mâna dreaptă – cuţitul era în stânga – m-am chinuit să scot batista din buzunarul drept al pantalonilor şi mi-am tamponat ceafa transpirată. în faţa mea, spre dreapta, am surprins o licărire momentană a unui obiect care sclipea pe peretele grotei, ceva metalic, evident, reflectând fasciculul lanternei încă aprinse. Dar ce anume? Ce obiect metalic se afla acolo? în afara morţilor, singurele obiecte din încăperea aia erau corpul de iluminat şi întrerupătorul, şi amândouă erau din bachelită. Am ţinut lanterna şi batista, rămase încă la nivelul umărului, perfect nemişcate. Sclipirea de lumină de pe peretele grotei era tot acolo. Am stat ca o statuie, nedezlipindu-mi ochii de pe licărirea din perete. Lumina s-a mişcat. Inima mi-a stat în loc. Medicina n-are decât să spună ce-o vrea. dar inima mi-a stat în loc. Apoi am coborât lanterna şi batista. într-o mişcare înceată şi grijulie, am transferat lanterna în stânga, de parc-aş fi intenţionat să-mi vâr batista în buzunar cu dreapta, am dat drumul batistei, am apucai mânerul cuţitului cu mâna dreaptă şi m-am răsucit brusc, totul într-o jumătate de secundă.

Erau doi inşi. la circa un metru de peretele grotei, totuşi la vreo patru metri şi jumătate de mine. Doi chinezi, care deja

se îndepărtau unul de altul ca să mă încercuiască. Unul era îmbrăcat în pantaloni de prelată albaştri şi cămaşă din bumbac, celălalt avea pe el doar un şort din bumbac, amândoi fiind nişte indivizi mătăhăloşi, amândoi desculţi. Ochii lor ficşi, imobilitatea orientală a feţelor lor nu făceau decât să accentueze, nu să mascheze, implacabilitatea rece a expresiilor. Nu trebuia să cunoşti opera lui Emily Post ca să-ţi dai seama că nu veniseră într-o vizită de curtoazie. După cum Emily nu le-ar fi dat vreo medalie pentru cărţile lor de vizită, două dintre pumnalele cu muchie dublă cu aspectul cel mai ameninţător pe care le-am văzut vreodată. Cărţile despre etichetă acoperă practic toate situaţiile posibile în care nişte străini fac pentru prima oară cunoştinţă unii cu alţii, dar cu siguranţă că asta le-a scăpat.

Ar fi ridicol să neg c-aş fi fost înspăimântat, aşa că n-am s-o fac. Eram speriat, şi încă rău de lot. Doi bărbaţi în puteri împotriva unui semi-invalid, patru braţe zdravene împotriva unuia, doi luptători fără îndoială versaţi în mânuirea cuţitului împotriva unui om care nu tranşase în viaţa lui nici măcar o halcă de carne fiartă, d-apoi o fiinţă omenească vie. Şi nici nu era un moment propice pentru învăţat. Dar era momentul să fac ceva, şi încă foarte repede, înainte ca unul sau altul dintre ei să se prindă de faptul că, la un metru şi jumătate, constituiam o ţintă ce cu greu putea fi ratată, şi trecea de la o priză de înjunghiere ia una de aruncare a cuţitului.

Am alergat către ei, cu mâna dreaptă şi cuţitul deasupra umărului, de pare-aş fi mânuit o bâtă, şi amândoi s-au retras

involuntar doi paşi. probabil din pricina îndrăznelii nesăbuite a manevrei melc, dar şi mai probabil datorită fricii respectuoase manifestate în mod obişnuit de către orientali în prezenţa ne-buniei. Printr-o mişcare amplă, am adus cuţitul şuierând în faţă, pe deasupra umărului, şi. o dată cu clinchetul sticlei sparte a becului din tavan şi o apăsare a degetului mare de la mâna stângă pe butonul lanternei, în grotă s-a lăsat un întuneric beznă, demn de cavoul care era de fapt.

Era esenţial să mă mişc, şi asta cât mai repede posibil, înainte ca ei să-şi dea seama de avantajul meu dublu: aveam

o lanternă şi mă aflam în postura de a ataca fără discriminare cu cuţitul, cu sută la sută certitudine că înjunghii un inamic, în vreme ce la ei probabilitatea de a lovi un prieten era de cinci-zeci la sută. Fără să ţin seamă de zgomotul pe care-l făceam în acea încăpere teribil de liniştită, am smuls leucoplastul de pe geamul lanternei, mi-am descălţat sandalele, am alergat trei paşi în direcţia intrării, m-am oprit brusc şi am trimis ambele sandale alunecând pe pardoseala de calcar, până s-au oprit cu un bufnet înăbuşit în uşa de lemn.

Dacă ar fi avut la dispoziţie încă zece secunde ca să-şi evalueze poziţia şi să analizeze posibilităţile, probabil că ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să se năpustească aţă spre sursa zgomotului neaşteptat. Aşa cum au stat lucrurile însă, n-au dispus în total decât de vreo cinci secunde în care să gândească şi reacţia imediată şi inevitabilă trebuie să fi fost aceea că eu încercam să spăl putina. Am auzit tropăitul rapid al picioarelor desculţe, sunetul unei încăierări scurte, o bufnitură uşoară şi un geamăt exploziv de agonie care s-a pierdut în clănţănitul unui obiect metalic căzut pe jos.

Patru paşi tăcuţi cu picioarele încălţate în şosete, o mişcare a degetului mare de la mâna stângă şi iată-i ţintuiţi în strălucirea albă a lanternei, un adevărat *tableau vivant*, dacă nu ţineai cont de rigiditatea lor nenaturală, care le dădea întru totul înfăţişarea unui grup .statuar sculptat în marmură. Stăteau faţă în faţă, cu piepturile aproape dar nu tocmai atingându-se. Individul din dreapta mea îşi înfipsese mâna stângă în cămaşa camaradului său, ţinându-şi dreapta apăsată în trupul celuilalt, imediat sub talie. Cel din stânga, cu faţa întoarsă de la mine, stătea arcuit spre spate, ca un arc încordai peste măsură, cu ambele mâini încleştate pe mâna dreaptă a tovarăşului său. Tendoanele încordate şi proeminente îi transformaseră mâinile în nişte gheare ca de ceară, iar încheieturile degetelor aveau o lucire de os lustruit. Am văzut vârful pătat de sânge al cuţitului ieşit afară cu vreo cinci centimetri din şalele lui.

Preţ de două secunde, poale chiar trei – am avut senzaţia că a trecut mult mai mult de atât – omul din dreapta s-a holbat incredul la chipul muribundului, pe urmă înţelegerea erorii sale fatale precum şi conştientizarea faptului că acum

moartea îl trăgea pe el de mânecă au destrămat vraja încărcată de oroare care-l ţinuse în transă. S-a chinuit cu frenezie să smulgă cuţitul dar ultimele chinuri ale prietenului său i-au blocat rapid mâna dreaptă şi cuţitul într-o strânsoare de fier. în disperare de cauză, şi-a repezit spre mine braţul stâng, într-o mişcare ascendentă şi orientată spre exterior, cu un gest care era pe jumătate lovitură, pe jumătate o încercare de a se feri de fasciculul orientat de mine spre ochii lui mijiţi. Preţ de o clipă, a rămas cu garda deschisă. Clipa aceea a fost de ajuns, ba chiar cu prisosinţă. Lama cuţitului meu era lungă de treizeci de centimetri şi totuşi am simţit că mi se zguduie încheietura mâinii în momentul când plăselele s-au proptit în osul pieptului. A tuşit o dată, cu un scurt sunet convulsiv şi sufocai, trăgându-şi mult înapoi buzele subţiri de pe dinţii încleştaţi într-un rânjet hidos şi pătat de sânge. Pe urmă. lama cuţitului meu a plesnit şi am rămas în mână numai cu mânerul şi cu vreo doi centimetri de oţel, în vreme ce cei doi bărbaţi. încă uniţi într-o strânsoare disperată, s-au înclinat spre dreapta mea şi s-au prăbuşit zgomotos pe par-doseala de calcar a grotei.

Am îndreptat lanterna spre feţele de la picioarele mele, dar s-a dovedit a fi o precauţie inutilă: indivizii n-aveau să-mi mai facă vreodată necazuri. Mi-am recuperat sandalele, am luat de jos cuţitul căzut şi am plecat, închizând uşa în urma mea. Odată ajuns afară, m-am rezemat cu toată greutatea de peretele tunelului, lăsându-mi mâinile să atârne pe lângă trup, şi am tras în piept cu nesaţ câteva guri de aer proaspăt.

Mă simţeam slăbit, dar având în vedere braţul meu beteag şi aerul infect din cavoul acela, episodul scurt şi violent petrecut de cealaltă parte a uşii m-a lăsat în mod curios neafectat, sau cel puţin aşa am crezut, până când am simţit durerea din muşchii obrajilor şi mi-am dat seama că-mi ţineam buzele trase înapoi, într-o imitaţie involuntară a rânjetului ,,cap de mort" al individului pe care tocmai îl ucisesem. A fost nevoie de un efort de voinţă conştient ca să-mi relaxez muşchii suprasolicitaţi ai feţei.

Acela a fost momentul când am auzit cântecul. Mi-am zis, pân-aici mi-a fost, raţiunea zdruncinată a lui Bentall a cedat în sfârşit, şocul celor văzute şi făcute cu puţin timp în urmă suprasolicitase nu numai muşchii faciali. Bentall scos din ţâţâni, Bentall atins de nebunie, Bentall auzind zgomote în cap. Ce-ar fi spus colonelul Raine dac-ar fi ştiut că slujitorul lui de încredere o luase razna? Probabil că ar fi arborat micul lui surâs invizibil şi ar fi spus cu vocea lui seacă şi prăfuită ea să auzi o cântare într-o amenajare minieră părăsită, ba chiar într-o mină aflată sub controlul unor impostori criminali şi patrulată de nişte chinezi la fel de criminali, nu era în mod necesar o dovadă de nebunie. La care slujitorul lui de încredere ar fi replicat, nu, nu era, dar să auzi un cor de englezoaice cântând „Greensleeves" era, mai mult ca sigur.

Pentru că asta auzeam. Nişte voci de femei care cântau „Greensleeves". Nu era o înregistrare, pentru că una dintre voci cânta uşor fals, iar alta încerca să se armonizeze cu restul, însă cu un grad de succes pe care nu puteam să-l consider decât limitat. Englezoaice cântând „Greensleeves". Mi-am scuturat capul cu violenţă, dar ele continuau să-şi vadă de cântat. Mi-am acoperit urechile cu mâinile şi cântecul a încetat. Zgomotele din cap nu încetează când îţi pui mâinile la urechi. Poate faptul că în mina aceea se aflau nişte englezoaice era o nebunie, dar cel puţin cu nu eram nebun. Continuând să mă port ca un om în transă, dar cu toate astea atent să nu scot nici o urmă de zgomot. m-am îndepărtat de uşă şi am pornit de-a lungul tunelului ca să cercetez.

Nivelul sonor al cântării a crescut brusc în tărie când am făcut o cotitură de nouăzeci de grade la stânga. La o distanţă de douăzeci de paşi în faţă am zărit o pată slabă de lumină reflectată pe partea stângă a tunelului, acolo unde părea să facă o nouă cotitură bruscă, de data asta la dreapta. Am plutit spre colţul acela ca un fulg de zăpadă în cădere şi mi-am iţit capul pe după el cu prudenţa unui hârciog bătrân, care aruncă prima privire precaută asupra lumii după o hibernare îndelungată.

La şase metri depărtare întreaga lăţime a tunelului era blocată de bare de fier verticale, distanţate la circa cincisprezece centimetri, cu o uşă cu grilaj inserată. La trei

metri mai încolo se afla un alt set de bare similar, cu o uşă similară. La jumătatea distanţei dintre cele două uşi, suspendat aproape de acoperiş, un bec fără abajur arunca o lumină aspră peste o masă mică aşezată direct sub el şi peste cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopete, aşezaţi într-o parte şi alta a mesei. între ei se afla o grămadă de blocuri din lemn de o formă neobişnuită şi am presupus că jucau un joc, dar nu făcea parte din jocurile pe care le cunoşteam. Indiferent despre ce joc era vorba, cerea evident concentrare, judecând după privirile iritate aruncate de ambii bărbaţi în direcţia spaţiului întunecat din spatele celui de-al doilea set de bare. Cântarea nu dădea nici un semn c-ar înceta. De ce să cânte nişte oameni după miezul nopţii mi s-a părut de neînţeles, până când mi-am amintit că, pentru nişte fiinţe omeneşti ţinute prizoniere într-o peşteră întunecată, ziua şi noaptea s-ar putea să n-aibă nici o semnificaţie. de ce cântau totuşi, nici nu încercam să-mi explic.

După încă vreo douăzeci de secunde, unul dintre bărbaţi a izbit cu pumnul în masă, a sărit în picioare, a luat una din cele două carabine pe care acum le vedeam sprijinite de un scaun, s-a dus la şirul îndepărtat de bare şi a zăngănit cu patul armei grilajul de metal, urlând totodată ceva cu un glas mânios. N-am înţeles cuvintele, dar nu era nevoie de un lingvist pentru desluşirea semnificaţiei. Omul solicita linişte. N-a obţinut-o. După o pauză care a durat circa trei secunde, cântarea a început din nou, mai tare şi mai fals ca niciodată. Nu lipsea mult să înceapă să cânte „întotdeauna va exista o Anglie".

Omul cu carabina a clătinat din cap scârbit şi parcă nevenindu-i să-şi creadă urechilor, întorcându-se plictisit la masă. Situaţia îl depăşea.

Şi pe mine mă depăşea. De n-aş fi fost atât de obosit sau dacă eram cu lotul altcineva, să zicem, cineva cam de vreo două Ori mai deştept decât mine. poate că aş fi găsit o modalitate să trec de paznici sau chiar să-i învinge cu forţa. In clipa aceea însă nu mă puteam gândi decât la faptul că cu aveam în mână un cuţit mic iar ci aveau două puşti mari. şi că

oricum făcusem uz de toată raţia de noroc pentru noaptea aceea.

Am plecat.

Când, în sfârşit, am ajuns înapoi în casa de oaspeţi, Marie dormea liniştit şi n-am trezit-o imediat. Mi-am zis, las-o să doarmă cât mai poate, şi-aşa în noaptea asta n-o să mai aibă parte de somn. Poate că temerile ei sumbre în privinţa viitorului erau întemeiate la urma urmelor, poate că n-o să mai aibă parte niciodată de somn.

Mental, fizic şi emoţional eram epuizat. Complet epuizat, dărâmat cum nu mai fusesem vreodată. Pe drumul de ieşire din mină am ajuns la concluzia că nu era de făcut decât numai şi numai un singur lucru. Mi-am mobilizat bruma de curaj rămas până la punctul la care m-am hotărât s-o fac şi, când punerea în practică s-a dovedit imposibilă, reacţia a fost corespunzător de puternică. Ceea ce plănuisem să fac era să-i omor atât pe profesorul Whiterspoon – continuam să mă gândesc la el astfel – cât şi pe Hewell. Nu să-i omor, să-i ucid. să-i ucid în somn, în paturile lor. Sau poate că era mai bine să-i execut. In mod evident, după tunelul care mergea direct în cealaltă parte a insulei şi după arsenalul din mină, un atac în toată regula era pe cale de a fi lansat împotriva taberei navale de pe insulă. Cu Whiterspoon şi Hewell morţi, părea improbabil ca chinezii lipsiţi de şefi să ducă operaţiunea până la capăt, iar pentru mine, în acel moment, împiedicarea atacului era singurul lucru care conta. Conta chiar mai mult decât binele fetei adormite lângă mine, şi nu mă mai puteam amăgi că sentimentele mele pentru ea erau aceleaşi ca în urmă eu trei zile. Cu toate acestea, ca tot pe planul al doilea venea.

Dar nu i-am ucis în paturile lor pentru motivul destul de temeinic că nici unul dintre ei nu a stat în patul lui. Amândoi s-au aflat în casa profesorului, bând berea la cutie rece pe care servitorul chinez Ic-o aducea din când în când. discutând ,cu glas scăzut în timp ce cercetau nişte hărţi. Generalul şi aghiotantul lui pregătind Ziua Z. Iar Ziua Z era pe aproape.

Dezamăgirea, amărăciunea a ceea ce a părut un eşec definitiv mi-au răpit ultima fărâmă de curaj. M-am retras de

lângă fereastra casei profesorului şi am rămas acolo abătut, cu mintea amorţită, nepăsător la riscul de a fi descoperit, până când după vreo cinci minute câteva celule ale creierului meu au început să funcţioneze din nou. După aceea m-am întors-cu greutate în mină. Ilustrativ pentru starea mea de spirit e faptul că ideea de a repeta târâşul pe mâini şi genunchi de mai devreme nu mi-a trecut nici o clipă prin minte. Am luat de acolo nişte fitile R. D. X. Şi câteva aprinzătoare chimice, am ieşit din mină, am scotocit prin zona generatorului electric până când am găsit o canistră de petrol şi m-am întors.

Înarmat cu un creion şi o foaie de hârtie, am mascat fasciculul de lumină al lanternei şi am început să scriu un mesaj cu litere mari de tipar. A durat doar trei minute şi când am terminat eram departe de a fi satisfăcut de el, dar trebuia să mă mulţumesc cu atât. Am traversat camera şi am scuturat-o pe Marie de umăr.

S-a trezit încet, fără tragere de inimă, murmurând ceva cu o voce adormită, pe urmă s-a ridicat brusc în capul oaselor. Vedeam lucirea palidă a umerilor ei în întuneric, mişcarea mâinii ridicate să îndepărteze părul ciufulit din ochi.

— Johnny? a şoptit ea. Ce este? Ce... ce-ai găsit?

— Mult prea multe. Lasă-mă să vorbesc. Ne-a rămas foarte puţin timp. Ştii ceva despre transmisiunile radio?

— Radio? (O pauză scurtă.) Am urmat cursul obişnuit. Pol să trimit un morse, nu prea repede, dar...

— La morse mă descurc şi singur. Ştii ce frecvenţe

folosesc telegrafiştii de pe nave ca să trimită mesajele de pericol?

— Te referi la SOS-uri? Nu sunt sigură. Frecvenţe joase, parcă? Sau unde lungi?

— Tot aia. Nu-ţi aminteşti banda de frecvenţe?

S-a gândit preţ de câteva clipe şi mai mult am simţit decât am văzut cum clatină din cap în întuneric.

— Îmi pare rău Johnny.

— N-arc importanţă. (Avea importanţă, şi încă foarte mare. dar fusese o nebunie să sper.) Dar măcar codul particular al lui Raine îl ştii?

— Desigur.

— Atunci, fii drăguţă şi codează mesajul ăsta. I-am înmânat hârtia, creionul şi lanterna. Cât de repede poţi.

Nu m-a întrebat de scopul unei solicitări care trebuie să i se fi părut cel puţin idioate. A ascuns lanterna sub pătură şi a citit mesajul cu glas scăzut:

RIDEX COMBON LONDRA STOP PRIZONIERI INSULA VARDU APROX. 2400 KM SUD VITI LEVU STOP DESCOPERIT CADAVRE DR. CHARLES FAIRFIELD ARHEOLOGII PROF. WHITERSPOON DR. CARSTAIRS ŞI ALŢI ŞASE ASASINAŢI STOP BILEX SOŢII SAVANŢI DISPĂRUŢI ŢINUTE OSTATICE AICI STOP VINOVAŢII PLĂNUIESC UN ASALT DECISIV ÎN ZORI ASUPRA UNITATE NAVALĂ VEST VARDU STOP SITUAŢIE GRAVĂ STOP SE IMPUNE SPRIJIN AERIAN IMEDIAT BENTALL.

Strălucirea slabă a luminii a dispărut în momentul când lanterna a fost stinsă. Preţ de aproape douăzeci de secunde nu s-a mai auzit decât murmurul îndepărtat al hulei la întâlnirea cu reciful, şi când în sfârşit Marie a vorbit, vocea ei era nesigură.

— Tot ce scrie aici ai aflat în noaptea asta, Johnny?

— Da. Au construit un tunel direct spre cealaltă parte a insulei. Au un arsenal bine garnisit ascuns într-una din grote, unde-şi ţin şi materialul exploziv. Şi am auzit voci de femei. Cântând.

— Cântând!

— Ştiu că parc o nebunie. Cine altcineva ar putea fi decât soţiile savanţilor? Ocupă-te de cifrul ăla. Trebuie să plec din nou.

— Cifrul... cum ai să transmiţi mesajul ăsta?

— Staţia profesorului.

— Staţia pro... dar rişti să-l trezeşti din somn.

— Nu doarme. Încă mai stă de vorbă cu Hewell. Va trebui să-i scot afară. M-am gândit mai întâi să merg spre nord câteva sute de metri şi să amplasez câteva calupuri de amatol cu detonare întârziată, dar n-o să ţină. Aşa c-am să dau foc la baraca muncitorilor. Am aici petrolul şi fitilele.

— Eşti nebun. Vocea ei era tot nesigură, dar poate că aici se apropia de adevăr. Baraca muncitorilor e la numai o sută de paşi de casa profesorului. Ai putea să amplasezi amatolul ăla la mai bine de un kilometru, ca să ai timp din belşug şi... S-a întrerupt şi a continuat brusc: Şi în definitiv ce-i cu toată graba asta disperată? Ce te face să fii aşa sigur că or să atace în zori?

— Răspunsul e acelaşi la toate, am spus cu obosit. Nişte bombe declanşate înspre nord i-ar atrage, într-adevăr, dar de cum s-ar întoarce ar începe să se întrebe de unde au provenit toate artificiile alea. Nu le-ar trebui prea mult timp să-şi dea seama că au fost aduse din arsenalul lor. Primul lucru pe care l-ar constata ar fi că doi dintre paznicii lor chinezi lipsesc. în scurtă vreme i-ar şi găsi. Chiar dacă nu detonez bombele alea. îmi închipui că absenţa lor e musai să fie. observată cel mai târziu în zori. Probabil că mult înainte de asta. Dar noi n-o să fim aici. Dacă rămânem, or să ne ucidă, pe mine, în orice caz.

— Ai spus că doi paznici lipsesc? a întrebai ca cu precauţie.

— Morţi.

— I-ai omorât? a şoptit ea.

— Mai mult sau mai puţin.

— Of. Doamne, chiar trebuie să faci pe spiritualul?

— N-am avut nici măcar intenţia.

Am luat canistra de petrol, fitilul şi aprinzătoarele, apoi i-am spus:

— Te rog, cifrează mesajul cât de repede poţi.

— Ciudat mai eşti, a murmurat ea. Uneori ai darul să mă sperii.

— Ştiu. am spus. Ar fi trebuit să stau liniştit, să întorc amândoi obrajii deodată şi să-i las pe amicii noştri chinezi să mă transforme în fâşiuţe. Pur şi simplu n-am în mine cele necesare pentru a fi un bun creştin, asta-i tot.

M-am lăsat pe sub paravanul din spate, trăgând canistra după mine. Luminile de la casa profesorului erau încă aprinse. Am ocolit baraca lui Hewell şi am ajuns în spatele locuinţei

muncitorilor, în punctul unde acoperişul de frunze abrupt cobora până la un metru de pământ. Trăgeam prea puţine speranţe şi n-aveam nici un interes să incendiez casa în întregime, butoaiele uriaşe cu apă de mare din spatele fiecărei barăci anulau orice risc în acest sens, dar cu toate astea acoperişul din frunze ar fi trebuit să facă o vâlvătaie suficient de mare. încet, cu meticulozitate, atent să evit şi cel mai slab gâlgâit la gura canistrei, am turnat petrolul pe o fâşie lată de vreo cincizeci de centimetri pe aproape jumătate din lungimea acoperişului, am întins o bucală de fitil R. D. X. deasupra, un capăt mergând în frunzişul îmbibat, celălalt în aprinzătorul chimic. Am pus aprinzătorul pe piatra din mâna mea, l-am lovit cu mânerul cuţitului, am ţinut fitilul până când am simţit prin învelişul din fibre împletite căldura pulberii aprinse şi am plecai de îndată. Canistra goală am lăsat-o sub podeaua locuinţei lui Hewell.

Când m-am întors, Marie şedea la masă, acoperită cu o pătură. De sub acoperişul improvizai se prelingea o lumină gălbuie slabă şi chiar în timp ce coboram cu grijă paravanul dinspre mare. lumina s-a stins. A ieşit de sub pătură şi a întrebat încetişor:

— Johnny?

— Eu. Am terminat.

— Ţine.

Mi-a întins o foaie de hârtie.

— Mulţumesc. Am pus-o în buzunarul de la piept şi am continuat: Distracţia o să-nceapă in vreo patru minute. Când Whiterspoon şi Hewell încep să se agite, să ieşi în prag, cu ochii cât cepele, strângându-ţi la piept neglijeul sau mă rog, ce-o fi acolo, si-ncepi să pui obişnuitele întrebări neghioabe, potrivite cu astfel de ocazii, pe urmă te întorci şi vorbeşti cu întunericul, spunându-mi să rămân unde sunt, că starea mea nu-mi permite să plec nicăieri. După asta te-mbraci la repezeală. Pantaloni, şosete, cămaşă sau bluză, totul cât mai închis la culoare, să acoperi cât mai mult din corp. N-o să fie costumul de baie ideal, dar în apele nopţii o să pari o gustărică mai puţin apetisantă pentru rechinii din apropierea ţărmului despre care ne-a vorbii profesorul, decât dac-ai purta

un bikini. Pe urmă iei canistrele cu substanţă contra rechinilor de la centurile de salvare suplimentare şi le potriveşti...

— Ai zis c-o să-notăm? m-a întrerupt ea. De ce?

— Ca să ne salvăm vieţile. Cu două canistre şi o centură de fiecare o să ne fie mai bine.

— Dar... dar braţul tău, Johnny? Şi rechinii?

— Braţul n-o să-mi fie de vreun folos dac-am să mor, am replicai eu cu duritate, şi oricând i-aş prefera pe rechini lui Hewell. Două minute. Trebuie să plec.

— Johnny!

— Ce este? am spus eu nerăbdător.

— Ai grijă de line.

— Îmi parc rău. (l-am atins obrazul pe întuneric.) Sunt cam necioplit, nu-i aşa?

— Nu asta e important. (Şi-a apăsat obrazul de mâna mea.) — Ai grijă numai să te-ntorci. bine?

Când am dat colţul către fereastra din spatele casei profesorului, el şi Hewell continuau să ostenească la aranjamentele pentru ce! de-al doilea front. Conferinţa părea să se desfăşoare bine. Profesorul vorbea cu o voce scăzută şi autoritară, arătând spre o hartă ce părea să fie o secţiune a Pacificului, în vreme ce trăsăturile de granit ale lui Hewell se strâmbau din când în când într-o jumătate de zâmbet rece. Erau ocupaţi, dar nu într-atât încât să nu-şi bea berea. Nu părea să aibă vreun efect asupra lor, dar asupra mea a avut, fiindcă mi-am dat seama subit cât de uscat mi-era gâtlejul. Am stat acolo şi am aşteptat, dorindu-mi două lucruri: o bere

şi un pistol. O bere ca să-mi astâmpăr setea, şi un pistol ca să-i astâmpăr pe vecie pe Hewell şi' Whiterspoon. Bunul şi bătrânul Bentall. am gândit eu cu amărăciune. Nimic din ce-i omenesc nu-i e străin, dar oricând îşi doreşte ceva, trebuie să fie realmente inaccesibil. Ceea ce încă o dată a dovedit cât de mult mă înşelam, căci în mai puţin de treizeci de secunde una dintre dorinţe mi se îndeplinea.

Servitorul chinez tocmai intrase în încăpere, aducând provizii proaspete pentru strategi, când dreptunghiul negru al ferestrei din spatele lui Hewell a încetat să mai fie negru. Un

fulger galben intens a aprins întunericul de după baraca muncitorilor chinezi,- din locuinţa profesorului, spatele barăcii era invizibil – şi în cinci secunde galbenul a cedat locul unui roşu-oranj aprins, în vreme ce flăcările au sărit la cinci, chiar la şase metri, depăşind creasta acoperişului. Petrolul şi frunzişul împletit alcătuiesc o combinaţie remarcabilă în privinţa combustiei.

Servitorul chinez şi profesorul au văzut focul în acelaşi moment. Pentru un om care consumase cantitatea de bere pe care părea să o fi dat de duşcă, trebuie să spun că profesorul n-a pierdut prea mult timp cu ezitările, a lăsat să-i scape nişte comentarii care nu semănau deloc cu obişnuitele sale „Vai de mine" şi „Bată-mă Dumnezeu să mă bată", a împins scaunul cât colo şi a decolat ca o rachetă. Servitorul chinez fusese chiar mai iute, dar a pierdui o secundă ca să aşeze tava pe cea mai apropiată suprafaţă orizontală, care s-a întâmplat să fie sugativa de pe birou, şi a ajuns la uşă simultan cu profesorul. Pentru o clipă au rămas înţepeniţi în uşă, Whiterspoon a mai făcut un comentariu, de o natură nu foarte savantă, şi în sfârşit au plecat, cu Hewell dupăind în urma lor.

Cinci secunde mai târziu, eram aşezat la birou. Am deschis rapid uşa din dreapta, am scos dinăuntru căştile şi manipulatorul cu carcasă din bachelită, firele ambelor dispozitive mergând în spatele instalaţiei, mi-am pus căştile la urechi şi am aşezat manipulatorul pe masă. Pe panoul frontal al staţiei se aflau un buton şi un întrerupător foarte apropiate şi mi s-a părut logic să presupun că erau butonul de pornire-oprire şi comutatorul de transmisie, aşa că l-am răsucit pe unul şi l-am apăsat pe celălalt, ca să constat că avusesem dreptate. Cel puţin ghicisem bulonul de pornire, căci căştile s-au umplut imediat cu un pârâit insistent, deci era evident că antena de recepţie intrase în circuit.

Frecvenţă joasă spusese Marie, ea credea că semnalele de alarmă erau transmise pe frecvenţă joasă. M-am holbat la cele cinci cadrane semicirculare calibrate pentru acord, cel din mijloc fiind deja iluminat, m-am zgâit la numele de oraşe est-asiatice marcate în engleză şi chineză şi m-am întrebat cum dracu poate afla un om care erau undele lungi şi care undele scurte.

De asemenea, nu ştiam nici dacă am să-mi pot auzi semnalele transmise. Am bătut câteva S.O.S-uri de probă, dar n-am auzit nimic. Am dus comutatorul în poziţia în care-l găsisem, am acţionat din nou manipulatorul, dar iarăşi nimic. Atunci am observat micul comutator aflat imediat dincolo de cheia manipulatorului din bachetă. L-am tras către mine, am bătut semnalul şi de data asta l-am auzit clar în căşti. Era limpede că puteam fie să transmit şi să recepţionez simultan, fie să transmit fără să recepţionez, dacă aşa aveam chef.

Cadranele de acord erau divizate de nişte linii negre subţiri pentru indicarea benzilor de frecvenţă, dar lipseau cifrele care să indice ce fel tic benzi erau. Pentru un operator experimentat n-ar fi avut nici o importanţă, dar pentru mine însemna un handicap descurajam. M-am uitat mai de aproape şi am observat că cele două benzi de sus erau marcate KHz la extremităţi, iar cele trei de jos cu MHz. Preţ de câteva secunde nu le-am priceput semnificaţia, capul îmi era obosii acum şi mă durea aproape la<fel ca braţul, dar deodată, în mod miraculos, m-am prins. K venea de la kilocicli iar M de la megacicli. Benzile de deasupra trebuiau să fie lungimile de undă cele mai mari, adică frecvenţele cele mai joase. Acolo trebuia să ajung, sau cel puţin speram lucrul ăsta. Am apăsat butonul din stânga dintr-un grup ce părea constituit din butoanele de selecţie a lungimilor de undă şi cadranul de sus s-a trezii la viaţă în timp ce lumina din spatele cadranului central s-a stins.

Am răsucit butonul selectorului de posturi cât mai la

stânga posibil şi am început să transmit. Urma să transmit un grup de trei SOS-uri, să aştept o secundă, să repet semnalul, să ascult vreo trei-patru secunde, să urc un pic pe cadran şi să încep să transmit din nou. Era o treabă plicticoasă, dar berea mi-a fost de folos.

Zece minute au trecut, timp în care trebuie să fi transmis pe cel puţin treizeci de frecvenţe diferite. Nimic, nici un fel de înştiinţare de recepţie. Nimic. Am aruncat o privire spre ceasul de perete. Unul până la trei minute. Am trimis încă un apel SOS la fel ca şi la celelalte.

Am început s-o iau pe sărite. Vedeam încă limbile roşiatice ale incendiului reflectate pe pereţii interiori, dar nimic nu garanta că Hewell şi profesorul aveau să rămână acolo până când ultimul tăciune avea să se transforme în cărbune. Se puteau întoarce dintr-o clipă în alta, sau oricine ar fi trecut din întâmplare pe lângă cele două ferestre sau prin dreptul uşii deschise ar fi putut să mă vadă, dar nu mi se părea că asta ar mai avea vreo importanţă în acel moment. Dacă nu reuşeam să mă descurc cu staţia aceea, eram terminat oricum. Lucrul care mă îngrijora într-adevăr era dacă cineva descoperise cei doi morţi din mină. în felul ăsta, aş fi fost de asemenea terminat, numai că infinit mai repede. Pornise cineva deja în căutarea paznicilor, fiindcă aceştia nu raportaseră la timp? Se dusese profesorul să verifice dacă eram într-adevăr în patul meu? Găsise cineva canistra de petrol de sub casa lui Hewell?... întrebările erau nesfârşite şi răspunsurile la toate conţineau un aşa înalt nivel de probabilitate a unui grad aşa de ridicat de neplăceri încât am alungat lotul din minte. Am mai băut nişte bere şi am continuat să transmit.

Căştile mi-au păcănit în urechi. M-am aplecat imediat în lată, de parcă asta m-ar fi ajutat să intru într-un contact mai apropiat cu emiţătorul îndepărtat, şi am transmis din nou semnalul de alarmă. Iarăşi au început să-mi bâzâie în urechi nişte semnale morse, puteam să desluşesc literele individuale, dar nu şi cuvintele pe care le alcătuiau. Akita Maru, Akita Maru, repetat de patru ori. O navă japoneză. Un operator radio japonez. Norocul lui Bentall nu se dezminţea. Am comutat mai departe pe banda de frecvenţă.

M-am întrebat cum se descurca Marie. De-acum trebuia să fie pregătită de plecare şi încerca să deducă ce Dumnezeu se întâmplase cu mine, avea să se uite la ceas şi să ştie că mai erau doar trei ore până în zori, că acele trei ore s-ar putea să fie tot timpul pe care-l mai aveam la dispoziţie. Poate chiar mult mai puţin. Am continuat să transmit şi am compus în minte micul discurs pe care aveam să-l ţin în faţa colonelului Raine. Când aveam să mă întorc. Dacă aveam să mă-ntorc.

Un mesaj morse fluent a început să se audă în căşti. Mai întâi semnalul de recunoaştere urmat de: „Fregata *U.S.A. Novair County*. Poziţia? Numele?"

O fregată americană! Poate la nici două sute de kilometri distanţă! Doamne, ăsta ar fi răspunsul la toate probleme! O fregată. Tunuri, mitraliere, oameni înarmaţi, tot ce vrei şi ce nu vrei! Pe urmă euforia mi-a mai slăbit un pic. Poziţia? Numele? Bineînţeles, la un SOS adevărat poziţia e indicată întotdeauna prima.

„Două sute cincizeci de kilometri sud de Fiji", am bătut eu. „Insula Var..."

„Lat. Şi long.?" a intervenit operatorul. Transmitea atât de rapid încât abia puteam înţelege.

„Nesigure."

„Ce navă?"

„Nici o navă. Insula Vardu."

Iarăşi a intervenit peste transmisia mea.

„Insulă?"

„Da."

„Dispari de pe circuit, tâmpitule şi să nu mai intri din nou. Asta e o frecventă de alarmă." Cu asta, transmisia s-a întrerupt.

Îmi venea să dau de-a azvârlita staţia aia până-n lagună. As fi făcut acelaşi lucru şi cu operatorul de serviciu de pe Novair County. Îmi venea să plâng de frustrare, dar era mult prea târziu pentru lacrimi, în plus, nu prea aveam de ce să-l condamn. Am transmis încă un apel pe aceiaşi frecvenţă, dar operatorul de pe Novair County – el trebuie să fi fost – a ţinut apăsat butonul manipulatorului până când m-am dat bătut. Am răsucit iar cadranul selector, dar numai o fracţiune de

unghi. Aflasem un lucru nepreţuit: mă aflam pe frecvenţa de alarmă. Să nu te stingi, baracă dragă, am implorat-o în tăcere, să nu te stingi. Pentru binele bătrânului Bentall, te rog, mai arzi un pic. Ceea ce constituia o rugăminte deloc neînsemnată, ţinând cont de ce-i făcusem barăcii cu pricina.

Ea a continuat să ardă iar cu am continuat să transmit. În treizeci de secunde am primit un nou răspuns, semnalul de recunoaştere, apoi:

„A.S. Annandale. Poziţia?"

„Registrul naval australian?"

„Da. Poziţia, repet., poziţia. "

Devenea irascibil şi pe bună dreptate: când un om strigă după ajutor, nu trebuie mai întâi de toate să investigheze pedigriul salvatorului său. Am ezitat o secundă înainte de a transmite. Trebuia să realizez un impact imediat asupra operatorului, altfel riscam să mă aleg cu o condamnare la fel de tăioasă ca şi cea primită de la U.S. Navy. Frecvenţa de alarmă e sacrosanctă pentru toate naţiunile.

„Anchetator special al guvernului britanic, John Bentall. solicit retransmisia imediată a unui mesaj codificat via staţia Portishead către Amiralitate, Whitehall – Londra. Maximă urgenţă."

„Vă scufundaţi?"

Am aşteptat să-mi plesnească vreo câteva vase de sânge, dar când nimic nu s-a întâmplat, am transmis:

„Da."

În împrejurările date, mi s-a părul că astfel s-ar evita o mulţime de neînţelegeri.

„Rog pregătiţi pentru recepţie mesaj."

Eram aproape sigur că flăcările de afară începeau să scadă în intensitate. De-acum nu mai rămăsese mare lucru din baraca aia.

A urmat o pauză lungă. Cineva care nu se grăbea deloc să se hotărască. Pe urmă, un singur cuvânt: „Prioritate." Era o întrebare.

„Adresa telegrafică poartă prioritate absolută asupra tuturor mesajelor spre Londra."

Asta 1-a convins.

„Transmiteţi mesajul."

L-am transmis, silindu-mă să-l bat încet şi fără greşeli. Lumina roşie scădea în intensitate pe pereţii încăperii. Vuietul fioros al flăcărilor se preschimbase într-un pârâit leneş şi mi s-a părut că aud nişte glasuri. îmi înţepenise gâtul de-atâta privit peste umăr prin fereastra cea mai apropiată de incendiu, dar n-aveam nevoie de ochi pentru transmiterea mesajului, aşa că am reuşit să ajung la capăt. Am încheiat cu: „Rog a se transmite imediat."

A urmat o pauză de vreo treizeci de secunde, după care am recepţionat:

„Căpitanul autorizează transmiterea imediată. Sunteţi în pericol?"

„Se apropie un vas", am transmis. Asta trebuia să le închidă gura. „O.K." Un gând subit mi-a trecut prin minte. „Ce poziţie aveţi?"

„Trei sute de kilometri est de Newcastle."

În privinţa unui posibil ajutor din partea lor, puteau la fel de bine să se afle şi pe o orbită în jurul pământului, aşa că am transmis: „Mulţumesc foarte mult" şi am semnat.

Am pus la loc manipulatorul şi căştile, am închis uşile şi m-am apropiat de fereastră, iţindu-mi capul pe după colţ. Mă înşelasem în privinţa eficienţei butoaielor cu apă de mare; pe locul unde se aflase baraca muncitorilor nu mai rămăsese acum decât o grămadă înaltă de un metru şi jumătate de cenuşă şi tăciuni incandescenţi. N-aveam să primesc Oscarul pentru contraspionaj, dar ca incendiator concuram Strâns cu cei mai buni. Cel puţin nu eram un ratat complet. Hewell şi profesorul stăteau împreună, probabil discutând, în vreme ce chinezii aruncau găleţi de apă peste resturile fumegânde. întrucât nu erau semne c-ar mai putea face ceva în această etapă târzie, puteau să se întoarcă în orice moment. Era timpul să plec. Am mers de-a lungul culoarului central, am făcut la dreapta ca să trec prin bucătăria luminată şi deodată m-am oprit în loc atât de brusc încât un observator şi-ar fi închipuit că mă izbisem de un zid invizibil.

Ceea ce mă făcuse să mă opresc atât de rapid în loc a fost vederea unei grămezi de cutii de bere golite, aruncate într-un

coş de răchită. Dumnezeule, berea! Bravo, bătrâne Bentall, nu-ţi scapă niciodată nimic, mai ales dacă cineva ţi-l ţine la două palme de nas şi te păleşte în cap cu o bâtă ca să-ţi atragă atenţia. Golisem două pahare de bere în sufragerie şi le lăsasem pur şi simplu la vedere. În pofida agitaţiei, nici profesorul, nici Hewell nu-mi lăsaseră impresia că ar putea să uite că-şi lăsaseră paharele aproape pline când plecaseră – în mod cert servitorul chinez n-ar fi uitat – şi oricum n-ar fi pus-o pe seama evaporării pricinuite de căldura de la casa incendiată. Am luat alte două cutii din lada de pe podea, le-

am desfăcut în doi timpi şi trei mişcări, am alergat înapoi la biroul din sufragerie şi am umplut la loc paharele, ţinându-le înclinat, ca să nu se formeze un guler suspect de înalt. Revenind în bucătărie, am aruncat cutiile printre celelalte – la câte se consumaseră în noaptea aia, încă două în plus aveau să treacă neobservate – şi pe urmă am plecat din casă. Nu era deloc prea devreme pentru asta, căci l-am văzut pe servilor îndreptându-se către uşa de la intrare, dar am ajuns la casa noastră neobservat.

Am intrat pe sub paravanul din alge tic mare şi am văzut silueta partenerei mele profilându-se în cadrul uşii, unde încă mai urmărea ce mai rămăsese din incendiu. Am strigai-o în şoaptă şi a venit la mine.

— Johnny! (Părea bucuroasă că mă vede aşa cum nu-mi aminteam să se fi bucurat vreodată cineva la vederea mea.) Am murit de o sută de ori de când ai plecat de aici.

— Numai atât? Am cuprins-o cu braţul teafăr, am strâns-o uşurel şi i-am spus: Am reuşit-să trimit mesajul, Marie.

— Mesajul?

Eram epuizat de-a binelea în noaptea aceea, atât mental cât şi fizic, dar chiar şi aşa ar fi fost nevoie de un lip destul de încet la minte ca să se prindă că tocmai i se făcuse cel mai mare compliment al vieţii sale. Eu nu m-am prins.

— Ai.!, ai reuşit să-l trimiţi? Ce minunat, Johnny!

— Norocul. Un băieţaş isteţ de pe o navă australiană. La ora asta trebuie să fi ajuns la jumătatea drumului spre Londra. Şi pe urmă, or să înceapă să aibă loc diverse chestii. Care anume, nu ştiu. Dacă prin apropiere se află vreo navă britanică, americană sau franceză, în câteva ore o să ajungă şi mai aproape. Sau nişte detaşamente de soldaţi trimişi cu nişte vase rapide, poate de la Sydney. Nu ştiu. Ce ştiu însă e că n-or să ajungă la timp...

— Şşşt. (Mi-a lipit degetul de buze.) Vine cineva.

Am auzit două voci, una iute şi ascuţită, cealaltă ca un camion încărcat cu ciment urcând anevoie pe o pantă în viteza întâi. Whiterspoon şi Hewell. La vreo zece paşi distanţă, poate nici atât: prin interstiţiile paravanului vedeam cum se legăna lanterna ţinută în mână de unul dintre ei. Am sărit la pat. am scotocit în disperare după o pijama, am găsit una, am

îmbrăcat-o, am încheiat-o până la gât şi m-am aruncat sub plapumă. Am aterizat pe cotul braţului rănit şi, când m-am proptit în celălalt cot, în momentul în care s-a auzit o bătaie la uşă şi cei doi au intrai fără să aştept să fie invitaţi, n-a fost deloc greu să arăt palid şi bolnav. O simţeam din plin.

— Va trebui să ne scuzi, domnule Bentall, a spus profesorul cu acel simpatic amestec de delicateţe, preocupare şi octuozitate nediluată, care mi-ar fi provocat greaţă dacă n-aş fi simţit-o deja. Dar a trebuit să-i admir extraordinara putere de disimulare, manifestată în absolut orice împrejurare. în lumina a ceea ce văzusem, auzisem şi făcusem, îmi venea greu să-mi aduc aminte că încă ne mai jucam de-a făţărnicia. Eram, fireşte, dornici să vedem dacă nu cumva aţi păţit ceva. Nefericită întâmplare, foarte nefericită. A bătut-o pe Marie pe umăr, într-o manieră părintească pe care aş fi ignorat-o în urmă cu câteva zile, şi a adus lanterna mai aproape ca să se poată uita cum se cuvine la mine. Dumnezeule milostiv, tinere, dar nu arăţi bine deloc! Cum te simţi?

— Numai în timpul nopţii mă mai necăjeşte un pic, am spus eu cu curaj. îmi ţineam capul pe jumătate întors, aparent fiindcă fasciculul puternic al lanternei îmi asalta brutal ochii pe jumătate închişi, dar de fapt pentru că, în împrejurările date, nu părea câtuşi de puţin înţelept să-i arunc în nas prea mulţi vapori de bere. Mâine o să mă simt excelent. A fost un incendiu îngrozitor, profesore. Aş fi vrut să fiu în stare să vă dau o mână de ajutor. Cum Dumnezeu s-a declanşat?

— Tâmpiţii ăia de chinezoi, a mârâit Hewell. Se întrezărea masiv în imediata apropiere a fasciculului luminos şi ochii săi duşi în fundul capului se pierduseră de-a dreptul sub streaşina abruptă a sprâncenelor sale stufoase. Fumează pipă şi-şi fac întruna ceai pe nişte spirtiere micuţe. I-am avertizat de-atâtea ori.

— Şi asta în pofida tuturor regulamentelor, a precizat iritai profesorul. Şi ei ştiu foarte bine treaba asta. Totuşi, n-o să mai zăbovim multă vreme pe-aici şi-or să poată dormi în

uscătorie până atunci. Nu putem face nimic pentru voi, draga mea?

Întrucât era clar că nu cu mine vorbea, m-am trântit la loc pe pernă cu un geamăt înăbuşii. Marie i-a mulţumit şi i-a spus că nu.

— Noapte bună, atunci. Apropo, mâine dimineaţă să veniţi la micul dejun când vă vine mai bine şi-o să vă servească servitorul meu. Hewell şi cu mine o să ne sculăm devreme mâine. A chicotit jalnic. Arheologia asta e ca o otravă slabă care-ţi pătrunde în sânge: odată ajunsă acolo, nu-ţi mai dă pace.

A mai bătut-o un pic pe umăr pe Marie şi şi-a luat tălpăşiţa. Am aşteptat până când Marie mi-a dat de ştire că au ajuns la casa profesorului, pe urmă am spus:

Cum îţi ziceam înainte să fim întrerupţi, ajutorul o să vină, dar nu la timp ca să ne salveze pielea. Mai ales dacă rămânem aici. Sunt gata centurile şi substanţa contra rechinilor?

— Sunt o pereche îngrozitoare indivizii ăştia, nu-i aşa? a murmurat ea. Tare-aş vrea ca moşulanu' ăla criminal să-şi ţină mâinile acasă. Da, sunt gata. Chiar trebuie, Johnny?

— Ei, fir-ar să fie, chiar nu pricepi că trebuie să plecăm?

— Da, dar...

— Nu putem pleca pe uscat. Muntele abrupt într-o parte, faleza în cealaltă, plus două garduri de sârmă ghimpată şi cetele de chinezi unu şi unu între ele fac această întreprindere imposibilă. Am putea de asemenea să trecem prin tunel, dar dacă trei-patru bărbaţi zdraveni ar putea să sape ultimii metri cu târnăcopul într-o oră, aşa cum mă simt eu, n-aş putea s-o fac nici într-o săptămână.

— Ai putea aranja o explozie. Ştii unde sunt materialele...

— Ferit-a Sfântul, am replicat. Eşti tot atât de ignorantă ca şi mine. Săparea tunelelor e o ocupaţie pretenţioasă. Dacă n-o să facem să ni se prăbuşească tavanul în cap, în mod sigur o să blocăm capătul tunelului şi pe urmă amicii noştri or să vină să ne-nhaţe fără probleme. Şi nu putem merge nici cu barca, pentru simplul motiv că amândoi barcagiii dorm în pontonul-dormitor. Şi oricum n-am putea să facem mare brânză, pentru că dacă o metodă atât de simplă le-ar fi fost la

îndemână lui Whiterspoon şi Hewell, nu s-ar mai fi ostenit ei să sape un tunel prin stâncă. Dacă marina militară ia asemenea măsuri de precauţie cu garduri şi santinele împotriva unor prieteni imaginari, închipuiţi cum stau cu ochii pe mare, de unde oricine poate apărea în orice moment. Poţi să pariezi liniştită pe viaţa ta că au vreo două-trei radare sincronizate, capabile să repereze şi un pescăruş care se apropie de ţărm, plus câteva arme cu cadenţă ridicată pentru asigurarea acoperirii.

După o scurtă pauză, am continuat:

— Singurul lucru care mă reţine e faptul că-i las aici pe savanţi şi pe soţiile lor. Dar nu văd...

— N-ai pomenit nici o clipă că savanţii ar fi aici. m-a întrerupt ea surprinsă.

— Nu? Probabil am crezut că e evident. Poate că nu-i aşa. Poate mă-nşel. Dar cum altfel s-ar putea explica prezenţa soţiilor aici? Marina lucrează la un proiect de o importanţă absolut considerabilă şi blestematul ăsta de criminal cu părul alb aşteaptă momentul potrivit ca să acţioneze. După ultima lui replică, în care a minţit de-am crezut că-ngheaţă apele, am dedus că nu mai aşteaptă. O să pună mâna pe chestia asta, naiba ştie ce-o fi, şi să se folosească de soţii ca de nişte pârghii pentru a-i face pe săvânţei să lucreze la ea şi s-o dezvolte mai departe, în scopuri despre care nu pol să spun altceva decât că sunt, fără doar şi poate, infame.

M-am dat jos din pat ţeapăn şi mi-am dezbrăcat bluza de pijama.

— Îţi mai trece prin minte vreo alternativă? Opt soţii dispărute şi tot atâţia savanţi. E cert că Whiterspoon o să le folosească pe soţiile alea ca „argumente" de convingere. Dacă nu i-ar fi fost de folos în calitatea asta, nici nu s-ar mai fi deranjat să le hrănească, n-ar fi irosit pentru ele decât câteva zeci de grame de*plumb, aşa cum a făcut cu veritabilul Whiterspoon şi cu ceilalţi. Omul ăsta e lipsit de simţire până la limita nebuniei. Unde sunt soţiile, acolo sunt şi soţii. Doar nu crezi că colonelul Raine ne-a trimis în Fiji numai ca să dansăm hula-hula?

— Asta-i în Hawai, a murmurat ea. Nu în Fiji.

— Dumnezeule, femeile astea!

— Am vrut doar să te tachinez, măscăriciule! (M-a cuprins cu braţele după gât şi a venit mai aproape de mine: avea mâinile nefiresc de reci şi tremura.) Nu vezi că n-am încotro? Dar nu mă pot hotărî să-mi iau inima-n dinţi. Am crezut că sunt destul de bună în meseria asta – şi lot aşa credea şi colonelul Raine – dar acum nu mai am impresia asta. E prea mult: prea multă lipsă de omenie calculată, o indiferenţă absolută faţă de bine şi rău ori faţă de moralitate. Contează numai ce e profitabil; sunt toţi oamenii ăia ucişi fără nici un motiv, suntem noi, şi cred că eşti nebun că mai tragi vreo speranţă pentru noi, sunt toate femeile ale amărâte, mai ales femeile ale amărâte... S-a întrerupt, a scos un oftat lung şi tremurător şi a şoptit: Mai spune-mi o dală despre noi doi şi luminile Londrei.

Aşa că i-am spus. I-am spus-o în aşa fel încât mai-mai că am crezut şi eu, şi mi s-a părut că şi ea a crezut, fiindcă nu după mult timp s-a potolit şi, când am sărutat-o, i-am simţit buzele reci ca gheaţa, iar apoi s-a întors şi şi-a lipit faţa de gâtul meu. Am ţinut-o aşa preţ de un minut şi pe urmă, mânaţi de un impuls reciproc, ne-am desprins unul de celălalt şi am început să ne strângem centurile.

Din baraca muncitorilor nu mai rămăsese acum decât o strălucire slab-roşiatică, cu miros înţepător, sub negrul ca de catran al cerului înnorat. Lumina de la fereastra profesorului continua să fie aprinsă, puteam să pariez că n-avea nici un gând să doarmă în noaptea aia, începusem să-l cunosc îndeajuns de bine ca să-mi dau seama că oboseala unei nopţi nedormite va fi un preţ neînsemnat de plătit pentru încântarea nesfârşită de a savura pe deplin aşteptarea cu nerăbdare a plăcerilor zilei ce urma.

Când am plecat, a începui să plouă, picăturile grele cădeau sfârâind în focul muribund. Nici că putea fi mai bine pentru noi. Nimeni nu ne-a văzut când am plecat, pentru că nici n-ar fi putut să ne vadă decât dacă s-ar fi aflat la mai puţin de trei metri. Am mers spre sud, de-a lungul ţărmului, vreo doi kilometri şi jumătate şi pe urmă, când ne-am apropiat de zona unde chinezii lui Hewell puteau să

hoinărească, la fel ca în noaptea precedentă, am luat-o spre mare. Am ieşit înspre larg vreo douăzeci şi cinci de paşi. în apă până la brâu, pe jumătate mergând, pe jumătate înotând. Când am ajuns însă la locul unde abia puteam să desluşesc prin ploaie profilul întunecat al falezei care marca începutul sârmei ghimpate, am mers şi mai mult spre ape adânci, până la vreo două sule de metri în larg. Părea puţin probabil, dar nu întru totul exclus ca luna să iasă pe neaşteptate dintre nori.

Ne-am umflat centurile de salvare cu multă băgare de scamă, deşi nu prea credeam că şuieratul va ajunge până la mal. Apa era răcoroasă, dar nu rece. Eu înotam în faţă şi la un moment dat am rotit şurubul de acţionare al canistrei cu substanţă împotriva rechinilor. Deodată, un lichid urât mirositor şi întunecat la culoare – probabil că la lumina zilei s-ar fi văzut galben – cu proprietăţi "de dizolvare şi difuzare extraordinare, s-a împrăştiat pe suprafaţa mării. Nu ştiu ce efect arc substanţa aia asupra rechinilor, dar pe mine m-a îngreţoşat, fără doar şi poate.

CAPITOLUL 8

Vineri 3:30 a.m. – 6 a.m.

Ploaia s-a domolit şi în cele din urmă s-a oprit cu totul, dar noaptea a rămas întunecată. Iar rechinii s-au menţinut la distanţă. Am înaintat încet, pentru că nu mă puteam servi de braţul stâng, dar de bine de rău am înaintat şi, după aproape o oră, când am calculat că trebuia să fi trecut cu cel puţin opt sute de metri de gardurile de sârmă ghimpată, am început să o luăm uşor spre mal.

La mai puţin de două sute de paşi de ţărm am constatat că schimbarea noastră de direcţie fusese prematură, căci peretele înalt al falezei se întindea mai spre sudul insulei decât îmi imaginasem eu. Nu era nimic de făcut decât să ne croim cu încetineală drum mai departe – la acea vreme, „a înota" ar fi fost un termen complet inadecvat, deşi măgulitor, pentru mişcările noastre trudnice şi stângace prin apă – şi să sperăm că nu ne vom pierde orientarea în burniţa care începuse din nou să cadă. micşorând vizibilitatea.

Norocul nu ne-a părăsit şi nici spiritul de orientare, deoarece când burniţa a încetat în sfârşit am văzut că nu ne aflam mai departe de o sută cincizeci de paşi de fâşia îngustă de nisip care marca ţărmul. Insă, cel puţin eu, am receptat-o ca pe o distanţă de cel puţin o sută cincizeci de mile. Aveam vaga impresie că un curent submarin ne trăgea tot timpul spre largul lagunei, dar ştiam că nu putea să fie aşa, fiindcă ne-am fi îndepărtat de ţărm cu mult timp în urmă. De vină era numai starea de slăbiciune. Numai că eu conştientizam nu efortul depus sau epuizarea, ci aproape numai frustrarea: la cât era de disperată dorinţa noastră de a ajunge, atât era de enervantă încetineala cu care înaintam.

Picioarele mele au atins fundul mării şi am păşit împleticindu-mă într-o apă adâncă de nici un metru. M-am clătinat şi aş fi căzut dacă Marie nu m-ar fi prins de braţ, ea fiind într-o formă mult mai bună decât mine. Am pornit încet spre ţărm, umăr lângă umăr şi, judecând după cum mă

simţeam, nimeni n-a semănat vreodată mai puţin cu Venus ivindu-se din apele mării decât mine, în acel moment. Am urcat cu mare greutate pe ţărm şi pe urmă, ca două minţi animate de acelaşi gând, ne-am dat drumul pe nisipul umed.

Doamne, în sfârşit! am gemut eu. (Aveam o respiraţie şuierătoare ce aducea cu. sunetul aerului scăpat prin burduful unor foaie mâncate de molii.) Credeam că nu mai ajungem.

— Nici noi, a replicat o voce tărăgănată.

Ne-am întors şi ne-am pomenit orbiţi de lumina puternică emisă de două lanterne.

— Nu v-aţi grăbit deloc. Vă rog, nu-ncercaţi... Dumnezeule mare! O femelă!

Deşi termenul era destul de exact, biologic vorbind, mi s-a părut pur şi simplu inept pentru a o descrie pe Marie Hopeman, dar am lăsat să treacă de la mine. In schimb, m-am chinuit să mă ridic în picioare şi am spus:

— Ne-aţi văzut când veneam?

— De vreo douăzeci de minute, a răspuns individul tărăgănând. Avem radare şi infraroşii care ar putea repera şi un cap de crevete ieşit la suprafaţă. Pe legea mea, o femeie! Cum te cheamă? Eşti înarmat?

Minte de greiere, un adevărat lest de memorie ambulant.

— Am un cuţit, am replicat eu obosit. In clipa asta n-aş fi în stare să tai nici o legumă cu el. Poţi să-l iei dacă vrei.

Luminile nu mai erau îndreptate spre ochii noştri şi am putui desluşi trei siluete îmbrăcate în alb, două dintre ele fiind înarmate.

— Mă cheamă Bentall. Eşti ofiţer de marină?

— Anderson. Sublocotenent Anderson. De unde aţi apărut, pentru numele lui Dumnezeu? Care-i motivul...

— Uite ce e, l-am întrerupt eu. Chestiile astea mai pot să aştepte. Te rog să mă duci imediat la comandantul tău. E foarte important.

— Ei, ia stai o clipă, amice. (Accentul tărăgănat era mai pronunţat ca oricând.) Am impresia că nu-ţi dai seama...

— Imediat, am spus eu. Uite, Anderson, pari un ofiţer de marină cu o carieră promiţătoare în faţă, dar îţi garantez că,

dacă nu cooperezi rapid, cariera ta o să se-ncheie azi, în mod violent. Omule, ascultă la mine, nu fi fraier. Tu crezi că aş fi apărut aşa, pe nepusă masă, dacă situaţia n-ar fi fost deosebit de gravă ? Şi eu şi domnişoara Hopeman, colega mea, suntem agenţi ai spionajului britanic. Cât e de mers până la postul comandantului tău?

Poate că nu era fraier, sau poate l-a convins insistenţa din glasul meu, fiindcă după o ezitare scurtă a spus:

— La aproape trei kilometri de-aici. Dar avem un telefon la un post de radar, la vreo cinci sute de metri de-aici. (A arătat cu degetul spre gardurile din sârmă ghimpată.) Dacă într-adevăr e urgent...

— Trimite un om acolo, te rog. Spune-i comandantului... apropo, cum îl cheamă?

— Căpitanul Griffits.

— Spune-i căpitanului Griffits că în foarte scurt timp, poate o oră sau două, va avea loc aproape sigur o tentativă de cucerire a instalaţiei pe care o apăraţi, am spus eu la repezeală. Profesorul Whiterspoon şi ajutoarele sale, care au lucrat la săpăturile arheologice din cealaltă parte a insulei, au fost ucişi de nişte criminali. Aceştia au săpat...

— Ucişi! a exclamat sublocotenentul, apropiindu-se de mine. Ai spus că au fost ucişi?

— Lasă-mă să termin. Au săpat un tunel care traversează insula şi mai au de spart câteva zeci de centimetri de calcar ca să iasă în partea asta. Unde anume, nu ştiu, probabil la vreo treizeci de metri peste nivelul mării. Veţi avea nevoie de patrule, care 'să asculte loviturile de târnăcop şi de lopată. E puţin probabil să folosească explozivi.

— Doamne Dumnezeule!

— Da, aşa e. Câţi oameni aveţi aici?

— Optsprezece civili, restul de la marină. Cam cincizeci cu totul.

— Înarmaţi?

— Carabine, puşti automate, cam o duzină cu totul. Uite ce e, domnule...ăă...Bentall, eşti absolut sigur că...adică, de unde pot eu să ştiu că...

— Sunt sigur. Pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te, omule!

Încă o ezitare trecătoare, apoi s-a întors către unul din oamenii săi:

— Ai priceput care-i treaba, Johnston?

— Da, să trăiţi. Whiterspoon şi ceilalţi, morţi. Se aşteaptă un atac printr-un tunel, foarte curând. Patrule de ascultare. Da, sir, am înţeles.

— Bine. Dă-i drumul.

Johnston a rupt-o la fugă şi Anderson s-a întors către mine:

— Aş sugera să mergem direct la căpitan. Mă veţi ierta dacă marinarul Allison o să meargă în urma noastră. Aţi pătruns ilegal într-o zonă aflată sub proiecţie oficială şi nu pot să-mi asum riscuri. Cel puţin până nu mă conving că sunteţi de bună credinţă.

— Atâta timp cât lasă la locul ei piedica de siguranţă, nu-mi pasă ce face, am replicat eu obosit. N-am venit pân-aici ca să fiu împuşcat în spate, dacă omul dumitale se împiedică de propriile glezne.

Am pornit la drum în şir indian, fără să vorbim. Anderson mergea în frunte, luminând calea cu o lanternă, iar Allison încheia formaţia, având şi el o lanternă. Mă simţeam ameţit şi nu prea bine. Primele fâşii cenuşii ale zorilor începeau să se înalţe încet deasupra orizontului estic. După ce am străbătut vreo trei sute de paşi pe o potecă abia delimitată, ce şerpuia mai întâi printre nişte arbuşti de palmieri, apoi printre nişte tufişuri joase, l-am auzit pe marinarul din spatele meu scoţând o exclamaţie.

S-a apropiat de mine şi a strigat:

— Sir!

Anderson s-a oprit în loc şi s-a întors:

— Ce este, Allison?

— Omul ăsta e rănit, sir. Aş zice că e chiar grav rănit. Uitaţi-vă la braţul lui stâng.

Ne-am uitat cu toţii la braţul meu stâng, nimeni cu mai mult interes decât mine însumi. În pofida strădaniilor mele de a-l proteja în timp ce înotam, efortul depus făcuse să se deschidă din nou rănile principale, iar mâna stângă mi se

umpluse complet de sângele prelins pe braţ în jos. Efectul de dispersare exercitat de apa sărată care pătrunsese în răni făcea ca totul să pară mai grav decât era de fapt, dar chiar şi aşa era mai mult decât suficient ca să explice felul cum mă simţeam.

Sublocotenentul Anderson a urcat rapid în scara de valori a estimărilor mele. Fără să piardă timpul cu exclamaţiile de compasiune, a spus:

— Te superi dac-am să sfâşii mâneca asta?

— Dă-i bătaie, am spus. Dar o să mă deranjeze dac-ai să-mi smulgi şi braţul în acelaşi timp. Nu cred că mai sunt multe chestii care să-l ţină în loc.

A spintecat mâneca cu cuţitul lui Allison şi am vă/.ut cum faţa bronzată şi inteligentă a lui Anderson se încorda în timp ce-mi studia rănile.

— Prietenii tăi de la exploatarea de fosfaţi?

— Exact. Au avut un câine.

— Ori e infectată, ori s-a instalat cangrena, ori amândouă. Oricum ar fi, e foarte urâtă treaba. Ai noroc că avem un chirurg militar aici. Fiţi drăguţă, domnişoară, şi ţineţi asta.

I-a întins lanterna lui Marie, şi-a scos cămaşa şi a rupt-o în mai multe fâşii largi, folosindu-le ca să-mi bandajeze strâns braţul.

— N-o să aibă nici un efect asupra infecţiei, dar ar trebui să oprească sângerarea. Barăcile Quonset ale civililor nu-s la mai mult de opt sute de metri de-aici. Crezi că poţi s-ajungi pân-acolo?

Tonul rezervat din vocea lui dispăruse. Vederea braţului meu stâng fusese la fel de bună ca o referinţă din partea Lordului Amiral.

— Mă descurc eu. Nu-i chiar aşa de grav.

Zece minute mai târziu, în întunericul ce făcea treptat loc cenuşiului zorilor, a apărut o clădire joasă cu un acoperiş tip Nissen. Anderson a bătut la uşă, a intrat şi a acţionat un întrerupător care a aprins câteva becuri atârnate de tavan.

Era o construcţie lungă, cu o structură ca de şopron, în care prima treime era alocată unui soi de spaţiu comun de petrecere a timpului, în timp ce mai încolo un culoar mai îngust separa două şiruri de câte opt compartimente, fiecare

din ele având propria uşă şi toate fiind deschise înspre acoperişul principal. în prim-plan, un linoleu maro pe duşumea, două măsuţe cu ustensile de scris, şapte-opt fotolii din trestie sau prelată şi cam atât. Nu îndeplinea exigenţele unui cămin, dar era acceptabilă, dacă stăteai să te gândeşti că avea să fie lăsată acolo pradă paraginei şi ruginei după ce marina militară îşi va fi terminat treaba.

Anderson mi-a indicat un scaun cu o mişcare a capului şi n-am simţit nevoia unei a doua invitaţii. S-a dus la o nişă. a luat un telefon pe care nu-l observasem şi a pus în funcţiune un generator din dotarea marinei. A stat cu telefonul la ureche preţ de câteva clipe, apoi 1-a aşezat la loc în furcă.

— Al dracului telefon, e mort! a spus el cu năduf. Când îţi frige buza după el, aşa face, îmi parc rău, Allison, mai ai de umblat. Transmite scuzele melc locotenentului chirurg Brookman. Roagă-l să-şi aducă trusa. Spune-i şi de ce. Şi anunţă-l pe căpitan că ajungem acolo cât mai curând posibil.

Allison a plecat. M-am Uitat la Marie, aşezată în cealaltă parte a mesei faţă de mine, şi i-am zâmbit. Prima mea impresie despre Anderson fusese greşită: măcar de-ar fi fost şi ceilalţi la fel de eficienţi. Tentaţia de a mă relaxa, de a mă lăsa pradă oboselii şi de a închide ochii era într-adevăr mare. Dar n-aveam decât să mă gândesc la prizonierii aflaţi în mâinile lui Whiterspoon şi Hewell ca să-mi dispară somnul.

Uşa celui mai apropiat compartiment de pe stânga s-a deschis şi un tip înalt şi slab, cu înfăţişare tinerească, cu părul încărunţit prematur şi o pereche de ochelari cu ramă de baga

şi lentile groase, îmbrăcat numai într-un şort, a ieşit pe culoar, cu ochelarii ridicaţi pe frunte în timp ce se freca somnoros la ochi. L-a văzut pe Anderson, a deschis gura să spună ceva, a zărit-o pe Marie, falca i-a căzut de uimire, a scos un ţipăt ciudat şi s-a retras în grabă.

N-a fost singurul uluit: prin comparaţie cu propriile mele reacţii, era un mic copil în materie de căscat gura. M-am ridicat încet în picioare, sprijinindu-mă de masă, Bentall oferind celor din jur impresia incomparabilă a unui om care tocmai văzuse o fantomă. încă mai dădeam acea impresie

când, după câteva secunde, omul a apărut din nou, cămaşa de noapte fluturându-i pe lângă gleznele zvelte şi, de data asta, prima persoană pe care a văzut-o am fost eu. S-a oprit brusc în loc, m-a cercetat cu atenţie ţinându-şi capul întins înainte, apoi s-a apropiat cu paşi înceţi de locul unde mă aflam.

— John Bentall? (A întins mâna şi mi-a atins umărul, probabil ca să se convingă că eram real.) Johnny Bentall!

Am reuşit să-mi apropii îndeajuns maxilarele ca să pot vorbi.

— Nimeni altul decât Bentall. N-aş zice că mă aşteptam să dau peste tine aici, doctore Hargreaves.

Ultima oară când îl văzusem fusese cu mai bine de un an în urmă, pe vremea când era şeful secţiei de supersonice de la Hepworth.

— Şi tânăra doamnă? (Chiar şi în momentele de stres, Hargreaves fusese întotdeauna extrem de pedant.) Soţia ta. Bentall?

— Din când în când, i-am spus eu. Marie Hopeman, ex-doamna Bentall. Am să-ţi explic mai târziu. Ce faci...?

— Umărul, tău! m-a întrerupt cu severitate. Braţul tău! Eşti rănit!

M-am abţinut să-i spun că ştiam totul despre braţul meu.

— M-a muşcat un câine, i-am explicat eu cu răbdare. Nu ştiu cum, dar replica mea n-a prea sunat la locul ei. Am să-ţi spun tot ce doreşti să afli, dar, mai întâi zi-mi şi mie câteva chestii. Rapid, te rog. E important. Lucrezi aici, doctore Hargreaves?

— Bineînţeles că lucrez.

Mi-a răspuns de parc-ar fi considerat întrebarea uşor idioată şi, din punctul lui de vedere, presupun că aşa şi stăteau lucrurile. Era improbabil să-şi petreacă vacanţa într-o tabără a marinei militare din Pacificul de Sud.

— Şi cu ce te ocupi?

— Cu ce mă ocup? (S-a oprit şi m-a privit iscoditor prin lentilele sale groase.) Nu sunt sigur dacă...

— Domnul Bentall spune că este agent de spionaj al guvernului nostru, a precizat liniştit Anderson. Eu îl cred.

— Spionaj? Al guvernului? Hotărât lucru, în seara aceea doctorul Hargreaves era predispus, la repetiţii. (S-a uitat la mine bănuitor.) Va trebui să mă scuzi dacă sunt uşor derutat, Bentall. Ce s-a întâmplat cu firma aceea de import-export industrial moştenită de la unchiul tău în urmă cu vreun an?

— Nimic. Nici n-a existat aşa ceva. Trebuia inventată o poveste de acoperire care să explice plecarea mea. Deconspir nişte secrete oficiale, dar nu fac nici un rău dacă-ţi spun că am fost pus la dispoziţia unei agenţii guvernamentale pentru a investiga scurgerea de informaţii privind noile tipuri de combustibil solid la care lucram la acea dată.

— Aha. (S-a gândit un pic, apoi s-a hotărât.) Combustibil solid, zici? Păi de-aia ne şi aflăm aici. Supunem materialul la testări. O chestie extrem de secretă, să ştii.

— Un nou tip de rachetă?

— Întocmai.

— Nici nu se putea altfel. Nu trebuie să te duci la dracu-n praznic ca să faci experienţe cu un material nou decât dacă e vorba fie de explozibili, fie de rachete. Şi toată lumea ştie că am ajuns cu explozibilele până la limita la care putem să distrugem întreaga planetă.

Între timp se deschiseseră şi celelalte uşi de la compartimente şi o varietate de oameni somnoroşi, îmbrăcaţi într-o varietate de veşminte, scoteau capetele afară ca să vadă ce se întâmpla. Anderson s-a dus şi le-a vorbit cu glas scăzut, a bătut la alte două uşi, apoi s-a întors cu un zâmbet stânjenit, parcă cerându-şi scuze.

— M-am gândit că n-ar strica să-i aducem pe toţi aici, domnule Bentall. Dacă ceea ce spui este adevărat, e timpul să se scoale şi să pornească la drum. Şi astfel o să fii scutit să relatezi de mai multe ori aceeaşi poveste.

— Mulţumesc, locotenente.

M-am aşezat la loc, pe scaun, şi degetele mele s-au strâns recunoscătoare în jurul unui pahar mare cu whisky, apărui misterios nu se ştie de unde. După două-trei sorbituri „de încercare". încăperea a prins a pluti în jurul meu, nici gândurile, nici privirile mele nefiind prea dornice să se

concentreze pe ceva anume. Dar după alte câteva sorbituri vederea parcă mi s-a limpezii la loc şi durerea din braţ a început să scadă. Am presupus că mă ameţisem.

— Ei bine, Bentall, dă-i drumul, a spus Hargreaves cu nerăbdare în glas. Aşteptăm.

Mi-am ridicat privirea. Aşteptau, într-adevăr. Erau şapte în total, fără a-l include pe Anderson, iar răposatul dr. Fairfield era al optulea, care lipsea.

— Îmi cer scuze, am spus eu. Am să fiu cât mai scurt. Dar, mai întâi, mă întreb dacă vreunul dintre dumneavoastră are nişte haine de schimb. Domnişoara Hopeman, aici de faţă, abia şi-a revenit după o răceală destul de urâtă şi mă tem că...

Asta mi-a oferit graţia şi timpul necesar pentru ca paharul să fie golit şi umplut din nou de către Anderson. Competiţia pentru aprovizionarea cu haine a lui Marie a fost plină de vioiciune. După ce ea mi-a adresat un zâmbet recunoscător şi destul de obosit, dispărând într-unui dintre compartimente, le-am spus povestea în două minute, rapid, concis, fără să las la o parte nimic decât amănuntul că auzisem nişte femei cântând într-o mină părăsită. Când am terminat, unul dintre savanţi, un bătrânel înalt şi rumen la faţă, care arăta ca un măcelar ieşit la pensie şi era, de fapt, aşa cum am descoperit mai târziu, cel mai renumit expert din ţară în sisteme de ghidare inerţiale şi cu infraroşii, m-a privit cu răceală şi s-a răstit:

— Fantastic; absolut fantastic. Pericol de atac iminent. Puah! Nu cred nici măcar o iotă!

— Şi care-i teoria dumneavoastră despre ceea ce i s-a întâmplat doctorului Fairfield? am întrebat.

— Teoria mea? a sărit măcelarul pensionar. N-am nici o teorie. Am auzit de la Whiterspoon – Fairfield îl vizita regulat, erau foarte buni prieteni – că au ieşit în larg la pescuit de scrumbii...

— Iar el a căzut peste bord şi l-au mâncat rechinii, nu-i aşa?

— Cu cât, e mai inteligent creierul, cu atât mai uşor se lasă păcălit de nişte trucuri vechi de când lumea. Mai degrabă m-aş bizui pe un naiv decât pe un savant scos din laboratorul

lui. (Dale Carnegie n-ar fi fost de acord cu nici un cuvinţel din replica mea.) Pot să vă dovedesc, domnilor, dar numai aducându-vă o veste proastă. Soţiile dumneavoastră sunt ţinute ostatice în mina de la celălalt capăt al insulei.

S-au uitat la mine, apoi unii la alţii, pe urmă iarăşi la mine.

— Ai înnebunit, Bentall?

Hargreaves se holba la mine prin lentilele lui groase, cu buzele strâns lipite.

— Dac-aş fi înnebunit, ar fi fost mai bine pentru voi. Nu mă îndoiesc, domnilor, că vă închipuiţi că soţiile dumneavoastră se mai află încă la Melbourne, la Sydney sau în altă parte. Nu mă-ndoiesc că le scrieţi cu regularitate. Nu mă îndoiesc că primiţi veşti de la ele cu tot atâta regularitate. Şi nu mă-ndoiesc că le păstraţi scrisorile, cel puţin o parte dintre ele. Sau mă-nşel?

Nimeni n-a spus că mă înşel.

— Aşadar, dacă soţiile dumneavoastră vă scriu din locuinţe diferite, v-aţi aştepta, conform legii mediilor, ca cele mai multe dintre, ele să folosească tipuri de hârtie, stilouri şi cerneluri diferite şi ca diferitele ştampile de pe plicuri să nu fie toate de aceeaşi culoare. Ca savanţi, sunt sigur că sunteţi încredinţaţi de valabilitatea legii mediilor. Propun să comparăm scrisorile şi plicurile dumneavoastră. Nimeni nu vrea să citească corespondenţa personală a cuiva, e vorba doar de o comparare superficială a asemănărilor şi deosebirilor. Doriţi să colaboraţi? Sau – m-am uitat la bărbatul cu faţa roşie – vă e frică să aflaţi adevărul?

Cinci minute mai târziu, bărbatul roşu la faţă nu mai era roşu la faţă, şi aflase adevărul. Din cele şapte plicuri scoase la iveală, trei erau de un tip, două de un al doilea tip şi trei de un al treilea tip – suficient pentru a face corespondenţa sosită să pară suspect de asemănătoare. Ştampilele poştale, atât de clare încât sugerau că fuseseră furate, nu manufacturate de persoane neautorizate, erau toate de aceeaşi culoare. Pentru cele şapte scrisori fuseseră folosite numai două ustensile de scris, un stilou şi un pix, şi ultimul detaliu a fost picătura care a umplut paharul: în afară de una, toate scrisorile fuseseră

scrise pe acelaşi tip de hârtie. Făptaşii trebuie să se fi simţit în deplină siguranţă, căci savanţii de vârstă mijlocie şi înaintată nu-şi arată de obicei scrisorile unii altora.

După ce-am terminat şi le-am dat scrisorile înapoi, au schimbat între ei priviri uluite, în care incapacitatea de înţelegere era egalată numai de teama crescândă. Acum mă credeau într-adevăr.

— Mi s-a părut mie că tonul soţiei melc devenise în ultimele scrisori cam ciudat, a spus Hargreaves încet. Întotdeauna avusese umor şi făcea glume pe seama savanţilor, iar acum...

— Şi eu am observat acelaşi lucru, a murmurat altcineva. Dar am pus-o pe seama...

— Poţi s-o pui pe seama constrângerii, l-am întrerupt eu cu brutalitate. Nu-i uşor să-ţi păstrezi umorul când ai ţeava unui pistol lipită de tâmplă. Nu pretind că ştiu cum au fost introduse scrisorile în corespondenţa dumneavoastră, dar ar fi o chestiune simplă pentru o minte atât de strălucită ca a omului care l-a ucis pe Whiterspoon. Pentru că individul c deştept foc. În orice caz, poţi să introduci scrisori în sacii poştali şi o sută de ani, că nimeni n-o să bage de seamă. Abia când începi să le scoţi de-acolo, încep să se ridice sprâncenele.

— Dar... dar ce-nseamnă toate astea? (Vocea lui Hargreaves era alterată de un tremur, iar mâinile i se încleştau şi se descleştau, cuprinse de o agitaţie involuntară.) Ce vor... ce au de gând să facă cu nevestele noastre?

— Trebuie să-mi acordaţi un minut, am spus eu obosit. Pentru mine e o surpriză la fel de mare să vă găsesc aici, cum a fost pentru dumneavoastră să aflaţi unde vă sunt soţiile. Cred că acum sunteţi în afară de pericol. La fel şi instalaţia pentru rachete, dar sunt încredinţat că soţiile sunt într-un pericol de moarte. Nu serveşte la nimic să ignorăm realitatea, pentru potrivnicii noştri nu contează decât profitul, nicidecum omenia. Dacă faceţi o mutare greşită, s-ar putea să nu le mai vedeţi niciodată. Vă rog să-mi daţi voie să mă gândesc.

Au plecat fără tragere de inimă să se îmbrace. M-am gândit, dar prima parte a procesului de gândire n-a fost deloc constructivă. M-am gândit la vulpoiul bătrân, colonelul Raine,

şi n-aş putea spune că am făcut-o cu afecţiune. Mi-am zis că, după douăzeci şi cinci de ani de „meserie", îi era imposibil să-şi înştiinţeze dreapta de ce făcea stânga. Dar, mai mult decât atât, el făcuse o evaluare neobişnuit de exactă a personajului Bentall. Atât cât însemna asta.

Nici măcar nu m-am ostenit să-i întreb pe savanţi dacă au avut cunoştinţă de anunţurile publicitare din Telegraph. Era evident că da. In cazul unui proiect care necesita păstrarea unei discreţii absolute şi asigurarea unei securităţi desăvârşite, guvernul nu şi-ar fi putut permite în ruptul capului dispariţia bruscă, simultană şi inexplicabilă a opt dintre savanţii de frunte ai ţării. Oamenii potriviţi pentru această misiune fuseseră aleşi cu mult înainte de apariţia anunţurilor, care nu fuseseră decât un mijloc pentru a-i scoate din ţară fără a isca întrebări sau nedumeriri. Şi dat fiind că savanţii cu pricina părăseau Anglia aparent pentru totdeauna, a fost esenţial ca soţiile să-i însoţească. A fost o atitudine dură faţă de neveste, dar nu a existat alternativă. Fără ele, înşelăciunea n-ar fi reuşit: când urmează să trăiască permanent peste hotare, nici măcar cel mai aiurit savant nu uită să-şi aducă şi soţia cu el.

De asemenea, dat fiind că era vorba de un proiect guvernamental, era evident că Raine ştiuse totul despre el, ba chiar probabil că fusese omul care făcuse toate aranjamentele necesare pentru „acoperire". Mi-am adus aminte de naivitatea cu care înghiţisem fără reţineri povestea bătrânului colonel şi l-am blestemat pentru mintea lui

diabolică şi întortocheată.

Însă, pentru Raine, fusese un element necesar, pentru că, într-un fel sau altul – relaţiile şi sursele lui de informare alcătuiau o armată întreagă – descoperise sau avusese o puternică bănuială că soţiile bărbaţilor plecaţi în insula Vardu nu se mai aflau în locuinţele lor din Australia. De bună seamă, ajunsese la concluzia că erau ţinute în captivitate. Analizase situaţia şi ajunsese probabil la aceeaşi concluzie ca şi mine de curând.

Dar n-ar fi ghicit niciodată că soţiile se aflau pe insulă, fiindcă aproape sigur colonelul Raine însuşi fusese cel care, împreună cu acum răposatul Whiterspoon, puseseră la calc "stratagema de a folosi Vardu ca zonă protejată sub pretextul unei descoperiri arheologice. Bătrânul Whiterspoon şi ajutoarele sale ar fi fost trecuţi prin ciur şi prin dârmon şi ideea de a asocia vreo manevră infamă cu acea parte a insulei ar fi ţinut de domeniul fantasticului. Vardu ar fi fost ultimul loc unde colonelul Raine s-ar fi gândit să le caute. Pur şi simplu, habar n-avea unde erau.

Aşa încât mi-a servit mie această poveste despre plecarea în căutarea savanţilor dispăruţi, dar ceea ce intenţiona el de fapt era ca Marie să le găsească pe soţiile acestora. Şi-a făcut socoteala că le va găsi fiind capturată la fel ca şi ele şi din aceleaşi motive, şi nu putea decât să spere că ea, eu sau amândoi vom putea să facem ceva într-o astfel de situaţie. Dar dacă mi-ar fi dat de gândit fie şi numai pentru o clipă că asta era ceea ce avea el de gând, a ştiut că n-aş fi acceptat în ruptul capului. Ştia prea bine ce părere aveam eu despre aruncarea femeilor în mijlocul haitei de lupi. în loc ca Marie să vină aici ca element de culoare locală, eu eram responsabilul cu culoarea locală, ceva mai răsărit decât un figurant care dă replica vedetei spectacolului. Mi-am adus aminte deodată de ce spusese el despre faptul că ca ar fi mult mai experimentată decât mine, că până la urmă s-ar putea ca ea să aibă grijă de mine, nu viceversa, şi m-am simţit mic, mic de tot. M-am întrebat câte din toate astea îi erau cunoscute lui Marie însăşi.

În acel moment. Marie şi-a făcut apariţia. îşi uscase şi-şi pieptănase părul şi se schimbase în nişte pantaloni şi un tricou care i se potriveau doar acolo unde se mulau pe corp, însă se mulau în destule locuri ca să arate că respectivele articole vestimentare nu erau purtate de proprietarul lor. Mi-a zâmbit şi i-am răspuns la zâmbet, dar din partea mea a fost mai degrabă un efort mecanic, căci cu cât mă gândeam mai mult. cu atât mai mult o suspectam că trebuie să fi ştiut cum stăteau lucrurile cu colonelul Raine. Poate că nici ca, nici colonelul Raine nu m-au considerat altceva decât un amator norocos, iar în profesia asta amatorii nu sunt creditaţi cu

încredere. Nici măcar cei norocoşi. Ceea ce mă durea însă nu era lipsa de încredere ci faptul că, dacă aveam dreptate, atunci ea reuşise să mă păcălească de la început până la sfârşit. Şi, dacă a reuşit să mă ducă de nas în privinţa asta, atunci a putut să mă păcălească şi în multe alte privinţe. Eram obosit, slăbit şi gândul îmi zgândărea mintea asemenea unui acid. Se uita la mine având întipărită pe chip genul de expresie cu care întotdeauna am visat că o făptură aidoma lui Marie se va uita la mine, şi am ştiut că era imposibil să fiu tras pe sfoară. Mi-am dat seama de asta în două secunde, adică timpul necesar să-mi amintesc că supravieţuise cinci ani într-una din cele mai periculoase profesii din lume pur şi simplu printr-un dar extrem de bine pus la punct de a păcăli pe toată lumea tot timpul.

Tocmai mă pregăteam să-i pun nişte întrebări inteligente când doctorul Hargreaves s-a apropiat de mine, urmat de ceilalţi. Toţi se îmbrăcaseră acum cu hainele de zi. Erau îngrijoraţi peste măsură şi lăsau să se vadă asta din plin.

— Am discutat şi nu mai avem nici o îndoială că soţiile noastre sunt captive şi în mare pericol, a început Hargreaves fără preambul. în...în acest moment, singura noastră preocupare este legată de ele. Ce sugerezi că trebuie să facem?

Îşi păstra destul de bine stăpânirea de sine, dar gura strânsă şi tendoanele încordate ale mâinilor încleştate îl dădeau de gol.

— Dar-ar dracii, omule! Măcelarul cel bătrân îşi

recăpătase culoarea obrajilor. Le salvăm, asta facem.

— Sigur, am fost eu de acord. Le salvăm. Cum?

— Păi....

— Uite ce e, amice, nici măcar nu-ncepi să bănuieşti care-i situaţia. Să vă explic. Trei sunt lucrurile pe care le putem face. i-am putea lăsa pe chinezi să iasă la teren deschis prin tunel, după care câţiva dintre noi să se strecoare cu dibăcie înăuntru, să meargă spre celălalt capăt, să le elibereze pe soţiile voastre şi pe urmă? Ucigaşii lui Hewell vor da iama prin marinarii de-aici, şi cu tot respectul datorat marinei noastre

militare, or să fie ca vulpile printre pui. După ce-or să-i înfulece pe pui, or să constate că lipsim şi-or să se întoarcă să ne termine... pe noi şi pe soţiile voastre. Şi s-ar putea să nu se grăbească să le termine pe soţii. Sau putem bloca ieşirea din tunel, ca să-i împiedicăm să iasă. Asta o să-i oprească circa o oră, adică timpul necesar să se întoarcă, să le aducă pe soţii aici şi, folosindu-se de ele ca de nişte scuturi, ori lipindu-le pistolul de tâmplă, să ne oblige să lăsăm armele.

M-am oprit preţ de o clipă ca să le dau răgazul să asimileze ceea ce spusesem, dar o privirea circulară aruncată spre feţele lor încordate şi încremenite mi-a dat de înţeles că asimilaseră deja. Mă priveau de parcă nu m-ar fi plăcut cine ştie ce, dar am presupus că, de fapt, ceea ce le spuneam nu le făcea plăcere.

— Ai spus că ar fi şi o a treia variantă, a insistat Hargreaves.

— Da. (M-am ridicat ţeapăn în picioare şi m-am uitat la Anderson.) îmi pare rău, locotenente, nu mai pot să-l aştept pe medicul vostru militar. S-a irosit destul timp. Există şi o a treia variantă, domnilor. Singura aplicabilă. De îndată ce vor reuşi să străpungă peretele muntelui – sau imediat ce auzim că încearcă să-l străpungă – un grup de trei-patru inşi dintre noi, cu baroase şi răngi, ca să forţeze încuietorile şi înarmaţi pentru cazul în care au fost lăsate în urmă .santinele pentru paza soţiilor voastre, va ocoli insula pe la sud cu o ambarcaţiune, va debarca-la locul potrivit şi va încerca să le salveze pe doamne înainte ca lui Whiterspoon şi Hewell să le vină ideea să trimită înapoi după ele pentru a le folosi drept ostatice. Presupun că, în această epocă, marina nu mai depinde de vâsle şi pânze. O şalupă rapidă ar trebui să ne ducă acolo într-un sfert de oră.

— Nu mă îndoiesc că aşa ar fi, a spus Anderson pe un ton nefericit. A urmat un moment de linişte jenantă, apoi a continuat fără tragere de inimă: Problema este, domnule Bentall. că nu avem nici o şalupă.

— Vrei să repeţi, le rog?

— N-avem şalupe. Nici măcar una cu vâsle. îmi pare rău.

— Ascultă, am replicai eu dur. Ştiu că s-au făcut unele reduceri drastice în bugetele militare, dar dacă ai să poţi să-mi explici cum poate funcţiona marina fără...

— Am avut şalupe, m-a întrerupt Anderson. Erau patru la număr, ataşate de crucişătorul uşor Neckar, care a stat ancorat, cu intermitenţe, în lagună, în ultimele trei luni. Neckar a plecat acum două zile cu contraamiralul Harrison, comandantul general al operaţiunii, şi doctorul Davies, care a fost şeful proiectului Cruciatul Iadului, de la început până la sfârşit. Lucrul la...

— Cruciatul Iadului?

— Numele rachetei. Nu e încă gata de lansare, dar am primit o telegramă urgentă de la Londra, cu patruzeci şi opt de ore în urmă, în care se spunea că este esenţial să terminăm de îndată activitatea şi se ordona deplasarea imediată a navei Neckar spre punctul de destinaţie al rachetei – cam la o mie şase sute de kilometri spre sud-est de aici. Iată de ce a fost aleasă tocmai această insulă – spre sud-est e numai o întindere nesfârşită de apă, pentru eventualitatea că s-ar întâmpla vreun accident cu racheta.

— Măi, măi, am replicat eu cu asprime. Ca să vezi ce coincidenţă simpatică. O telegramă tocmai de la Londra. Pariez că a avut toate codurile corecte, la fel şi numerele de identificare ascunse şi adresele telegrafice. N-a fost vina băieţilor voştri de la transmisiuni că au înghiţit momeala.

— Mă tem că nu înţeleg...

— Şi de ce trebuia să plece Neckar dacă racheta nu era

pregătită complet? I-am întrerupt.

— Nu mai rămăsese mult, a intervenit Hargreaves. Doctorul Fairfield îşi terminase partea din treabă cu mult înainte să...ăă... dispară, nu mai trebuia decât ca cineva cu cunoştinţe în domeniul combustibililor solizi – recunosc că nu sunt prea mulţi – să definitiveze cablarea şi amorsarea circuitelor de aprindere. Telegrama care dădea ordinul de navigaţie spunea că un expert în combustibili solizi urmează să sosească pe insulă astăzi.

M-am abţinut să mă prezint. Telegrama trebuie să fi fost trimisă la câteva ore după ce Whiterspoon a primit vestea că Bentall îşi petrecea o noapte udă şi lipsită de confort pe un recif din largul lagunei. Nu încăpea nici o îndoială că omul era un criminal şi încă un geniu în branşa sa. Eu nu eram criminal, dar nici geniu nu eram. Aparţineam unor „ligi" diferite: vârful şi coada. M-am simţit aşa cum s-ar fi simţit David, dacă s-ar fi întâlnit din întâmplare cu Goliath şi ar fi constatai că şi-a uitat praştia acasă. Am devenit vag conştient că Anderson şi individul roşu la faţă, căruia i se spunea Farley, stăteau de vorbă şi deodată caracterul vag al impresiei mele s-a risipit. Am auzit două cuvinte care mi-au atras şi mi-au ţintuit atenţia, aşa cum ar fi făcut şi o tarantula apărută brusc în farfuria mea cu supă.

Mi s-a părul sau am auzit pomenindu-se de „căpitanul Fleck"? am întrebat eu cu precauţie.

— Da, a răspuns Anderson, încuviinţând din cap. Fleck. Tipul l care conduce un schooner şi ne aduce toate proviziile şi corespondenţa de la Kandavu. Dar nu-l aşteptăm decât în după-amiaza asta.

Făcusem bine că mă ridicasem în picioare, fiindcă dac-aş mai fi rămas aşezat, probabil că aş fi căzut de pe scaun. Am îngăimat prosteşte:

— Vasăzică, vă aduce proviziile şi corespondenţa?

— Întocmai, mi-a răspuns Farley, cu o voce nerăbdătoare. E australian. Se ocupă cu comerţul, în special cu mărfurile guvernamentale excedentare, dar totodată are contract cu noi. Bineînţeles, a fost riguros cercetat, a primit autorizaţie de securitate.

— Bine'nţeles, bine'nţeles. (în mintea mea îl vedeam pe Fleck ocupat nevoie mare cu transferul corespondenţei de la un capăt la celălalt al insulei şi retur.) El ştie ce se întâmplă aici?

— Fireşte că nu, a spus Anderson. Toată activitatea la rachete – sunt două la număr – se desfăşoară sub acoperire. Oricum, are vreo importanţă, Bentall?

— N-are. (Mai exact, nu mai avea importanţă.) Anderson. cred c-ar trebui să mergem să ne consultăm cu comandantul

tău, căpitanul Griffits. Ne-a mai rămas puţin timp. Mă tem că nu ne-a mai rămas timp deloc.

M-am întors spre ieşire şi m-am oprit în loc în momentul când de afară s-au auzit nişte bătăi în uşă. „Intră", a spus Anderson şi uşa s-a deschis. Marinarul Allison stătea în prag, mijindu-şi ochii din pricina luminii puternice.

— Locotenentul-chirurg e aici, sir.

— A, bun, bun! Intră, Brookman, toc... S-a întrerupt şi a întrebat cu asprime: Unde ţi-e arma, Allison?

Allison a scos un geamăt de agonie în momentul când ceva 1-a lovit de la spate cu o forţă uriaşă şi 1-a împins împleticindu-se în încăpere, unde s-a izbit de Farley. Cei doi încă se mai chinuiau să rămână în picioare, lovindu-se împreună de peretele unui compartiment, când în prag a apărut silueta masivă a lui Hewell. Părea înalt cât Everestul, cu faţa lui scofâlcită şi granitică şi ochii negri ascunşi sub sprâncenele stufoase – fără doar şi poate, îl obligase pe Allison să intre primul că să-şi poată acomoda ochii cu lumina – iar în mâna lui uriaşă ţinea un pistol, pe a cărui ţeavă era înşurubat un obiect cilindric negru. Un amortizor.

Sublocotenentul Anderson a comis ultima greşeală a vieţii sale. Avea un Colt prins în tocul de la şold şi greşeala sa a fost că a încercat să pună mâna pe el. Am strigat un avertisment, am încercat să ajung la el ca să-i opresc mişcarea braţului, dar se afla în stânga mea şi braţul meu beteag s-a mişcat mult prea încet.

Am văzut în treacăt faţa lui Hewell şi am ştiut că era prea

târziu. Când a apăsat pe trăgaci, faţa i-a rămas la fel de încremenită şi de lipsită de viaţă ca totdeauna. Un pocnet înfundat, urmat de o privire uşor surprinsă în ochii lui Anderson, în timp ce-şi ducea ambele mâini la piept şi începea să se prăbuşească încet pe spate. Am încercat să-l prind şi să-i opresc căderea, ceea ce a fost o prostie, fiindcă nu ne-a prins bine nici unuia dintre noi. N-am reuşit decât să-mi răsucesc violent umărul stâng şi nu prea are rost să te accidentezi încercând să amortizezi căderea unui om care n-o să mai simtă nimic, niciodată.

CAPITOLUL 9

Vineri 6 a.m. – 8 a.m.

Hewell a intrat în cameră. Nici măcar nu s-a uitat la mortul de pe podea. A făcut un gest cu mâna stângă şi doi chinezi cu umblet ca de pisică au intrat în urma lui. După felul cum îşi ţinea fiecare pistolul-mitralieră, se vedea că se pricepeau să le folosească.

— E cineva de-aici înarmat? a întrebat Hewell cu vocea lui aspră şi profundă. Are cineva din încăperea asta vreo armă asupra lui? Spuneţi-mi acum. Dacă găsesc vreo armă asupra cuiva sau în camera cuiva şi nu mi-a spus, e un om mort. încă o dată, aveţi vreo armă?

Nu erau nici un fel de arme acolo. Dacă vreunul dintre ei ar fi avut scobitori şi s-ar fi gândit că Hewell ar putea să le considere arme, s-ar fi repezit să le aducă. Cam ăsta era efectul pe care Hewell îl avea asupra oamenilor. Totodată, nu încăpea nici o îndoială că era hotărât să procedeze aşa cum anunţase.

— Bun. (A mai făcut un pas şi apoi s-a uitat la mine.) Ne-ai tras pe sfoară, Bentall, nu-i aşa? Asta face din line un om foarte isteţ. Piciorul tău n-a avut nici pe naiba, este, Bentall? Dar braţul nu-ţi e la fel de teafăr – bănuiesc că Dobermanul ţi-a făcut asta până să-l omori, nu? Şi mi-ai mai ucis şi doi dintre cei mai buni oameni, Bentall. Mă tem că o să trebuiască să plăteşti pentru asta.

Nu era nimic sinistru şi ameninţător în vocea tărăgănată şi sepulcrală, dar nici nu era nevoie să fie, prezenţa impunătoare a individului şi suprafaţa accidentată a feţei sale făcând complet inutilă orice ameninţare suplimentară. Nu mă-ndoiam că aveam să plătesc.

— Dar va trebui să amânăm trebuşoara asta. Doar puţin. Nu ne putem permite să te omorâm încă, nu-i aşa, Bentall?

După un schimb rapid de replici într-o limbă străină cu chinezul din dreapta sa, un bărbat înalt şi solid, cu o înfăţişare

inteligentă şi o faţă la fel de imobilă ca şi a lui Hewell însuşi, s-a întors iarăşi spre mine.

— Sunt nevoit să vă părăsesc pentru un timp – trebuie să ne ocupăm de santinelele de la gardul împrejmuitor. Tabăra principală şi garnizoana sunt deja în mâinile noastre, iar toate liniile telefonice cu posturile de gardă sunt tăiate. Îl las pe Hang să aibă grijă de voi. Să nu care cumva să-ncercaţi să faceţi pe deştepţii cu Hang. S-ar putea să vă treacă prin cap că un singur om, chiar şi cu un pistol-mitralieră, n-are cum să ţină piept la nouă inşi într-o încăpere mică şi, dacă unul dintre voi crede asta şi-ncearcă să acţioneze în consecinţă, s-ar putea să afle de ce Hang a fost plutonier-major la un batalion de mitraliori în războiul din Coreea. (Buzele lui Hewell s-au desfăcut într-un rânjet lipsit de umor.) Nu se acordă nici un premiu dacă ghiciţi de partea cui a luptat.

Câteva secunde mai târziu, el şi celălalt chinez au plecat. M-am uitat la Marie şi ea s-a uitat la mine: avea faţa obosită şi întru câtva tristă, iar micul ei zâmbet nu ascundea prea multe. Toţi ceilalţi se uitau la paznicul chinez. El nu părea să se uite la cineva anume.

Farley şi-a dres glasul şi mi-a spus pe un ton de conversaţie obişnuită:

— Cred că-l putem lua prin surprindere, Bentall. Eu dintr-o parte, tu din cealaltă.

— N-ai decât să-l iei singur prin surprindere, i-am replicat. Eu rămân pe loc.

— Dar-ar dracii, omule! (Vocea lui era joasă şi disperată.)

S-ar putea să fie ultima noastră şansă.

— Ultima noastră şansă a trecut. Curajul tău c admirabil. Farley, însă nu pot să spun acelaşi lucru despre inteligenţa ta. Nu fi tâmpit.

— Dar...

— N-ai auzit ce-a spus Bentall? (Paznicul vorbea o engleză fără cusur, cu un puternic accent american.) Nu fi tâmpit.

Farley s-a potolit într-o clipită, îi şi vedeai slăbirea bruscă a trăsăturilor care-i sugerau hotărârea, dispariţia acelei

aroganţe insulare care-l dusese ia presupunerea amăgitoare că paznicul nu cunoştea decât propria sa limbă.

— Vă veţi aşeza şi veţi sta cu picioarele încrucişate, a continuat paznicul. In felul ăsta, veţi fi mai în siguranţă. Nu vreau să ucid pe nimeni. S-a oprit, apoi a adăugat, ca pe un gând venit mai la urmă: în afară de Bentall. în noaptea asta, mi-ai omorât doi camarazi, Bentall.

Nu mi s-a părut că aş putea face vreun comentariu adecvat la replica asta, aşa că am trecut-o cu vederea.

— Puteţi să fumaţi, dacă doriţi, a continuat el. Puteţi discuta, dar nu în şoaptă.

Nu era nici o grabă să profit de cea de-a doua ofertă a chinezului. Sunt unele situaţii în care e mai greu să găseşti un subiect de conversaţie agreabil, şi asta părea una dintre ele. în plus, nu vroiam să vorbesc, vroiam să gândesc, dacă puteam să fac asta fără să-mi fac vreun rău. Am încercat să-mi dau seama cum de reuşiseră Hewell şi ai lui să ajungă aici atât de repede. Ştiam că era un lucru aproape sigur că vor străpunge tunelul în dimineaţa aceea, dar evenimentul se produsese cu câteva ore mai devreme decât mă aşteptasem. Făcuseră oare o verificare rapidă ca să vadă dacă mai suntem în paturile noastre? Posibil, dar improbabil: când i-am văzut imediat după incendiu, nu manifestaseră nici un semn de suspiciune. Sau îi găsiseră pe chinezii morţi din cavou? Era mai probabil, dar chiar şi aşa era un ghinion teribil.

Poale că ar fi trebuii să fiu de-a dreptul cocârjat de greutatea amărăciunii şi a umilinţei, dar paradoxal nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Jocul era pierdut, şi cu asta basta. Sau jocul de până atunci era pierdut, ceea ce mi se părea a fi acelaşi lucru. Ori poate că nu era. De parcă mi-ar fi citit gândurile. Marie mi-a spus:

— Încă mai calculezi posibilităţile, nu-i aşa, Johnny?

Mi-a adresai iarăşi zâmbetul acela, de care nu avusese parte nimeni până atunci, nici măcar Whiterspoon. şi inima a început să-mi ţopăie ca un bufon de la o curte medievală, până când i-am reamintit că fata asta era în stare să păcălească pe oricine.

— E exact cum spunea colonelul. Stai pe scaunul electric, călăul e cu mâna pe întrerupător şi tu continui să calculezi posibilităţile.

— Da, calculez, cum să nu, am spus cu amărăciune. Calculez cât mai am de trăit;

Am zărit în ochii ei un fulger de durere şi m-am întors în altă parte. Hargreaves mă privea gânditor. Nu-i trecuse sperietura, dar putea încă să gândească. Iar Hargreaves avea o minte ascuţită.

— Nu te dai încă bătut, nu? m-a întrebat el. Din câte-am înţeles, nici prietenul tău, Hewell, nici individul ăsta de-aici n-ar ezita să te ucidă. Dar n-o fac. Hewell a zis: „Nu ne putem permite să te omorâm încă," şi înainte ai lucrat în acelaşi departament cu doctorul Fairfield. Nu cumva tu eşti expertul în combustibili pe care-l aşteptam?

— S-ar părea că da.

N-avea nici un rost să spun altceva. Falsului Whiterspoon îi spusesem acelaşi lucru la nici o jumătate de oră după ce-l cunoscusem. M-am întrebat dacă, undeva în această succesiune de evenimente, reuşisem măcar o singură dată să evit comiterea unei erori posibile. Privind retrospectiv, mi se părea improbabil.

— E o poveste mai lungă. Altă dată.

— Ai putea s-o faci?

— Ce să fac?

— Să amorsezi racheta.

— N-aş şti nici măcar de unde să-ncep, l-am minţii eu.

— Dar ai lucrat cu Fairfield! a insistat Hargreaves.

— Nu la combustibilii solizi.

— Dar...

— Nu ştiu absolut nimic despre ultimele lui cercetări în domeniul combustibililor solizi, i-am retezat-o cu asprime.

— Mă şi-ntrebam cum de-mi trecuse prin minte c-ar avea o minte ascuţită. Chiar n-avea de gând să tacă odată, cretinu' dracului? Nu ştia că paznicul asculta? Ce urmărea, să-mi pună laţul de gât? O vedeam pe Marie cum îl privea stăruitor, cu buzele strânse, ochii ei căprui neavând nimic prietenos.

— Au fost mult prea secretoşi în privinţa asta, am adăugat. Au trimis un expert nepregătit.

— Ei da, asta e o chestie utilă, a bâiguit Hargreaves.

— Nu-i aşa? Habar n-am avut măcar de existenţa acestui Cruciat al Iadului al vostru. Şi, fiindcă tot veni vorba, ce-ar fi să mă pui la curent? Mă număr printre cei ce cred că omul trebuie să continue să-nveţe până moare, iar asta pare a fi ultima şansă de a mai aduna nişte informaţii de ultimă oră.

A ezitat, apoi a rostit cu încetineală:

— Mă tem că...

— Te temi că totul e foarte secret, l-am întrerupt nerăbdător. Sigur că e foarte secret – dar nu pentru cei de pe insula asta. Mai exact, nu mai este.

— Cred că ai dreptate, a spus el cu îndoială. (S-a gândit preţ de o clipă, apoi a zâmbit.) Iţi aminteşti de mult jelită rachetă Blue Streak?

— Singurul nostru competitor în cursa rachetelor balistice intercontinentale? (Am încuviinţat din cap.) Sigur că-mi amintesc. Putea să facă orice trebuie să facă o rachetă, numai să zboare nu. Toată lumea a fost de părere că era cât se poate de jenant. A fost jale mare când guvernul a abandonat-o. S-a vorbit mult despre faptul că ne-am fi vândut americanilor, noi rămânând complet dependenţi de ei în privinţa defensivei nucleare, că Marca Britanic a rămas o putere secundară, dacă mai puteai s-o numeşti putere. îmi amintesc. Guvernul a devenit foarte nepopular.

— Da. Şi n-a meritat nimic din toate astea. Guvernanţii au abandonat întregul proiect pentru că una sau două dintre creerele cele mai strălucite din domeniul militar şi ştiinţific de la noi din ţară – atâtea avem de fapt – au demonstrat cu delicateţe că, în orice caz, Blue Streak era sută la sută inadecvată destinaţiei sale. Se baza pe modelele americane, cum ar fi racheta intercontinentală Atlas, la care numărătoarea inversă şi lansarea durează douăzeci de minute din momentul primei alarme, lucru care americanilor li se potriveşte de minune: cu noile lor linii DEW[3], cu

[3] Abreviere pentru Distant Early Warning. o reţea de sisteme radar extinsă de-a lungul cercului polar nordic ce are drept scop avertizarea timpurie privind apropierea unor avioane, rachete, etc.

detectoarele cu infraroşu şi sateliţii-spioni pentru detectarea gazelor de evacuare ale rachetelor intercontinentale lansate, ei mizează pe un răgaz de o jumătate de oră pentru situaţia când vreun dement ar apăsa butonul roşu. Noi nu ne putem aştepta decât la un interval de avertizare de patru minute.

Hargreaves şi-a scos ochelarii, i-a lustruit meticulos şi a clipit din ochii miopi.

— Ceea ce înseamnă că dacă Blue Streak ar fi funcţionat şi dacă numărătoarea inversă ar fi început în momentul recepţionării mesajului de avertizare, ar fi fost distrusă de o rachetă intercontinentală rusească cu şaisprezece minute înainte de a-i veni sorocul să se desprindă de sol.

— Ştiu să socotesc, am spus. Nu trebuie să-mi explici ca la tâmpiţi.

— Păi aşa a trebuit să le explicăm celor de la Ministerul Apărării, a ripostat Hargreaves. Le-a luat trei sau patru ani ca să se prindă, ceea ce e cam media pentru gândirea militară. Uită-te la amirali şi la navele lor de război. Desigur, celălalt mare defect al rachetei Blue Streak era acela că ar fi necesitat o instalaţie de lansare imensă, rampe, macarale şi construcţiile auxiliare, cisternele enorme de heliu şi azot lichid pentru pomparea sub presiune a kerosenului şi a oxigenului lichid şi, în sfârşit, dimensiunea uriaşă a rachetei însăşi. Asta însemna o instalaţie permanentă şi fixă. ceea ce, având în vedere roiurile de avioane americane şi britanice care zboară deasupra teritoriilor ruseşti, avioanele ruseşti care zboară deasupra teritoriilor americane şi britanice şi. din

câte ştiu, cele americane şi britanice care zboară fiecare deasupra teritoriului celorlalţi, poziţiile acelea au devenit atât de bine cunoscute încât practic fiecare bază de lansare din Statele Unite şi din Rusia are o rachetă intercontinentală corespondentă din cealaltă ţară orientată spre ea.

Hargreaves şi-a dres glasul şi a continuat:

— Ce s-a dorit, atunci, a fost o rachetă care să poată fi lansată instantaneu, şi în acelaşi timp să fie complet mobilă, complet transportabilă. Asta era imposibil cu oricare dintre

---

ostile (n.tr.)

combustibilii cunoscuţi pentru rachete. în mod cert nu era realizabil cu kerosen – kerosen, în epoca asta! – care, împreună cu oxigenul lichid, încă mai alimentează majoritatea rachetelor americane. Şi nici cu motoarele cu oxigen lichid la care lucrează americanii în prezent. Din pricina punctului de fierbere situai la —217°C, sunt de zece ori mai dificil de manevrat decât orice se cunoaşte în momentul de faţă. Şi sunt mult prea voluminoase.

— Parcă se lucra la combustibilii cu cesiu şi ionici, am spus eu.

— Şi-or să mai lucreze mult timp de-acum încolo. O duzină de firme se ocupă de problemă şi ştii ce se spune despre copilul cu multe moaşe. în fine, uite-aşa, racheta mobilă cu lansare instantanee s-a dovedit imposibil de realizat cu oricare dintre propulsoarele cunoscute... până când Farifield a venit cu ideea genial de simplă a combustibilului solid, de douăzeci de ori mai puternic decât cel folosit la rachetele americane Miuteman. E atât de genială în simplitatea ei, a recunoscui Hargreaves, încât nu ştiu cum funcţionează.

— Nici eu nu ştiam. Dar aflasem suficient de la Farifield ca să ştiu cum se pune în funcţiune. Numai că în acel loc şi în acele momente n-aş fi făcut-o în ruptul capului.

— Sunteţi siguri că funcţionează cu adevărat? l-am întrebat.

— Da, suntem siguri, nici o grijă. Mai exact, ştim că funcţionează la scară redusă. Doctorul Farifield a adaptat o încărcătură de douăsprezece kilograme la o rachetă miniaturală de construcţie specială, pe care a lansat-o de pe o insulă nelocuită din largul coastei vestice a Scoţiei. A decolat exact aşa cum a prezis Fairfield, foarte încet la începui, mult mai lent decât rachetele convenţionale. Hargreaves zâmbea în timp ce rememora întâmplările. Şi deodată a început să accelereze. Noi – cei aflaţi la instalaţiile radar – am pierdut-o pe la circa 18.000 de metri. în acel moment, încă mai accelera şi atinsese peste 25.000 de kilometri la oră. Au urmat alte experimente cu încărcături reduse proporţional, până când a obţinut ceea ce dorea. Apoi am multiplicat cu 400 greutatea rachetei, a combustibilului. a focosului simulat şi a creierului electronic. Aşa s-a ajuns la Cruciatul Iadului.

— Poate că multiplicarea cu 400 a introdus nişte factori noi în ecuaţie.

— Tocmai asta trebuie să aflăm. De-aia ne aflăm aici.

— Americanii ştiu de cele ce se-ntâmplă aici?

— Nu, mi-a răspuns Hargreaves zâmbind visător. Dar sperăm că într-o bună zi or să afle. Sperăm să le-o putem furniza într-un an sau doi, de-aia a fost proiectată în exces faţă de necesităţile noastre, respectiv să poarte o bombă cu hidrogen de două tone pe o distanţă de zece mii de kilometri în cincisprezece minute, atingând o viteză maximă de 32.000 kilometri pe oră. Şaisprezece tone. Raportat la două sute de tone cât au rachetele lor. Puţin peste cinci metri înălţime, faţă de treizeci. Poate fi transportată şi lansată de pe orice navă comercială sau de coastă, de pe submarine, trenuri sau camioane grele. pe lângă toate astea, lansarea instantanee. A zâmbit din nou, de data asta aerul visător fiind îmbibat de o anume mulţumire de sine. Yankeii or să îndrăgească la culme Cruciatul Iadului.

— M-am uitai la el.

— Cred că nu sugerezi în mod serios că Whiterspoon şi Hewell lucrează pentru americani?

— Să lucreze pentru...M-a privit pe deasupra ramelor groase de baga, cu ochii măriţi de o uimire mioapă. Ce naiba vrei să spui?

— N-am vrut să spun decât că, în caz contrar, nu prea văd cum or să aibă americanii prilejul să vadă cum arată Crucialul Iadului, d-apoi să-l mai şi îndrăgească.

S-a uitat la mine, a încuviinţai din cap şi n-a mai spus nimic. Mai-mai să regret că i-am distrus entuziasmul ştiinţific.

Zorii puseseră stăpânire pe cer şi, cu toate că lămpile continuau să lumineze în adăpostul Quonset, puteam să vedem dreptunghiurile mai luminoase ale ferestrelor. îmi simţeam braţul de parcă dobermanul încă mai stătea cu colţii înfipţi în el. Mi-am adus aminte de paharul de whisky neterminat, l-am ridicat şi am spus: „Noroc!" Nu mi-a răspuns nimeni, dar n-am luat în seamă lipsa lor de maniere şi l-am dat de duşcă fără reţineri. Dacă mi-a făcut bine, n-am simţit.

Farley, expertul în sisteme de ghidare cu infraroşii, şi-a recăpătai treptat culoarea obrajilor, curajul şi indignarea şi a susţinut un lung şi amar monolog, în care cuvintele „condamnabil" şi „scandalos" constituiau tema recurentă. N-a pomenit c-ar intenţiona să-scrie Parlamentului pe tema asta. Ceilalţi n-au scos nici o vorbă. Nimeni n-a aruncat vreo privire mortului de podea. îmi doream ca cineva să-mi mai dea nişte whisky sau măcar să ştiu de unde luase Anderson sticla. Părea nepotrivit ca eu să mă gândesc mai mult la sticlă decât la omul – decedat acum – care-mi oferise prima oară să beau din ea. Dar pe de altă parte toiul părea nepotrivit în dimineaţa aceea şi, în plus, trecutul era trecut, viitorul – ce mai rămăsese din el -- urma să vină şi dacă whiskyul acela n-avea să fie de prea mare folos, nimic nu era mai sigur că Anderson n-avea să mai ajute pe nimeni, niciodată.

Hewell s-a întors în zori.

S-a întors în zori şi singur, şi nu era nevoie să-i văd antebraţul stâng murdar de-sânge ca să pricep de ce se-ntorsese singur. De bună seamă că cele trei santinele de la gard fuseseră mai vigilente şi mai capabile decât îşi imaginase el. dar nu fuseseră îndeajuns de capabile. Dacă Hewell era îngrijorat de rana şa, de moartea unui alt om din subordinea lui ori de uciderea celor trei marinari. îşi ascundea bine îngrijorarea. M-am uitat în jur la feţele oamenilor din adăpost, feţe sumbre. încordate şi temătoare, şi mi-am dat seama că nu trebuia să le explic ce se întâmplase. în împrejurări diferite – chiar foarte diferite – ar fi fost amuzant de urmărit jocul expresiilor pe chipurile lor. neputinţa de a crede că aşa ceva li se putea întâmpla tocmai lor luptându-se cu certitudinea înspăimântătoare că, într-adevăr, li se întâmpla. Dar în acele clipe nu era nevoie de nici un fel de efort ca să nu râzi.

Hewell nu avea timp de pierdut cu vorbăria. Şi-a scos pistolul. i-a făcut semn lui Hang să plece din adăpost, ne-a privit fără nici o expresie şi a rostit un singur cuvânt: „Afară!"

Am ieşit afară. În afara unui pâlc răzleţ de palmieri din apropierea ţărmului, nici partea asta a insulei nu avea mai mulţi copaci sau vegetaţie decât cealaltă. Muntele era mult mai abrupt aici şi marea falie care-i secţiona versantul sudic

se vedea clar, una dintre creste, cea care pornea dinspre nord-vest. obturându-ne câmpul vizual spre vest şi spre nord.

Hewell nu ne-a lăsat nici un răgaz ca să admirăm peisajul. Ne-a aliniat într-o coloană aproximativă de două rânduri, ne-a ordonat să ne prindem mâinile deasupra capului – ordin pe care l-am ignorat, oricum mă îndoiesc că aş fi fost în stare s-o fac şi nici el n-a insistai – şi astfel am pornit în marş către nord-vest, peste creasta joasă a muntelui.

Trei sute de metri mai încolo, imediat după prima creastă – în faţa noastră se înălţa alta – am observai la cincizeci de paşi spre dreapta mea o grămadă de rocă sfărâmată, de origine foarte recentă. De unde mă aflam, nu vedeam ce se afla în spatele grămezii, dar n-aveam nevoie să văd ca să ştiu: era ieşirea tunelului, locul pe unde Hewell şi Whiterspoon ieşiseră la suprafaţă la primele ore ale dimineţii. Am privii cu atenţie in jurul meu. stabilindu-i şi memorându-i poziţia faţă de toate reperele topografice vizibile până când m-am simţit sigur că îl pol găsi fără probleme chiar şi în cea mai întunecoasă noapte. M-am minunat de înclinaţia mea incurabilă de a asimila şi a stoca informaţii dintre cele mai inutile.

Cinci minute mai târziu ne aflam pe creasta joasă a celei de-a doua ramificaţii a lanţului muntos, de unde puteam vedea în întregime câmpia de pe latura vestică a insulei, întinzându-se la picioarele noastre. Se afla încă în umbra muntelui, dar de-acum se făcuse lumină şi caracteristicile i se desluşeau cu uşurinţă.

188*t.*

Câmpia era mai mare decât cea de la est, dar nu cu mult, având circa un kilometru şi jumătate de la nord la sud şi o lăţime de vreo patru sute de metri de la mare până la primele pante ale muntelui. Nu se putea vedea nici măcar un singur copac. In colţul sud-vestic al câmpiei, un debarcader lung şi lat ieşea mult în largul scânteietor al lagunei. De la distanţa de patru-cinci sute de metri la care ne aflam, părea construit din beton, dar era mai probabil să fie din blocuri de coral. La capătul îndepărtat al debarcaderului, montată pe nişte şine, cu pilonii de-sprijin foarte îndepărtaţi, se afla o macara de

mare putere, aşa cum mai văzusem în docurile de reparaţii ale şantierelor navale. întreaga suprastructură şi braţul – n-am văzut nici o contragreutate – erau montate pe un inel de rulouri străbătute de curent electric. Asia trebuie să fi fost macaraua folosită de compania de fosfaţi pentru încărcarea navelor şi totodată macaraua care constituise unul din factorii decisivi în hotărârea luată de Royal Navy de a-şi amenaja instalaţia pentru rachete pe această insulă. Nu se întâmplă prea des, m-am gândit eu, să găseşti pe o insulă părăsită din Pacificul de Sud facilităţi de descărcare gata construite, cu un debarcader şi o macara ce părea aptă să ridice vreo treizeci de tone.

Alte două şiruri de şine paralele mergeau de-a lungul digului. Cu câţiva ani în urmă, am dedus eu, o pereche de şine ducea vagoanele încărcate cu fosfat la capul debarcaderului, iar cealaltă le aducea pe cele goale înapoi. Astăzi, se putea vedea cum. după ce părăsea debarcaderul una dintre căi colea spre suci. ruginită şi năpădită de buruieni, către mina de fosfat. Cealaltă însă fusese demontată şi înlocuită cu şine noi. care mergeau drept spre interiorul insulei, pe o distanţă de circa două sute de metri. Pe la jumătatea lungimii, trecea peste o ciudată platformă circulară, de vreo douăzeci şi cinci de metri în diametru, şi se termina în faţa unui fel de hangar, înalt de nouă metri. lat de doisprezece şi lung de treizeci. De unde ne aflam, adică aproape exact în spatele hangarului, era imposibil să-i vezi fie uşile, fie unde se terminau şinele, dar nu riscai prea mult să te înşeli dacă presupuneai că acestea străbăteau toi interiorul construcţiei. Hangarul însuşi era orbitor, părea să fi fost vopsii cu alb, dar era acoperit nu cu vopsea, ci cu prelată vopsită cu alb. Am presupus că era o măsură să asigure reflexia razelor solare şi să facă posibilă munca în interiorul unei clădiri din tablă ondulată.

Ceva mai spre nord se aflau „facilităţile de cazare": un grup de clădiri scunde, urâte şi evident prefabricate. Şi mai spre nord. la circa o mie două sute de metri de hangar, se afla ceva care dădea impresia unui bloc paralelipipedic de beton, semiîngropat. Era greu de apreciat de la o asemenea depărtare, dar nu părea să aibă decât vreo şaptezeci-optzeci

de centimetri înălţime. Din acest beton se înălţau cel puţin şase stâlpi metalici înalţi, fiecare dintre ei având în vârf câte o antenă radio sau radar, toate de construcţie diferită.

Hang ne-a condus direct spre cea mai apropiată şi cea mai spaţioasă dintre barăcile prefabricate. Afară se aflau doi chinezi, amândoi înarmaţi cu carabine automate. Unul dintre ci a încuviinţat din cap şi Hang s-a dat la o parte ca să ne lase să trecem prin uşa deschisă.

Încăperea în care am intrat era evident cantina rezervată gradelor inferioare. Lată de patru metri şi jumătate şi lungă de doisprezece, avea pe fiecare perete longitudinal câte un şir de paturi suprapuse câte trei, pereţii şi paturile fiind decorate din belşug cu fel de fel de fotografii decupate de prin reviste „decoltate". La mijloc, în dreptul fiecărei perechi de triouri verticale de paturi, se afla câte un vestiar compartimentat în trei: şi aici, arta era la ea acasă. Patru mese de cantină, unite cap la cap ca să alcătuiască o singură masă, şi curate lacrimă, la fel ca duşumeaua pe care stăteau, se întindeau pe toată lungimea încăperii. La celălalt capăt al camerei se afla o uşă, deasupra căreia scria: „Popota subofiţerilor".

Pe băncile din jurul celor două mese mai îndepărtate, stăteau vreo douăzeci de oameni, subofiţeri şi matrozi. Unii erau complet echipaţi, alţii erau sumar îmbrăcaţi. Unul stătea aplecat pe masă, ca un om adormit, cu capul sprijinit pe antebraţele goale, iar antebraţele şi faţa de masă de dedesubt erau pline de sânge închegat. Nici unul dintre

bărbaţi nu arăta şocat sau îngrijorat, stăteau pur şi simplu acolo, cu feţele încordate şi mânioase. Nu arătau ca nişte inşi uşor de speriat, printre ei nu se aflau copii, de bună seamă că Royal Navy alesese pentru această operaţie oamenii săi cei mai buni şi mai experimentaţi, ceea ce probabil explica de ce Hewell şi oamenii săi, în pofida avantajului oferit de surpriză, întâmpinaseră dificultăţi.

La ultima masă se aflau aşezaţi unul lângă celălalt patru bărbaţi. Ca şi ceilalţi, îşi ţineau mâinile împreunate în faţa lor, pe tăblia mesei. Fiecare avea pe umăr epoleţii specifici

gradului militar. Bărbatul solid, cu părul cărunt, din stânga, cu buzele tumefiate şi sângerânde, cu nişte ochi cenuşii şi vigilenţi şi patru trese aurii pe umăr trebuia să fie căpitanul Griffiths. Lângă el, un ins slab şi chelos, cu nasul coroiat şi trei trese despărţite de purpuriu, comandantul geniştilor. Alături, un tânăr blond, cu două trese aurii separate de roşu trebuia să fie locotenent-chirurgul Brookman; în fine, un alt locotenent, un tinerel roşcat, cu ochi înecaţi în amărăciune şi o linie albă şi comprimată pe locul unde-ar fi trebuit să se afle gura.

Cinci paznici chinezi stăteau uniform repartizaţi pe lângă pereţii încăperii. Fiecare avea câte o carabină automată. Spre capul primei mese, fumând un trabuc, cu un baston din trestie de Malacca în mână – fără altă armă – şi arătând mai insignifiant şi mai pedant ca oricând, stătea omul pe care-l cunoscusem drept profesorul Whiterspoon. Sau cel puţin aşa am crezut până când s-a întors direct către mine şi am văzut, chiar dacă pe faţa lui nu era nici o expresie anume, că nu era exclus să mă fi înşelat în privinţa aspectului insignifiant. Era pentru prima oară când îl vedeam fără ochelarii fumurii şi nu mi-a plăcut ce-am văzut: nu mi-a fost dat să văd ochi cu nişte pupile atât de deschise la culoare, ochi cu lucirea mată şi uniformă a marmurei de calitate inferioară. Ochi ca ăştia mai puteai întâlni la oamenii complet orbi.

S-a uitat la Hewell şi a spus:

— Ei bine?

— Ei bine, i-am aranjat, a răspuns Hewell. Cu excepţia locotenentului roşcat, fiecare om din încăpere se holba la el. Uitasem impactul pe care-l putea avea prima vedere a acestui Nianderdal ambulant. Bănuiau ei ceva şi ne-au aşteptat, dar i-am aranjat. Am-pierdut un om.

Whiterspoon s-a întors către căpitan.

— Aşadar, ăştia au fost toţi?

— Bandiţi criminali ce sunteţi! a rostit în şoaptă bărbatul cărunt. Fiarelor! Mi-aţi ucis zece oameni!

Whiterspoon a dat un semnal abia perceptibil cu bastonul şi unul dintre paznici a păşit înainte şi a lipit ţeava carabinei de ceafa matrozului aflat lângă cel cu capul sprijinit pe braţe.

— Ăştia-s toţi, a spus grăbit Griffiths. Vă jur că sunt toţi!

Whiterspoon a dat un alt semnal şi chinezul s-a dat înapoi.

Vedeam locşorul alb unde ţeava apăsase pe ceafa marinarului şi uşoara cocârjare a spinării în timp ce scotea un lung oftat de uşurare. Arătând cu capul spre mortul de lângă el, Hewell a întrebat:

— Ce s-a-ntâmplat?

— L-am întrebat pe tânărul fără minte de colo – Whiterspoon a arătat spre locotenentul roşcat – unde sunt depozitate armele şi muniţia. N-a vrut să-mi spună. Am pus să fie împuşcat omul acela. Când l-am mai întrebat o dată, mi-a răspuns.

Hewell a încuviinţat din cap absent, de parc-ar fi fost lucrul cel mai firesc de pe lume să împuşti un om dacă altul nu vroia să-ţi dea informaţii, dar nu Hewell mă interesa, ci Whiterspoon. Exceptând absenţa ochelarilor, nu se schimbase la exterior deloc. Cu toate astea însă, schimbarea era completă. Mişcările iuţi, ca de pasăre, vocea afectată, ticul verbal al repetiţiilor dispăruseră. în faţa noastră se afla acum un om calm, sigur, necruţător, stăpân absolut pe el însuşi şi pe tot ce se afla în jurul lui, un om care nu greşea nici o acţiune, nici un cuvânt.

— Ăia-s savanţii? a continuat Whiterspoon.

Hewell a încuviinţat din cap şi Whiterspoon a fluturat din baston spre capătul îndepărtat al încăperii.

— Sunt acolo.

Ajutat de un paznic, Hewell a început să-i mâne pe cei şapte bărbaţi către popota subofiţerilor. Pe când treceau prin

dreptul lui Whiterspoon, Farley s-a oprit în faţa lui cu pumnii încleştaţi.

— Monstrule! a rostit el cu înverşunare. Blestemat...

Whiterspoon a părut că nici nu-l învredniceşte cu vreo privire. Bastonul lui a şuierat prin aer, iar Farley a,scos un ţipăt de agonie şi s-a împleticit înapoi către paturi, ţinându-se cu ambele mâini de faţă. Hewell 1-a prins de guler şi 1-a îmbrâncit cu violenţă, trimiţându-l până în celălalt capăt al încăperii. Whiterspoon nici măcar nu s-a uitat la el. Mi-a trecut

prin cap ideea vagă că eu şi Whiterspoon n-o să ne înţelegem prea bine în viitorul apropiat.

Uşa popotei s-a deschis şi savanţii au fost împinşi grămadă înăuntru, după care uşa s-a închis la loc, dar nu înainte să putem auzi nişte glasuri ascuţite, agitate şi neîncrezătoare de femei.

— Vasăzică, le-ai ţinut ascunse în timp ce marina muncea pentru tine, i-am spus lui Whiterspoon pe un ton cumpănit. Acum, când nu mai ai nevoie de marină, dar ai nevoie de savanţi – fără îndoială pentru a supraveghea şi' a duce mai departe construcţia noilor rachete acolo unde ai de gând să te duci – ei bine, ai nevoie şi de neveste. Cum altfel ai putea să-i laci pe savanţi să lucreze pentru tine?

S-a întors către mine, legănând uşor bastonul lung şi subţire.

— Te-a-ntrebat cineva de vorbă?

— Numai să-ndrăzneşti să dai în mine cu bastonul ăla, i-am zis eu, şi-am să ţi-l vâr pe gât pân-o să-ţi dai duhul!

Dintr-o dală, totul a devenit neobişnuit de nemişcat. Hewell, care tocmai făcea cale întoarsă, s-a oprit din mers. Toţi cei prezenţi, din motive cunoscute doar de ei înşişi, au încetat să mai respire! Bubuitul unei fulg căzut pe duşumea i-ar fi făcut să sară în sus. Au trecut zece secunde, lungi de câte cinci minute. Deodată Whiterspoon a izbucnit în râs, întorcându-se către căpitanul Griffiths.

— Mătincă Bentall este un tip de un cu totul alt calibru decât oamenii tăi sau savanţii noştri, a spus el, vrând parcă să ofere o explicaţie. De exemplu, Bentall e un actor excelent: nimeni n-a reuşit să mă păcălească vreodată atât de mult timp. Bentall îşi permite să fie sfâşiat de câini furioşi şi nu se trădează în nici un fel. Deşi are un braţ beteag, Bentall se confruntă cu doi luptători experţi în mânuirea cuţitului într-o peşteră întunecoasă şi-i ucide pe amândoi. Ca şi cum toate astea n-ar fi de ajuns, el este totodată şi foarte priceput în incendierea caselor. (A săltat din umeri, parcă scuzându-se.) Dar, pe de altă parte, fireşte că trebuie să fii un om cu totul deosebit ca să devii membru al Serviciului Secret britanic.

Un nou moment de linişte neobişnuită, chiar mai ciudată decât cea de dinainte. Toţi se uitau pentru prima oară la un

membru al Serviciului Secret şi aveau toate motivele să fie impresionaţi. Cu o faţă trasă şi răvăşită precum cea a unui cadavru şi cu corpul care aducea şi mai mult aminte de aşa ceva, n-aş fi fost deloc nimerit pentru un afiş publicitar de atragere a noilor recruţi în rândurile serviciului. Chiar dacă, bineînţeles, nu se folosesc afişe pentru o astfel de operaţiune. M-am întrebat cum era posibil ca Whiterspoon să fi aflat. Era adevărat, Hang, paznicul chinez, ne auzise discutând, dar nu apucase încă să vorbească cu Whiterspoon.

— Poţi să negi. Bentall, că eşti agent guvernamental? a întrebat cu glas blând Whiterspoon.

— Sunt om de ştiinţă, am spus eu numai ca să văd cât ţine. Specialist în cercetări legate de combustibili. Combustibili lichizi, am adăugat cu hotărâre.

Un semnal nevăzut şi un paznic a avansat şi şi-a lipit ţeava puştii de ceafa căpitanului Griffths.

— Contraspionaj, m-am corectat grăbit.

— Mulţumesc. Paznicul s-a retras. Oamenii de ştiinţă cu frica lui Dumnezeu nu sunt experţi în coduri, telegrafia radio şi alfabetul Morse. S-ar părea că eşti bine antrenat în toate astea, nu-i aşa, Bentall?

M-am uitat la Brookman.

— Mă întreb dac-ai putea fi atât de amabil să vezi ce se poate face cu braţul ăsta al meu.

Whiterspoon a făcut un pas lung către mine. Buzele i s-au albit la fel ca şi încheieturile degetelor care strângeau bastonul, dar vocea i-a rămas la fel de neafectată ca

întotdeauna.

— După ce termin eu. S-ar putea să te intereseze că la două minute după ce m-am întors acasă de la locul incendiului, am recepţionat un mesaj prin staţia noastră radio, mesaj transmis de pe nava *Pelican* şi care m-a făcut să devin brusc interesat.

Dacă sistemul meu nervos n-ar fi dat semne că şi-a încetat complet funcţionarea, probabil că aş fi ridicat brusc un picior, ca din reflex. Cu condiţia să fi avut putere pentru un astfel de exerciţiu de gimnastică, ceea ce nu era cazul. Aşa

stând lucrurile, nici un muşchi de pe faţă nu mi s-a mişcat. *Pelican*! ăsta fusese primul nume de pe lista aceea de sub blocul de sugativa, lista a carii copie stătea acum între ciorap si talpa piciorului drept.

— Cei de pe *Pelican* ascultau pe o anumită frecvenţă, fiindcă aşa primiseră instrucţiuni, a continuat Whiterspoon. Vă puteţi închipui uimirea operatorului când a început să recepţioneze un semnal SOS pe frecvenţa cu pricina, o frecvenţă foarte depărtată de canalele de alarmă.

Continuam să-mi păstrez nemişcaţi muşchii faciali, dar de data asta a fost nevoie de puterea voinţei, atât de tare m-a şocat înţelegerea enormităţii gafei mele. De fapt, nu fusese vina mea. N-aveam de unde să ştiu că „patruzeci şi şase" de pe lista găsită de mine însemna că Pelican şi celelalte nave – probabil că toate celelalte nume erau şi ele denumiri de nave – urmau să înceapă ascultarea, pentru menţinerea unei supravegheri radio, la fiecare patruzeci şi şase de minute după fiecare oră. Şi, din câte-mi puteam aduce aminte, începusem să transmit primul meu semnal SOS experimental, când încercam să acordez receptorul cu transmiţătorul, aproape la exact acea oră şi pe lungimea de undă prestabilită corespunzătoare localităţii Foochow, care s-a întâmplat să fie tocmai lungimea de undă folosită de ei.

— Operatorul a fost băiat deştept, a continuat Whiterspoon. Te-a pierdut şi şi-a închipuit că trecuseşi pe frecvenţele de alarmare. Te-a găsit acolo şi te-a urmărit. A auzit numele Vardu pomenit de două ori şi a ştiut că ceva era în mare neregulă. A copiat literă cu literă semnalul transmis de tine către Annandale. Apoi a aşteptat zece minute şi a făcut apel aici.

Încă mă mai străduiam să dau impresia uneia dintre statuile din Insulă Paştelui, cioplită din piatră şi teribil de afectată de intemperii. Asta nu era sfârşitul, nu în mod necesar. Dar era sfârşitul, ştiam că era.

— „COMBO RIDEX LONDRA" – e adresa telegrafică a şefului serviciului tău, Bentall, nu-i aşa?

Părea puţin probabil să-l pot convinge că nu făcusem decât să trimit o telegramă de felicitare mătuşii mele din Putney de ziua ei de naştere, aşa că am încuviinţat din cap.

— Am bănuit eu. Tocmai de aceea mi-am zis c-ar fi foarte util să trimit şi eu un mesaj. în timp ce Hewell – care între timp observase dispariţia ta – şi oamenii lui săpau restul de tunel rămas, am compus al doilea mesaj. Fireşte că habar n-aveam ce putea să însemne mesajul tău codificat, dar cel pe care l-am trimis la „COMBO RIDEX LONDRA" ar trebui să satisfacă exigenţele. Am transmis aşa: „ROG A NU SE LUA ÎN CONSIDERARE MESAJUL PRECEDENT TOTUL SUB CONTROL ESENŢIAL SĂ NU ÎNCERCAŢI SĂ MĂ CONTACTAŢI TIMP DE PATRUZECI ŞI OPT DE ORE FĂRĂ COD DE TIMP", şi mi-am luat libertatea de a adăuga numele tău. Ce zici, Bentall, o să întrunească exigenţele?

N-am spus nimic. Nici n-aş fi avut ce. Am privit la feţele adunate în jurul mesei, dar nimeni nu se mai uita la mine, aproape toţi îşi cercetau cu multă atenţie mâinile. M-am întors către Marie, dar nici măcar ea nu se uita la mine. M-am născut într-o epocă şi într-un loc nepotrivite. Ar fi trebuit să mă nasc la Roma, cu două mii de ani în urmă, şi să mă laş încet, cu toată greutatea, în vârful ascuţit al săbiei. M-am gândit la gaura mare şi urâtă pe care ar face-o o sabie şi apoi, prin asociaţie de idei, la găurile mari şi urâte din braţul meu, aşa că i-am spus lui Whiterspoon:

— Eşti amabil să-i permiţi lui Brookman să-mi oblojească braţul acum?

S-a uitat la mine lung, dus pe gânduri, pe urmă a spus cu glas domol:

— Parcă-mi pare rău că viaţa ne-a adus în tabere diferite, înţeleg prea bine de ce te-a trimis şeful tău în misiunea asta:

eşti un om extrem de periculos.

S-a mai uitat la mine un moment scurt, apoi i-a ordonat lui Brookman:

— Îngrijeşte-i braţul.

— Îţi mulţumesc, profesore Whiterspoon, am spus cu binecrescut.

— LeClerc, m-a corectat el cu indiferenţă. Nu Whiterspoon. Moşneagul ăla idiot şi palavragiu şi-a făcut datoria.

Brookman îşi cunoştea meseria. A deschis şi mi-a curăţat rănile cu un obiect ce părea o perie de sârmă, le-a cusut cu

pricepere, le-a înfăşurat cu folie de aluminiu şi pansament, mi-a dat un pumn de pastile şi, ca să pună capac, m-a înţepat de vreo două ori cu o seringă hipodermică. Dac-aş fi fost singur, aş fi făcut orice derviş dansator să crape de invidie, dar am simţit că adusesem destule prejudicii viitoarelor recrutări ale Serviciului Secret, aşa că m-am menţinut rezonabil de nemişcat. Când Brookman a terminat, camera însăşi începuse să execute un număr de derviş, aşa că i-am mulţumit medicului militar şi. fără să mai cer voie, m-am apropiat clătinându-mă de masă şi mi-am dat drumul cu toată greutatea pe scaunul din faţa căpitanului Griffiths. Whiterspoon – sau LeClerc. cum trebuia să-l numesc de-acum – s-a aşezat lângă mine.

— Te simţi mai bine, Bentall?

— Nici c-aş putea să mă simt mai rău. Dacă există un iad al câinilor, sper ca blestematul ăla de dulău să se perpelească acum la foc mic.

— Te-nţeleg. Dintre oamenii de ştiinţă prezenţi, cine-i cel mai mare în funcţie, căpitane Griffiths?

— Ce blestemăţie mai pui acum la cale? a ripostat cu curaj bărbatul cărunt.

— N-am să repet întrebarea, căpitane Griffiths, a spus cu blândeţe LeClerc.

Ochii lui albi şi ceţoşi au aruncat o privire scurtă către mortul prăbuşit pe masă.

— Hargreaves, a răspuns îngrijorat Griffiths. (S-a uitat în direcţia sunetelor ce proveneau dinspre uşile închise ale popotei subofiţerilor.) Chiar e nevoie de asta, LeClerc? De-abia şi-a văzut soţia după atâtea luni. N-o să fie în stare să dea prea multe răspunsuri. Sunt puţine lucruri pe care să nu le ştiu şi eu. Înţelege că eu deţin conducerea generală, nu Hargreaves.

LeClerc a reflectat, apoi a spus:

— Foarte bine. În ce stadiu de pregătire se află Crucialul Iadului?

— Asta-i tot ce vrei să ştii?

— Da, asta-i tot.

— Cruciatul Iadului e gata în toate privinţele, exceptând cablarea şi amorsarea circuitului de aprindere.

— De ce nu s-a făcut asta?

— Din pricina dispariţiei doctorului Fairfield...

Am încercat să-mi concentrez privirea pe faţa căpitanului Griffiths în tot acel vârtej caleidoscopic de oameni şi piese de mobilier şi mi-am dat seama că abia acum începea să înţeleagă de ce dispăruse Fairfield. L-a privit stăruitor pe LeClerc vreme îndelungată, apoi a şoptit răguşit:

— Dumnezeule! Bine'nţeles, bine'nţeles!

— Da, bine'nţeles, s-a răstit la el LeClerc. Dar n-a fost asta intenţia mea. De ce nu s-au definitivat mai devreme circuitele şi amorsarea? Am înţeles că încărcarea combustibilului propulsor s-a încheiat cu mai bine de o lună în urmă.

— Pe-asta de unde naiba o mai ştii?

— Răspunde-mi la întrebare!

— Fairfield s-a temut că amestecul detonam ar putea manifesta o instabilitate intrinsecă în condiţiile unei clime foarte calde şi a considerat asta un risc suficient de mare. fără cel suplimentar al amorsării. (Griffiths şi-a trecut mâna bronzată peste faţa bronzată şi sângerândă.) Ar trebui să ştii că nici un proiectil sau rachetă, de la cele de un kilogram, la bomba cu hidrogen, nu este amorsată decât în ultima clipă.

— Cât timp a spus Fairfield că ar dura amorsarea?

— L-am auzit odată menţionând o perioadă de patruzeci de minute.

LeClerc a spus pe un ton blând:

— Minţi, căpitane. Ştiu că marca calitate a Cruciatului e că poate fi lansată instantaneu.

— Aşa este. In timp de război sau în perioadele de tensiuni, ar fi permanent amorsată, dar deocamdată nu suntem siguri de instabilitatea intrinsecă a amestecului detonant.

— Patruzeci de minute?

Exact.

LeClerc s-a întors către mine.

— Ai auzit? Patruzeci de minute.

— Am auzit frânturi, am bâiguit eu. Nu prea aud bine.

— Ţi-e rău?

— Rău? (Am încercat să mă zgâiesc la el puternic surprins, dar nu i-am găsit faţa pe nicăieri.) De ce să-mi fie rău?

— Eşti în stare s-o amorsezi, Bentall?

— Sunt specialist în combustibili lichizi, am replicat eu cu dificultate.

— Eu ştiu altceva. (Acum îi puteam vedea faţa, fiindcă şi-o adusese la câteva degete de mine.) Ai fost asistentul lui Fairfield la Hepworth. Ştiu că ai lucrat la combustibilii solizi.

— Da' multe mai ştii!

— Poţi să amorsezi racheta? a insistat el calm.

— Whisky, am zis eu. Am nevoie de o gură de whisky.

— Of, Dumnezeule!

Şi-a însoţit exclamaţia cu alte mostre de limbaj, pe care, din fericire, nu le-am priceput în întregime, apoi şi-a chemat unul din oameni. Probabil că respectivul s-a dus la popotă, fiindcă după câteva momente m-am pomenit că-mi pune cineva un pahar în mână. L-am cercetat un timp cu ochi împăienjeniţi, erau trei degete sănătoase de lichid în recipient, şi l-am sorbit pe tot din două înghiţituri. După ce-am încetat să tuşesc şi să-mi şterg lacrimile de la ochi, am constatat că vederea mi se limpezise aproape întru totul.

LeClerc mi-a pus mâna pe braţ.

— Ei, care-i răspunsul? Poţi să amorsezi Cruciatul?

— N-aş şti nici măcar de unde să-ncep.

— Eşti bolnav, mi-a spus cu blândeţe LeClerc. Nu ştii ce vorbeşti. Ai nevoie de câteva ore de somn.

CAPITOLUL 10

Vineri 10 a.m. – 1 p.m.

Am dormit timp de două ore. Când m-am trezit, soarele era sus pe cer, iar doctorul Hargreaves, specialistul în supersonice, mă zgâlţâia uşurel de umăr. Sau cel puţin aşa credea el că procedează. Probabil din cauză că aveam o pătură trasă peste mine a uitat că n-ar fi trebuit să mă scuture de umărul stâng. I-am spus să fie mai atent, el s-a arătat afectat, poate că din pricina tonului meu, după care am dat pătura la o parte şi m-am ridicat în capul oaselor. Mă simţeam înţepenit şi mă durea fiecare părticică a trupului, umărul şi braţul îmi palpitau cu sălbăticie, dar mare parte din oboseală îmi dispăruse şi îmi simţeam capul limpede din nou. Ceea ce, fireşte, coincidea cu dorinţa lui LeClerc: nu poţi pretinde unui om să amorseze şi să cableze circuitele complicate ale unui amestec detonant cu capacitatea disruptivă a o sută de tone de explozibil puternic, dacă bâjbâie şi se-mpleticeşte din cauza epuizării ca un om beat. Din când în când mai nutream şi eu porţia mea de iluzii, dar una pe care n-am nutrit-o a fost aceea că LeClerc ar fi terminat cu mine.

Hargreaves arăta palid, abătut şi nefericit. Nici nu m-am mirat. Revederea cu soţia n-avea cum să fi fost fericită,

împrejurările nu fuseseră foarte favorabile iar perspectivele imediate nici atât. M-am întrebat ce făcuseră cu Marie, dacă o puseseră la un loc cu celelalte femei şi, când l-am întrebai, mi-a spus că da.

Am cercetat cu privirea mica baracă. Avea formă pătrată, cu latura de maxim doi metri şi jumătate, şi deasupra capului meu se alia o ferestruică din plasă de sârmă. îmi aminteam vag că cineva spusese odată că fusese şopronul de depozitare a armamentului uşor şi a muniţiei, dar nu eram sigur, mă prăbuşisem pe patul tic campanie pe care-l

aduseseră şi adormisem instantaneu. M-am uitat din nou la Hargreaves.

— Ce s-a mai întâmplat? De dimineaţă pân-acum, vreau să spun.

— Întrebări, a spus el obosit. Tot timpul, întrebări, i-au interogat separat pe colegii mei, pe mine şi pe ofiţerii de marină, pe urmă ne-au împărţit în grupuri mici şi ne-au despărţit de soţiile noastre. Suntem răspândiţi peste tot acum, câte doi-trei într-o baracă.

Psihologia lui LeClerc era simplu de înţeles. Împărţind savanţii şi ofiţerii în grupuri mici, evita pericolul ajungerii la un plan de rezistenţă sau de revoltă concertat. în plus, despărţindu-i pe savanţi de soţiile lor, şi ţinându-i într-o continuă stare de teamă şi de nesiguranţă în privinţa propriei lor sorţi, cooperarea lor cu LeClerc avea să fie absolută.

— De ce a vrut să te vadă? l-am întrebat.

— Dintr-o mulţime de motive, a răspuns el ezitând şi ferindu-şi privirea. în principal în legătură cu racheta, vroia să ştie cât de multe ştie fiecare dintre noi despre amorsarea rachetei. Cel puţin asta m-a întrebai pe mine. Nu pot să vorbesc în numele celorlalţi.

— Şi tu...sau vreunul dintre ei ştie ceva despre asta?

— Numai principiile generale. Fiecare dintre noi cunoaşte principiile generale ale diferitelor componente. E necesar. Dar asta nu e nici pe departe suficient când vine vorba de elementele specifice complexe. (A zâmbit timid.) Oricare dintre noi ar putea, din neştiinţă, să arunce toată şandramaua în aer.

— E vreun risc în sensul ăsta?

— Nimeni n-a pulul să garanteze vreodată în privinţa unei rachete experimentale.

— Asta-i rostul cazematei – adăpostul ăla din beton, îngropat în pământ, dinspre nord?

— Testul urma să fie coordonat de acolo. Doar o măsură de precauţie imediată. Tot din acest motiv au amplasat adăpostul savanţilor atât de departe de hangar.

— Cu alte cuvinte, marinarii pot fi sacrificaţi, dar savanţii nu?

Nu mi-a răspuns, aşa că am continuat:

— Ai vreo bănuială legală de locul unde au de gând să ducă racheta asta, pe savanţi şi pe soţiile lor? Fiindcă ofiţerii şi ceilalţi marinari n-or să fie duşi nicăieri, desigur.

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. întrucât nu-i mai suni de nici un folos lui LeClerc, vor fi eliminaţi. A scuturat capul cuprins de un tremur involuntar şi şi-a îngropat faţa în mâini. LeClerc n-a făcut nici o menţiune despre destinaţia lui finală?

— A clătinat iar din cap şi s-a întors într-o parte. Părea supărat foarte tare dintr-o anumită pricină şi evita să mă privească în ochi, dar n-am avut inimă să-l condamn pentru asta.

— Poate în Rusia?

— Nu în Rusia, a negat el, cu privirile în podea. Nu ştiu unde, dar nu în Rusia. Ăia nu s-ar uita nici cu spatele la vechitura asta.

— Nu s-ar uita nici...De data asta eu eram cel care se holba. Păi, credeam că asta-i cea mai avansată...

— În Occident, da. Dar în ultimele câteva luni, a devenit un secret ştiut de toţi savanţii noştri, unul despre care tuturor le e teamă să vorbească, faptul că Rusia a pus la punct – sau urmează să pună la punct – modelul absolut de rachetă: racheta cu protoni. Mă tem că indiciile „scăpate" de profesorul Staniukovici, cel mai de seamă expert sovietic în dinamica gazelor, nu lasă prea mult loc pentru îndoială. Într-un fel sau altul, ei au descoperit secretul ţinerii în frâu şi al stocării antiprotonilor. Noi ştim despre antimateria asta, dar

n-avem nici un concept viabil în privinţa stocării ei. Ruşii însă au. Doar câteva zeci de grame din aşa ceva ar putea să-l ducă pe Cruciatul Iadului până în lună.

Implicaţiile acestei informaţii mă depăşeau, dar am acceptat ideea că era improbabil ca sovieticii să vrea această rachetă. China comunistă, Japonia? Prezenţa muncitorilor chinezi şi staţia radio chino-japoneză a lui LeClerc păreau să indice într-acolo, dar nu era exclusă posibilitatea ca acele indicii să fie mult prea evidente, erau şi alte ţări în Asia – şi în afara acestui continent – care ar fi dat oricât să pună mâna pe

Cruciatul Iadului. Dar mai important decât întrebarea care naţiune ar dori o astfel de rachetă era răspunsul la întrebarea cum de reuşise o naţiune a acestei lumi să afle că noi construim o asemenea rachetă. Undeva, într-un colţişor al minţii mele, primele începuturi ale unui răspuns începeau să se contureze spre o soluţie imposibilă... Treptat, am devenit conştient că Hargreaves începuse din nou să vorbească.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru prostia de care-am dat dovadă azi-dimineaţă, a rostit el şovăielnic. Mare tâmpenie din partea mea să tot insist să spun că eşti expert în combustibili solizi. E ca şi cum ţi-aş fi pus laţul de gât. Mă tem că eram prea supărat ca să mai gândesc câtuşi de puţin, necum să mai gândesc limpede. Dar nu cred că paznicul a băgat de seamă.

— Nu-i nimic. Nici eu nu cred c-a observat.

— N-ai de gând să cooperezi cu LeClerc? a întrebat Hargreaves. (îşi frământa mâinile întruna, nervii lui nu erau pe măsura creierului.) Ştiu că ai putea s-o faci dac-ai vrea.

— Sigur c-aş putea. Vreo două ore cu însemnările lui Fairfield, cu diagramele, simbolurile codificate plus cercetarea configuraţiei reale şi cred c-aş putea. Dar timpul e de partea noastră, Hargreaves, şi Dumnezeu ştie că ăsta e singurul lucru de partea noastră. Din punctul de vedere al lui LeClerc, amorsarea e cheia problemei. N-o să plece de-aici până nu obţine cheia. Londra ştie că sunt aici, Neckar o să intre la bănuieli din pricina întârzierii, orice se poate întâmpla, şi tot ce se poate întâmpla nu poate fi decât în avantajul nostru. Am încercat să mă gândesc măcar la un lucru care ar fi putut să fie în avantajul nostru, dar n-am găsit nici unul. Aşa că mă păstrez pe poziţie. LeClerc bănuieşte numai că sunt expert în combustibili solizi, dar n-are de unde să ştie sigur.

— Fireşte, a bâiguit Hargreaves. Fireşte, timpul e de partea noastră.

S-a aşezai pe o ladă de muniţie goală şi a rămas cu privirile ţintuite în podea, fără să mai scoată un cuvânt. Părea să-şi fi pierdut dintr-o dată tot cheful de vorbă. Nici mie nu-mi prea venea să trăncănesc.

0 cheie s-a răsucit în uşă şi LeClerc, însoţii de Hewell, a intrat în baracă.

— Te simţi mai bine? a întrebat LeClerc.__

— Ce vrei?

— Mă întrebam şi eu dacă nu cumva te-ai răzgândit în privinţa presupusei tale ignoranţe în materie de combustibili solizi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bineînţeles că nu. Hewell?

Uriaşul s-a apropiat şi a lăsat pe podea o cutie paralelipipedică îmbrăcată într-o husă de piele: un magnetofon.

— Poate că vei dori să asculţi recenta înregistrare pe care am făcut-o?

M-am ridicat încet în picioare şi m-am uitat stăruitor la Hargreaves, rămas cu privirea pironită în podea.

— Mulţumesc, Hargreaves, am spus. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Trebuia s-o fac, a spus el parcă amorţit. LeClerc a zis c-o s-o împuşte pe nevastă-mea.

— Scuză-mă. I-am pus mâna pe umăr. Nu e vina ta. Ce facem acum, LeClerc?

— E timpul să vezi Cruciatul Iadului.

S-a dat la o parte ca să mă lase să trec.

Uşile hangarului erau larg deschise, luminile fiind aprinse până sus, aproape de acoperiş. Şinele de cale ferată mergeau până în spatele hangarului.

Cele două rachete erau acolo, într-adevăr, nişte cilindri îngustaţi la partea de sus ca nişte creioane boante, cu

fuzelajul din oţel lustruit şi vârfurile din porţelan răcit cu apă deasupra unor mari prize de aer nervurate, înalte cât o casă cu două etaje şi cu un diametru de circa un metru şi douăzeci. Stăteau pe nişte cărucioare cu câte opt roţi din oţel. şi în părţile laterale ale fiecărei rachete se afla câte o macara de eşafodaj, aproape tot atât de înaltă ca şi racheta însăşi, fiecare macara fiind montată pe câte un cărucior cu patru roţi. Din loc în loc, pe înălţimea macaralelor, braţe de prindere ieşeau în afară ca să susţină rachetele ferm pe poziţie.

Ambele rachete şi cele patru macarale stăteau pe acelaşi set de şine.

LeClerc n-avea nici timp, nici vorbe de irosit. M-a dus direct la cea mai apropiată rachetă, unde s-a urcat într-un lift fără pereţi laterali, montat pe latura interioară a macaralei de eşafodaj. Hewell mi-a înfipt temeinic ţeava pistolului în coloană: fisa mi-a picat rapid şi m-am urcat lângă LeClerc. Hewell a rămas pe loc. LeClerc a apăsat un buton, pornind un motor electric, şi liftul a alunecat cu uşurinţă în sus preţ de un metru şi jumătate. LeClerc a scos o cheie din buzunar, a introdus-o într-un mic orificiu de pe fuzelajul rachetei şi a tras de un mâner îngropat, deschizând o uşă de peste doi metri înălţime în carcasa Cruciatului Iadului. Uşa era atât de meticulos prelucrată şi atât de bine potrivită în cadrul ei încât nici măcar nu-i observasem existenţa.

— Priveşte cu luare aminte, Bentall, a spus LeClerc. Numai pentru asta te afli aici: să priveşti cu luare aminte.

Ceea ce am şi făcut. Carcasa exterioară din oţel dur a rachetei era doar atât: o carcasă exterioară. Înăuntru se afla o altă carcasă şi spaţiul dintre ele era de cel puţin doisprezece centimetri.

Direct în faţa mea, sudate pe carcasa interioară, erau două cutii din oţel aplatizate, de formă pătrată cu latura de cincisprezece centimetri şi distanţate la cincisprezece centimetri una de cealaltă. Cea din stânga, vopsită în verde, purta inscripţia „Propulsor", sub care se vedeau, cuvintele ,,Pornit/Oprit"; cea din stânga semăna cu o cutie de scrisori de culoare roşu aprins, având scrise cu alb cuvintele „Deconectat" şi „Armat" în stânga şi, respectiv, în dreapta cutiei. Pe ambele cutii, la partea superioară, se găsea câte un întrerupător acţionat cu buton.

De la baza ambelor cutii porneau nişte cabluri armate flexibile, de izolaţie de plastic sub armătură – măsură menită aproape sigur să protejeze cablurile electrice de căldura uriaşă degajată în timpul zborului. Cablul din stânga, ieşit din cutia marcată „Propulsor" avea peste trei centimetri diametru, pe când celălalt depăşea cu puţin un centimetru. Primul cablu cobora de-a lungul carcasei interioare şi, la aproape un metru de cutie, se separa în şapte cabluri

separate, fiecare din ele fiind acoperite cu acelaşi tip de înveliş de plastic şi metalic. Al doilea cablu traversa intervalul dintre carcase şi dispărea din vedere undeva în sus.

Mai erau şi alte două cabluri. Primul, un cablu scurt şi gros de un centimetru, unea cele două cutii; al doilea, gros de cinci centimetri, făcea legătura între cutia „Propulsor" şi o a treia cutie, mai mare decât primele două, montată pe interiorul carcasei exterioare. Această cutie avea o uşă cu balamale, prinsă cu două piuliţe-fluture. Nici un alt cablu nu intra sau ieşea din ea.

Iar cu asta se cam termina ceea ce era de văzut. Nu mi-au trebuit decât zece secunde. LeClerc s-a uitat la mine şi a spus:

— Te-ai prins?

Am încuviinţat din cap, fără să spun nimic.

— Memoria fotografică, a murmurai el enigmatic.

A închis uşa, a încuiat-o, a apăsat butonul de urcare şi liftul a început din nou să urce zumzăind, oprindu-se după, nici doi metri. S-a repetat povestea cu cheia, deschiderea uşii – mai mică, abia dacă atingea şaizeci de centimetri înălţime – şi îndemnul de a examina interiorul.

De data asta au fost şi mai puţine lucruri de văzut. O deschidere circulară în carcasa interioară, prin care am putut vedea un mănunchi de cincisprezece-douăzeci de ţevi ce se îngustau spre capete şi, în centrul mănunchiului, extremitatea superioară a unui obiect cilindric, având circa cincisprezece centimetri în diametru, care se pierdea în jos, printre ţevi. în

mijlocul capacului acestui cilindru se vedea un mic orificiu, nu mai marc de un centimetru în diametru. Ataşat de carcasa exterioară era un cablu cu aceleaşi dimensiuni ca şi cel ce pornea din cutia marcată ..Deconectat" şi ,,Armat", şi părea destul de probabil să fie vorba de acelaşi cablu. Capătul acestui cablu, prevăzut cu un ştecher solid din cupru, se îndoia şi stătea atârnat liber în spaţiul dintre cele două carcase. Părea logic să presupui că acest ştecher trebuia introdus în gaura din cilindrul central, dar în acest caz se

părea că logica greşea. Gaura din cilindru era de cel puţin patru ori mai mare decât ştecherul subţire din cupru.

LeClerc a închis uşa, a apăsat butonul şi liftul a coborât la baza schelei. Altă uşă, altă cheie şi de data asta am văzut însăşi baza rachetei, la treizeci de centimetri mai jos de locul unde se terminau ţevile dinăuntrul carcasei interioare: Impresia de confuzie iscată de ţevi la partea superioară dispărea aici: totul era aranjat într-o ordine matematică şi absolut simetric. Nouăsprezece cilindri, toţi etanşaţi cu un compus sintetic dur, fiecare cilindru având şaptesprezece centimetri în diametru, optsprezece dintre ei fiind aranjaţi în două cercuri concentrice în jurul celui central. Cilindrii, care umpleau în întregime carcasa interioară, nu aveau pereţii întru totul netezi: la diferite distanţe deasupra capetelor inferioare, pereţii prezentau nişte fante, al căror scop, nu era greu de ghicit, era de introducere a firelor conductoare care atârnau într-un mănunchi dezordonat în spaţiul dintre carcase. Am numărat firele, erau nouăsprezece cu totul, şi ieşeau din cele şapte cabluri armate ce proveneau din cutia „Propulsor" de deasupra: câte două fire ieşeau din trei cabluri, câte trei din alte trei cabluri şi, în sfârşit, din ultimul cablu ieşeau patru fire,

— Ai văzut totul. Bentall? a întrebat LeClerc.

— Da, am văzul, am confirmat eu.

— Părea destul de simplu.

— Bun. (A închis uşa şi a luat-o înainte spre uşa hangarului.) Acum urmează să te uiţi pe însemnările, codurile şi referinţele lui Fairfield. Bine că măcar pe-astea am reuşit să le salvăm.

Am ridicat o sprânceană – era unul dintre puţinele exerciţii musculare pe care le puteam executa Iară să-mi provoc dureri.

— Au fost şi alte lucruri pe care nu le-ai putut salva?

— Setul complet de planuri de execuţie ale rachetei. Trebuie să mărturisesc că nu ne-am gândit că britanicii vor avea inteligenţa să-şi ia asemenea măsuri de precauţie. Erau în jumătatea inferioară a unei cutii metalice etanşe – un dispozitiv militar standard, mai rapid şi mai sigur decât arderea – care avea deasupra un rezervor din sticlă plin cu

acid clorhidric concentrat şi un piston metalic. Pistonul a fost apăsat, sticla s-a spart şi acidul s-a împrăştiat până să ne dăm noi seama ce se întâmplă.

Mi-am amintit de faţa mutilată şi sângerândă a căpitanului.

— Bătrânul căpitan Griffiths. Deci acum sunteţi complet dependenţi de posesia unui model funcţional al rachetei, este?

— Aşa este. Dacă LeClerc era îngrijorat, nu se trăda nicicum. Nu uita că-i avem totuşi pe savanţi.

M-a dus la o baracă situată dincolo de arsenal, având interiorul amenajat destul de primitiv ca birou, cu fişete pentru dosare, o maşină de scris şi un birou de lucru din lemn. LeClerc a deschis un fişet, a tras sertarul de deasupra şi a vărsat pe masă o grămadă de hârtii.

— Am înţeles că astea sunt toate hârtiile lui Fairfield. Mă întorc într-o oră.

— Două ore, cel puţin. Probabil mai mult.

— Am spus o oră.

— Bine. M-am ridicat de pe scaunul pe care abia mă aşezasem şi am dat hârtiile la o parte. Adu-ţi pe altcineva să-ţi pună în funcţiune blestemăţia.

M-a privit îndelung, cu ochii lui lăptoşi lipsiţi de expresie.

— Iţi asumi nişte riscuri foarte mari, Bentall.

— Nu vorbi prostii. (Dacă altceva nu puteam să fac, măcar să-l iau peste picior, mi-am zis eu.) Când un om îşi asumă riscuri, poate ori să câştige, ori să piardă. Eu n-am cum să

câştig ceva acum şi e limpede că n-am nimic de pierdui.

— Să ştii că greşeşti, a spus el afabil. Ai ce să pierzi: aş putea să-ţi iau viaţa.

— N-ai decât s-o iei şi să te speli pe cap cu ea. (Am încercat să-mi uşurez durerea din umăr şi braţ.) După cum mă simt în clipa asta, şi-aşa sunt pe cale s-o sfârşesc cu ea.

— Ai un remarcabil simţ al umorului, a spus el caustic.

După care a plecat, trântind uşa în urma lui. N-a uitat să răsucească cheia în broască.

Preţ de o jumătate de oră nici nu m-am ostenit să arunc o privire pe hârtiile lui Fairfield: aveam alte lucruri mai importante la care să mă gândesc. N-a fost cea mai plăcută jumătate de oră din viaţa mea. Aveam acum în faţa ochilor toate dovezile: Bentall cu ochelarii de cal daţi jos, în sfârşit. Şi ştiam adevărul, de asemenea în sfârşit. Contraspionaj, am gândit eu cu amărăciune. N-ar fi trebuit să mi se dea drumul mai departe de grădiniţă, lumea cea ticăloasă cu manevrele ei mârşave era prea mult pentru Bentall. Nu te puteai aştepta de la el, în mod rezonabil, decât să reuşească să-şi aducă un picior în faţa celuilalt fără să-şi scrântească glezna. Asta pe teren neted, fireşte. Când am terminat de gândit, moralul şi respectul faţă de propria-mi persoană se micşorase atât de mult încât ar fi fost nevoie de un microscop electronic pentru a le găsi, aşa că am analizat toate cele întâmplate, în speranţa de a descoperi măcar o situaţie în care avusesem dreptate, dar nu, reuşisem un record absolut şi nealterat, mă înşelasem sută la sută de la început până la sfârşit. Era o realizare greu de egalat de altcineva. Fireşte, singurul aspect pozitiv al faptului că mă înşelasem în toate privinţele, fără excepţie, fusese acela că mă înşelasem şi în ceea ce o privea pe Marie Hopeman. Ea nu avusese nici un fel de instrucţiuni speciale din partea colonelului Raine, nu mă păcălise nici o clipă. Şi nu era vorba de o intuiţie sau de o părere, era o certitudine care se putea dovedi. Ştiam că ajunsesem la această concluzie prea târziu, nu vedeam cum ar mai putea să schimbe ceva acum. dar în împrejurări diferite... M-am lăsat furat de contemplarea extrem de plăcută a ce s-ar fi putut întâmpla în împrejurări diferite şi tocmai definitivam turnurile şi crenelurile unui castel de vis, deosebit de fermecător, când o cheie s-a răsucit în broască. Abia am avut timp să deschid dosarul şi să împrăştii câteva hârtii în jur până când LeClerc şi un paznic chinez au intrat. S-a uitat la masă. legănând într-o doară bastonul.

— Cum merge, Bentall?

— Foarte greu şi foarte complicat, şi dacă mă întrerupi mereu n-o să-mi fie de nici un folos.

— Nu-i spori excesiv dificultatea, Bentall. Vreau ca această rachetă să fie cablată, amorsată şi gata de lansare în două ore şi jumătate.

— Dorinţele tale îmi stârnesc o indiferenţă desăvârşită, i-am replicat eu cu obrăznicie. Oricum, ce-i cu graba asta?

— Marina militară aşteaptă, Bentall. Nu trebuie să lăsăm marina să aştepte, nu-i aşa?

Am reflectat la replica lui şi am spus:

— Vrei să-mi spui că ai avut tupeul colosal de a menţine legătura radio cu Neckar?

— Nu fi naiv. Bineînţeles că am menţinut legătura. Nimeni nu e mai interesat decât mine să vadă Cruciatul Iadului atingându-şi ţinta la timp. In afară de asta, cea mai sigură cale de a le stârni suspiciunile şi a-i face să se întoarcă cu toată viteza în Vardu ar fi să întrerupem legătura cu ei. Aşa că, grăbeşte-te!

— Mă străduiesc din răsputeri, am spus eu cu răceală.

După plecarea lui, am trecut la descifrarea circuitelor de aprindere. În afară de faptul că erau codificate, instrucţiunile de cablare erau de aşa natură încât puteau fi duse la îndeplinire de orice electrician de o competenţă rezonabilă. Ceea ce n-ar fi putut să facă un electrician era calcularea reglajelor temporizatorului – parte a mecanismului din cutia ataşată de interiorul carcasei exterioare – care coordona aprinderea celor nouăsprezece cilindri cu amestec detonant într-o secvenţă corespunzătoare.

Din însemnările lui reieşea că Fairfield însuşi avea îndoieli

relativ la exactitatea propriilor sale recomandări în privinţa secvenţei de aprindere şi a timpilor. Acestea fuseseră calculate pornind de la considerente pur teoretice, dar teoria şi practica nu erau deloc acelaşi lucru. Problema consta în însăşi natura propulsorului bazat pe combustibilul solid. Un amestec complet stabil în cantităţi limitate şi la temperaturi normale devenea foarte instabil la valori extreme de temperatură şi presiune şi mai sus de o anumită masă critică, a cărei valoare era necunoscută. Problema consta în faptul că nimeni nu cunoştea limitele precise ale vreunuia dintre aceşti

factori, după cum nu se cunoştea nici cum reacţionau unul faţă de celălalt, ceea ce era şi mai îngrijorător. Se cunoşteau în schimb consecinţele dezastruoase ale instabilităţii: după depăşirea limitei de siguranţă, combustibilul se transforma dintr-un material detonant cu viteză relativ scăzută de ardere într-un exploziv instantaneu, cu o putere de distrugere estimată a fi, la greutate echivalentă, de cinci ori mai mare decât a TNT-ului.

Tocmai pentru reducerea riscului masei critice s-a divizat materialul propulsor în nouăsprezece încărcături separate, iar pentru a se evita pericolul aplicării prea bruşte a presiunii, încărcăturile fuseseră aranjate să se aprindă în şapte etape consecutive. Dar, din nefericire, nimeni nu putea face nimic în legătură cu pericolul căldurii. Combustibilul avea încorporat propriul său agent de oxidare, dar nu era nici pe departe suficient ca să asigure o ardere completă: două ventilatoare de turbină de mare viteză, care-porneau cu două secunde înainte de aprinderea primilor patru cilindri, asigurau cantitatea şi presiunea de aer necesare pentru primele cincisprezece secunde, până când racheta atingea o viteză suficient de mare pentru a-şi asigura singură aerul prin intermediul uriaşelor prize de aer. Dar întrucât Cruciatul Iadului era absolut dependent de asigurarea aerului, însemna că trebuia să părăsească pământul pe o traiectorie foarte aplatizată, pentru a nu ieşi din atmosferă înainte de arderea completă a amestecului propulsor. Abia după consumarea întregii cantităţi de combustibil, creierul automat al rachetei o scotea brusc din atmosferă. Dar necesitatea unei rezerve de aer chiar şi numai pentru o jumătate de minut însemna învingerea unei uriaşe rezistenţe a aerului, generatoare de temperaturi extrem de înalte, şi cu toate că se spera ca vârful din porţelan răcit cu aer să disipe o parte din căldură, nimeni nu ştia ce temperaturi vor fi generate în interiorul rachetei. Una peste alta, mi-am zis eu, era într-adevăr o afacere foarte riscantă.

Cele două cutii cu întrerupătoare pe care le văzusem ataşate la carcasa interioară trebuiau fixate amândouă înainte de aprindere. Butonul „Pornit" închidea circuitele de aprindere, iar butonul „Armat" închidea circuitul pentru cutia

de autodistrugere: dacă apărea ceva neprevăzut în funcţionarea rachetei în timpul zborului, cum ar fi o deviere spre uscat sau liniile de transport navale, putea fi comandată electronic „să se sinucidă". La rachetele normale, propulsate cu oxigen lichid şi kerosen, zborul putea fi oprit simplu prin transmiterea unui mesaj radio care întrerupea automat alimentarea cu combustibil. Nu exista însă nici o posibilitate să stingi un combustibil solid aflat deja în combustie. Cilindrul pe care-l văzusem în centrul reţelei de combustibil la partea superioară a rachetei era o încărcătură de douăzeci şi cinci de kilograme de TNT, dotată cu o amorsa, iar gaura din centrul amorsei urma să primească un detonator cu fulminat de mercur de granulaţie şaptezeci şi şapte, cu declanşare electrică, care se conecta la cablul pe care-l văzusem atârnând liber în apropiere. La fel ca toate comenzile rachetei, circuitul corespunzător era acţionat prin radio, un anumit semnal pe o anumită frecvenţă activa un circuit electric aflat în aceeaşi cutie, care conţinea şi mecanismul de temporizare pentru circuitele de aprindere. Curentul trecea printr-un inel, care la rândul lui activa întrerupătorul unui solenoid – un miez de fier moale în centrul inelului – şi astfel se completa circuitul care acţiona detonatorul din încărcătura de TNT. Şi de data asta, Fairfield avea îndoieli puternice în privinţa rezultatului. Intenţia era ca explozia TNT-ului să dezintegreze racheta. Dar era la fel de probabil, s-a gândit el. ca modificarea instantanee a căldurii şi a presiunii să cauzeze explozia întregii rachete într-o detonare solidară.

212 *t.*

Mi-am zis că dacă aş fi fost ales să fiu primul om care să ajungă pe lună, aş fi refuzat cu străşnicie să călătoresc cu Cruciatul Iadului. Lasă-i pe alţii să se ducă primii, în vreme ce Bentall rămâne la sol ca să urmărească explozia.

Mi-am tras aproape maşina de scris, mi-am făcut o listă cu corespondenţa dintre cablurile de aprindere colorate şi numerotate, pe de o parte, şi cilindrii cu combustibil, pe de alta, am calculat o medie a valorilor sugerate de Fairfield pentru secvenţele de timp şi am băgat foaia de hârtie în buzunar. Abia terminasem când a apărut Hewell.

— Nu l-am terminat, fir-ar să fie! am spus eu înainte ca el să deschidă gura. Ce-ar fi să mă laşi liniştit să continui?

— Cât mai durează? a întrebat el cu vocea lui gravă şi aspră. Ne cam pierdem răbdarea, Bentall.

— Iar mie mi-e frică de nu mai pot. Cam un sfert de oră. Lasă-ţi un om afară şi-am să bat eu în uşă.

A dat din cap aprobativ şi a plecat. Mi-am continuat procesul de gândire, în principal legat de mine însumi şi de speranţa mea de viaţă, după care mi-am adus aminte de psihologii care vorbesc despre puterea uriaşă a minţii omeneşti, despre puterea gândirii pozitive, şi că dacă îţi spui în sinea ta de o mie de ori pe zi să fii vesel, optimist şi sănătos, ajungi până la urmă să le simţi chiar aşa. Am încercat metoda cu o uşoară variaţie, m-am străduit să-l văd pe Bentall bătrân, cocoşat şi cu părul argintiu, dar se pare că gândirea pozitivă nu funcţiona în cazul meu, nu-l vedeam decât pe Bentall cu o gaură în ceafă. In seara asta, probabil că avea să se întâmple în seara asta, dar singurul lucru sigur pe careul ştiam era că avea să se întâmple. Poate că ceilalţi savanţi aveau să trăiască, dar nu eu. Eu trebuia să mor şi ştiam de ce. M-am ridicat de la masă şi am rupt şnurul de la transpirantul ferestrei, dar nu cu intenţia de a mă spânzura înainte ca LeClerc şi Hewell să ajungă să mă ucidă în torturi sau să mă împuşte. Am strâns şnurul ghemotoc. l-am vârât în buzunarul pantalonilor şi am bătut la uşă. Am auzit paşii santinelei care se îndepărta.

Câteva minute mai târziu, uşa s-a deschis din nou, de data asta veniseră şi LeClerc şi Hewell, însoţiţi de doi paznici chinezi.

— Gala? a întrebat LeClerc fără alte introduceri.

— Gala.

— Bun. Începi să cablezi imediat.

Nici un mulţumesc, nici o felicitare pentru inteligenţa ascuţită cu care Bentall reuşise să rezolve o problemă complexă. Numai ordinul să mă apuc de treabă imediat. Am clătinat din cap.

— Nu-i aşa simplu, LeClerc. Trebuie să ajung mai întâi la cazemată.

— La cazemată? (Ochii aparent orbi m-au privit îndelung.) De ce?

— Pentru că acolo se află consola de lansare, de-aia.

— Consola de lansare?

— Cutiuţa cu toate butonaşele şi comutatoarele pentru comanda radio de la distanţă a diferitelor circuite ale rachetei, i-am explicat eu răbdător.

— Ştiu despre ce e vorba, a replicat el cu răceală. Nu e nevoie să o cercetezi pe-aia înainte de a arma racheta.

— Nu eşti cel mai în măsură să decizi asta, am spus eu cu aroganţă.

Văzând că n-are încotro, a cedat, dar putea s-o facă mai elegant. A trimis un paznic să aducă cheile din biroul căpitanului, în timp ce noi străbăteam în linişte cei opt sule de metri despărţitori. Nici liniştea nu era foarte plăcută, dar nu mi-am făcut griji din pricina asta. N-aveam chef de vorbii, aveam chef să privesc la scânteierea albă a nisipurilor, la apele verzi-albăstrii ale lagunei, la albastrul fără nori al cerului. Am privit îndelung la toate acestea, cu setea unui om care bănuieşte că. pentru multă, multă vreme, doar cu privitul va trebui să se mulţumească.

Cazemata putea fi asemuită în privinţa rezistenţei şi a soliditătii cu o fortăreaţă medievală, cu deosebirea notabilă că era atât de adânc îngropată în pământ încât nu se mai vedeau din ca decât cei şaizeci de centimetri de deasupra. Pe acoperiş erau montate trei antene radar şi trei antene radio. In plus, erau şi patru periscoape, pe care nu le zărisem de la

distanţă. Acestea puteau fi înclinate după axa verticală şi rotite după o axă orizontală.

Intrarea se afla în spate, la baza unui şir scurt de trepte. Uşa. din oţel masiv şi cu nişte balamale la fel de masive, cântărea, fără doar şi poate, aproape o tonă. Nu fusese proiectată doar ca să ţină muştele afară, posibilitatea unui şoc produs de echivalentul a o sută de tone de explozibil puternic detonat la o înălţime de numai o mie de metri făcea o asemenea uşă de-a dreptul esenţială, chiar dacă era amplasată în spate.

Chinezul a sosit cu două chei impresionante ca dimensiuni, semănând la formă cu nişte chei Yale enorme. A introdus una în broască, a răsucit-o de două ori şi a împins cu uşurinţă uşa, căci balamalele erau bine unse. Am intrat.

— Dumnezeule! am bâiguit eu. Ce mai hrubă!

Arăta exact ca o hrubă de temniţă. O încăpere de trei pe şase metri, cu podeaua, pereţii şi tavanul din beton, uşa masivă pe care tocmai intrasem şi o uşă doar cu puţin mai mică pe peretele opus. Asta era tot, exceptând băncile de lemn aliniate lângă pereţi şi pâlpâirea firavă a unui bec suspendat de tavan.

Nimeni n-a răspuns la gambitul meu conversaţional.

Chinezul a traversai hruba şi a deschis cealaltă uşă cu cea de-a doua cheie.

Partea aceasta a cazematei avea cam aceleaşi dimensiuni ca şi prima, dar era luminată puternic. într-un colţ al încăperii se vedea un compartiment din placaj, cam de un metru şi jumătate pe un metru şi jumătate, şi se putea ghici uşor că avea rolul de a proteja ecranele radarelor de lumina puternică din jur. în celălalt colţ zumzăia uşor un generator de curent alimentat cu petrol, cu ţeava de evacuare a gazelor dispărând undeva în tavan. Mai cran două ventilatoare minuscule, amplasate sus. într-o parte şi-n alta a încăperii. La mijloc, între cabina pentru radar şi generator, se afla consola de lansare.

Nu era cine ştie ce,.doar o cutie metalică înclinată mărginită în spate de o staţie radio, cu un număr de butoane etichetate aranjate în linie dreaptă, fiecare buton având deasupra câte o lampă de semnalizare. Primul buton avea legenda „Hidraulic" iar al doilea „Auxiliar" – de bună seamă destinate controlului de ultim moment al uleiului şi al circuitelor electrice; pe al treilea scria „Deconectare alimentare curent", pentru întreruperea surselor electrice externe de alimentare a acumulatorilor; pe al patrulea scria „Control zbor", un semnal radio care să alerteze mecanismul de ghidare din creierul electronic al Cruciatului. Al cincilea, cu legenda „Braţe macara", urma să arate, la apăsare, prin intermediul lămpii indicatoare, că braţele macaralei care sprijină racheta sunt gata pentru retragerea instantanee în

momentul decolării. Al şaselea, „Ext. macara", urma să comande retragerea macaralelor, lăsând la locul lor numai braţele extensibile de susţinere; al şaselea, „Cuplare", pornea ventilatoarele electrice de admisie. Ştiam că la două secunde după asta, ceasul rotativ va declanşa primii patru din cei nouăsprezece cilindri; după încă zece secunde, un alt circuit avea să se închidă şi circuitul de autodistrugere va trece în faza tic aşteptare, pândind momentul când ceva nu ar fi fost în regulă iar operatorul de la consolă ar fi apăsat pe cel de-al optulea şi ultimul buton.

Ultimul buton. Era separat considerabil faţă de celelalte şapte. Nu putea fi confundat, fiindcă era un pătrat alb fixat în centrul unei zone pătrate roşii, cu latura de cincisprezece centimetri, şi purta inscripţia SEDAS, cu litere de oţel: Sistem Electronic de Distrugere Automată, comandat de la Sol. Era imposibil să fie acţionat din greşeală, fiind acoperit cu un grilaj din plasă metalică, ce trebuia desfăcut în două părţi, şi chiar şi atunci butonul trebuia rotit cu o sută optzeci de grade pe axa lui ca să poată fi apăsat.

Am cercetai câtva timp consola, m-am jucat cu staţia radio din spate, mi-am scos însemnările şi le-am consultat. Hewell stătea ameninţător în coasta mea. ceea ce mi-ar fi îngreunat foarte mult concentrarea, dacă aş fi avut nevoie să gândesc, ceea ce. din fericire, nu era cazul. LeClerc stătea într-o parte şi mă privea cu ochii ăia ai lui de orb. până când unul dintre paznici a venit să-i şoptească ceva. arătând în direcţia uşii din spate.

216*t.*

LeClerc a plecat şi s-a întors în treizeci de secunde.

— În regulă, Bentall. a spus el scurt. Te rog să te grăbeşti. Neckar tocmai a raportat că în scurt timp urmează să se confrunte cu condiţii de furtună, ceea ce va face observarea lestului imposibilă dacă vremea se va înrăutăţi. Ai văzut fol ce vroiai să vezi?

— Da, am văzut.

— Poţi s-o faci?

— Sigur că pot.

— În cât timp?

— Cincisprezece minute. Cel mult douăzeci.

— Cincisprezece? (LeClerc a avut un moment de ezitare.) Doctorul Fairfield a spus că ar dura patruzeci de minute.

— Nu mă interesează ce-a spus doctorul Fairfield.

— Bun. Poţi să-ncepi chiar acum.

— Ce să-ncep?

— Să cablezi circuitele de aprindere, tâmpitule!

— Cred că pe undeva s-a strecurat o greşeală, am spus eu. N-am pomenit niciodată despre cablarea circuitelor. Nici nu mă gândesc să ating blestematele alea de circuite.

Bastonul şi-a încetat legănarea uşoară. LeClerc s-a apropiat cu un pas de mine.

— Nu vrei s-o faci? (Avea vocea aspră, înecată ele mânie.) Atunci pentru ce dracu ai irosii două ore şi jumătate prefăcându-te că vrei să înţelegi cum se face'?

— Uite de-aia, am zis eu. Tocmai ăsta-i clenciul. Să treacă timpul. Ai auzit ce i-am spus lui Hargreaves. Timpul este de partea noastră. Ai şi înregistrat-o pe bandă.

Ştiam că vine şi i-am văzut apropiindu-se, dar în ziua aia mă simţeam ca un moş de vreo nouăzeci de ani şi reacţiile mele erau corespunzător de încete, aşa că am simţit lovitura cruntă a bastonului pe obraz, având în spate toată furia şi forţa lui LeClerc, ca pe o sabie ascuţită ca briciul care mi-a tăiat faţa în două. Sufocat de durere, m-am împleticit înapoi vreo doi paşi, apoi m-am aruncat spre silueta înceţoşată dinaintea mea. N-am apucai să fac o jumătate de pas când cele două mâini zdravene ale lui Hewell mi-au prins braţul rănit şi mi 1-a smuls din umăr – cercetările ulterioare au arătat că rămăsese totuşi acolo, probabil că mi-l lipise tot el la loc – moment în care m-am răsucii şi am încercat să-l lovesc cu toată puterea braţului meu drept, dar eram orbit de suferinţă şi nu l-am nimerit deloc. Până să-mi recapăt echilibrul, unul dintre paznici m-a apucat de braţul drept şi bastonul a şuierat către mine din nou. Nu ştiu cum. dar l-am simţit că vine. m-am aplecat şi am receptat întreaga forţă a loviturii în creştetul capului. A treia lovitură a bastonului n-a mai ajuns la mine: Hewell mi-a dat drumul ia braţul stâng, a sărit în faţă şi a apucat încheietura lui LeClerc tocmai când îşi începuse mişcarea descendentă. Braţul lui LeClerc s-a oprit

brusc, de parc-ar fi ajuns la limita unui lanţ agăţat de tavan. S-a zbătui să se elibereze, aruncându-se cu toată greutatea pe mâna lui Hewell: nici Hewell, nici mâna lui nu s-au mişcat măcar un centimetru.

— Luate-ar dracu. Hewell, dă-mi drumul! (Vocea lui LeClerc abia dacă se auzea ca o şoaptă, şoapta tremurândă a mâniei scăpate de sub control.) Dă-ţi mâna la o parte, n-auzi?!

— Opreşte-te, şefule. Tunetul grav şi autoritar a făcut ca în cazemată să se întoarcă normalitatea, banala raţiune. Nu vezi că e mai mult mort decât viu? Vrei să-l omori? Cine-o să mai armeze racheta?

Au urmat câteva secunde de linişte, apoi LeClerc. cu un ton complet schimbat, a spus:

— Mulţumesc, Hewell. Ai perfectă dreptate, fireşte. Dar am fost provocat.

— Mda, a confirmat Hewell cu vocea lui bolovănoasă. Ai cam fost. Un băiat şmecher. Tare mi-ar plăcea să-i frâng gâtul, cu mâinile mele.

Era cât se poate de limpede că nu mă aflam printre prieteni. Dar nu-mi făceam griji din pricina lor, nici măcar nu mă gândeam la ei, eram prea îngrijorai de propria-mi persoană. Braţul şi obrazul meu de pe partea stângă erau angajate într-o competiţie ce urmărea să determine care dintre ele reuşea să mă facă să ţopăi mai tare de durere, iar competiţia era acerbă. După un timp însă, au renunţat şi şi-au unit forţele, astfel încât întreaga parte, stângă a trupului meu

părea să se fi contopii într-o durere vastă şi agonizantă. Priveam fix în jos la consola de lansare şi diferitele butoane pluteau intrând şi ieşind din câmpul vizual, dispărând la un" moment dat, pentru ca în clipa următoare sa înceapă să ţopăie ca nişte boabe de fasole săltăreaţă. Hewell nu exagerase nici pic: nimic nu era mai sigur decât faptul că nu mai puteam suporta mult un asemenea tratament. încet, încet, mă dezintegram. Sau poate că nu chiar aşa de încet.

Auzeam nişte voci, dar nu-mi dădeam seama dacă vocile mi se adresau sau nu mie. M-am împiedicat de un scaun şi m-

am lăsat pe el cu toată greutatea, agăţându-mă de-consolă ca să nu cad.

Vocile s-au auzit iar, şi de data asta am putut s-o disting pe a lui LeClerc. S-a apropiat la o jumătate de metru de mine, strângând bastonul cu amândouă mâinile, degetele albindu-i-se de parc-ar fi vrut să-l rupă în două.

— Mă auzi, Bentall? a spus el cu o voce reţinută şi rece, care-mi plăcea şi mai puţin decât izbucnirea isterică din urmă cu o clipă. înţelegi ce-ţi spun?

Mi-am pironit privirea pe sângele care se scurgea pe pardoseala de beton.

— Vreau să vină doctorul, am bâiguit eu. (Maxilarele, întreaga gură mi se umflau, înţepeniseră deja şi-mi venea foarte greu să vorbesc.) Rănile mi s-au deschis din nou.

— La dracu cu rănile tale, a rostit bunul samaritean. Ai să le apuci de racheta aia imediat.

— Ah! am făcut eu. M-am forţat să stau drept şi mi-am întredeschis ochii până când l-am putut vedea cât de cât, ca pe o imagine cu şase „fantome" pe un ecran de televizor prost reglat. Şi cum ai să mă obligi? Pentru că să ştii că va trebui să mă obligi. Cum? Prin tortură? N-ai decât s-aduci menghina de strâns degetele să vezi dacă bătrânul Bentall crâcneşte ceva. (Aproape că-mi ieşisem din minţi de durere, nu mai ştiam ce spun.) O rotaţie a şurubului şi Bentall va ajunge într-o lume mai bună. În plus, nici n-aş simţi. Şi o mână ca a mea, tremurând ca o frunză în vânt! Mi-am ridicat mâna ca s-o vadă şi el cum tremură ca frunza. Cum crezi c-aş putea să armez o blestemăţie...

M-a lovit cu dosul palmei peste gură, nu foarte uşor.

— Gura! a spus el cu răceală. Florence Nightingale s-ar fi îndrăgostit de el, ştia exact cum să se poarte cu bolnavii. Mai sunt şi alte modalităţi. Mai ştii când l-am întrebat ceva pe locotenentul ăla tânăr şi prost, iar el a refuzat să răspundă? Mai ştii?

— Da. Părea să se fi întâmplat cu o lună în urmă, deşi nu trecuseră decât câteva ore. Mi-aduc aminte. Ai împuşcat un om în ceafă. După aia, locotenentul a făcut ce-ai vrut tu.

— Exact aşa cum ai să faci şi tu. Am pus să fie adus aici un marinar şi am să-ţi cer să armezi racheta. Dacă refuzi, am să pun să-l împuşte. (A pocnit din degete.) Uite-aşa!

— Eşti hotărât, da?

Nu mi-a răspuns, ci 1-a chemat pe unul din oamenii lui şi i-a spus ceva. Chinezul a dat din cap aprobativ, s-a întors pe călcâie şi n-a apucat să facă cinci paşi când i-am zis lui LeClerc:

— Cheamă-l înapoi.

— Ei, aşa mai merge, a spus LeClerc. Ai de gând să cooperezi?

— Spune-i să-i aducă pe toţi marinarii, împreună cu toţi ofiţerii. N-ai decât să-i împuşti pe toţi în cap, să vezi dacă-mi pasă.

LeClerc s-a holbat la nune.

— Bentall, ai înnebunit? a întrebat el ritos în cele din urmă. Nu pricepi că vorbesc foarte serios?

— Şi eu vorbesc la fel de serios, am răspuns obosit. Uiţi ce sunt eu. LeClerc. Sunt agent de contraspionaj si nu dau doi bani pe principiile umanitare. Ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine. În plus, sunt cât se poate de sigur c-ai să-i omori înainte să pleci de pe insulă. Ce mai contează c-or s-o mierlească mai devreme cu douăzeci şi patru de ore? Hai, dă-i bătaie şi iroseşte-ţi muniţia!

S-a uitat la mine în tăcere în vreme ce secundele treceau. în timp ce inima îmi bubuia dureros în piept şi palmele mi se umezeau de transpiraţie, apoi s-a întors într-o parte. M-a

crezut într-adevăr, mintea lui nelegiuită, lipsită de scrupule, funcţionase exact aşa cum mă aşteptasem. A vorbit pe un ton coborât cu Hewell, care a plecat de acolo însoţit de un paznic, apoi s-a întors către mine.

— Toată lumea are un „călcâi al lui Abile" Bentall, mi-a spus el cu un ton natural. Eu cred că-ţi iubeşti soţia.

Căldura dinăuntrul cazematei din beton era înăbuşitoare, ca-ntr-o etuvă, dar m-am simţii dintr-o dală cuprins de o senzaţie de frig, de parcă tocmai intrasem într-un frigider. Pentru o clipă, toată durerea aceea aprigă m-a părăsit şi n-am

mai simţit decât cum pielea de pe braţe şi de pe spinare mi se face ca de găină. Gura mi s-a uscat pe neaşteptate si. undeva. în fundul stomacului, am simţit acea înfiorătoare greaţă paralizantă, care nu poale izvorî decât din teamă. Şi mi-era într-adevăr teamă. Mă simţeam cuprins de o frică pe care nu o mai cunoscusem până atunci: era o teama palpabilă, pe care o simţeam în mâini, îi simţeam gustul în gură şi era gustul tuturor lucrurilor neplăcute pe care le gustasem vreodată: îi simţeam mirosul în aer, ca pe un amalgam ai tuturor duhorilor pestilenţiale pe care le cunoscusem vreodată. Doamne, ar fi trebuit să ştiu că aşa o să se întâmple. M-am gândit la faţa ei schimonosită de durere, la ochii ei căprui întunecaţi de agonie: era lucrul, cel mai evident de pe lume. Numai lui Bentall putea să-i scape aşa ceva.

— Biet nătâng, am spus eu cu dispreţ. A fost greu să-mi fac gura uscată îşi buzele umflate să rostească aceste cuvinte, cu atât mai mult să le dau un ton dispreţuitor adecvai, dar am reuşit. Nu e soţia mea. O cheamă Marie Hopeman şi am cunoscut-o pentru prima oară exact cu şase zile în urmă.

— Vasăzică, nu e soţia ta? Nu părea extraordinar de surprins. Atunci, e de presupus că ar fi o colegă de serviciu?

— Presupunerea e corectă. Domnişoara Hopeman e pe deplin conştientă de riscurile-meseriei. Practică profesia de agent guvernamental de mulţi ani. N-ai decât să mă ameninţi cu domnişoara Hopeman şi-o să-ţi râdă în nas!

— Chiar aşa, chiar aşa. Deci, zici că e agent. Păi, guvernul britanic trebuie felicitat, nivelul de frumuseţe în rândurile agenţilor feminini e deprimant de scăzut, iar domnişoara Hopeman contribuie mult la echilibrarea situaţiei. E o tânără uluitor de drăguţă şi cu, personal, o găsesc de-a dreptul fer-mecătoare. (S-a oprit o fracţiune de secundă.) întrucât nu e soţia ta. n-ai să te superi prea mult dacă le va însoţi pe celelalte doamne spre destinaţia noastră.

Mă urmărea cit atenţie ca să-mi observe reacţia, nu era nevoie să mă prevină de asta, dar nu i-am dat satisfacţia vreunei reacţii. Acum ţinea în mâna dreaptă un pistol şi ţinând cont de asta, plus carabina automată a paznicului

aţintită spre stomacul meu n-aş fi avut nimic de câştigat dacă reacţionam aşa cum aş fi dorit, aşa că i-am spus:

— Destinaţie? Despre ce destinaţie ar fi vorba. LeClerc? Asia?

— Credeam că e evident.

— Şi racheta? Prototip pentru alte câteva sute?

— Întocmai. Părea dispus să vorbească, aşa cum toţi oamenii sunt gata să vorbească în orice clipă despre obsesiile lor. Asemenea multor naţiuni asiatice, ţara mea adoptivă posedă mai degrabă un geniu pentru, să-i spunem, imitaţii rafinate, decât pentru invenţii originale. Rachetele, Bentall, sunt astăzi elementele hotărâtoare pe scena confruntărilor politice mondiale. Avem nevoie de Lebensraum pentru ceea ce presei de pretutindeni îi place să numească milioanele noastre fertile. Deşertul Australiei ar putea fi făcut să înflorească asemenea unui trandafir. Am dori să ne mutăm acolo în mod paşnic, în măsura în care va fi posibil.

— M-am holbat la el. Omul ăsta sărise de pe fix.

Lebensraum? Australia? Dumnezeule, eşti nebun. Australia! N-ai cum să s-ajungi la potenţialul militar al Rusiei sau al Americii nici într-o sută de ani.

— Adică?

— Păi ce, îţi închipui că .vreuna din ţările astea o să stea cu braţele în sân şi-o să te lase să-ţi faci de cap în Pacific? Chiar că eşti nebun!

— Sunt de acord cu tine, a spus LeClerc calm. Dar putem negocia cu America şi Rusia. Crucialul Iadului o va face în

locul nostru. Marile sale calităţi, după cum bine ştii, sunt mobilitatea completă şi faptul că nu necesită o rampă de lansare specială. Vom echipa o duzină de nave – o, nu vase de-ale noastre, vai de mine, ci din cele înregistrate convenabil în flotele unor ţări precum Panama, Liberia sau Honduras – cu câte două-trei rachete. Trei duzini de rachete vor fi de ajuns, mai mult decât de ajuns. Vom trimite aceste nave spre Marea Baltică şi spre Peninsula Kamceatka, în largul coastei Rusiei, precum şi în largul Alaskăi şi a coastei estice a Statelor Unite. Cele aflate în largul coastei ruseşti, vor avea rachetele

îndreptate spre zonele de lansare ale rachetelor intercontinentale americane, iar cele aflate în largul coastelor americane îşi vor orienta rachetele spre zonele de lansare corespunzătoare din URSS. Pe urmă vor trage, mai mult sau mai puţin simultan. O ploaie de bombe cu hidrogen se va abate asupra Statelor Unite şi a Rusiei. Staţiile lor radar perfecţionate, detectoarele cu infraroşii cu rază lungă de acţiune, fotografiile transmise prin sateliţi ale urmelor de gaze evacuate de către rachetele intercontinentale vor arăta fără putinţă de tăgadă că acele rachete purtătoare de bombe cu hidrogen vin din Rusia şi America. Orice îndoială ar mai stărui în minţile lor va fi risipită când Moscova şi Washington vor primi mesaje radio, aparent de la „ceilalţi", fiecare cerând oponentului său să capituleze. Cele două supraputeri mondiale vor trece apoi la distrugerea reciprocă. Douăzeci şi patru de ore mai târziu nu ne va mai putea opri nimic să facem ceea ce dorim pe planetă. Sau vezi vreo deficienţă serioasă a raţionamentului meu?

— Nu eşti în toate minţile. Vocea mea suna încordat şi răguşit chiar şi urechilor mele. Eşti complet nebun.

— Dac-ar fi să procedăm conform descrierii de adineauri, aş tinde să fiu de acord cu tine, deşi n-ar fi exclus să adoptăm această soluţie disperată. Dar ar fi o mare prostie, ceva extrem de necugetat. In afară de norul radioactiv care ar face destul de neplăcută emisfera nordică pentru un timp, noi dorim să negociem cu cele două naţiuni bogate şi puternice. Nu, nu, Bentall, simpla ameninţare, numai enunţarea posibilităţii vor fi mai mult decât suficiente. Un grup de observatori americani şi sovietici va fi solicitat să urmărească nişte teste cât se poate de convingătoare ale Cruciatului – probabil că-l vom redenumi – privind puterea, capacitatea de încărcare, precizia şi raza de acţiune. Pe urmă vom lăsa să se scurgă informaţia că acele duzini de nave sunt plasate strategic şi că intenţionăm să declanşăm un război în care cele două naţiuni să se distrugă una pe cealaltă. După care ne mutăm în Australia.

LeClerc şi-a dres glasul şi a continuat:

— Te rog să observi situaţia extrem de interesantă şi de delicată care se va crea. Una sau cealaltă dintre cele două

naţiuni ar putea să acţioneze împotriva noastră. De îndată ce o va face, bombele cu hidrogen vor cădea pe teritoriul acelei ţări. Să zicem că America a fost acea ţară. Bombele vor devasta amplasamentele lor de lansare a rachetelor şi aerodromurile Comandamentului Aerian Strategic. Dar de unde vin acele bombe? Vin de la noi, pentru că America a acţionat împotriva noastră? Sau vin din Rusia, care vede în asta o ocazie providenţială de a distruge Statele Unite, fără riscul unei riposte imediate împotriva ei. ştiind că americanii nu au nici o dovadă că bombele vin din Rusia şi presupunând că americanii vor gândi că bombele au venit într-adevăr de pe vasele noastre strategic amplasate, de care au auzit? Dar fii atent mai departe: indiferent dacă americanii cred sau nu că bombele cu hidrogen vin de la noi, ei vor fi forţaţi să declanşeze un atac decisiv împotriva Uniunii Sovietice, pentru că bombele ar putea la fel de bine să vină de acolo şi. dacă aşa stau lucrurile şi americanii întârzie prea mult lansarea contraatacului lor nuclear. Statele Unite vor fi rase de pe faţa pământului. Acelaşi lucru s-ar întâmpla, chiar mai sigur, dacă ne-am lansa bombele împotriva Rusiei. Concluzia, dragă Bentall, este că ambele ţări vor şti că, dacă vreuna dintre ele acţionează împotriva noastră, vor fi obligate să se angajeze într-un holocaust nuclear care le poate distruge pe amândouă. Nici una dintre ele nu va mişca un deget împotriva noastră; în schimb, îşi vor conjuga puterile ca să oprească alte ţări precum Marca Britanic sau Franţa să acţioneze împotriva noastră. Sau, încă o dală, vezi o carenţă majoră în

raţionamentul meu?

— Eşti nebun, am repetai cu. Complet si irecuperabil nebun.

Dar nu erau decât nişte vorbe, toată convingerea îmi dispăruse din voce. Nu arăta ca un om nebun. Nu vorbea ca un om nebun. Numai ceea ce spunea părea o nebunie, dar părea aşa doar pentru că era atât de absurd, şi era absurd numai din pricina proporţiilor gigantice, fără precedent, ale şantajului şi blufului implicate din cauza periculozităţii de neînchipuit a ameninţării care susţinea şantajul. Numai că

şantajul, cacealmaua şi ameninţarea nu au nimic comun cu nebunia, şi dacă un lucru nu c nebunesc la o scară normală, nu e absolut necesar ca un element de nebunie să fie introdus o dată cu multiplicarea normalului la proporţii inimaginabile. Poate că, la urma urmelor, nu era nebun.

— Vom vedea, Bentall, vom vedea.

S-a întors în momentul când uşa exterioară a cazematei s-a deschis şi a stins la repezeală toate luminile, cu excepţia unui bec mic atârnat deasupra consolei.

Marie, flancată de Hewell. a intrat în semiîntuneric. M-a zărit stând acolo cu spatele la lumină, mi-a zâmbit, a făcut un pas spre mine, dar s-a oprit brusc când LeClerc a ridicat bastonul ca să-i bareze trecerea.

— Îmi parc rău că le-am adus până aici, doamnă Bentall, a spus el. Sau ar trebui să-ţi spun domnişoară Hopeman? Am înţeles că nu sunteţi căsătoriţi.

Marie i-a aruncat o privire din cele pe care speram să nu le văd îndreptate asupra mea vreodată şi n-a spus nimic.

— Timidă? a întrebat LeClerc. Sau doar necooperantă? Ca şi Bentall, aici de faţă. Refuză să coopereze. Nu vrea să cableze Crucialul Iadului.

— Foarte bine face. a spus Marie.

— Oare? S-ar putea să-i pară rău. Ai vrea să-l convingi, domnişoară Hopeman?

— Nu.

— Nu? Dar noi am putea să-l convingem prin tine, dacă nu va fi convins de tine.

— Vă pierdeţi vremea, a replicat ea dispreţuitor. Am impresia că nu ne cunoaşteţi pe nici unul dintre noi. Iar noi abia dacă ne cunoaştem unul pe celălalt. Nu însemn nimic pentru el. aşa cum el nu înseamnă nimic pentru mine.

— Înţeleg. S-a întors către mine. Atitudine mândră, în cea mai bună tradiţie a Serviciului Secret. Ce părere ai, Bentall?

— Aceeaşi cu a domnişoarei Hopeman. Vă pierdeţi vremea.

— Prea bine. A săltat din umeri, apoi s-a întors spre Hewell.

— Ia-o de-aici.

Marie mi-a adresat încă un zâmbet, dovadă limpede că nu mi-a zărit faţa zobită în umbră, şi a plecat. Îşi ţinea capul sus. LeClerc s-a plimbai încoace şi-ncolo, cu capul plecat ca un om dus pe gânduri şi după un timp, i-a dat nu ştiu ce ordin santinelei şi a plecat.

Două minute mai târziu, uşa s-a deschis şi am văzut-o pe Marie, avându-i într-o parte şi-n alta pe Hewell şi LeClerc. Trebuia să-i aibă, căci nu putea să meargă. Picioarele i se târau pe pardoseală, capul îi căzuse pe umărul stâng şi gemea încetişor, cu ochii închişi. Lucrul cel mai înspăimântător era că nu prezenta nici o urmă de violenţă, nici un fir de păr nu-i fusese clintit de la locul lui.

Am încercat să ajung la LeClerc, două carabine şi pistolul lui Hewell erau îndreptate asupra mea, nici nu băgasem de seamă că erau acolo, am vrut să ajung la LeClerc ca să-i stâlcesc mutra, să-l lovesc, să-l mutilez, să-l distrug, să-l ucid, dar nici asta n-am făcut-o cum trebuia. La al doilea pas, unul din paznici mi-a pus piedică, cu carabina şi m-am prăbuşit cât eram de lung pe pardoseala de beton. Am rămas acolo un timp, buimăcit.

Santinelele m-au săltat în picioare şi au rămas în aşteptare la dreapta şi la stânga mea. Hewell şi LeClerc au rămas pe poziţiile lor. Capul lui Marie căzuse între timp în faţă, atât de aplecat încât îi vedeam cărarea părului de pe ceafă. Nu mai gemea.

— Cablezi sau nu Cruciatul? a întrebat LeClerc cu blândeţe.

— Într-o zi, am să te omor, LeClerc!

— Cablezi sau nu racheta?

— Am s-o cablez. Pe urmă, într-o bună zi, am să te ucid.

M-am gândit cu amărăciune că dacă reuşeam să-mi duc la îndeplinire măcar jumătate din promisiune, ar fi fost o schimbare în bine pentru mine.

CAPITOLUL 11

Vineri 1:00 p.m. – 6:00 p.m.

Îi spusesem lui LeClerc că aş putea termina cablarea circuitului şi armarea Cruciatului Iadului în cincisprezece minute. în realitate, mi-a luat exact o oră. Ca de obicei, Bentall s-a înşelat, dar, de data asta, nu a fost vina lui Bentall.

N-a fost vina mea că faţa şi braţul mă dureau atât de tare încât mi-a fost imposibil să mă concentrez la ceea ce făceam. N-a fost vina mea că eram orbit de furie, că vederea mi-era atât de înceţoşată încât abia mi-am putut descifra propriile însemnări, că mâna mea dreaptă – cu care am fost nevoit să fac, practic, totul – îmi tremura atât de tare încât am întâmpinat mari dificultăţi în reglarea temporizatorului, în introducerea tuturor cablurilor în spaţiile alocate, în potrivirea fitilelor de detonare la bazele cilindrilor cu combustibil solid. N-a fost vina mea că, la armarea încărcăturii disruptive de treizeci de kilograme, mi-a scăpat din mâna asudată detonatorul cu fulminat de mercur, a cărui explozie a fost atât de luminoasă şi de sonoră încât n-a lipsit mult ca Hewell, care supraveghea operaţia, să apese pe trăgaciul pistolului pe care-l ţinea aţintit asupra mea.

Şi, tot aşa, n-a fost vina mea că LeClerc a insistat ca eu să lucrez la ambele rachete deodată, sau că am fost tras înapoi de faptul că tot el îi numise pe Hargreaves şi pe încă un savant, pe care-l chema Williams, să controleze fiecare operaţiune şi s-o noteze în blocnotesurile lor. Stând la dreapta şi la stânga mea ' pe platformele înguste ale macaralelor, ei mi-au stânjenit aproape fiecare mişcare.

Am înţeles logica lui LeClerc când ceruse cablarea simultană. Cu siguranţă îi avertizase pe Hargreaves şi Williams că dacă vor schimba o vorbă unul cu altul vor fi împuşcaţi şi, probabil, îi prevenise că acelaşi lucru avea să se întâmple cu soţiile lor dacă. la linele zilei. însemnările lor nu coincideau. In felul acesta, dacă lansarea primului Crucial era un succes si dacă însemnările paralele despre armarea

rachetei erau absolut identice, el avea o garanţie că a doua rachetă era perfect cablată.

De asemenea, cablarea simultană-servea şi drept înştiinţare de sentinţă capitală pentru mine. Dacă ar fi intenţionat să mă ia şi pe mine împreună cu ceilalţi, nu m-ar mai ii pus să cablez ambele rachete, ţinând cont mai ales de presiunea timpului: cel mai recent mesaj primit de pe Neckar vorbea despre valuri atât de înalte încât nu era exclusă abandonarea lestului. Nu că aş fi avut nevoie de vreo înştiinţare în privinţa acestei seminţe. Mă întrebam când fusesem programa! să mor. Imediat după ce-mi terminam treaba sau mai târziu. împreună cu căpitanul Griffiths şi oamenii lui. după îmbarcarea savanţilor şi a soţiilor acestora. Mai târziu, mi-am făcut eu socoteala. Nici măcar LeClerc nu părea în stare să purceadă la o baie de sânge cu atâţia martori împrejur. Dar n-aş fi riscat nici uri bănuţ pe un pariu pe tema asta.

Cu câteva minute înainte de ora două, i-am spus lui Hewell:

— Unde sunt cheile pentru cutia de distrugere?

— Sunteţi gata? a întrebat el.

Ultima operaţiune înainte ca rachetele sa ajungă în faza finală de lansare era reglarea întrerupătoarelor din sistemele de combustie şi de distrugere, dar întrerupătorul pentru acesta din urmă, care închidea circuitul spre încărcătura de treizeci de kilograme de TNT, nu putea fi acţionat fără o cheie ce opera un zăvor de siguranţă pe spatele întrerupătorului.

— Nu tocmai. Întrerupătorul din cutia de autodistrugere e înţepenit. Vreau să mă uit un pic la el.

— Aşteaptă. Mă duc după LeClerc.

A plecat, lăsând în locul lui un chinez vigilent, şi s-a întors cu LeClerc după nici un minut.

— Cât mai durează de data asta? a întrebai cu nerăbdare LeClerc.

— Două minute. Ai cheia?

A făcut semn ca liftul să fie coborât. Ic-a spus celor doi savanţi să se dea jos, apoi a urcat lângă mine. Gând am ajuns din nou la înălţimea de lucru, m-a întrebat cu suspiciune:

— Care-i necazul? Vrei să apelezi la o şmecherie de ultim moment, ca un om disperat?

— N-ai decât să-ncerci şi singur întrerupătorul, am ripostat eu vehement. Nu face cursa completă.

— Păi nici nu trebuie să facă decât jumătate de cursă până nu e-ntoarsă cheia, a spus el supărat.

— Nu vrea să se mişte niciun pic. Încearcă şi-ai să vezi.

L-a încercat, a văzut că nu s-a mişcat decât vreun centimetru şi mi-a dat cheia. Am deblocat întrerupătorul, ani desfăcut cele patru piuliţe-fluture care fixau capacul întrerupătorului şi. în timp ce dădeam la o parte capacul, am reuşit să îndepărtez o bucăţică de cupru pe care o băgasem forţat între capac şi întrerupător atunci când provocasem blocajul. întrerupătorul în sine era de un tip obişnuit, cu o pârghie basculantă acţionată de un, resort, la care. atunci când braţul întrerupătorului era împins spre dreapta, cele două lamele săreau, de pe contactele neutre din dreapta pe contactele „calde" din stânga. închizând astfel circuitul. Atât de repede cât mi-au îngăduit vederea înceţoşată şi mâna dreaptă tremurândă, am deşurubat pârghia basculantă centrală, am scos afară întrerupătorul, m-am prefăcut că îndrept lamele de cupru, după care am înşurubat la loc capacul.

— Greşeală de proiectare, am spus eu scurt. Probabil la fel e şi la cealaltă.

LeClerc a încuviinţat din cap. fără să spună nimic, mulţumindu-se să urmărească cu atenţie cum puneam capacul la loc. manevrând apoi întrerupătorul de câteva ori. ca să-i demonstrez cât de uşor funcţiona.

— Ai terminat tot? a întrebat LeClerc.

— Încă nu. Trebuie să reglez temporizatorul la cealaltă.

— Aia mai poate să aştepte. Vreau ca asta să pornească la drum, imediat! Şi-a îndreptat privirea spre locul unde Farley împreună cu un asistent îşi făceau de lucra cu sistemele automate de ghidare şi de localizare a ţintei. Ce dracu-l mai ţine şi pe-ăla?

— Nu-l ţine nimic, am spus eu.

Eu şi Farley alcătuiam o pereche pe cinste, amândoi având nişte dâre mari, roşii-vineţii, pe partea stângă a feţei. A lui era mai urâtă şi cu mai multe nuanţe coloristice ca a mea, dar asta numai fiindcă avusese mai mult timp să evolueze. Dacă mi s-ar fi dat un răgaz de douăzeci şi patru de ore nimeni n-ar fi observat diferenţa. Douăzeci şi patru de ore. M-am întrebat cine avea să-mi mai dea douăzeci şi patru de ore.

— A terminat încă de-acum câteva zile, am continuat eu. Dar e dintr-ăia care se agită în ultima clipă, întrebându-se dacă a închis toate robinetele înainte de a pleca de-acasă.

Dacă-l împing pe LeClerc cu destulă forţă, meditam eu în acele clipe, s-ar putea să-şi frângă gâtul căzând pe betonul aflat mai jos cu trei metri; pe de altă parte, s-ar putea să nu şi-l frângă, şi atunci nu mi-ar mai rămâne nici douăzeci şi patru de secunde de trăit, necum douăzeci şi patru de ore. In plus, Hewell stătea cu „tunul" lui îndreptat asupra mea.

— Bun. Atunci suntem gata de lansare.

LeClerc a întors cheia în capacul întrerupătorului, a împins întrerupătorul spre poziţia „Armat", a scos cheia, după care a închis şi a încuiat uşa rachetei. Liftul a coborât la sol şi LeClerc i-a făcut semn unuia din paznici să se apropie:

— Du-te şi spune-i radiotelegrafistului să trimită un mesaj. Lansarea în douăzeci de minute.

— Unde mergem acum, LeClerc? am întrebat eu. In caze-mată?ir

El m-a privit cu răceală.

— Ca să te poţi ascunde acolo în timp ce racheta explodează, din pricina vreunei şmecherii pe care-ai pus-o la cale?

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Vorbesc despre tine, Bentall. Nu-mi fac iluzii. Eşti un om extrem de periculos. (Sigur că eram periculos, dar numai pentru mine şi pentru prietenii mei.) Eşti în stare să şurubăreşti mecanismul de lansare astfel încât să ştii numai tu. Doar n-ai fost atât de naiv să crezi că am neglijat o asemenea posibilitate? Voi, savanţii şi oamenii marinei, veţi

rămâne aici, la teren deschis, în timpul lansării rachetei. Ceilalţi s-au adunat deja. Noi vom merge în cazemată.

L-am înjurat, cu răutate şi grosolănie. El a zâmbit.

— Vasăzică ai neglijat posibilitatea ca eu să-mi iau măsuri de precauţie, nu?

— Vrei să laşi afară nişte oameni, criminal blestemat! Nu poţi să faci una ca asta, LeClerc!

— Ei, nu mai spune! Ochii lui lăptoşi mă priveau fix în timp ce continua să-mi vorbească: Nu cumva ai „aranjat-o", Bentall?

— Nici pomeneală de-aşa ceva! am strigat eu. Dar combustibilul ăsta solid e, prin natura lui, instabil. Citeşte însemnările doctorului Fairfield şi-ai să te convingi. Nimeni nu ştie cu adevărat ce-o să se întâmple. Combustibilul n-a mai fost până acum încercat la scara asta. Luate-ar dracu să le ia, LeClerc, dacă blestemăţia aia explodează, nici un om de pe o rază de un kilometru n-o să aibă nici urmă de şansă de supravieţuire.

— Întocmai, a spus el zâmbind.

În pofida zâmbetului, am devenit treptat conştient că nu prea-i ardea să zâmbească. Avea mâinile vârâte în buzunare, dar vedeam că şi le ţinea încleştate; avea un tic nervos în colţul gurii şi transpira mai mult decât ar fi justificat căldura soarelui. Pentru LeClerc, acesta era. momentul cel mai important, momentul când totul putea fi câştigat sau pierdut. Nu ştia cât de lipsit de scrupule puteam să fiu, bănuia că aş fi în stare să merg până la capăt şi să nu mă cramponez de nimic, că nu m-aş da în lături să sacrific vieţi omeneşti ca să-l opresc, după tot ce-i spusesem deja, cum că n-are decât să-i împuşte pe toţi ofiţerii şi marinarii de pe insulă din punctul meu de vedere. Poate se gândea că n-aş fi atât de dispus să-mi sacrific propria viaţă, dar nu avea de ce să se bizui prea mult pe asta, dându-şi seama că ştiam că oricum aveam să mor. Toate planurile lui măreţe, speranţele si temerile sale depindeau de-următoarele câteva clipe: va decola Cruciatul ladului sau va exploda, prefăcându-se în fărâme şi fărâmiţe împreună cu toate stratagemele şi visurile lui? Nu avea de unde să ştie. Trebuia să meargă la risc; dar dacă risca şi

pierdea, cel puţin n-avea să-mi lase satisfacţia că am câştigat.

Am mers pe după colţul hangarului. Mai încolo, la vreo sută de paşi depărtare, aranjaţi în două şiruri aproximative, şedeau pe pământ savanţii şi marinarii. Dar n-am văzut nici o femeie. Doi chinezi stăteau de santinelă, ţinându-şi carabinele în poziţie de tragere.

— Ce părere au santinelele de faptul că or să stea afară în momentul lansării?

— N-au nici o părere: or să vină în cazemată.

— Şi chiar îţi închipui că, după plecarea lor, noi o să stăm acolo liniştiţi, ca nişte băieţi cumsecade?

— O să staţi pe loc, nici o grijă, a spus el cu indiferenţă. Am şapte femei în cazemată. Dacă vreunul din voi mişcă, or s-o păţească. Vorbesc serios.

Ultimele două cuvinte erau complet de prisos. Ştiam că vorbeşte serios. Am zis:

— Şapte femei? Unde e domnişoara Hopeman?

— În arsenal.

N-am întrebat de ce n-o adusese şi pe ea – ştiam răspunsul, probabil că era ori inconştientă, ori prea vătămată ca să se mişte – si nici n-am cerut să fie adusă. Dacă racheta exploda, n-ave;t mai multe şanse decât noi, căci arsenalul se alia la nici o sută de metri de hangar, dar mai bine aşa decât să supravieţuiască în cazemată.

M-am aşezat lângă Farley, la capătul unuia dintre şirurile de oameni. Nimeni nu se uita la mine, toţi îşi pironiseră

privirile pe uşile hangarului, aşteptând apariţia Cruciatului ladului.

N-au avut mult de aşteptai. La douăzeci de secunde după ce LeClerc şi Hewell ne-au părăsit, cele două macarale între care stătea prinsă racheta au ieşit huruind, fără grabă, din hangar. Doi tehnicieni se aflau la comenzile macaralelor. Cărucioarele macaralelor erau unite prin două baie conectate şi cu căruciorul rachetei, astfel încât braţele de susţinere ale Cruciatului ladului să rămână permanent în aceeaşi poziţie relativă. După circa treizeci de secunde, cărucioarele s-au

oprit, lăsând Cruciatul plantat chiar în centrul platformei de lansare. Cei doi tehnicieni au sărit. îndepărtând barele de legătură şi. la un gest din partea unuia dintre chinezi, au venit şi s-au aşezat lângă noi. Totul urma să fie de-acum controlat prin radio. Paznicii au plecai spre cazemată în pas alergător.

— Ei bine, a spus cu amărăciune Farley, avem la dispoziţie fotoliile de orchestră. Lua-l-ar gaia de diavol criminal!

— Unde ţi-e spiritul ştiinţific? am întrebat eu. Nu vrei să vezi dacă blestemăţia aia funcţionează?

Mi-a aruncat o privire fioroasă şi s-a întors în altă parte. După câteva clipe, a spus cu subînţeles.

— Partea mea o să funcţioneze, oricum. Nu de asta sunt îngrijorat.

— Să nu mă condamni dacă explodează, am spus. Eu nu-s decât un simplu electrician pe-aici.

— Putem discuta asta mai târziu, de pe un plan superior, a rostit el cu umor negru. Care crezi că sunt şansele?

— Doctorul Fairfield credea c-o să funcţioneze. Mie mi-e de-ajuns. Sper numai că n-ai încurcat niscai fire, ca să ne cadă rămăşiţele exploziei în cap.

— N-o să explodeze, fii liniştit. Părea bucuros să vorbească, la fel ca toţi cei din jurul nostru. Încordarea provocată de aşteptarea în tăcere fiind greu de suportat. Nu e prima oară când fac treaba asta. N-am dat greş niciodată. Ultimul nostru sistem de ghidare cu infraroşii este protejat împotriva dereglărilor. Se fixează pe o stea si rămâne aşa.

— Nu văd nici o stea. E ziua-n amiaza marc.

— Tu nu le vezi. a spus el cu răbdare. Dar celula de infraroşu le vede. Aşteaptă şi-ai să vezi, Bentall. O mie şase sute de kilometri şi-o să explodeze cu precizie de un metru. Un metru, ascultă la mine.

— Zău? Şi cum o să poată determina cineva un cerc cu raza de un metru în Pacificul de Sud?

— Mă rog, doi metri pe doi şi jumătate, a concedat el cu mărinimie. O plută încărcată cu magneziu. Când racheta reintră în atmosferă, unitatea de navigaţie stelară este deconectată şi un detector cu infraroşii fixat în vârf preia iniţiativa. Racheta este proiectată să se orienteze asupra unei surse de căldură. Bineînţeles, o navă, cu atât mai mult coşul

de fum al navei, constituie şi ele surse de căldură, aşa încât, cu nouăzeci de secunde înainte de sosire, de la bordul vasului Neckar va fi activată o masă plutitoare de magneziu, care e o sursă de căldură colosală. Racheta se va îndrepta spre sursa de căldură mai puternică.

— Sper asta spre binele celor de pe Neckar. Ar fi păcat să întârzie cu nouăzeci de secunde activarea plutei.

— N-au cum. In momentul plecării rachetei, de aici este transmis un semnal radio. (A avut o ezitare.) Mă rog, dacă pleacă. Zborul Cruciatului va dura exact trei minute şi jumătate, aşa că ei vor activa la două minute după primirea semnalului.

Dar eu nu-l mai ascultam. LeClerc, Hewell şi ultimii paznici dispăruseră în spatele cazematei. Am privit în depărtare, peste nisipurile strălucitoare şi luciul verde al apelor netede ca oglinda ale lagunei şi m-am încordat brusc în momentul când am văzut un vas cam la şase kilometri în larg, care se îndrepta spre o breşă în reciful înconjurător. N-am rămas prea mult încordat, căci nu era vorba de un vas „justiţiar", venit în salvarea noastră, era intrepidul navigator, căpitanul Fleck, venit să-şi ridice simbria. De la Hargreaves auzisem că era aşteptat în după-amiaza aceea. M-am gândit la căpitanul Fleck şi mi-am zis că, dac-aş fi în pielea lui, mi-aş conduce schoonerul într-o direcţie diametral opusă, îndepărtându-mă cât mai mult de LeClerc. Dar, pe de altă parte, căpitanul Fleck nu ştia ce ştiam eu, sau eram destul de sigur că nu ştia. Mi-am zis: „Căpitane Fleck, te-aşteaptă un şoc."

234*t.*

Am întors când la urechi mi-a ajuns huruitul unor roţi ele cărucior. Cele două macarale de eşafodaj, creând o impresie stranie datorită lipsei unor operatori umani, fiind teleghidate prin radio, se îndepărtau încet în direcţii opuse, retrăgându-şi braţele superioare şi lăsând Cruciatul sprijinit numai de braţele extensibile de la bază. încă zece secunde, poate chiar mai puţin. Nimeni nu mai vorbea: să găseşti un subiect adecvat de conversaţie când poate că mai ai doar vreo opt secunde de trăit nu-i un lucru la îndemâna oricui.

Turbinele de mare viteză ale prizelor de aer din partea superioară a rachetei s-au trezit brusc la viaţă cu un vaiet, încă două secunde, una, toţi împietriseră şi aşteptau cu ochii închişi şocul devastator pe care n-aveau să-l simtă, braţele de prindere de la bază s-au tras iute îndărăt, un singur bubuit ca de tunet şi o mare sferă clocotindă de flăcări portocalii a învăluit complet căruciorul de susţinere al Cruciatului Iadului. încet, incredibil de încet, racheta s-a înălţat de la sol, sfera portocalie de foc urcând o dată cu ea, iar ecourile tunetului de dinainte au fost înlocuite de un uruit strident şi continuu, înfiorător prin intensitate, asaltându-ne timpanele plăpânde precum tunetul apropiat al unor uriaşe motoare cu reacţie, în vreme ce o limbă de foc de un roşu intens, lungă de cincisprezece metri, străpungea sfera de la bază, ridicând Cruciatul Iadului pe traiectorie. încă se mai înălţa lent, incredibil de lent, părând că dintr-o clipă-n alta se va rostogoli, dar la patruzeci şi cinci de metri altitudine s-a auzit o nouă explozie violentă, în clipa activării celui de-al doilea cilindru de combustibil, iar Cruciatul şi-a dublat viteza de ascensiune. A treia explozie s-a produs la circa o sută optzeci de metri, moment în care a început să accelereze spre o viteză fantastică! Depăşind o mie cinci sute de metri, racheta a cotit brusc şi s-a îndreptat spre sud-est, pe o traiectorie ce părea aproape paralelă cu suprafaţa mării. După nici opt secunde, a dispărut complet din vedere, nelăsând în urmă decât duhoarea înţepătoare a combustibilului ars, căruciorul înnegrit de flăcări şi dâra groasă a gazelor de evacuare care descria o linie perfect dreaptă pe fondul albastru al cerului.

In acel moment, am simţii o durere apăsătoare în piept, aşa că am reînceput să respir.

— Ei bine. funcţionează! (Cuprins de entuziasm. Farley a lovit cu pumnul în palma deschisă. A scos un oftat de satisfacţie lung si impresionant, căci stătuse fără oxigen chiar mai mult decât mine.) Funcţionează. Bentall, ai văzut?!

— Bineînţeles că funcţionează. Nici nu m-am aşteptat la altceva.

M-am ridicat ţeapăn în picioare, frecându-mi palmele umede de uniformă, şi m-am dus spre locul unde căpitanul Griffiths stătea alături de oamenii lui.

— Ţi-a plăcut spectacolul, căpitane?

M-a cercetat cu răceală, fără să se ostenească să-şi ascundă dispreţul şi greaţa din ochi. apoi privirea i s-a oprit pe obrazul meu stâng.

— După cum se vede, lui LeClerc îi cam place să se folosească de baston, nu-i aşa? mi-a zis el.

— Ei, a căpătat şi el un viciu.

— Şi uite-aşa ai colaborat cu el. (M-a studiat din creştet până-n tălpi, cu entuziasmul unui colecţionar de artă căruia i s-a promis un Cezanne şi s-a pomenit că primeşte o carte poştală ilustrată cu subiect comic.) N-am crezul c-ai să accepţi, Bentall.

— Sigur că am colaborai cu ei, am admis eu. N-am nici pic de vină. morală. Dar curtea marţială mai poate să aştepte, căpitane Griffiths.

M-am lăsat jos, mi-am scos pantoful şi ciorapul, am scos hârtiuţa din învelişul de plastic, i-am netezit cutele şi i-am întins-o.

— Ce înţelegi din asta? Repede, te rog. Am găsit-o în biroul lui LeClerc şi sunt sigur că e legală cumva de planurile lui de a expedia cu vaporul cea de-a doua rachetă la destinaţie. Nu prea mă pricep în chestiunile de navigaţie.

A luat hârtia fără prea multă tragere de inimă, în timp ce eu îi spuneam:

— *Pelican* e o navă, ştim asta chiar din gura lui LeClerc. Bănuiesc că şi celelalte sunt tot nave.

— Pelican – Ţakishamaru 20007815, a început să citească

Griffiths. Takishamarii e un nume de navă japoneză, fără doar şi poate. L'mkiang – Hawetta 10346925. Probabil că toate sunt nume de nave. Toate sunt împerecheate. Ei, dar astea ce-ar putea să-nsemne? Cifrele, mereu sunt câte opt cifre. (Devenea interesat.) Ore ar putea să însemne nişte ore. 2000 ar putea fi opt seara, nici una din cele patru cifre nu trece de douăzeci şi patru. Dar al doilea grup de câte patru, trece. Un soi de referinţe. Vasăzică nave? Ce fel de referinţe...

A lăsat fraza neterminată, am văzut cum i se mişcă buzele, şi deodată a spus încet:

— Cred că m-am prins. Nu. sunt sigur că m-am prins. 2000, înseamnă douăzeci virgulă zero-zero. Latitudine douăzeci de grade sud. 7815 înseamnă 78.15 longitudine estică. Împreună dau o poziţie situată la mai puţin de optzeci de kilometri de aici.

A studiat hârtia în tăcere preţ de aproape un minut, în timp ce eu mă uitam peste umăr, să văd dacă nu cumva se apropia de noi LeClerc, întrucât nu l-am zărit, am conchis că aştepta veşti, de pe Neckar privind ajungerea cu bine a rachetei la ţintă.

— Toate sunt valori de latitudine şi longitudine, a spus Griffiths în sfârşit. Mi-e greu să fiu sigur fără o hartă, dar mai-mai c-aş băga mâna-n foc că, dacă poziţiile acestea ar fi reprezentate grafic, ele ar descrie o curbă la nord-est de aici, către o poziţie din largul coastelor chineze sau taiwaneze. Îmi închipui că aceste nave – mai exact, perechi de nave – sunt localizate în aceste poziţii. De asemenea, îmi imaginez că ele ar avea datoria de a escorta nava care transportă racheta, sau de a veghea ca drumul să fie liber. Presupun că LeClerc şi-a luat măsuri de precauţie împotriva descoperirii premature a faptului că racheta a fost furată.

— Crezi că navele alea sunt înarmate? am întrebat eu.

— Foarte improbabil. (La vârsta lui destul de înaintată, era un om de o inteligenţă incisivă, cu o minte pe măsura vorbirii lui tăioase.) Armele ar trebui să fie ascunse, nu ţinute la vedere, şi în felul ăsta nu s-ar putea măsura cu vreun vas militar de căutare, singurul tip de navă de care s-ar putea teme.

— N-ar putea să fie nişte nave echipate cu radar, care să cerceteze suprafaţa mării pe o rază de o sută de kilometri în jur, poate chiar mai mult?

— Posibil. S-ar putea să fie aşa cum zici.

— Dar nava care va transporta racheta n-ar putea avea ea însăşi echipament radar?

Căpitanul Griffiths mi-a dat înapoi hârtia.

— Nu, a spus el categoric. LeClerc e genul de om care reuşeşte întotdeauna fiindcă îşi ia măsuri de precauţie complexe, aproape până la limita ridicolului. Aproape, aş zice. Această hârtie nu-ţi e de nici un folos, chiar dacă ai putea să

acţionezi în baza celor scrise acolo. în mod cert, acelea sunt nişte nave de ecranare, care vor călători la câţiva kilometri în faţa şi în spatele navei care poartă racheta. în diferite puncte, ele vor transfera aceasta navă unei alte perechi, fiindcă dacă aparatele de observare aeriană ar vedea aceleaşi două nave înaintând câteva zile la rând în aceeaşi direcţie, păstrându-se la aceeaşi distanţă, s-ar putea naşte suspiciuni.

— Dar, o clipă, căpitane, mintea mea... aproape că mi-a stat în loc. (Nu glumeam în privinţa asta, căldura soarelui plus faptul că de rănile mele nu se mai ocupase nimeni de când fusesem bumbăcit în cazemată îmi dădeau o senzaţie de ameţeală continuă.) Da, dar ce s-ar întâmpla dacă şi-ar face într-adevăr apariţia o navă militară sau un avion. Poţi să le detectezi cu radarul, dar nu poţi să le dobori. Ce-ar face atunci nava cu racheta?

— S-ar scufunda, a spus simplu căpitanul. Pentru că ar fi vorba de un submarin, nu se poate altfel. Măreşte trapa de încărcare şi practic orice submarin cunoscut ar putea să transporte Cruciatul la prova, în compartimentul pentru torpile. Navele de ecranare i-ar permite să se deplaseze la suprafaţă, cu viteză maximă. La o adică, se scufundă şi-şi continuă drumul la viteză mult mai mică. Dar o să ajungă acolo. O sută de nave ale marinei militare dotate cu sonare ar putea să caute vreme de un an şi n-ar putea să localizeze un submarin solitar, rătăcit în Pacific. Cred că poţi să iei drept sigur, Bentall, că dacă racheta părăseşte insula, n-o s-o mai vedem niciodată.

238*t.*

— Mulţumesc foarte mult, căpitane Griffiths.

Fără îndoială, rostise adevărul final în privinţa asta. M-am ridicat cu mare greutate în picioare, ca un bătrân care se străduieşte pentru ultima oară să-şi părăsească patul de moarte, am rupt hârtia în bucăţele mici, pe care le-am împrăştiat în iarba rară, arsă de soare. M-am uitat în direcţia cazematei şi am văzul câteva siluete apărând din spatele clădirii. în largul mării, Fleck îşi făcea intrarea prin trecătoarea din recif.

— Încă o rugăminte, căpitane Griffiths. Când LeClerc se întoarce, întreabă-l dacă poţi să rămâi afară împreună cu oamenii din subordine pentru restul zilei, la aer curat, în loc să vă coaceţi în barăcile alea din tablă ondulată. E posibil ca în curând să înceapă pregătirea pentru transport a celeilalte rachete – am arătat spre lăzile din oţel lungi de şase metri, cu cadre de susţinere încorporate – şi ai putea să-i sugerezi că în felul ăsta ar avea nevoie doar de un singur paznic care să aibă grijă de voi, în loc de patru sau cinci, câţi ar fi nevoie să păzească uşile şi ferestrele dacă aţi fi încuiaţi în barăci, eliberând astfel mai mulţi oameni pentru muncă. Dă-i cuvântul tău că nu vor fi nici un fel de necazuri. Dacă testul a mers bine, o să fie bine-dispus şi s-ar putea să-ţi îndeplinească solicitarea.

— De ce vrei asta, Bentall? m-a întrebai el cu o voce în care antipatia se făcea din nou simţită.

— Nu vreau ca LeClerc să mă vadă vorbind cu dumneata. Dacă vrei să trăieşti, fă cum îţi spun.

Am plecat într-o doară, ca să inspectez stricăciunile provocate platformei de lansare de către rachetă. Două minute mai târziu, i-am văzut cu coada ochiului pe LeClerc şi Griffiths vorbind, după care LeClerc şi Hewell s-au îndreptat spre mine. LeClerc avea o expresie aproape jovială, aşa cum ar trebui să arate un om când îşi vede împlinit visul cel mai drag.

— Vasăzică, n-ai defectat-o până la urmă, nu-i aşa Bentall?

Era limpede că nu voia să mă simt stânjenit arătându-mi prea multă recunoştinţă pentru treaba făcută.

— Nu, n-am defectat-o. (Dar am s-o defectez pe cealaltă, domnule LeClerc, o. Doamne, ce-am s-o mai aranjez pe cealaltă!) A reuşit?

— Complet. Direct la ţintă... după o mie şase sute de kilometri. Bun. Bentall, apucă-te s-o termini pe cealaltă.

— Vreau s-o văd mai întâi pe-domnişoara Hopeman.

A încetat brusc să mai fie jovial.

— Am spus s-o termini, şi asta ai să faci.

— Mai întâi vreau s-o văd pe domnişoara Hopeman. Cinci minute. Doar atât, îţi promit. Ori asta, ori îţi cablezi singur blestemata de rachetă. O să-ţi ia timp berechet, te asigur.

— De ce vrei s-o vezi?

— Nu-i treaba ta!

S-a uitat la Hewell, care a încuviinţat din cap abia perceptibil.

— Prea bine. Dar cinci minute. Numai cinci minute. Ai înţeles?

I-a dat cheia unui paznic şi ne-a făcut semn că putem pleca.

Paznicul a descuiat uşa arsenalului şi m-a lăsat să intru. Am închis uşa după mine, fără să-mi fac griji dacă îi rănisem simţămintele.

Camera era aproape scufundată în întuneric, având jaluzelele trase. Marie stătea întinsă într-un pat din colţ, acelaşi în care dormisem şi eu de dimineaţă. M-am dat mai aproape şi m-am lăsat în genunchi lângă ea.

— Marie, am spus eu încet. (Am clătinat-o de umăr cu blândeţe.) Marie. Sunt eu, Johnny.

De bună seamă că dormea profund, fiindcă i-a trebuit ceva timp ca să se trezească. In cele din urmă, s-a foit şi s-a răsucit sub pătură. Nu vedeam decât pata palidă a feţei şi strălucirea ochilor.

— Cine... cine e?

— Eu suni, Marie... Johnny.

Nu mi-a răspuns, aşa că am repetat cuvintele. Îmi

simţeam faţa, gura şi maxilarele atât de ţepene şi de dureroase încât probabil că nu pricepea nimic din mormăitul meu.

— Sunt obosită, a murmurai ea. Sunt sfârşită de oboseală. Te rog să mă laşi singură.

— Îmi pare teribil de rău. Marie. Îţi jur că mi-a venit să mă împuşc. (Am crezul că blufează.)

Neprimind nici un răspuns, am continuat:

— Ce ţi-au făcut, Marie. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce ţi-au făcut?

A murmurat ceva. N-am înţeles ce anume, pe urmă a spus cu glas pierit:

— N-am nimic, pleacă.

— Marie! Uită-te la mine!

N-a dat nici un semn că m-ar fi auzit.

— Marie! Uită-te la mine, Johnny Bentall în genunchi. (Am încercat să râd, dar am scos ceva ca un orăcăit de broască, şi încă o broască bolnavă de bronşită.) Te iubesc. Marie. De-aia le-am armat blestemata de rachetă, de-aia aş fi în stare să le armez o sută de rachete, aş face orice, indiferent dacă ar fi o faptă bună sau rea, numai să nu ţi se mai întâmple vreodată ceva rău. Te iubesc, Marie. Mi-a trebuit tare mult ca să înţeleg, dar de-acum ştii la ce să te aştepţi de la un prost ca mine. Te iubesc şi dac-o să mai ajungem vreodată acasă, aş vrea să mă însor cu tine. Vrei să le căsătoreşti cu mine. Marie? Când om ajunge acasă?

A urmat o linişte lungă, după care a spus încetişor:

— Să mă căsătoresc cu tine? După ce i-ai lăsat... te rog. Johnny, pleacă. Te rog să mă laşi singură. Am să mă mărit cu cineva care mă iubeşte, nu cu... S-a întrerupt si a încheiat cu un glas răguşii: Te rog. Acum.

M-am ridicai brusc în picioare şi m-am dus ia uşă. Am deschis-o, lăsând lumina să pătrundă în încăpere. Un mănunchi de raze de la soarele care apunea lumina palul, părul blond si strălucitor împrăştiat pe haina împăturită ce ţinea loc de pernă, ochii mari căprui şi faţa palidă şi epuizată. M-am uitat la ea îndelung, până când n-am mai suportat s-o privesc, n-aş fi putut să vărs mai multe lacrimi pentru martirii care erau duşi la rug, era mult prea uşor. M-am uitat la singura persoană pe care-am iubit-o vreodată şi, în timp ce mă întorceam spre ieşire – Bentall, dur până la capăt, nevrând ca Marie a lui să vadă lacrimi în ochii săi – am auzit-o şoptind şocată:

— Dumnezeule, o, Doamne Dumnezeule! Faţa ta!

— N-are nimic, am spus eu. N-o să mai am nevoie de ea prea mult timp. Iartă-mă, Marie. Iartă-mă.

Am închis uşa după mine. Paznicul m-a dus direct la hangar şi am avut noroc şi eu şi LeClerc, fiindcă nu l-am întâlnit în drum. Hewell mă aştepta, împreună cu Hargreaves

şi Williams, amândoi cu blocnotesurile pregătite. M-am urcat în lift fără să mi se mai spună, ceilalţi doi m-au urmat şi am început să lucrăm.

La început am deschis cutia de branşament de pe interiorul carcasei exterioare şi am reglat dispozitivele de temporizare de pe ceasul rotativ, apoi, după ce m-am asigurat că întrerupătorul manual de pe cutia de autodistrugere era blocat în poziţia „Deconectat", am aruncat rapid o privire la cealaltă întrerupere a circuitului „sinucigaş" întrerupătorul cu solenoid fixat direct deasupra temporizatorului. Solenoidul, în mod normal activat când curentul parcurgea bobina exterioară, era ţinut în loc de un arc solid, care, pentru a fi comprimat, necesita o apăsare de circa şase sute de grame forţă, amănunt aflat de mine în mod empiric. Am lăsat cutia deschisă, cu capacul atârnând în jos şi asigurat cu două piuliţe-fluture, apoi mi-am îndreptat iarăşi atenţia asupra cutiei de autodistrugere. Prefăcându-mă că verific comportarea întrerupătorului, am procedat la fel ca la prima rachetă: am vârât cu forţa o bucăţică de sârmă între capac şi întrerupător. Apoi l-am strigat pe Hewell.

— Ai cheia de la cutia de autodistrugere? întrerupătorul e-nţepenit.

Mă ostenisem inutil cu sârmuliţa. A spus:

— Da, o am. Şefu' a zis că ne putem aştepta să aibă şi asta aceeaşi problemă. Uite, prinde-o.

Am deschis capacul, am deşurubat întrerupătorul, m-am prefăcut că-l repar, l-am pus la loc şi am înşurubai braţul

basculant. Numai că, înainte de a-l aşeza la loc l-am întors cu 180°, astfel încât lamelele de alamă să fie în poziţie inversată. întrerupătorul era atât de mic iar mâinile mele îl acopereau aproape în întregime, încât nici Hargreaves, nici Williams n-au văzut ce fac. Nici n-ar fi avut motive să se aştepte la vreo neregulă, fiindcă era exact acelaşi lucru pe care mă văzuseră că-l făcusem la cealaltă cutie de autodistrugere. Am pus capacul la loc şi am împins pârghia în poziţia de siguranţă. Iar acum, cutia de autodistrugere era armată, aşteptând numai închiderea întrerupătorului cu solenoid ca să închidă circuitul

„sinucigaş". în mod normal, întrerupătorul putea fi închis prin semnal radio, prin apăsarea bulonului SEDAS de pe consola de lansare. Dar mai putea fi acţionat şi manual...

I-am spus lui Hewell:

— Gata, uite cheia.

— Ei stai, nu te grăbi, a mârâit el.

A făcut semn să fie coborât liftul, a urcat până la uşa deschisă şi mi-a luat cheia. Apoi a încercat întrerupătorul cutiei, verificând că nu putea fi împinsă mai mult de jumătate de cursă spre poziţia „Armat", 1-a lăsat să revină în poziţia de siguranţă, a dat din cap aprobativ, a băgat cheia în buzunar şi a spus:

— Cât mai durează?

— Vreo două minute. Mai am reglajul final al ceasului şi punerea la loc a capacelor.

Liftul a coborât din nou, Hewell s-a dat jos şi, în timp ce urcam, le-am murmurat lui Hargreaves şi Williams:

— Să nu mai scrieţi nimic.

Zumzetul motorului electric mi-a acoperit cuvintele şi nu mi-a venit deloc greu să vorbesc fără să-mi mişc buzele, căci partea stângă a feţei mele era acum atât de umflată încât, oricum, mi-ar fi fost imposibil s-o mişc.

M-am aplecat în cadrul uşii, având în mână şnurul pe care-l rupsesem de la jaluzea. Ca să leg un capăt al şnurului de solenoid mi-ar ti luat poate zece secunde în mod normai, dar mâna îmi tremura atât de rău, vederea şi coordonarea mişcărilor erau atât de proaste încât a durat aproape doua minute. Pe urmă m-am îndreptat de spate şi am început să închid uşa cu mâna stângă. în vreme de şnurul îmi trecea printre degetele dreptei. Când a mai rămas doar un spaţiu de zece centimetri între uşă şi carcasa exterioară a rachetei, m-am uitat cu atenţie înăuntru şi vigilentul Hewell trebuie să fi avut impresia că îmi ţineam mâinile într-o parte şi alta a mânerului uşii, încercând să-i micşorez rigiditatea. Mi-a luat doar trei secunde să înfăşor o dată şnurul pe mânerul interior şi să fac două noduri, după care am închis uşa. am răsucit cheia şi mi-am încheiat treaba.

Primul om care avea să deschidă uşa aia mai mult de zece centimetri, cu o putere mai mare de şase sule de grame-forţă,

va declanşa detonarea încărcăturii sinucigaşe, transformând racheta în bucăţi. Dacă şi combustibilul solid exploda prin influenţă, aşa după cum bănuia doctorul Fairfield, sărea în aer şi persoana respectivă, împreună cu tot ce se afla în jur pe o rază de aproape un kilometru. Şi într-un caz şi-n celălalt, speram ca omul care o va deschide să fie LeClerc în persoană.

Liftul s-a lăsat jos şi am coborât obosit pe pământ. Prin uşile deschise ale hangarului îi vedeam pe savanţi şi o parte din marinari şezând sau stând culcaţi in apropiere de ţărm, un paznic înarmat patrulând la vreo cincizeci de metri de ci.

— Le-aţi oferit condamnaţilor ultimele ore de soare? l-am întrebai pe Hewell.

— Mda. Ai terminal toiul?

— Da. Am arătat cu capul spre grup: Te deranjează dacă mă duc şi eu lângă ei? Mi-ar prinde bine şi mie puţin soare şi aer curat.

— Cred că nu-ţi trece prin cap să faci vreo prostie?

— Ce dracu' prostie să mai fac? am întrebat eu plictisit. Arăt eu în stare să mai fac ceva?

— Pe cinstea mea că n-arăţi, a admis el. Poţi să pleci. Voi doi le-a spus el lui Hargreaves şi Williams – şeful vrea să vă controleze notiţele.

Mi-am croit drum către ţărm. Câţiva dintre chinezi se chinuiau să ridice lăzile metalice pentru rachetă pe două cărucioare, ajutaţi de o duzină de marinari, aflaţi sub amenin-ţarea armelor. Fleck tocmai amara nava la capătul

debarcaderului, schoonerul lui arătând chiar mai murdar decât mi-l aminteam eu. Pe nisip, căpitanul Griffiths stătea ceva mai la o parte faţă de ceilalţi. M-am lungit pe nisip, la nici doi paşi de el. cu faţa în jos, sprijinindu-mi capul pe braţul drept. Mă simţeam îngrozitor.

Griffiths a deschis discuţia:

— Vasăzică, Bentall. s-ar părea că le-ai cablat şi a doua rachetă, nu?

Dacă vorbea mereu cu tonul ăla, n-avea cum să-şi fi făcut prea mulţi prieteni.

— Da, căpitane Griffiths, le-am cablat-o. Şi am făcut-o în aşa fel încât primul care-o să deschidă uşa Cruciatului Iadului o să pună capăt existenţei rachetei. De-aia am lucrat corect la prima, acum n-a mai rămas decât una. De asemenea, să ştii că erau hotărâţi să le împuşte pe dumneata şi pe toţi marinarii din baza asta, precum şi s-o tortureze pe domnişoara Hopeman. Am amânat prea mult ca să-i împiedic să-i facă rău domnişoarei Hopeman.

A urmat o pauză lungă. Mă întrebam dacă reuşise să-mi înţeleagă vorbirea nedesluşită, când mi-a spus pe un ton potolit:

— Îmi parc nespus de rău, tinere. N-am să mi-o iert niciodată.

— Pune-ţi doi oameni să stea de pază, i-am spus. Zi-le să ne dea de ştire dacă LeClerc, Hewell sau vreunul din oamenii lor se apropie. Pe urmă te întorci şi stai aici, privind în largul mării. Vorbeşti cu mine cât mai puţin posibil. Nimeni n-o să mă vadă vorbind în poziţia asta.

Cinci minute mai târziu terminam de povestit lot ce-mi spusese LeClerc că plănuieşte să facă după ce treceau la producţia Cruciatului Iadului. După aceea, căpitanul a rămas tăcut timp de aproape un minut...

— Ei bine? am întrebat.

— Fantastic, a murmurat el. E pur şi simplu de necrezut!

— Nu-i aşa? E fantastic. Dar c posibil, căpitane Griffiths?

— Da, e posibil, a spus el fără să ezite. Doamne Dumnezeule, e posibil.

— Aşa m-am gândit şi eu. Deci, eşti de părere că „aranjarea" acestei rachete... mă rog, crezi că se justifică?

— Ce vrei să spui, Bentall?

— Când or să ducă racheta unde au de gând s-o ducă, am spus eu, continuând să vorbesc cu gura spre nisip, n-or s-o transporte pe cine ştie ce rampă de lansare izolată. O vor duce într-o fabrică, aproape sigur într-un centru industrial puternic populat, ca s-o demonteze în vederea examinării. Dacă combustibilul asta solid explodează o dată cu TNT-ul, nu-mi place să mă gândesc la câte sute de oameni, mulţi dintre ei nevinovaţi, or să moară.

— Mie nu-mi place să mă gândesc câte milioane de oameni ar muri într-un război nuclear, a replicat Griffiths pe un ton liniştit. Problema justificării nici nu trebuie pusă. Singura întrebare e: vor rezista destul bateriile care alimentează circuitul sinucigaş?

— Sunt celule nichel-cadmiu, garantate şase luni, unele chiar un an. Uite ce e, căpitane Griffiths. nu-ţi spun toate astea doar ca să te pun în temă sau ca să mă aud vorbind. Mă doare şi numai să deschid gura. Ţi-am povestit pentru că vreau să-i spui totul căpitanului Fleck. Trebuie să coboare la ţărm dintr-o clipă în alta.

— Căpitanul Fleck! Blestematul ăla de trădător?

— Vorbeşte mai încet, pentru numele lui Dumnezeu! Spune-mi, căpitane, ştii ce-are să se întâmple cu dumneata, cu mine şi cu toţi oamenii dumitale când prietenul nostru LeClerc are să plece?

— Nu cred că trebuie să-ţi spun.

— Fleck e singură noastră speranţă.

— Omule, nu mai eşti în toate minţile.

— Ascultă-mă cu atenţie, căpitane. Fleck e un escroc, un nemernic şi un pungaş sadea, dar nu e un monstru megaloman. Ar fi în stare să facă orice pentru bani, în afară de un lucru: să ucidă. Nu e genul de om. Mi-a spus-o şi îl cred. Fleck e singura noastră speranţă.

Am aşteptai un comentariu, dar întrucât n-a venit nici unul, am continuat:

— Dintr-un moment în altul, trebuie să coboare pe ţărm.

Vorbeşte-i. Urlă la el, ameninţă-l cu braţul şi înjură-l pentru că e un trădător blestemat, după cum ai zis, aşa cum e şi de aşteptat să faci. Nimeni n-o să-ţi dea atenţie în afară de LeClerc şi Hewell, care-or să râdă în hohote, atât de amuzant o să li se pară. Spune-i ce-ai auzit de la mine: că nu mai are mult de trăit, că LeClerc n-o să lase nici un martor indiscret în urmă. Ai să afli că LeClerc i-a turnat cine ştie ce gogomănie sfruntată despre ce are de gând să facă aici. Poţi să fii sigur că LeClerc nu i-a pomenit nici măcar în treacăt de rachetă sau despre ce are de gând să facă cu racheta, n-ar fi îndrăznii

ştiind că Fleck şi echipajul său fac frecvent opriri în Suva şi celelalte porturi fijiene, când un cuvânt scăpat din neatenţie ar fi compromis întreaga acţiune. Dumneata crezi că LeClerc i-ar fi spus adevărul, căpitane?

— Nu. Ai dreptate, nu şi-ar fi putut permite.

— A apucat Fleck să vadă rachetele înainte?

— Fireşte că nu. Uşile hangarului au fost întotdeauna închise când a venit aici şi nu i s-a permis să vorbească decât cu ofiţerii şi subofiţerii care supravegheau descărcarea vasului. Şi-a dat seama, bineînţeles, că e vorba de o chestie mare, fiindcă *Neckar* era de multe ori ancorat în lagună.

— Aşa deci. Dar o să vadă Cruciatul ladului acum, n-are cum să nu-l vadă din locul unde a ancorat acum, la capătul digului. Are toate motivele să-i pună lui LeClerc întrebări şi înseamnă să mă înşel foarte tare dacă acesta n-o să fie dispus să-i vorbească. E visul vieţii sale şi ştie că Fleck n-o să apuce să mai spună cuiva despre asta. Fleck s-ar putea să mai rămână cu nişte îndoieli în privinţa sorţii ce-i este rezervată şi, ca să înţeleagă exact cu ce fel de om are de-a face, spune-i să se ducă... nu, mai bine zi-i să-l trimită pe Henry, secundul lui, căci nu e indicat să se bage de seamă că el însuşi lipseşte, să vadă de ce e în stare cu adevărat LeClerc al lui.

I-am descris lui Griffiths amănunţit cum să găsească locul pe unde Hewell şi ai lui au străpuns coasta muntelui şi unde să găsească peştera cu toţi morţii.

— Nu m-ar surprinde să se fi adăugat între timp cadavrele tinerilor fijieni. Şi mai zi-i să afle dacă staţia radio din casa lui LeClerc mai e acolo. După ce-o să se-ntoarcă Henry, Fleck n-o să mai aibă nici o îndoială.

Griffiths n-a spus nimic. Speram numai să-l fi convins, caz în care n-aş fi putut încredinţa misiunea în mâini mai bune, era un bătrân şiret şi ager la minte. Nu după mult timp am auzit o mişcare în timp ce se ridica în picioare. M-am uitat cu coada ochiului şi l-am zărit îndepărtându-se încet. Fleck şi Henry, îmbrăcaţi în cele mai bune uniforme albe, tocmai coborau din schooner. Am închis ochii. Incredibil, dar am adormit. Sau poate că nu era aşa incredibil, căci eram epuizat

peste măsură, durerile de la cap. faţă, umăr şi trup reunindu-se într-un ocean vast de durere. Am dormit.

Când m-am trezit, la lista mea de dureri s-a mai adăugat una. Cineva mă lovea în coaste cu piciorul şi nu încerca să mă gâdile. Mi-am sucit capul. LeClerc. Depăşise demult vârsta la care se mai pot deprinde măcar nişte reguli de politeţe rudimentare. Clipind din pricina soarelui, m-am întors până când m-am putut ridica în colul teafăr, apoi am clipit din nou când ceva moale mi-a căzut pe faţă, ajungând pe piept. M-am uitat în jos. Era un şnur – de jaluzea – făcut ghem.

— Ne-am gândit că poate-ţi trebuie. Bentall. Nouă nu ne mai foloseşte.

Nici pic tic furie nu se citea pe faţa lui, nici mânia la care m-aş fi aşteptat, ci ceva care se apropia de satisfacţie. S-a uitat la mine gânditor.

— Spune-mi, Bentall, chiar ai crezut c-am să trec cu vederea peste o posibilitate atât de evidentă, posibilitatea – pentru mine mai degrabă-o certitudine – că n-ai ezita să delectezi cel de-al doilea Cruciat, când ştiai că nu te mai paşte nici un pericol? M-ai subestimat în mod nepermis. Bentall, ăsta fiind motivul pentru care ai ajuns în postura asta.

— Lasă că n-ai fost tu chiar aşa de deştept, i-am spus eu, rostind cuvintele rar. (îmi venea greaţă.) Nu cred c-ai bănuit ceva. Dar mi-a scăpat din vedere faptul că în mod cert o să-i iei pe Hargreaves şi Williams la întrebări şi-o să-i ameninţi c-ai să le ucizi nevestele dacă n-or să-ţi spună tot ce s-a întâmplat. I-ai dus în barăci separate şi le-ai repetat

ameninţările obişnuite pentru eventualitatea că relatările lor nu coincideau. Poate că te subestimez, de fapt. Deci acum ai să mă duci într-un loc ferit şi-ai să mă împuşti. Nu prea cred c-are să-mi pese.

— Nimeni n-o să te-mpuşte, Bentall. Nimeni n-are să împuşte pe nimeni. Plecăm mâine şi pot să-ţi promit că, în momentul plecării noastre, toţi veţi fi în viaţă.

— Păi da, cum să nu, am replicat eu sarcastic. Câţi ani de practică ţi-au trebuit, LeClerc, ca să obţii tonul ăla convingător când îţi rosteşti blestematele alea de minciuni?

— Ai să te convingi mâine.

— Mereu mâine. Şi cum ţi-ai propus să ne ţii pe toţi patruzeci sub control până atunci ?

Speram ca mintea lui să funcţioneze ca a mea, altfel îl trimisesem de pomană pe Griffiths la Fleck.

— Tu însuţi ne-ai dat ideea, Bentall. Cazemata. Ai spus că ar fi excelentă pentru o hrubă de temniţă. Garantată împotriva evadării. În plus, vreau ca toţi oamenii mei să fie disponibili în noaptea asta pentru ambalarea Cruciatului şi n-am nevoie de paznici pentru cei aflaţi în cazemată. (S-a uitat la Hewell şi a zâmbit.) Apropo, Bentall, am impresia că între tine şi căpitanul Griffiths nu prea încape dragostea. A spus câteva lucruri destul de aspre despre faptul că ai acceptat să armezi prima rachetă.

N-am spus nimic, pentru că aşteptam replica asta.

— Ai să fii încântat să afli că a avut un mic necaz. Nimic grav. Am înţeles că i-a intrat în cap să-l muştruluiască pe căpitanul Fleck – ca de la englez la englez – pentru activităţile lui trădătoare. E de presupus că Fleck a obiectat la obiecţiile lui Griffiths. La vârstă, înălţime şi greutate, cei doi lupi de mare sunt destul de egali şi dacă Griffiths e un pic mai în formă, Fleck cunoaşte mai multe vicleşuguri. Merita să vezi bătaia dintre ei. Până la urmă a trebuit să-i opresc, fiindcă îmi distrăgea oamenii de la treburile lor.

— Sper că s-au bătut pân-au leşinat, am mârâit eu.

LeClerc a zâmbit şi a plecat împreună cu Hewell. Pentru ei, lucrurile se desfăşurau excelent.

Nu şi pentru mine. Capcana a fost descoperită, Griffiths şi Fleck s-au luat la bătaie, ultima speranţă s-a dus pe copcă, Marie a terminat cu mine, LeClerc învingător pe toată linia iar pentru Bentall nu mai rămânea decât un glonţ în ceafă, lucru care se putea întâmpla de-acum în orice moment. Mă simţeam bolnav, slăbit, epuizat şi înfrânt. Poate că sosise momentul să mă dau bătut. M-am răsucit din nou pe burtă şi l-am zărit pe Griffiths apropiindu-se. S-a aşezat pe locul unde şezuse şi mai devreme. Avea cămaşa murdară şi sfâşiată, era zgâriat pe frunte şi un firicel de sânge i se prelingea din colţul gurii.

— Felicitări, am spus eu pe un ton amar.

— Sunt binemeritate, a replicat el calm. Fleck m-a crezut. N-a fost greu să-l conving. Azi-dimineaţă s-a aflat în cealaltă parte a insulei şi a găsit un mort – sau ce mai rămăsese din el – un fijian, mi se pare, plutind în larg, în apropierea recifului. A crezut că-l atacaseră rechinii. Acum nu mai crede aşa. Secundul lui a plecat să facă cercetări.

— Bine, dar...bătaia?

— LeClerc ieşise din hangar. Ne urmărea cu atenţie, cu prea multă atenţie. N-a fost decât o modalitate de a-i risipi suspiciunile. (Mi-am ridicat privirea şi am văzut că zâmbeşte.) Am reuşit să facem un schimb important de informaţii în timp ce ne tăvăleam pe jos.

— Căpitane Griffiths, am spus eu, pentru asta meriţi o navă de război.

Soarele cobora spre mare. Doi chinezi ne-au adus de mâncare, în principal conserve, şi bere. I-am văzut pe alţii doi ducându-i pe câţiva dintre ostatici spre cazemată, unde cele şapte femei erau încă ţinute, probabil ca un element de securitate suplimentar faţă de posibilitatea ca noi să stârnim ceva tulburări. Locotenentul Brookman mi-a oblojit din nou braţul şi n-a părut prea mulţumit de starea acestuia. Toată după-amiaza, chinezii şi cam jumătate din marinari, supravegheaţi îndeaproape de Hewell, au demontat două macarale şi le-au aranjat de o parte şi de alta a liniei ferate, în pregătirea ridicării Cruciatului în lada metalică amplasată deja pe două cărucioare; în tot acest timp m-am gândit la Marie şi la singurătatea ei, dacă dormea sau era trează, cum se

simţea, dacă se gândea la mine, dacă disperarea ei avea măcar jumătate din profunzimea disperării mele.

Puţin înaintea apusului, Fleck şi Henry au venit în plimbare pe plajă, din cealaltă parte a digului. S-au oprit chiar în faţa mea, Fleck stând cu picioarele depărtate şi mâinile în şolduri. Griffiths 1-a ameninţat cu pumnul, ca să nu încapă nici o îndoială în mintea vreunui observator că o nouă dispută violentă, verbală sau de altă natură, era pe punctul de a începe. M-am rostogolit pe cotul drept, lucrul cel mai firesc pentru cineva care aude doi oameni certându-se în

apropierea sa. Faţa bronzată şi dură a lui Fleck avea o expresie sumbră.

— Henry i-a găsit. (Vocea lui era răguşită de mânie.) Unsprezece. Morţi. Diavol criminal şi mincinos împuţit! A înjurat cu amărăciune şi a continuat: Cerul ştie că am jucat dur, dar nu chiar aşa de dur. Mi-a spus că erau prizonieri, că urma să-i găsesc mâine ca din întâmplare şi să-i duc înapoi în Fiji.

Am intervenit:

— Crezi c-o să mai fie vreun mâine pentru tine, Fleck? Nu vezi paznicii înarmaţi de pe dig, pândind ca nu cumva s-o ştergi cu nava ta cu tot? Nu-ţi dai seama că va trebui să urmezi aceeaşi cale ca şi noi ceilalţi? Nu poate să lase în urmă pe nimeni care-ar putea vorbi.

— Ştiu. Dar în noaptea asta, cel puţin, n-am să păţesc nimic, pot să dorm pe schoonerul meu. Un vas de cabotaj, Grasshopper, cu un echipaj format din cei mai criminali dintre asiaticii Pacificului, vine mâine în zori. Trebuie să-i pilotez printre recifuri.

Cu toată supărarea lui, Fleck îşi juca bine rolul, gesticulând violent din două-n două vorbe.

— Care-i rostul cabotorului? am întrebat.

— Păi, nu-i clar? a replicat Griffiths. O navă mare nu se poate apropia de debarcader, unde apa n-are decât vreo trei metri adâncime, şi chiar dac-ar putea să încarce racheta pe puntea pupa a lui Fleck, vasul lui n-are o macara suficient de puternică pentru transbordarea pe un submarin. Pariez că acest cabotor are o bigă de marfă supradimensionată.

— Da, are. Submarine? Ce...

— Vorbim mai încolo, l-am întrerupt eu. A găsit Henry staţia?

— Nu, a răspuns însuşi Henry, lugubru ca-ntotdeauna. Au făcut să se prăbuşească tavanul la celălalt capăt al tunelului, şi aşa l-au închis.

Iar mâine, mi-am zis eu. Or să ne înghesuie pe toţi pe la capătul ăsta al tunelului, pe care-o să-l închidă astfel complet. Poate că LeClerc n-a minţit când a spus că n-o să ne împuşte, înfometarea nu e la fel de rapidă, dar e la fel de eficace.

— Ei bine, Fleck, am spus eu, cum îţi place? Ai o fată la Universitatea California din Santa Barbara, imediat lângă una dintre cele mai mari baze de rachete balistice intercontinentale din lume. Baza Vanderberry a Forţelor Aeriene, o ţintă prioritară pentru o bombă de hidrogen. Asiaticii năvălind în ţara ta adoptivă. Australia. Toţi morţii ăia...

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură! Avea pumnii încleştaţi şi pe faţa lui se luptau teama, disperarea şi mânia. Ce vrei să fac?

I-am spus ce vroiam să facă.

Când soarele a atins linia orizontului, paznicii au venit după noi şi am fost conduşi la cazemată. în timp ce intram, m-am uitat înapoi şi am văzut nişte reflectoare aprinzându-se în afara hangarului. LeClerc şi oamenii lui aveau să lucreze toată noaptea. Lasă-i să lucreze. Dacă Fleck se descurca, nu era exclus ca racheta să nu ajungă niciodată la destinaţie.

Dacă Fleck se descurca.

CAPITOLUL 12

Sâmbătă 3 a.m. – 8 a.m.

M-am trezit în întunericul nopţii. Dormisem patru, poate chiar şase ore, nu-mi dădeam seama, nu ştiam decât că nu mă simţeam deloc mai bine după asta: căldura din acea anticameră etanşă a cazematei era apăsătoare, aerul era încărcat şi urât mirositor, iar fabricanţii de saltele n-au de ce să se teamă din partea fabricanţilor de beton.

M-am ridicat ţeapăn în capul oaselor şi, fiindcă singurul lucru care-mi mai rămăsese era o rămăşiţă de mândrie, n-am urlat cât m-au ţinut bojocii când, din nebăgare de seamă, mi-am sprijinit o parte din greutate pe mâna stângă. N-a lipsit mult, totuşi. Mi-am rezemat umărul teafăr de perete şi cineva s-a foit lângă mine,,

— Eşti treaz, Bentall? Era căpitanul Griffiths.

— Îhî. Cât e ceasul?

— E puţin după ora trei dimineaţa.

S-a făcut trei! Căpitanul Fleck promisese să-şi facă treaba până cel târziu la miezul nopţii. De ce nu m-ai trezit, căpitane?

— Păi, de ce să te trezesc?

Într-adevăr, de ce? Doar aşa, ca să pot înnebuni de îngrijorare, d-aia. Singurul lucru cert era că nici eu, nici altcineva nu putea să facă nimic pentru a ieşi din lecui acela. După ce-am fost încuiaţi 1 înăuntru, preţ de o jumătate de oră, eu, Griffiths şi Brookman am căutat la lumina chibriturilor vreo fisură măcar în pereţii sau uşa acelei anticamere, o întreprindere de un optimism fără speranţă, când te gândeai că zidurile acelea fuseseră construite din beton armat, menite să suporte impactul brusc şi violent al multor tone de presiune atmosferică. Dar a trebuit s-o facem. Am găsit ceea ce ne aşteptam: nimic.

— Nici un sunet, nici o mişcare afară? am întrebat.

— Nimic, dar absolut nimic.

— Ei bine, am spus eu cu amărăciune, ar fi fost păcat să-mi stric recordul excelent pe care l-am stabilit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că fiecare lucruşor nenorocit de care m-am ocupat în misiunea asta blestemată a ieşit complet aiurea. Când e vorba de consecvenţă pură, poţi să te bazezi pe Bentall. E prea mult să mai speri în vreo schimbare la ceasul ăsta târziu. Am clătinat din cap în întuneric. Trei ore peste termenul stabilit. Cel puţin trei ore. Ori a încercat şi l-au prins, ori l-au închis şi pe el, ca măsură de precauţie. Şi-aşa nu mai contează acum.

— Eu cred că mai e o şansă, a spus Griffiths. Cam din sfert în sfert de oră, câte un om de-al meu s-a urcat pe umerii unui camarad ca să se uite afară prin grilajul de ventilaţie. N-a văzut nimic interesant, fireşte, dealul într-o parte şi marea în cealaltă. Dar chestia e că aproape toată noaptea a fost lună plină. Lui Fleck i-a fost imposibil să părăsească nava neobservat. Mai are timp să profite de şansă.

— Aproape toată noaptea, ai spus. Aproape?

— Păi, a fost o perioadă întunecată, de vreo jumătate de oră, în jur de unu, a admis el fără tragere de inimă.

— N-ar fi avut nevoie de o jumătate de oră, ci de numai cincisprezece minute, am replicat eu cu asprime. N-are nici un rost să ne amăgim.

Oricum, nu mai avea nici un rost. Mă aşteptasem la prea mult. Să mă aştept ca el să se strecoare neobservat de pe navă, pe lună plină, cu o santinelă pe dig şi o mulţime de

oameni muncind la lumina reflectoarelor, la mai puţin de o sută de metri distanţă, parcă însemna să sper prea mult. Dar să mă aştept ca, după aceea, el să ajungă nevăzut la baraca lui Griffiths, unde se afla panoul cu chei, la nici cincizeci de paşi de hangar, să fure cheile, s-o elibereze pe Marie din arsenal şi apoi să ne elibereze pe toţi, ei bine, asta însemna o speranţă mult prea exagerată. Dar fusese singura urmă de speranţă pe care o avusesem şi se ştie cu câtă înverşunare se agaţă înecatul de ultimul pai.

Timpul s-a scurs cu încetineală de melc, noaptea părea nesfârşită, dar, cu toate astea, era o noapte care avea să se sfârşească mult prea repede. Nu cred că a dormit cineva, căci ne aştepta o lungă perioadă de odihnă. Savanţii şi soţiile lor au sporovăit în şoaptă mai tot timpul, şi mi-am dat seama aproape şocat că n-aş fi fost în stare să recunosc nici una din acele femei, dacă le-aş mai fi întâlnit, fiindcă nu le văzusem niciodată la lumina zilei. Aerul devenea din ce în ce mai viciat, respiraţia în atmosfera aceea urât mirositoare devenea de-a dreptul dureroasă, era tot mai cald şi sudoarea îmi picura de pe faţă, mi se prelingea pe braţe şi pe şira spinării. Din când în când, câte un marinar era ridicat ca să arunce o privire pe grilajul de ventilaţie şi; de fiecare dată, raporta acelaşi lucru: lună plină.

De fiecare dată, dar până la ora patru. Nici n-a ajuns cu ochii la nivelul grilajului, că marinarul a şi strigat:

— Luna a dispărut. Afară e întuneric beznă. Nu văd...

N-am mai apucat să aud ce nu vedea. De afară s-au auzit, în succesiune rapidă, un zgomot de paşi grăbiţi, o lovitură puternică, apoi un zăngănit metalic în timp ce cineva bâjbâia să nimerească gaura cheii. Apoi, după un clinchet sonor, uşa s-a deschis brusc şi aerul răcoros şi înmiresmat al nopţii a inundat încăperea.

— Fleck? a rostit încet Griffiths.

Fleck în persoană. Scuze pentru întârziere, dar...

Domnişoara Hopeman, l-am întrerupt eu. Ai adus-o?

Din păcate, nu. Cheia de la arsenal n-a fost pe panou. Am vorbit cu ea prin zăbrelele ferestrei, mi-a spus să-ţi dau asta.

Mi-a întins o foaie de hârtie.

— Are cineva un chibrit? am întrebat. Vreau...

— Nu e urgent, a spus Fleck. L-a scris în după-amiaza asta, a aşteptat o şansă ca să... (S-a întrerupt.) Haide, n-avem timp de pierdut. Luna aia blestemată n-o să stea toată noaptea ascunsă după nori.

— Are dreptate, să ştii, a spus Griffiths. Afară, toată lumea, a ordonat el cu glas reţinut. Nici o vorbă să nu scoateţi. Mergeţi direct spre faţa dealului, după care o să-l traversăm. Aşa-i cel mai bine, nu, Bentall?

— Da, aşa-i cel mai bine, am confirmat eu, vârând biletul în buzunarul cămăşii, după care m-am dat la o parte ca să-i las pe ceilalţi să iasă afară. (M-am uitat cu atenţie la Fleck.) Ce-ai acolo?

— O puşcă. (S-a întors şi a rostit ceva încetişor şi doi bărbaţi au apărut pe după colţul clădirii, târându-l pe un al treilea.) Ăsta-i omul de pază lăsat de LeClerc. A lui e puşca. A ieşit toată lumea? Bun. Krishna, înăuntru cu el.

— Mort?

— Nu cred.

Fleck nu părea îngrijorat de nici una dintre variante. S-a auzit dinăuntru cum ceva este trântit fără menajamente pe podeaua de beton şi cei doi indieni au ieşit afară. Fleck a închis uşa cu băgare de seamă şi a încuiat-o.

— Hai, mai repede, a şoptit Griffiths cu nerăbdare. E timpul să plecăm.

— Luaţi-o înainte, am spus eu. Eu mă duc s-o scot pe domnişoara Hopeman din arsenal.

Ajunsese deja la vreo trei metri distanţă, dar s-a oprit şi s-a întors la mine.

— Ai înnebunit? Fleck a zis că n-a găsit nici o cheie. Luna aia o să iasă dintre nori din clipă-n clipă. Rişti să fii descoperit. N-o să ai nici o şansă. Vino şi nu mai fi aşa de prost.

— Îmi asum riscul. Lăsaţi-mă.

— Să ştii că e aproape sigur că vei fi văzut, a spus Griffiths încet. Dacă te găsesc afară, vor şti că şi noi am ieşit. Şi-o să ştie că n-avem decât un singur loc în care să ne ducem. Avem

femei cu noi, până la intrarea în peşteră sunt doi kilometri jumate, riscăm să ne taie drumul. De-aici reiese că eşti gata să rişti vieţile noastre contra şansei egoiste de una la mie de a putea face ceva pentru domnişoara Hopeman. Asta e, Bentall? Atât de egoist poţi să fii?

— Sunt de acord că sunt egoist, am replicat eu în sfârşit. Dar nu sunt chiar aşa de rău. Pur şi simplu nu m-am gândit la asta. Am să vin cu voi până la punctul la care nu mai riscaţi să fiţi interceptaţi. Pe urmă, am să mă-ntorc. Să nu faceţi greşeala să-ncercaţi să mă opriţi.

— Eşti nebun, Bentall, pe bune. (în vocea lui Griffiths se simţea atât mânia, cât şi îngrijorarea.) N-ai să faci decât să-ţi pierzi viaţa, fără nici un rost.

— E viaţa mea.

Am înaintat direct spre coasta dealului, într-un grup strâns. Nimeni n-a vorbit, nici măcar în şoaptă, deşi LeClerc şi oamenii lui se aflau la aproape un kilometru depărtare. După ce-am parcurs vreo trei sute de metri, urcuşul a devenit abrupt. Ne îndepărtasem destul de mult, aşa că am cotit spre sud şi am început să ocolim baza muntelui. De aici, situaţia devenea periculoasă, căci trebuia să trecem prin dreptul hangarului şi a celorlalte clădiri ca să ajungem la intrarea în peşteră şi, chiar în spatele hangarului, un pinten muntos abrupt se înălţa peste nivelul înconjurător, forţându-ne să ne apropiem la mai puţin de două sute de metri de locul unde lucrau LeClerc şi oamenii lui.

În primele zece minute, lucrurile au mers bine. Luna a rămas în spatele norilor mai mult decât am fi avut dreptul să sperăm, dar n-avea să stea acolo toată noaptea. Optzeci la sută din cer era senin .şi la asemenea latitudini chiar şi lumina unei stele era un factor ce trebuia luat în calcul. Am pus mâna pe braţul lui Griffiths.

— Luna o să iasă dintr-o clipă-n alta. La vreo sută de metri mai încolo e un şanţ în peretele muntelui. Dacă ne grăbim, am putea ajunge.

Am ajuns, tocmai când luna s-a ivit dintre nori, scăldând muntele şi câmpia de la poale într-o lumină albă intensă. Dar eram în siguranţă, cel puţin pentru moment. Ridicătura care împiedica să fim văzuţi dinspre hangar n-avea nici un metru înălţime, dar era de ajuns.

Acum am putut să observ că Fleck şi cei doi indieni ai săi aveau hainele complet ude. L-am întrebat:

— A trebuit să faceţi o baie înainte să veniţi?

— Nemernicul ăla de paznic a stat toată noaptea pe dig cu puşca-n mână, a mârâit Fleck. Ne ţinea sub ochi. controla să nu care cumva să ajungem aproape de staţia radio. A trebuit să ne strecurăm pe la celălalt bord. cam pe la unu, când luna a intrat în nori. şi să înotăm vreo patru sute de metri de-a

lungul plajei. Bineînţeles, Henry şi băiatul au mers în direcţie opusă.

Cerusem ca Henry să se ducă direct la peşteră, să ajungă repede la încăperea care servise drept arsenal şi să aducă înapoi calupuri de amatol, amorse, fitile RDX şi chimice, tot ce găsea. Asta dacă mai erau acolo. în mod cert. n-avea să mai găsească nici arme. nici muniţie, şi chiar dacă materialele explozive nu constituiau un substituent prea grozav pentru arme, în lipsă de altceva...

— N-a fost prea simplu să ajung la chei, a urmat Fleck, şi n-am găsit decât două: cele de la uşile de interior şi de exterior ale cazematei. Pe urmă am încercat să forţăm uşa şi fereastra de la arsenal, ca s-o scoatem pe domnişoara Hopeman. Nici o speranţă. Nu mă simt deloc bine din pricina asta. Bentall. Dar să ştii c-am încercat, pe onoarea mea. Cred că înţelegi însă că nu puteam face nici cel mai mic zgomot.

— Nu e vina ta, Fleck. Ştiu că ai încercat.

În tot cazul, am ajuns la cazemată tocmai când ieşea luna.

Ăsta a fost norocul nostru. LeClerc lăsase un tip de pază. A trebuit să stăm ascunşi două ore bătute pe muchie până s-a făcut iar întuneric şi-am putut să-l anihilăm. Am un pistol, la fel şi Krishna, dar apa a pătruns prin cârpele cu care le înfăşurasem. Oricum nu le-am fi putut folosi.

— Te-ai descurcat de minune, căpitane Fleck. Şi avem o puşcă. Te pricepi să tragi cu ea?

— N-am eu ochi pentru aşa ceva. O vrei?

— Ei, pe naiba! în momentul ăsta n-aş fi în stare să trag

nici cu o puşcă cu aer comprimat. M-am întors către Griffiths: E vreun trăgător bun printre oamenii dumitale, căpitane?

— Se-ntâmplă să fie. Chalmers – a arătat spre locotenentul roşcat la al cărui refuz de a răspunde la o întrebare un marinar a fost împuşcat – e unul dintre cei mai buni trăgători din Royal Navy. Ţi-ar plăcea să-ţi încerci talentul împotriva lor, Chalmers, dacă s-o ivi nevoia?

— Da, sir, a răspuns domol Chalmers. Mi-ar plăcea.

Un nor se apropia de lună. Nu era cine ştie ce de capul lui, n-avea nici jumătate din mărimea care mi-ar fi convenit, dar n-aveam ce face, altul nu se mai vedea prin apropiere.

— O jumătate de minut, căpitane Griffiths. Pe urmă, o luăm din loc.

— Va trebui să ne grăbim, a spus el îngrijorat. Cel mai bine-ar fi să mergem în şir indian. Fleck în frunte, pe urmă femeile şi savanţii, ca s-o poată rupe la fugă spre peşteră, în caz de ceva. Eu şi oamenii mei o să-ncheiem coloana.

— Chalmers şi cu mine o să fim ultimii.

— Ca să te poţi face nevăzut şi să cobori la arsenal, la momentul oportun, nu-i aşa, Bentall?

— Haide, am spus. E timpul să plecăm.

Aproape c-am reuşit, dar Bentall se afla prin preajmă şi nimic n-a mers vreodată cum trebuia când Bentall s-a aflat prin preajmă. Trecusem cu bine de hangar, unde cele două macarale coborau uşor Cruciatul Iadului în locaşul lui, şi parcursesem două sute de metri când una dintre femei a scos un ţipăt ascuţit de durere. Am aflat mai târziu că alunecase şi-şi scrântise încheietura de la o mână. Am privit înapoi şi i-am văzut pe toţi cei aflaţi în spaţiul puternic iluminat din faţa hangarului oprindu-se de la treburile lor şi întorcându-se în direcţia ţipătului. Nici trei secunde n-au trecut până când au început să alerge spre noi, în vreme ce alţii se duceau să-şi ia armele.

— Fugiţi! a strigat Griffiths. Fugiţi cât puteţi de repede.

— Chalmers, tu rămâi pe loc, am spus eu.

— Bine, a spus el încet. Rămân pe loc.

S-a lăsat într-un genunchi, a ridicat puşca, a armat-o şi a tras, totul într-o singură mişcare fluentă. Am văzut un norişor alb sărind din beton, la doi metri în faţa celui mai apropiat dintre chinezi. Chalmers şi-a reglat linia de ochire dintr-o singură mişcare rapidă.

— Am tras prea jos, a spus el fără grabă. Data viitoare n-o să mai fie aşa jos.

Şi n-a fost. La al doilea foc, paznicul din fruntea formaţiei a scăpat arma din mâini, apoi s-a prăbuşit în faţă, pe beton. Apoi a murit al doilea, al treilea a început să se zvârcolească pe jos ca un om cuprins de agonie, şi deodată toate luminile

din faţa hangarului s-au stins. Cineva tocmai se prinsese de faptul că, profilaţi pe betonul inundat de lumină, constituiau o ţintă perfectă.

— Ajunge, a strigat Griffiths. înapoi. Acum or să se-mprăştie şi-or să vină spre noi, înapoi!

Era timpul să ne retragem, fără doar şi poate. O duzină de puşti, unele dintre ele fiind carabine automate, deschiseseră între timp focul împotriva noastră. Nu ne puteau vedea, era prea întuneric, dar ne localizaseră aproximativ după focurile de armă ale lui Chalmers şi gloanţele au început să se lovească în stânca solidă din preajma noastră, jumătate din ele ricoşând înalt în aer. Griffiths şi Chalmers au rupt-o la fugă, la fel şi eu, dar în direcţie opusă. Nu vedeam nici o şansă să ajung înapoi la arsenal, dar dacă reuşeam totuşi, diversiunea constituia o acoperire perfectă ca să forţez intrarea în arsenal. Am făcut patru paşi, pe urmă m-am întins cât eram de lung pe stâncă, în momentul când ceva m-a izbit în genunchi cu o forţă uriaşă. Ameţit, m-am ridicat clătinându-mă în picioare, am făcut un pas şi am căzut din nou. Nu eram conştient de vreo durere foarte mare, dar piciorul meu refuza să mă susţină.

— Of, fir-ai să fii de tâmpit! (Griffiths a ajuns lângă mine, urmat îndeaproape de Chalmers.) Ce-ai păţit?

— Piciorul. M-au nimerit în picior.

Nu mă gândeam la picior, nu-mi păsa deloc de picior, singurul lucru de care-mi păsa era că ratasem ultima mea şansă de a ajunge la arsenal. Marie era acolo, singură. Era în

arsenal, aşteptându-mă. Marie ştia că am să vin după ea. Ştia că Johnny Bentall era un nătărău patentat, dar mai ştia că n-am s-o las în mâinile lui LeClerc. M-am ridicat încă o dată în picioare, ajutat de Griffiths, inutil însă, căci piciorul meu era paralizat, complet lipsit de putere.

— Ai asurzit? a urlat Griffiths. Te-am întrebat dacă poţi să mergi.

— Nu. N-am nimic, lăsaţi-mă aici. Mă duc jos, la arsenal.

Nu mai ştiam ce vorbesc, eram prea năuc ca să pot exprima diferenţa dintre dorinţă şi intenţie.

— Zău că n-am nimic. Trebuie să vă grăbiţi.

— Of, Doamne!

Griffiths m-a apucat de un braţ, Chalmers de celălalt şi, când târându-mă. când purtându-mă pe sus, m-au cărat de-a lungul coastei muntelui. Ceilalţi dispăruseră din vedere, dar după un minut Brookman şi încă un marinar s-au întors grăbiţi să vadă ce se întâmplase, şi au dat şi ei o mână de ajutor. Eram de mare ajutor pentru toată lumea. Jonah Bentall. Veniţi cu mine şi eşecul o să vă fie garantat. M-am întrebat vag ce făcusem ca să merit un asemenea noroc.

Am ajuns la peşteră cu o întârziere de aproape trei minute faţă de ultimul ajuns acolo. Mi s-a spus asta, dar nu-mi amintesc, nu-mi mai amintesc nimic despre ultimii opt sute de metri. Mi s-a povestit mai târziu că n-am fi reuşit dacă luna n-ar fi ieşit dintre nori, dându-i posibilitatea lui Chalmers să-i ţină în loc pe chinezi, împuşcând doi dintre ei în timp ce treceau peste ultima creastă. Mi s-a mai spus că tot drumul am vorbit de unul singur şi când mă implorau să tac, ca să nu fim auziţi de urmăritori, repetam: „Cine, eu? Dar n-am spus nici o vorbă!" – foarte jignit şi indignat. Sau cel puţin aşa mi s-a spus. Eu nu ţin minte nimic.

Îmi amintesc însă că am intrat în peşteră şi am rămas foarte aproape de intrare. Stăteam rezemat de perete şi primul lucru pe care l-am văzut a fost un alt bărbat culcat lângă mine, cu faţa în jos. Unul dintre chinezi. Era mort. Mi-am ridicat privirea şi i-am zărit pe Griffiths, Brookman, Fleck, Henry şi un subofiţer pe care nu-l cunoşteam, lipiţi de peretele de vizavi. Cel puţin, mi s-a părut că erau ei, fiindcă în tunel era încă întuneric. Aveau loc destul să se adăpostească. Deşi tunelul avea un metru douăzeci lăţime şi doi metri înălţime pe toată lungime până-n punctul unde ajunsesem eu.

Pe ultimele zeci de centimetri, în locul unde Hewell şi oamenii lui ieşiseră la suprafaţă, nu avea decât vreo nouăzeci de centimetri înălţime şi maxim cincizeci de centimetri lăţime. M-am uitat în jur după ceilalţi, dar n-am văzut nimic. De bună seamă că fuseseră duşi la vreo sută de metri mai încolo, în grota pe care Hewell o săpase pentru depozitarea temporară a calcarului dislocat. Am privit afară prin mica deschizătură a tunelului, începea să se lumineze de ziuă.

— De când zăcem aici? am întrebat eu pe neaşteptate.

Vocea îmi suna în urechi ca gâjâitul tremurat al unui om tare bătrân, dar poate că de vină era numai ecoul din peşteră.

— Cam de o oră. (Ciudat, dar vocea lui Griffiths nu suna deloc ca a unui bătrân.) Brookman zice c-o să te faci bine. Ţi-a ciobit niţel rotula, atât tot. Într-o săptămână ai să poţi umbla din nou pe picioarele tale.

— Am... am ajuns toţi aici cu bine?

— Toată lumea a reuşit.

Sigur, toată lumea a reuşit, numai Marie Hopeman nu. Lor de ce să le pese? Ceea ce pentru mine însemna totul, pentru ei nu era decât un nume. Marie Hopeman era acolo, singură în arsenal, şi n-aveam s-o revăd niciodată, clar nu era decât un nume. Nu prea contează atunci când eşti numai un nume. Iar eu n-aveam s-o mai văd niciodată. Niciodată însemna o lungă perioadă de timp. Chiar şi în această privinţă, deşi era vorba de fiinţa cea mai importantă pe care o cunoscusem vreodată, dădusem greş. Dădusem greş în ceea ce o privea pe Marie. Iar acum devenise niciodată. Niciodată avea să fie întotdeauna.

— Bentall! m-a atenţionat Griffiths cu asprime. Ce-i cu tine?

— N-am nimic.

— Iar vorbeşti de unul singur.

— Serios? (Am întins mâna şi l-am atins pe mort.) Ce s-a întâmplat?

— LeClerc 1-a trimis înăuntru. Nu ştiu dac-a crezut c-o să

ne retragem spre celălalt capăt al peşterii sau a fost o misiune sinucigaşă. Chalmers a aşteptat până când a intrat în tunel şi uite-aşa neam făcut cu două arme.

— Altceva? într-o oră se pot întâmpla multe.

— După aia au încercat să tragă în peşteră. Dar, ca să nu tragă la întâmplare, trebuiau să stea în faţa intrării. Curând au renunţat. Pe urmă au încercat să arunce în aer gura tunelului, ca să-l închidă.

— Era de aşteptat să încerce asta, am spus eu. N-ar fi avut prea multă importanţă, fiindcă tot am fi putut să ieşim.

Ceea ce ar fi vrut ei să facă, dacă le-ar fi ieşit pasienţa, ar fi fost să dărâme tavanul tunelului pe o distanţă de vreo sută de metri. Asta chiar că ne-ar fi venit de hac.

M-am întrebat vag de ce mai spuneam lucrurile astea, fiindcă nici unul din ele nu mai avea importanţă.

— Au detonat o încărcătură, deasupra intrării, a continuat Griffiths. Nu s-a întâmplat mare lucru. Pe urmă i-am auzit izbind cu târnăcoapele, încercau să facă alte gropi pentru încărcături explozive. Am aruncat afară două calupuri cu amatol amorsa. Cred că au pierdut câţiva oameni. N-au mai încercat nimic de genul ăsta pe urmă.

— Biletul, am spus. Nu le-ai spus despre bilet?

— Ba le-am spus, cum să nu, a protestat Griffiths nerăbdător. I-am spus lui Fleck să lase pe masa telegrafistului copia unui fals mesaj radio, unde să scrie: „Confirmare de primire: *H.M.S. Kandahar* porneşte cu viteză maximă spre Suva-Vardu. Se aşteptă sosire 8:30 a.m." (Implicaţia ar fi fost că Fleck trimisese un SOS prin radio.) I-am spus lui LeClerc că o navă militară urmează să vină. N-a vrut să ne creadă, zicând că santinela a stat acolo ca să împiedice trimiterea unor mesaje, dar Fleck a spus că aceasta adormise. Ş-ar putea ca santinela să fie unul dintre cei ucişi, nu ştiu. I-am spus că va găsi mesajul pe schooner. A trimis pe cineva să-l aducă. LeClerc nu-şi putea permite să-l ignore, căci ar fi însemnat că nu-i mai rămăseseră decât trei ore. Chiar mai puţin, fiindcă, după cum zice Fleck, căpitanul de pe Grasshopper nu va încerca să intre prin strâmtoarea din recif înaintea zorilor, dacă nu-l pilotează Fleck.

— Cred că LeClerc a fost încântat.

— A fost nebun de furie. Vorbea cu noi de afară şi auzeam cum îi tremură vocea de furie. A tot întrebat de tine, dar i-am spus că eşti inconştient. A spus că, dacă nu ieşi, o s-o împuşte pe domnişoara Hopeman, aşa că i-am zis că eşti pe moarte.

— Asta cred că 1-a înveselit, am spus eu cu insolenţă.

— Aşa mi s-a părut, a recunoscut Griffiths. După aia a plecat. Probabil că şi-a luat şi oamenii cu el. Nu ştim.

— Da, a spus cu năduf Fleck. Şi primul care-şi scoate capul pe gaura de la intrare se alege cu creierii zburaţi.

Timpul a trecut. Lumina de la gura tunelului a trecut rapid prin toate etapele răsăritului de soare, până când am putut zări în sfârşit o pată de albastru decolorat. Soarele era sus pe cer.

— Griffiths! Mă auzi?

De afară, vocea lui LeClerc ne-a făcut pe toţi să tresărim.

— Te aud.

— Bentall e acolo?

Griffiths a încercat să mă prevină printr-o fluturare a mâinii să tac, dar nu l-am băgat în seamă.

— Sunt aici. Vino şi scoate-mă afară.

— Am crezut că eşti pe moarte, Bentall.

Era pentru prima oară când reuşeam să sesizez o undă de ranchiună în vocea lui LeClerc.

— Ce vrei?

— Pe tine te vreau, Bentall!

— Sunt aici. Vino şi scoate-mă!

— Ascultă, Bentall, nu vrei să-i salvezi viaţa domnişoarei Hopeman?

Asta era. Trebuia să mă aştept la această ultimă încercare de disperare din partea lui de a-mi forţa mâna. LeClerc voia să mă-nhaţe cu orice preţ.

— Şi pe urmă să ne ai pe amândoi, nu-i aşa, LeClerc?

Nu mă îndoiam câtuşi de puţin că aşa stăteau lucrurile.

— Îţi dau cuvântul meu c-am s-o trimit în tunel.

— Nu-l asculta, m-a avertizat Griffiths cu o şoaptă precipitată. De cum o să pună mâna pe tine, o să te

folosească drept momeală ca să mă scoată pe mine sau pe altul afară, şi tot aşa. Sau o să vă omoare pe amândoi.

Ştiam cum avea să se întâmple. LeClerc avea să ne ucidă pe amândoi. Nu-l interesau ceilalţi, dar trebuia să ne omoare pe amândoi. Pe mine, în orice caz. Dar era un risc pe care trebuia să mi-l asum. Poate că nu avea să se debaraseze de noi imediat, poate că ne lua la bordul vasului cu care pleca. Era o ultimă şansă – era o şansă dintr-un milion, dar era o şansă. Asta era tot ce-mi doream. O şansă. Poate că reuşeam să o salvez şi pe ea, şi pe mine, şi chiar în timp ce gândul îmi

trecea prin minte mi-am dat seama că nu voi fi în stare niciodată. Nu era nici măcar şansa aia de una la un milion. Dar era aşa cum spusese Marie, stăteam pe scaunul electric, călăul trăgea comutatorul iar eu continuam să sper. Am spus:

— În regulă, LeClerc. Vin la tine.

N-am observat semnalul. Fleck. Henry şi Griffiths s-au repezit la mine în acelaşi moment şi m-au ţintuit la pământ. Câteva secunde m-am zbătut ca un nebun, dar nu-mi mai rămăsese destulă putere ca să mă împotrivesc mai mult.

— Daţi-mi drumul, am şoptit eu. Pentru numele lui Dumnezeu, daţi-mi drumul!

— Uite că nu-ţi dăm drumul, a spus Griffiths. Apoi, vorbind mai tare, a zis: în regulă. LeClerc, poţi să pleci. Îl ţinem pe Bentall aici şi nu-i dăm drumul. Ştii de ce.

— Atunci voi fi nevoit s-o ucid pe domnişoara Hopeman, a rostit cu cruzime LeClerc. Am s-o ucid, mă auzi, Bentall? Am s-o ucid. Dar nu astăzi, o să mai dureze un timp. Sau poate că până atunci va prefera să se sinucidă. Adio, Bentall. Mulţumesc pentru Cruciatul Iadului.

Am auzit zgomot de paşi care se îndepărtau, după care a rămas doar liniştea... Cei trei bărbaţi mi-au dat drumul şi Fleck a spus:

— Băiete, să ştii că-mi pare rău, mai mult decât pot spune în cuvinte.

Nu i-am răspuns. Am rămas acolo, pironit. întrebându-mă de ce nu venea sfârşitul lumii. Nu după mult timp, m-am ridicat cu mult chin în mâini şi-ntr-un genunchi şi am spus:

— Am să ies de-aici.

— Nu fi tâmpit. Ăia aşteaptă afară.

Vedeam după expresia de pe chipul lui Griffiths că îşi recăpăta prima impresie despre mine, care nu fusese nici pe departe atât de favorabilă.

— Nu-şi poate permite să mai aştepte. Cât e ceasul acum?

— Aproape şapte.

— Înseamnă c-a şi plecat. N-ar risca soarta Cruciatului pentru a-mi face mie felul. Vă rog să nu-ncercaţi să mă opriţi. Am ceva de făcut.

M-am târât afară prin gura îngustă a tunelului şi am privit în jur. Timp de câteva secunde, n-am putut să văd nimic,

junghiurile dureroase de la rotulă întunecându-mi vederea. Pe urmă,- văzul mi s-a limpezit. .Nu era nimeni acolo. Mai exact, nici un om în viaţă.

În apropierea intrării, zăceau trei cadavre: doi chinezi şi Hewell. Bineînţeles că Hewell fusese cel care supraveghease amplasarea explozibililor pentru aruncarea în aer a gurii tunelului, iar explozia calupurilor de amatol îi retezase uriaşului jumătate din piept, căci o lovitură mai puţin gravă n-ar fi reuşit să-i ia viaţa. De sub cadavrul lui se iţea gura unei ţevi de puşcă. M-am aplecat şi am tras-o cu dificultate. Era încărcată.

— E-n regulă, am anunţat eu. Au plecat.

Zece minute mai târziu, coboram fără grabă către hangar. Brookman avusese dreptate, mi-am zis eu posomorât, urma să treacă cel puţin o săptămână până când aveam să pot umbla ca lumea pe picioarele mele, dar băieţii de la marină m-au ajutat cu schimbul, scutindu-mă să car aproape jumătate din greutatea personală.

Am trecut peste ultima creastă care ne separa de câmpie. Zona din jurul hangarului părea părăsită. Un mic vas de cabotaj tocmai se îndepărta de recif. L-am auzit pe Fleck înjurând amarnic şi am văzut de ce: la cincizeci de metri de debarcader, din schoonerul lui nu se mai vedeau decât catargele şi partea de sus a suprastructurii. LeClerc se gândise la toate.

Toţi vorbeau, încercau să glumească şi să râdă, un râs nervos, aproape isteric, dar râs totuşi. Nu erau de condamnat.

Când deasupra ta a plutit umbra unei morţi sigure, care dintr-o dată se ridică, nu poţi să rămâi neafectat. încordarea lungii nopţi, care pentru femei se prelungise pe mai multe săptămâni, se sfârşise. Teama, groaza şi suspansul rămăseseră în urmă, viaţa despre care crezuseră că se sfârşise începea din nou. M-am uitat la cei şapte savanţi şi la soţiile lor. pe care le vedeam pentru prima oară. îşi zâmbeau şi se priveau în ochi. ţinându-se de mână, perechi-perechi. N-am mai suportat să-i văd, a trebuit să mă uit în altă parte. Eu n-aveam s-o mai privesc vreodată pe Marie în ochi. Dar mă

plimbasem cândva cu ea. braţ la braţ. O singură dată. preţ de vreo două minute. Nu fusese mult. Poate că meritam să ni se dea mai mult.

Numai Fleck părea deprimat şi posomorât, numai Fleck. dintre toţi. Şi n-am crezut că era aşa din pricina celor întâmplate cu schoonerul lui. Oricum, nu în primul rând. El fusese singurul dintre ei care apucase s-o cunoască pe Marie şi când spusese că e o fată drăguţă, îl insultasem pe nedrept. Iar fiica lui avea cam aceeaşi vârstă. Fleck era trist, şi cauza era Marie. Fleck stătea bine, n-avea de plătit vreun preţ pentru activităţile lui anterioare, ca de fiecare dată, avea s-o ia de la capăt, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am ajuns la hangar. Am armat puşca pe care o ţineam în mâini, rugându-mă ca LeClerc să fi lăsat în urmă vreun pluton de ambuscadă – să fi rămas chiar el, de ce nu? – ca să pună mâna pe noi după ce vasul care dispărea ne-ar fi făcut să credem că au plecat cu toţii. Dar nu era nimeni acolo. Nici în celelalte barăci n-am găsit pe nimeni şi nimic, în afară de staţiile radio, care toate fuseseră zdrobite, nemaiputând fi reparate. Când am ajuns la arsenal, am intrat pe uşa deschisă şi m-am uitat la patul gol. Am pipăit haina şifonată care slujise drept pernă şi am simţit-o caldă încă. Nu ştiu ce instinct m-a făcut s-o ridic şi dedesubt am găsit un inel. Un inel simplu din aur, pe care-l purtase pe degetul inelar al mâinii stângi. Era verigheta. L-am pus pe degetul mic şi am plecat.

Griffiths a dat instrucţiuni pentru înmormântarea morţilor şi apoi el, Fleck şi cu mine am pornit încet către cazemată, Fleck luându-şi sarcina să mă ajute să merg. Ne urmau îndeaproape doi marinari înarmaţi.

Cabotorul ajunsese dincolo de recif, cotind către vest. Cruciatul Iadului şi Marie. Cruciatul Iadului, purtând cu el ameninţarea a milioane de vieţi distruse, a zeci de mari oraşe prefăcute în ţărână, a unui măcel şi a unor tristeţi şi suferinţe cum nu-i mai fusese dat omenirii să cunoască de la începutul începuturilor. Cruciatul Iadului. Şi Marie. Marie, care privise către viitor şi nu găsise nimic acolo. Marie, care spusese cândva că într-o bună zi am să mă întâlnesc cu o situaţie în

care încrederea în propria-mi persoană n-o să-mi mai fie de nici un folos. Şi ziua aceea venise.

Fleck a răsucit cheia în uşa cazematei, 1-a ameninţat pe chinezul închis acolo cu pistolul, apoi 1-a dat în grija marinarilor. Am trecut dincolo de cea de-a doua uşă şi am aprins luminile. LeClerc distrusese toate aparatele de emisie-recepţie din baza militară, dar nu şi consola de lansare, căci nu fusese în stare să ajungă la ea. Oricum, n-ar fi avut motive s-o zdrobească fiindcă nu ştia că circuitul de autodistrugere al rachetei fusese armat.

Am traversat încăperea şi, în timp ce mă aplecam să pornesc generatorul, buzunarul cămăşii mi s-a desfăcut. Atunci am văzut şi mi-am amintit pentru prima oară de bileţelul pe care mi-l adusese Fleck. L-am ridicat şi i-am netezit îndoiturile. Nu conţinea decât cuvintele: „Te rog să mă ierţi, Johnny. M-am răzgândit în privinţa căsătoriei cu tine; cineva trebuie s-o facă, altfel o să ai necazuri toată viaţa. P.S. Cred că şi eu te iubesc un pic." Pe urmă, în josul paginii: „P.P.S. Noi doi şi luminile Londrei."

Am împăturit biletul şi l-am pus deoparte. Am ajustat periscopul de deasupra capului şi am zărit clar nava Grasshopper, jos, aproape de linia orizontului, lăsând în urmă o dâră de fum negru în timp ce înainta cu hotărâre spre vest. Am îndepărtat grilajul de sârmă de pe butonul SEDAS, am răsucit butonul alb pătrat cu 180°, apoi am întins mâna şi am apăsat butonul „Cuplare". O luminiţă verde s-a aprins. Ceasul de siguranţă din interiorul rachetei îşi începuse cursa finală.

268 *t.*

Douăsprezece secunde. Douăsprezece secunde aveau să treacă din momentul apăsării butonului până când circuitul de autodistrugere devenea complet armat. Douăsprezece secunde. Am privit în jos la ceasul meu de mână, urmărind cursa constantă a secundarului şi întrebându-mă într-o doară dacă încărcătura va face să explodeze numai racheta sau, aşa cum bănuise Fairfield, avea să se producă o detonare prin influenţă a combustibilului solid, făcând să dispară orice urmă de rachetă şi de navă. Oricum, nu mai avea importanţă acum. Două secunde. M-am uitat parcă orbit în ocularul periscopului,

nu vedeam decât o ceaţă întunecată, apoi m-am lăsat cu toată greutatea pe butonul care comanda distrugerea.

Cruciatul Iadului 2 dispăru de pe faţa pământului. Chiar şi de la acea depărtare, violenţa exploziei a fost înfiorătoare: un vulcan imens de apă clocotindă care a scufundat într-o clipită vasul distrus, apoi o mare coloană de foc şi fum s-a înălţat până trei sute de metri pe cerul albastru al dimineţii şi a dispărut curând din vedere. Aşa s-a sfârşit Cruciatul Iadului. Aşa s-a sfârşit totul.

M-am întors într-o parte, sprijinit de braţul lui Fleck, şi am ieşit împleticindu-mă în lumina scânteietoare a unei noi zile. Atunci am auzit tunetul greu al exploziei năvălind dinspre mare şi reflectându-se de dealul tăcut din apropiere.

EPILOG

Un bărbat mărunt şi prăfuit. într-o încăpere mică şi plină de praf. Aşa m-am gândit întotdeauna la el: un simplu bărbat mărunt şi prăfuit, într-o încăpere mică şi prăfuită.

Când am intrat, a sărit în picioare, a ocolit grăbit biroul, a venit la mine şi, luându-mă de braţul teafăr, m-a ajutat să mă aşez pe scaun. Era tratamentul regesc rezervat eroului întors acasă. Puteam să pariez că nu mai făcuse niciodată ceva asemănător. Prima oară când am văzut-o pe Marie Hopeman intrând în încăperea aceea, nici măcar nu s-a deranjat să se ridice de pe scaun.

— Ia loc, ia loc, băiete.

Faţa lui cenuşie şi ridată se însufleţise de nelinişte, ochii lui verzi pătrunzători oglindeau o îngrijorare pe care omul ăsta n-o arătase aproape niciodată.

— Dumnezeule. Bentall, arăţi îngrozitor.

În spatele biroului se afla o mică oglindă, murdărită de muşte şi acoperită de praf ca toate obiectele din încăpere şi din câte puteam să văd, nu exagera deloc. Braţul stâng îndoit de la cot, susţinut de o fâşie de pânză neagră, mâna dreaptă ţinând bastonul greu cu care mă ajutam la mers, ochii injectaţi şi obrajii palizi şi scofâlciţi, cu un văl livid ce se întindea de la tâmple până la bărbie, ce mai, dacă intram rapid în afaceri, puteam face avere angajându-mă la vreo

casă cu stafii.

— Aparenţele sunt mai rele decât realitatea, sir. Sunt doar obosit, atâta tot.

Numai Dumnezeu ştia cât eram de obosit, nu apucasem să dorm nici două ore în cele două zile necesare ca să ajung cu avionul de cursă din Suva.

— Ai mâncat ceva, Bentall?

Aş fi băgat mâna în foc că, de când bătrânul Raine preluase fotoliul din spatele acelui birou, încăperea cu pricina

nu mai fusese martoră la asemenea manifestări de solicitudine.

— Nu, sir. Am venit direct aici după ce v-am telefonat de la aeroport. Nu mi-e foame.

— Înţeleg.

S-a dus la fereastră şi a rămas acolo câteva clipe, cu umerii încovoiaţi, cu degetele subţiri împletite la spate, privind în jos la reflexia neclară a luminilor pe pavajul umed al străzii. Apoi a oftat. A tras perdelele peste ferestrele murdare şi prăfuite şi s-a întors la locul lui, cu mâinile împreunate lejer pe tăblia biroului. Fără alt preambul, a spus:

— Aşadar, Marie Hopeman a murit.

— Da, a murit.

— Întotdeauna ne părăsesc cei mai buni, a murmurat el. Întotdeauna, cei mai buni. De ce n-a putut mai bine să dispară un bătrân bun de nimic, ca mine? Dar nu se-ntâmplă niciodată aşa, nu? Nici dacă mi-ar fi fost fiică, n-aş fi... (S-a întrerupt şi privirea i-a rămas pironită pe propriile mâini.) N-o să mai vedem niciodată o persoană ca Marie Hopeman.

— Nu, sir. N-o să mai vedem niciodată o persoană ca Marie Hopeman.

— Cum a murit, Bentall?

— Eu am omorât-o, sir. N-am avut încotro.

— Tu ai omorât-o... (A spus-o de parc-ar fi fost cel mai firesc lucru de pe lume.) Am primit telegrama trimisă de tine de pe *Neckar*, precum şi o descriere sumară din partea Amiralităţii, privind cele întâmplate pe insula Vardu. Ştiu că ai făcut o treabă extraordinară, dar nu ştiu nimic. Te rog să-mi spui tot ce s-a întâmplat.

I-am povestit tot ce s-a întâmplat. A fost o poveste lungă, dar m-a ascultat până la capăt, fără să mă întrerupă, fără să pună întrebări. La sfârşit, s-a frecat la ochi cu podurile palmelor, apoi şi-a trecut ambele mâini peste fruntea înaltă, plină de riduri, şi peste părul cărunt şi rar.

— Fantastic, a murmurat el. De când sunt în biroul ăsta, mi-a fost dat să aud destule poveşti neobişnuite, dar... (S-a întrerupt şi, luându-şi pipa şi cuţitaşul, a început să facă săpături.) O realizare măreaţă, de-a dreptul măreaţă... dar cu ce preţ. Toate discursurile, toată recunoştinţa de pe lume n-or

să te poată răsplăti pentru ce ai făcut, dragul meu. Şi în meseria noastră nu se acordă medalii, deşi am aranjat să primeşti o recompensă...hm... specială pentru ceea ce ai făcut, şi încă foarte curând. (Un mic tic al colţului gurii, din care eu trebuia să ghicesc că zâmbise.) Cred că o să ţi se pară...ăă... zguduitoare.

N-am spus nimic iar el a continuat:

— Bineînţeles, aş avea să-ţi spun vreo sută şi una întrebări, iar tu ai, nu mă îndoiesc, una sau două întrebări incomode despre mica înşelăciune pe care am fost silit s-o pun la cale. Dar toate astea pot să aştepte până mâine. S-a uitat la ceas. Doamne Dumnezeule, e zece şi jumătate! Te-am ţinut prea mult, mult prea mult, ai o faţă de mort.

— E-n regulă, am spus.

— Ba nu-i în regulă deloc! (A lăsat pe birou pipa şi cuţitaşul şi m-a cercetat atent cu ochii lui ca nişte aisberguri.) Am mai mult decât o impresie vagă despre ceea ce ţi s-a întâmplat, despre ceea ce ai suferit, nu numai fizic. După toate astea, Bentall... mai vrei să-ţi continui activitatea în serviciul ăsta?

— Mai mult ca oricând, sir. (Am încercat să zâmbesc, dar nu merita să îndur durerea presupusă de asta, aşa că am renunţat.) Mai ţineţi minte ce-aţi spus despre scaunul acela al dumneavoastră înainte să plec? Mi-ar plăcea să stau pe el într-o bună zi.

— Iar eu sunt hotărât ca aşa să se întâmple, a replicat el calm.

— Şi eu sunt hotărât, sir. (Mi-am vârât mâna dreaptă pe sub fâşia de pânză, ca să-mi aşez mai bine braţul beteag.) Dar asta nu e singura hotărâre pe care o împărtăşim.

— Nu?

— Nu. Fiecare dintre noi e hotărât ca celălalt să nu părăsească această încăpere în viaţă. (Mi-am scos mâna de sub eşarfă şi i-am arătat pistolul meu.) Lugerul de sub scaunul dumitale: lasă-l la locul lui.

Se uita la mine fix, şi gura i se strângea uşor.

— Ţi-ai pierdut minţile, Bentall?

— Nu, abia mi le-am regăsit, acum patru zile. M-am ridicat cu dificultate în picioare şi m-am dus şchiopătând într-o parte a biroului, fără să-l scap din ochi şi ţinând pistolul tot timpul îndreptat spre el. Ridică-te de pe scaun.

— Eşti epuizat, a spus el liniştit. Ai trecut prin mult prea multe...

— L-am izbit peste faţă cu ţeava pistolului.

— Ridică-te de pe scaun!

Şi-a şters sângele de pe obraz şi s-a ridicat încet în picioare.

— Lasă scaunul într-o parte.

A făcut ce i s-a cerut. Lugerul era acolo, într-adevăr, susţinut de o clemă elastică.

— Apucă-l cu degetul mare şi cel arătător de la mâna stângă şi ia-l de acolo. De capătul ţevii. Şi lasă-l pe birou.

Şi de data asta a făcut aşa cum i s-a ordonat.

— Du-te la fereastră şi întoarce-te cu faţa la ea.

— Ce naiba mai e şi...

Am făcut un pas spre el, legănându-mi ameninţător pistolul. S-a retras grăbit până când a simţit draperia în spatele lui şi s-a întors. Am aruncat o privire către Luger: amortizor de zgomot solid, siguranţa deblocată, indicatorul de încărcare arătând că magazia de cartuşe era plină. Mi-am băgat în buzunar pistolul, am luat Lugerul şi i-am spus să se întoarcă cu faţa spre mine. Am cântărit pistolul greu în mână.

— Vasăzică, asta era răsplata zguduitoare pe care urma să o primesc în curând? Un glonţ în stomac trimis de un Luger de calibrul 7,65 ar zgudui pe oricine. Numai că n-am fost la fel de naiv ca ultimul amărât pe care l-ai omorât în timp ce stătea pe scaunul ăla, nu-i aşa?

A oftat îndelung şi a clătinat din cap, foarte încet.

— Presupun că ştii ce vorbeşti, Bentall.

— Din nefericire pentru dumneata, ştiu. Ia loc.

Am aşteptat până când a ridicat scaunul de jos şi s-a aşezat, apoi m-am rezemat de un colţ al biroului.

— De cât timp faci jocul ăsta dublu, Raine?-

— Ce naiba tot vorbeşti tu acolo? a întrebat el obosit.

— Cred că ştii c-am să te omor, am spus. Cu Lugerul ăsta frumuşel, dotat cu amortizor. Nimeni n-o să audă nimic.

Clădirea e părăsită. Nimeni nu m-a văzut intrând şi nimeni n-o să mă vadă ieşind. Or să te găsească mâine dimineaţă, Raine. Mort. S-a sinucis, or să spună. L-au doborât responsabilităţile.

Raine şi-a lins buzele. N-a mai spus că sunt nebun.

Cred că toată viaţa ta ai trădat, Raine. Naiba ştie cum ai scăpat nedescoperit atâta timp, bănuiesc că eşti un om foarte şiret, altfel te-ar fi prins cu ani în urmă. Vrei să-mi vorbeşti despre asta, Raine?

M-a privit cu ochii lui verzi, aprinşi parcă de o flacără. N-am mai văzut niciodată atâta ură concentrată pe un chip de om. N-a scos un cuvânt.

— Foarte bine, am să-ţi povestesc eu. Am să ţi-o spun ca pe o povestioară de ascultat înainte de a merge la culcare. Ascultă-mă cu atenţie, Raine, fiindcă este ultima poveste pe care-ai s-o auzi înainte de a adormi pentru totdeauna. Douăzeci şi cinci de ani ai petrecut în Extremul Orient, Raine, din care ultimii ca şef al contraspionajului. Presupun că în tot acest timp ai alergat împreună cu iepurii şi ai vânat alături de ogari. Numai Cel de Sus poate şti câtă tragedie şi suferinţă ai provocat acolo, câţi oameni au murit din pricina ta. Pe urmă, acum doi ani, te-ai întors acasă. Dar, înainte de a veni, ai fost abordat de către una din puterile în slujba cărora te aflai în vreme ce acţionai ca şef al contraspionajului nostru. Ţi-au spus că au auzit nişte zvonuri cum că savanţii englezi fac cercetări preliminare legate de folosirea combustibililor solizi ca sursă de energie pentru rachetele militare şi civile. Ţi-au cerut să afli tot ce poţi. Ai acceptat. Nu pretind c-aş şti ce ţi-

au promis, bani, putere, numai bunul Dumnezeu ştie.

Mi-am dres glasul şi am continuat:

— Nu pretind nici c-aş şti modul exact în care ţi-ai organizat reţeaua de spionaj. Oameni de legătură în Europa ţi-a fost simplu să găseşti, iar punctul de transfer al informaţiilor s-a aflat la Istambul, unde m-au purtat în cele din urmă cercetările mele. Bănuiesc că ai reuşit să obţii informaţiile introducând în cadrul institutului de cercetări de la Hepworth, locul cu nivelul de securitate cel mai ridicat din

Marea Britanie, oameni pe care tu însuţi i-ai „verificat" în amănunţime, în calitatea oficială pe care o aveai.

M-am oprit, aşteptând vreun comentariu, dar văzând că tace, am continuat:

— Au trecut câteva luni şi informaţiile s-au acumulat treptat, au fost trimise la Istambul şi, de acolo, retransmise în Orientul îndepărtat. Numai că predecesorul tău s-a prins de ce se petrecea, a bănuit o scurgere de informaţii şi a informat guvernul. }mi închipui că i s-a ordonat să acorde maximă prioritate investigării acestei scurgeri. A început să se apropie prea mult de adevăr şi avionul lui s-a prăbuşit în Marea Irlandei, unde n-a mai fost descoperit niciodată. A fost condus până pe aeroport atunci, la Londra. Chiar tu l-ai condus. Probabil că i-ai strecurat o bombă cu efect întârziat în valiză – bagajele noastre nu sunt controlate de către vamă. Păcat că în avionul ăla se mai aflau alţi treizeci de oameni, dar asta n-a prea avut importanţă, nu-i aşa, Raine? După asta, ai fost promovat în funcţie. Cine-altul putea fi ales, decât un om strălucit şi devotat, care-şi petrecuse o viaţă în serviciul patriei. Astfel te-ai pomenit în postura fantastică de a trimite agenţi în căutarea ta! Bineînţeles, trebuia s-o faci. Unul dintre cei trimişi a aflat prea multe. S-a întors aici, în camera asta, cu pistolul în mână, ca să te pună în faţa dovezilor sale. N-a ştiut despre Lugerul ascuns, nu-i aşa, Raine? Pe urmă ai împrăştiat povestea că fusese racolat şi i se ordonase să te ucidă. Ia zi, colonele Raine, cum mă descurc?

N-a avut de făcut nici un comentariu despre felul în care mă descurcam.

— Acum cei de la guvern au devenit tare neliniştiţi. I-ai convins că dificultatea stătea în natura complexă a informaţiilor tehnice care erau transmise, şi că numai un savant le-ar fi putut înţelege. Agenţii tăi. cei cinstiţi, erau toţi buni în meseria lor, dar aveau un singur mare cusur: se pricepeau prea bine să afle diverse lucruri. Aşa că, după ce-ai indus în eroare guvernul, ai început să cauţi în dreapta şi în stânga până când ai dat peste cel mai cretin savant pe care-l puteai găsi. Cel cu şansele cele mai mici de reuşită. M-ai ales pe mine. Acum îţi înţeleg motivele. Şi ai ales-o şi pe Marie Hopeman. Ai încercat să mă convingi că era un agent de

calibru, dură, capabilă şi foarte experimentată. Nu era nimic din toate astea. N-a fost decât o fată drăguţă, frumoasă la faţă şi la trup. având un talent actoricesc considerabil, care o făcea ideală pentru rolul pasiv şi puţin pretenţios de primire şi transfer a informaţiilor, fără să trezească suspiciuni. Dar asta a fost singura ei calitate. Nici o inteligenţă sclipitoare, nici o inventivitate debordantă, şi, cu siguranţă, nici cruzimea psihică sau tăria fizică esenţiale pentru reuşita în această meserie.

Am mai făcut o pauză, ca să-mi trag sufletul, apoi am continuat:

— Deci, ne-ai trimis pe amândoi în Europa, ca să aflăm ce putem despre scurgerea aceasta de informaţii. De bună seamă, ai fost convins că, dacă exista pe lume vreo pereche care să nu afle nimic, aceştia erau Marie Hopeman şi cu mine. Dar ai comis o greşeală, colonele Raine. Mi-ai verificat inteligenţa şi inventivitatea şi ai crezut că n-ai de ce să te temi în privinţa asta. Numai că ai neglijat să verifici celelalte aspecte: tăria şi cruzimea. Sunt rezistent şi pot să fiu complet lipsit de milă. Ai să te convingi când am să apăs pe trăgaci. Nu mă dau în lături de la nimic ca să termin ce-am început. Am început să aflu diverse lucruri, mult prea multe lucruri. Ai intrat în panică şi ne-ai chemat la Londra.

Colonelul Raine n-a reacţionat în nici un fel la toate cele spuse de mine. Ochii lui verzi m-au privit fără să clipească tot timpul. Aştepta, aştepta o şansă. Ştia că sunt bolnav şi foarte obosit. O mişcare greşită, o reacţie întârziată şi s-ar fi repezit

asupra mea ca un tren accelerat, iar după cum mă simţeam eu în seara aia, n-aş fi fost în stare să mă lupt nici cu un ursuleţ de pluş.

— Din pricina activităţilor mele, am continuat eu, scurgerea de informaţii a încetat, practic. Prietenii tăi orientali erau îngrijoraţi. Dar aveai şi alte atuuri pregătite în mânecă, nu-i aşa, colonele Raine? Cu câteva luni înainte ca guvernul să organizeze o bază de testări pentru Cruciatul Iadului pe insula Vardu. Asigurarea securităţii era esenţială şi, bineînţeles, tu răspundeai de toate aranjamentele privind

securitatea. Tu ai pus la cale, împreună cu profesorul Whiterspoon, să se interzică accesul vizitatorilor pe insulă dintr-un motiv perfect valabil şi nevinovat; tu ai aranjat ca savanţii şi soţiile lor să fie trimişi în Australia fără să se nască suspiciuni; tu ai aranjat să i se acorde autorizaţie de securitate căpitanului Fleck – Doamne, cine altcineva decât tine ar fi putut să-i dea individului ăsta o astfel de autorizaţie? – şi pe urmă le-ai spus amicilor tăi din Orient, conduşi de LeClerc, să pătrundă pe insulă, să-l elimine şi să-l înlocuiască pe profesorul Whiterspoon. }n sfârşit, probabil spunându-le că-şi vor vedea soţii, accentuând totodată necesitatea unui secret absolut, ai pus la cale aducerea soţiilor savanţilor pe Vardu. Numai că au fost debarcate pe cealaltă parte a insulei, nu-i aşa, Raine?

Nici de data asta n-a avut nimic de zis.

— Aşa că acum dispuneai de mai multe atuuri. Dacă nu puteai să le mai dai amicilor tăi toate detaliile despre noul combustibil, puteai să le oferi chiar combustibilul. Numai că s-a ivit un mic obstacol. Doctorul Fairfield a fost ucis şi aveai nevoie de altcineva care să armeze racheta. A fost o lovitură de maestru, trebuie să recunosc. Ai împuşcat doi iepuri dintr-un foc. Eu aflasem deja prea multe în Europa şi ştiai că n-am să mă opresc până nu aflu toate răspunsurile. I-ai spus lui Marie Hopeman că eu sunt singurul om de care ar putea să-ţi fie teamă şi probabil că, măcar de data asta, n-ai minţit. Ştiam prea multe şi trebuia să fiu eliminat. La fel şi Marie Hopeman. Dar, înainte de lichidarea mea, o sarcină pe care urma s-o ducă la bun sfârşit amicul tău, LeClerc, aveam de făcut o treabă: trebuia să armez racheta. Ai fi putut să mă trimiţi direct la instalaţiile rachetei, fără ocolişuri, cât timp cei de la marină se mai aflau încă acolo. Dar ai ştiut că riscam să devin foarte suspicios dacă eram retras dintr-o misiune de spionaj pentru a mi se încredinţa una civilă. Şi aş fi devenit de două ori mai suspicios, fiindcă ştiu că în ţară sunt oameni mai bine pregătiţi decât mine. În plus, n-ar mai fi avut nici un rost, firește, ca Marie Hopeman să mă însoţească. Iar tu voiai ca şi ea să fie ucisă. Aşa că ai strecurat acel ultim anunţ fals în Telegraph, mi l-ai arătat, ai inventat toată povestea asta de adormit copiii şi ne-ai expediat în Pacific. Nu mai rămăsese

decât un obstacol potenţial, chestiunea vitală de care depindeau toate celelalte, şi maniera psihologică în care ai rezolvat-o a fost perfectă. Obstacolul – şi dacă nu-i găseai rezolvarea, totul s-ar fi năruit – consta în modalitatea de a mă determina să cablez circuitul de armare al rachetei. Ai crezut că ai prins un miel şi când colo te-ai pomenit că ai dat peste un tigru. La acea vreme ştiai deja cât de încăpăţânat şi de nemilos puteam să fiu. Ţi-ai dat seama că nici ameninţarea cu tortura, nici tortura însăşi n-or să mă convingă s-o fac. Ştiai că, dacă mi se părea ceva destul de important, pot să stau să privesc cum alţii sunt torturaţi şi ameninţaţi cu moartea, aşa cum au fost căpitanul Griffiths şi oamenii lui, şi tot să refuz colaborarea. Dar ai înţeles că un om îndrăgostit ar face orice ca să-şi protejeze fiinţa iubită. Aşa că ai aranjat ca eu să mă îndrăgostesc de Marie Hopeman. Ţi-ai dat seama că nimeni nu poate să stea două zile în diferite avioane alături de Marie Hopeman, să petreacă o noapte în aceeaşi cameră de hotel, apoi o noapte şi o zi în cala unui vapor, încă o noapte pe un recif şi, în sfârşit, două zile în aceeaşi baracă, fără să se îndrăgostească de ea. Dumnezeule, ai mers până acolo încât l-ai pus pe falsul Whiterspoon să încerce să mă facă gelos! Fie-ţi blestemată inima neagră, Raine, ne-ai dat timpul, situaţia şi toate prilejurile favorabile ca să ne îndrăgostim. Şi asta s-a şi întâmplat. Au torturat-o şi apoi m-au lăsat s-o văd. Au ameninţat c-o vor face din nou. Şi aşa, Domnul să mă ajute, am armat Cruciatul Iadului. Şi roagă-te să te ajute şi pe tine, colonele Raine, fiindcă din cauza lui Marie ai să mori. Nu

din pricina tuturor morţilor pe care le-ai provocat, nici a nenorocirilor, a inimilor zdrobite sau a suferinţelor. Ci pentru Marie.

M-am îndepărtat cu greutate de masă şi am mers şchiopătând pe lângă birou, până am ajuns la mai puţin de un metru de el.

— Nu poţi dovedi nimic din toate astea. Bentall. a spus Raine cu glas răguşit.

— Tocmai de-aia va trebui să te ucid, am fost eu de acord cu el. Nici un tribunal din ţara asta n-ar da atenţie cazului

meu. N-am dovezi, dar sunt multe lucruri care-ţi indică vinovăţia, Raine. lucruri de care mi-am dat seama prea târziu. De unde-a ştiut Fleck că Marie are un pistol în fundul dublu al genţii? Nevestele de savanţi nu obişnuiesc să poarte pistoale asupra lor, nu? De ce a spus LeClerc – Whiterspoon, cum l-am cunoscut eu – că nu suntem de multă vreme căsătoriţi, că doar nu ne comportam în felul ăsta? Mai târziu, de ce nu s-a arătat nici un pic surprins când i-am spus că nu suntem căsătoriţi? A mai zis că am o memorie fotografică... n-avea de unde naiba să ştie asta decât dacă i-ai fi spus tu. De ce au încercat LeClerc şi Hewell să mă ologească cu seiful ăla greu? Pentru că ştiau că sunt agent de spionaj, tu le spuseseşi şi nu vroiau să-mi bag nasul în treburile lor. Cine i-a dat lui Fleck autorizaţie de securitate de la Londra? De ce nu s-a dat nici o atenţie telegramei SOS pe care am trimis-o la Londra şi nu s-a întreprins nimic în acest sens? LeClerc a turnat o gogoaşă despre trimiterea unui mesaj care-l anula pe primul, dar ştiai că orice mesaj trimis la această adresă, cifrat sau în clar, trebuie să conţină la mijloc cuvântul meu de identificare, „Bilex". De ce nu s-au făcut nici un fel de cercetări la Grand Pacific Hote! după dispariţia noastră? Am verificat în drumul meu de întoarcere acasă şi nici poliţia, nici vreo altă organizaţie guvernamentală n-a fost solicitată să facă cercetări. Omul care trebuia să ne însoţească în avion n-a raportat dispariţia noastră fiindcă n-a fost nici un astfel de însoţitor, nu-i aşa, colonele Raine? Numai indicii, dar nici o dovadă. Ai dreptate, nu pot să dovedesc nimic.

Raine a zâmbit: omul ăsta părea complet lipsit de nervi.

— Ce-ai simţi, Bentall, dacă m-ai omorî şi, după aceea, ai descoperi că te-ai înşelat întru totul? S-a aplecat înainte şi a spus încetişor: Ce-ai zice dacă ţi-aş oferi acum, pe loc dovada absolută că te înşeli amarnic. în toate privinţele?

— Îţi pierzi timpul, colonele Raine. Gata. s-a terminat.

— Dar, fir-ar să fie, omule, am dovada! a strigat el. O am chiar aici, în portofel...

Şi-a ridicat reverul hainei cu mâna stângă şi a dus mâna dreaptă la buzunarul ascuns. Micul revolver apucase să iasă complet din haină şi degetul lui începuse să strângă trăgaciul când l-am împuşcat în cap de la o apropiere de la care nu

puteam rata. Pistolul i-a zburat din mână, el a tresărit cuprins de un spasm violent, apoi a căzut în faţă, lovind puternic cu capul şi umerii tăblia acoperită de praf a biroului.

Mi-am scos batista, trăgând o dată cu ea o bucată de hârtie, care a căzut pe podea. Am lăsat-o acolo. Cu batista în mână, am ridicat pistolul căzut, i l-am vârât în buzunar, am şters Lugerul, l-am pus în mâna mortului, i-am strâns degetele pe mâner şi pe trăgaci, după care am lăsat mâna cu pistolul să cadă liber pe birou. Am şters apoi clanţa uşii, cotierele scaunului, tot ce atinsesem, şi am ridicat hârtia de jos.

Era biletul de la Marie. L-am desfăcut, l-am ţinut de un colţ deasupra scrumierei lui Raine, am aprins un chibrit şi am privit cum arde încet, flacăra firavă coborând inexorabil până-n josul hârtiei, până când a ajuns la cuvintele: ,.Noi doi şi luminile Londrei", după care şi acele au ars, pe rând, şi au dispărut. Am fărâmiţat cenuşa în scrumieră, şi am plecat.

Am închis uşa cu băgare de seamă şi l-am lăsat să zacă acolo, un om mărunt şi prăfuit, într-o încăpere mică şi plină de praf.

———————

Cuprins:

ALISTAIR MACLEAN.....**2**

CRUCIATUL IADULUI.....**2**

PROLOG.....3
CAPITOLUL 1.....17
CAPITOLUL 2.....33
CAPITOLUL 3.....55
CAPITOLUL 4.....72
CAPITOLUL 5.....94
CAPITOLUL 6.....109
CAPITOLUL 7.....129
CAPITOLUL 8.....153
CAPITOLUL 9.....171
CAPITOLUL 10.....191
CAPITOLUL 11.....217
CAPITOLUL 12.....241
EPILOG.....257

282 *t.*